

Ai là định mệnh của ai

Contents

Ai là định mệnh của ai	1
1. Mở Đầu	2
2. Chương 1 - Phần 01	5
3. Chương 1 - Phần 02	9
4. Chương 1 - Phần 03	12
5. Chương 1 - Phần 04	16
6. Chương 1 - Phần 05	20
7. Chương 1 - Phần 06	23
8. Chương 1 - Phần 07	26
9. Chương 1 - Phần 08	31
10. Chương 1 - Phần 09	35
11. Chương 1 - Phần 10	38
12. Chương 1 - Phần 11	42
13. Chương 1 - Phần 12	45
14. Chương 2 - Phần 01	47
15. Chương 2 - Phần 02	50
16. Chương 2 - Phần 03	53
17. Chương 2 - Phần 04	58
18. Chương 2 - Phần 05	61
19. Chương 2 - Phần 06	65
20. Chương 2 - Phần 07	69
21. Chương 2 - Phần 08 - 09	72
22. Chương 2 - Phần 10	78
23. Chương 3 - Phần 01	81
24. Chương 3 - Phần 02 - 03	84
25. Chương 3 - Phần 04 - 05	91
26. Chương 3 - Phần 06 - 07	97
27. Chương 3 - Phần 08 - 09	104
28. Chương 3 - Phần 10	111
29. Chương 4 - Phần 01 - 02	115
30. Chương 4 - Phần 03 - 04	120
31. Chương 4 - Phần 05	126
32. Chương 4 - Phần 06	130
33. Chương 4 - Phần 07	134
34. Chương 4 - Phần 08 - 09	139
35. Chương 4 - Phần 10	144
36. Chương 5 (hết)	148

Ai là định mệnh của ai

Giới thiệu

Giới thiệu Ai Là Định Mệnh Của Ai (tên gốc Tìm Ở Đâu Được Người Tốt Hơn Anh). Ai Là Định Mệnh Của Ai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-dinh-menh-cua-ai>

1. Mở Đầu

Mở đầu

Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, chiếu theo tiêu chuẩn xếp hạng “hàng quá date” ở trên mạng mà ai ai cũng biết thì tôi sắp được liệt vào danh sách rồi, còn ở nhà thì đã bị coi là “quả bom nổ chậm”... Nhưng tôi chẳng vì thế mà mặt mày ủ ê, than thân trách phận, biết đâu ở hội Hoán thảo ngày mai tôi sẽ tìm được người trong mộng.

Ngày mai vừa đúng là ngày Valentine.

Đó là ngày dành cho các đôi lứa yêu nhau, cũng là ngày thê thảm nhất đối với những người vẫn còn lẻ bóng như tôi. Thấy người ta tay trong tay rạng ngời hạnh phúc đi trên đường, trong lòng chợt dấy lên cảm giác ghen tức, đố kỵ. Ngày lễ Tình nhân không có người yêu, cô đơn lẻ bóng, phải làm sao để vượt qua đây?

Đang buồn nẫu ruột thì cô bạn thân Điền Tịnh gọi điện, hỏi tôi ngày mai có muốn tham gia hội Hoán thảo trong thành phố không.

Tôi chẳng mấy hào hứng. “Hội Hoán thảo là hội gì? Trao đổi cây cối, hoa cỏ à? Mình đâu có trồng hoa, trồng cỏ, thôi, không đi đâu.”

Điền Tịnh tỏ ra ngán ngẩm. “Sao ngay cả hội Hoán thảo mà cậu cũng không biết thế? Đúng là người ngoài hành tinh! Hội Hoán thảo chứ có phải là trao đổi hoa cỏ đâu, đó là một kiểu giao lưu gặp gỡ, kết bạn.”

Sau khi được Điền Tịnh giải thích cặn kẽ, cuối cùng thì người ngoài hành tinh như tôi cũng hiểu được thế nào gọi là “hội Hoán thảo”.

“Hội Hoán thảo” là một trào lưu rất thịnh hành thời nay đối với tầng lớp trí thức thành thị. Từ “thảo” này ngoài nghĩa là “cỏ” thì một nhóm các chị em hay rộng hơn là thế hệ trẻ bây giờ còn dùng để ám chỉ những chàng trai có quan hệ tốt, nhưng lại không thể hẹn hò, điều kiện tốt mà nửa kia không phát hiện ra nên vẫn còn đơn thân. Cho nên “hoán thảo” ở đây không có nghĩa là trao đổi cây cối, hoa cỏ mà là một kiểu mọi người giúp đỡ, hỗ trợ nhau, đưa ra cách thức mới để tối đa hoá việc sử dụng nguồn tài nguyên của mình là anh bạn đi cùng.

Hình thức của “hội Hoán thảo” rất đa dạng: cùng ăn cơm, tổ chức các trò chơi, hát karaoke... Bạn gái nào muốn tham gia, chỉ cần dẫn theo ít nhất một bạn nam là được, số lượng người tham gia tối đa chỉ hơn mười người. Mọi người có thể tùm năm tùm ba nói chuyện, còn có người đứng ra tổ chức các trò chơi để mọi người có thể dễ dàng làm quen và hiểu nhau hơn.

Cái kiểu kết bạn mới nổi này không giống những cuộc hẹn hò truyền thống, đối tượng không phải chịu cảnh lúng túng, xấu hổ khi hẹn hò từng đôi riêng lẻ. Nó giống một kiểu tụ tập, gặp gỡ, giao lưu, có nhiều đối

tương để lựa chọn, cũng dễ dàng giao lưu và làm quen hơn, chính vì thế mà rất được giới trí thức trẻ hưởng ứng.

Nghe có vẻ không tồi, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, tìm một nơi náo nhiệt để góp vui còn hơn là phải cô đơn một mình trong cái ngày lễ này.

“Được, đi thì đi. Nhưng mình không có “cô” để trao đổi thì phải làm thế nào đây?”

Muốn tham gia hội Hoán thảo phải dẫn theo ít nhất một bạn nam, tôi lại chẳng có lấy một người thích hợp để đi cùng. Không có một “ngọn cỏ” nghĩa là không có vé vào cửa.

Điền Tịnh ôm luôn cả việc đó. “Cậu không phải lo, mình sẽ có trách nhiệm tìm hai đồng nghiệp nam đi cùng, chia cho cậu một người, thế là có vé vào cửa rồi.”

Vậy thì tốt quá, tôi mỉm cười nói đùa: “Mình yêu cậu quá cơ, Điền Tịnh! Giá cậu là con trai có phải tốt không, chúng mình sẽ là một cặp, chẳng cần phải đi tham gia cái hội Hoán thảo đồ làm gì.”

Điền Tịnh cười nói: “Cậu luyện thuyết vừa vừa thôi, ngày mai cổ mà trang điểm, ăn mặc cho tử tế vào, biết đâu lại có mối nhân duyên tốt từ trên trời rơi xuống.”

Câu nói đó thật khiến người ta không khỏi mơ mộng xa xôi, tôi dù có trây ì đến đâu cũng không thể không vì thế mà xốc lại tinh thần một phen, phải quyết tâm lấy lại tinh thần và diện mạo tốt nhất để đi tham gia hội Hoán thảo ngày mai.

Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, chiếu theo tiêu chuẩn xếp hạng “hàng quá date” ở trên mạng mà ai ai cũng biết thì tôi được liệt vào danh sách rồi, còn ở nhà thì đã bị coi là “quả bom nổ chậm”. Sang năm là tròn hai mươi tám tuổi, nếu không tìm được bạn trai, cùng tận hưởng ngày Valentine thì coi như thực sự bị liệt vào danh sách “hàng tồn kho”, mức cao hơn sẽ là “hàng tồn kho mất chìa khoá”, rồi sau đó là... Ôi thôi, không nên tự hù dọa mình như thế, tôi sẽ không lâm vào cảnh đó đâu, không chừng ở hội Hoán thảo ngày mai tôi sẽ gặp được người trong mộng.

Hội Hoán thảo lần này được tổ chức dưới hình thức cùng nhau ăn uống, mỗi người tham gia phải đóng tiền, cùng ăn buffet nướng ở nhà hàng nướng Hàn Quốc. Không khí rất náo nhiệt, có tới hai ba chục người tham gia, các cô nàng thì khỏi phải nói, ai cũng ăn mặc lộng lẫy, còn “cô” thì chất lượng cũng không tồi, các chàng trai khôi ngô, tuấn tú liếc một cái là thấy liền mấy em xinh tươi.

Điền Tịnh có vẻ hơi kích động, ra hiệu chỉ cho tôi anh chàng bảnh bao đứng cách đó không xa, nói: “Cậu có thấy anh chàng bên kia không, nhìn cao to như Hàn Canh[1] ấy, thật là đẹp trai!”

[1] Han Geng: nam ca sĩ, vũ công, diễn viên, thành viên của nhóm nhạc Hàn Quốc Super Junior.

Nhưng ánh mắt của tôi không hướng về phía anh chàng “Hàn Canh” đó bởi vì tất cả sự chú ý đã dồn về một nơi khác. Đừng nói anh chàng đó cao to như Hàn Canh, chứ có Hàn Canh bằng xương bằng thịt ở đây lúc này tôi cũng chẳng quan tâm.

Trong buổi tiệc, tôi đã vô tình phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc. Mặc dù đã gần nửa năm nay tôi chưa gặp lại hình bóng đó nhưng dù có tán thành bột, thành tro, thành bụi thì tôi vẫn có thể nhận ra ngay.

Chu Nhất Minh! Anh ta cũng đến đây tham gia cái gọi là hội Hoán thảo cơ đấy, xem ra còn rất hưởng ứng nữa chứ. Anh ta đang nướng thịt giúp một cô gái tóc xoăn ngắn, ăn mặc rất thời trang.

Điền Tịnh gọi mãi không thấy tôi phản ứng gì thì đưa mắt nhìn theo nhưng vẫn không hiểu, liền hỏi: “Nhìn cái gì thế? Phát hiện ra mục tiêu thích hợp rồi à? Ai đấy? Chỉ nhìn xem nào!”

Tôi “hử” một tiếng rồi nói: “Cái tên đang nướng thịt ở đằng kia, cậu nhìn kĩ xem anh ta là ai.”

Điền Tịnh nhìn chăm chú rồi “a” lên một tiếng. “Trời! Đó chẳng phải là Chu Nhất Minh sao? Thật không ngờ lại gặp anh ta ở đây. Sau khi chia tay, hai cậu không hề gặp lại nhau, giờ xem ra đúng là oan gia ngõ hẹp rồi.”

Chính xác là oan gia ngõ hẹp! Năm ngoái tôi và Chu Nhất Minh chia tay nhau, từ đó mối quan hệ giữa hai người lâm vào tình trạng đóng băng hoàn toàn, cả hai đều gan lì cóc tía, không ai chịu liên lạc với ai, như thể một đời chết già cũng không qua lại nữa. Khi đó, tôi còn rất cương quyết: Bỏ thì bỏ, trên thế gian này,

cóc ba chân còn hiếm chứ trai hai cẳng thì thiếu gì, tôi không tin mình sẽ không tìm được ai tốt hơn Chu Nhất Minh anh!

Những tháng ngày sau khi chia tay, tôi luôn lấy đó làm mục tiêu để cố gắng, nhưng cho đến giờ, tất cả những nỗ lực ấy đều tan thành mây khói. Hôm nay, đến tham gia buổi tiệc này, tôi vốn mong đợi mình sẽ gặp hái được điều gì đó, vậy mà còn chưa tìm được người thích hợp để tiến triển thêm một bước thì đã thấy ngay Chu Nhất Minh đang xum xoe nịnh nọt một cô gái xinh đẹp, mà cô gái đó dường như cũng thích anh ta, mặt mày rạng rỡ.

Nói thực lòng, cảnh tượng trước mắt khiến tôi rất khó chịu, vô cùng khó chịu! Gặp lại bạn trai cũ, mình thì thân đơn bóng chiếc, còn anh ta thì thành đôi thành cặp với một cô gái xinh đẹp, điều này khiến tôi càng thấy mình thê thảm. Không được, tôi không thể làm trò cười cho anh ta được, phải nhanh chóng tìm một anh chàng nào đó tình nguyện nướng thịt ình để còn lấy lại thể diện chứ. Nhất thời không thể kiếm ngay được ai liền túm lấy cậu bạn đồng nghiệp Tiểu Cao của Điền Tịnh đi cùng để cứu nguy.

“Tiểu Cao giúp tôi một chút được không, tạm thời đóng giả là đang hẹn hò với tôi nhé?”

Tiểu Cao người trông đúng như tên gọi, dáng dấp cao ráo, bộ dạng đứng đắn, nghiêm chỉnh. Thực ra cậu ta vẫn còn rất trẻ, mới hai mươi ba tuổi, chưa đến mức phải lo lắng chuyện lập gia đình, lần này đến tham gia hội Hoán thảo chẳng qua là bị Điền Tịnh lôi đi làm “vé vào cửa” cho tôi mà thôi.

Lời nói của tôi khiến Tiểu Cao há hốc miệng vì kinh ngạc. Điền Tịnh cười cười, giải thích sơ qua cho cậu ta hiểu: “Bạn trai cũ của cô ấy đang ở đây, cô ấy vẫn còn rất đau lòng nên cần xả cơn giận, cậu giúp cô ấy đi!”

Tôi không thừa nhận: “Cậu nói vớ vẩn gì thế? Cái gì mà rất đau lòng? Chẳng có chuyện gì cả, chẳng qua mình không muốn anh ta thấy mình đơn độc, không muốn anh ta có cơ hội cười trên nỗi đau của người khác thôi.”

Tỏ ra vô cùng thân mật, tôi và Tiểu Cao cùng ngồi xuống bàn nướng ngay cạnh Chu Nhất Minh để nướng thịt. Khoảng cách rất gần nên anh ta nhanh chóng phát hiện ra chúng tôi, có vẻ hơi sững sờ, kinh ngạc. Tôi làm như không nhìn thấy anh ta, chỉ quay sang Tiểu Cao cười tươi như đoá hoa nở rộ trong gió xuân.

Giống như tôi ban nãy, sau khi phát hiện ra tôi, Chu Nhất Minh cũng không bước qua chào hỏi. Chúng tôi xem nhau như hai kẻ xa lạ, không đúng, còn hơn cả người xa lạ. Ví như cái hội Hoán thảo lấy việc kết giao làm mục đích này, hai bên xa lạ còn biết tìm cơ hội để bắt chuyện với nhau. Nhưng tôi và anh ta, rõ ràng không ai có ý định thăm hỏi ai. Sau khi yêu không thành, ngay cả quan hệ bạn bè chúng tôi cũng không giữ được. Điều này khiến cô bạn thân nhất của chúng tôi - Điền Tịnh - cũng phải ngạc nhiên. “Sao lại thành ra thế này, hai người bình thường vẫn toét toét lắm cơ mà, sao giờ lại cảm như hén thế?”

Đích thực là cảm như hén, trước đây vui vẻ là thế, giờ nhắc lại tôi vẫn còn nghiêng răng kèn kẹt... Thôi bỏ đi, những chuyện không vui thì chẳng cần nhắc lại làm gì!

Chu Nhất Minh không thèm hỏi han tôi nhưng khi nhìn thấy Điền Tịnh thì “Hi!” một tiếng rõ to. Điền Tịnh chạy qua chỗ anh ta nói chuyện cả buổi, rì rả rì rầm không biết nói những gì. Cô ấy vừa quay lại, tôi liền hỏi ngay: “Hai người chuyện trò gì mà lâu thế?”

“Không có gì, chỉ hỏi anh ta sao cũng đến tham gia hội Hoán thảo thôi. Thì ra anh ta bị cô em họ kéo đến, cô nàng tóc xoăn khi nãy chính là em họ của anh ta.”

Hoá ra là như vậy, sao anh ta có thể giỏi giang đến mức vừa đến đã câu được một em xinh tươi như thế, chẳng lẽ mới đây mà đã có sức quyến rũ đến thế sao? Thì ra là cô em họ kéo anh ta đến làm “cò”! Tự nhiên tôi thấy dễ chịu hẳn!

Rất tốt, không chỉ mình tôi “bị ế” mà Chu Nhất Minh cũng đang “ế” đấy thôi, đến giờ vẫn chưa tìm được bạn gái mới. Cùng là “bị ế” cả, không ai mạnh hơn ai, điều này khiến tâm lý của tôi cân bằng trở lại. Haizz, cả hai đứa “ế” cùng nghĩ đối phương là kẻ đui mù, là không khí không nhìn thấy gì! Chẳng bao lâu, cái tên “bị ế” kia đã biến mất, không biết lặn lẽ ra đi từ lúc nào. Anh ta đi khỏi, tôi như trút được gánh nặng, không phải diễn trò nữa, buông tha cho Tiểu Cao. Cậu ta nhanh chóng bị một cô gái hợp cạ kéo sang bàn bên chơi súc sắc.

Cũng có vài anh chàng đến gần tôi xin làm quen nhưng hết người này đến người khác, chẳng có ai khiến tôi thuận mắt, vừa lòng. Một anh chàng thô lỗ đến bắt chuyện, vừa đến đã vô ý làm đổ cả ly bia đang cầm trên tay vào đầu tôi. Còn có chiêu “làm quen” nào hay hơn thế nữa không? Trước khi ra về, tôi phải chặt vật nửa tiếng đồng hồ với móng tóc ướt rượt, tâm trạng vốn đã không vui nay lại được dịp bùng nổ, khiến tôi gầm lên vì tức giận.

Tôi gào thét một tí rồi lập tức im bất vì xung quanh tôi trong vòng ba trượng, người lạ không ai dám lại gần. Tất cả đám con trai trong buổi tiệc đều nhìn tôi như nhìn một con diên thỉnh thoảng lên cơn, không thì chỉ ít cũng là một kẻ nóng nảy, cực cần. Thật xấu hổ hết biết!

Buổi tiệc này coi như đến công toi! Suy cho cùng cũng là do sự xuất hiện đột ngột của Chu Nhất Minh khiến tôi đã chẳng vui vẻ gì còn như “bà chằn” trước bao nhiêu người.

Trên đường về, Điền Tịnh thấy tôi mặt mày ủ rũ thì hỏi thẳng thừng: “Bất ngờ gặp lại Chu Nhất Minh, tâm trạng của cậu dường như bị kích động mạnh, có phải cậu vẫn còn nghĩ đến anh ta không?”

Tôi lập tức mặt đỏ tía tai hét lên: “Ai thèm nghĩ đến anh ta, anh ta đáng để mình nhớ mãi không quên chắc!”

“Có hay không thì mình không biết, nhưng cậu cũng không nên vội vàng phải sạch như thế, về nhà suy nghĩ kĩ để có được câu trả lời chính xác nhất đi. Gạt ai chứ đừng nên gạt mình, có biết không hả?”

Đêm đó tôi không sao ngủ được, tôi không thừa nhận mình vẫn còn nhớ Chu Nhất Minh. Thực sự anh ta chưa từng là mẫu đàn ông lý tưởng của tôi, tôi cũng chẳng phải mẫu người trong mộng của anh ta. Chúng tôi ban đầu chỉ là mối quan hệ bạn bè thân thiết, sau này yêu nhau cũng là vì nhiều lý do mới bắt đầu. Nhưng không thể phủ nhận, những ngày tháng chúng tôi hẹn hò thật vui vẻ, hạnh phúc. Chỉ là sau này...

Nằm trần trọc suy nghĩ, những kỷ niệm trong quá khứ cứ lần lượt ùa về như những thước phim trong ký ức từ từ mở ra...

2. Chương 1 - Phần 01

Chương 1: Cùng vui hoá cùng buồn

Đúng thế, tôi và Chu Nhất Minh đều là những kẻ khổ ải đã từng. Nhớ ngày trước, tôi có Đới Thời Phi, anh ta có Nhậm Giai, hai đứa tôi “cùng vui cùng mừng”. Ai ngờ, nhanh chóng biến thành “cùng buồn cùng khổ”. Đều do vận mệnh chúng tôi không tốt, đúng là một cặp huynh muội đen đủi!

1.

Năm hai mươi lăm tuổi, tôi đã có cảm giác khủng hoảng đối với tuổi tác của mình. Nguyên nhân là khi lang thang vào các diễn đàn trên internet, tôi vô tình đọc được một câu: “Con gái sau hai mươi lăm tuổi giống như chiếc bánh ta tô để qua đêm, không còn tươi ngon nữa.”

Không biết kẻ xấu xa nào đã viết ra câu nói tồi tệ đó mà hại tôi mất ngủ ba ngày ba đêm, trong đầu lúc nào cũng luẩn quẩn vấn đề tươi ngon hay không còn tươi ngon.”

Trước khi đọc được câu nói tệ hại đó, tôi cảm thấy mình vẫn còn trẻ trung, xinh đẹp. Tuy không hút hồn như nụ hoa hé nở trong sương sớm nhưng dù sao cũng là một đoá hoa rạng ngời trong sắc xuân tươi đẹp. Chỉ vì câu nói đó mà tôi chợt thấy mình giống như bông hoa đẹp sắp đến lúc héo tàn.

Nói đến vấn đề tươi ngon thì không thể không nhắc đến hai từ “hạn sử dụng”. Trên thế gian này cái gì mà không có hạn sử dụng, quá hạn rồi muốn bán cũng chẳng ai mua. Những thứ gần hết hạn cũng không còn tốt nữa. Giờ theo như câu nói tệ hại đó thì tuổi thanh xuân của tôi cũng sắp đến ngày tàn rồi. Thông minh ra thì phải mau mau tìm “nguồn tiêu thụ”, nhanh chóng tìm ai đó chịu lấy mình. Con gái hai mươi lăm tuổi chưa chồng khiến người ta liên tưởng đến một cây họ già, nhưng nàng dâu hai mươi lăm tuổi thì lại là một cây họ tây đang độ xuân thì.

Tôi đã sống vô ích hai mươi lăm năm nay, ngay cả bạn trai để có thể tiến đến hôn nhân cũng không có. Đại hạn ngay trước mắt rồi, phải làm sao bây giờ?

“Cô gái buồn, tuổi thanh xuân sắp qua đi trong cảnh phòng đơn gối chiếc.” Rối rối không có việc gì tôi lại lúi Hồng lâu mộng ra đọc, đọc đến lần thứ một trăm linh một thì câu nói này đã quá gai mắt rồi. Quẳng cuốn sách xuống, tay chống cằm ngồi thần thờ. Phải làm sao đây? Chị mày phải làm gì bây giờ?

Trước nay tôi không phải là đứa thích chạy theo một, rõ ràng nếu tinh thần không rệu rã thì cũng thuận theo trào lưu mà chạy theo một, chạy theo con đường của những phụ nữ ế rồi! Lấy ai đó rồi cả ngày ôm cục hận trong lòng, hết xuân thương tổn lại đến thu đau lòng, nhìn hoa hoa không thắm, nhìn cây cây chẳng biếc, nhìn đâu đâu cũng thấy không thuận mắt. Trời ơi! Thật là khổ!

Tôi khổ sở như vậy mà bố tôi cứ coi như chẳng có chuyện gì. Hễ đụng đến vấn đề đó là ông lại nói nhẹ như không: “Con và Chu Nhất Minh chẳng phải quan hệ rất tốt sao? Bố thấy con và nó rất hợp nhau, nếu thực sự không tìm được đối tượng nào thích hợp thì cứ yêu nó là được rồi.”

“Anh ta... anh ta làm sao mà được! Không phải bố không biết, con mà đi giày cao gót thì còn cao hơn anh ta.”

Ông thần nhiên thốt ra một câu: “Trong mắt phụ nữ, chẳng lẽ chiều cao và mức độ tốt xấu của một người đàn ông lại liên quan đến nhau?”

“Trong mắt người khác thì con không biết, trong mắt con thì có liên quan.”

Trước nay tôi đều thích mẫu đàn ông cao ráo. Trong mắt tôi, đàn ông cao dưới một mét tám thì không thể gửi gắm cả đời được. Ý trung nhân của tôi phải là một người cao to, đẹp trai, phong độ, phóng khoáng.

Ông nheo mắt nhìn tôi vẻ không hài lòng. “Bố nghe nói, trong mắt con trai, một phụ nữ tốt hay xấu cũng liên quan đến vóc dáng của người ấy, về mặt này hình như con cũng không có ưu thế cho lắm.”

Câu nói của ông chọc vào đúng điểm yếu khiến tôi thấy chán nản chẳng buồn ăn nữa. Khi dì Thạch lên gọi xuống ăn cơm, tôi dẫu môi, lắc đầu, giậm chân nói: “Không ăn, không muốn ăn!”

Dì Thạch là mẹ kế của tôi, lúc tôi học đại học năm thứ nhất thì mẹ tôi bị bệnh rồi qua đời, ba năm sau bố tôi lấy dì ấy. Mặc dù khoác trên mình một nửa chức vụ của người mẹ nhưng trong mắt tôi, dì Thạch luôn là một nàng dâu ép dạ cầu toàn. Dì ấy mỉm cười khuyên nhủ: “Ít nhiều cũng ăn một chút đi, hôm nay có món bún thịt hấp mà con thích ăn đấy. Dì cất công ra tận ao sen ở ngoại ô thành phố hái lá sen tươi về hấp đấy.”

Mặc dù trước nay tôi không ưa người mẹ kế này cho lắm nhưng điều đó cũng không thể ngăn ăn, ngăn uống được. Mỗi lần ăn những món dì ấy nấu, tôi thường làm bộ chê bai này nọ. Nhưng nói thật, trình độ nấu ăn của dì ấy rất cừ. Về mặt này, mẹ đẻ tôi còn thua xa. Nhưng trước mặt dì ấy, tôi luôn nói mẹ tôi nấu ăn ngon nhất.

Nghe nói hôm nay dì Thạch làm món bún thịt hấp lá sen, tôi đã chảy nước miếng vì thèm. Đang định nhân đà này xuống chén một bữa no nê nhưng bố tôi không cho tôi cơ hội.

“Nó không ăn thì thôi, con gái chúng nó thích giảm béo, không ăn nhiều thịt. Bà đừng làm hỏng kế hoạch ăn kiêng của nó.”

Thế là món bún thịt hấp của tôi đã tan thành mây khói. Nhưng tôi không có thời gian mà đau lòng vì nó, lời nói của bố đã thức tỉnh tôi trước một nguy cơ còn quan trọng hơn nhiều. Trở lại phòng riêng, đứng trước tấm gương lớn, nghiêng trái rồi lại nghiêng phải, không thể không thừa nhận, tôi nên ăn ít thịt đi một chút, nếu không lại phát phì thêm mất. Sao tôi lại để béo như thế chứ? Cơ bản là do hồi bé chế độ ăn uống không hợp lý.

Từ nhỏ tôi đã rất béo. Hồi đó tôi đã có biệt danh là “Bé bự”. Ai cũng có thể béo, chỉ cần bạn ăn nhiều.

Ngày ấy tôi ăn rất tốt. Bắt đầu từ hồi hơn một tuổi, bất kể cái gì đôi bàn tay bé nhỏ của tôi có thể với được cũng đều cho vào miệng cả, tóm được cái gì là ăn cái ấy. Có lần tôi nuốt nhầm phải ba viên bi thủy tinh màu sắc sặc sỡ vì cứ tưởng là viên đường. Sau khi phát hiện ra, bố mẹ tôi vội vàng vàng bế tôi vào bệnh viện. Bác sĩ nói vấn đề này cũng không đáng ngại lắm, chỉ cần không phải là vật sắc nhọn thì đa phần

sau khi nuốt phải, nó sẽ tự động thải ra theo đường đại tiện, bảo bố mẹ đưa tôi về nhà và lưu ý khi tôi đi vệ sinh. Báo hại bố mẹ tôi hai ngày liền hôm nào cũng phải cẩn thận kiểm tra cái thứ không mấy thơm tho đó, cho đến khi nhìn thấy mấy viên bi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lớn thêm chút nữa, tôi bắt đầu phân biệt được cái gì ăn được, cái gì không. Còn nhớ có lần mẹ tôi mua một túi đào về, treo sau cánh cửa rồi nói dối tôi trong túi là con rắn, dặn đi dặn lại không được đụng vào, cẩn thận không nó cắn.

Thật sự bà đã đánh giá quá thấp trí thông minh của tôi. Sau khi bà đi khỏi, tôi chăm chú nhìn cái túi một hồi rồi đoán nhất định không phải là con rắn. Bởi vì rắn thì phải động đậy, còn chiếc túi từ đầu đến cuối không thấy động tĩnh gì. Cuối cùng, tôi lấy hết can đảm kéo chiếc ghế lại gần rồi trèo lên thám thính tình hình. Khi nhìn thấy trong túi đích thực là những quả đào chín mọng tươi ngon, tôi vui sướng như mở cờ trong bụng. Không chần chừ gì nữa, mỗi tay ôm một quả, tôi trèo xuống ghế rồi chẳng rửa ráy gì, cho tuột vào mồm ăn ngon lành.

Kết quả là khi mẹ tôi đi làm về liền thấy cảnh tượng tay và miệng tôi đều bị ngứa, khó chịu vô cùng. Trước khi ăn đào mà không rửa thì những chiếc lông tơ của nó sẽ khiến người ta ngứa ngáy, tôi không cẩn thận nên bị dính phải. Bà vừa tức vừa lo lắng, vừa giải quyết vấn đề ngứa ngáy của tôi vừa ra sức giáo huấn tôi một trận.

Cái kiểu vớ được gì ăn nấy như thế có thể không béo được sao? Tôi càng lớn càng giống cái thùng phi di động. Mặt tròn xoe, thân hình đầy đặn, bắp tay, bắp chân trắng nõn nà, mũm mĩm. Khu vực quanh nhà tôi, trai gái lớn bé, những ai biết tôi đều không bao giờ gọi tên tôi mà toàn gọi là “Bé bự”.

Đến tận bây giờ, Chu Nhất Minh vẫn hay gọi tôi như thế. Tôi nghe rất chướng tai, không cho phép anh ta gọi như thế nữa.

“Đừng có gọi nữa được không? Chuyện xưa như Trái đất rồi!”

“Vậy anh trai đổi cho em một cái tên mới nhé, gọi em là Công chúa bự đi! Cách gọi mới nhất ở trên mạng bây giờ đấy, không có ý kiến gì chứ?”

“Bé bự” và “Công chúa bự” thì có khác gì nhau, người ta ghét nhất là từ “bự” mà, anh ta cố ý trêu chọc mình chứ chẳng phải vô tình. Đương nhiên, khi anh ta trêu tức tôi như thế, tôi cũng có cách khiến anh ta phải ầm ức. Anh ta gọi tôi là Bé bự hay Công chúa bự thì tôi gọi anh ta là Vi sinh vật. Bạn muốn biết Vi sinh vật có nghĩa là gì không? Tạm thời chưa thể nói được, giữ bí mật cái đã!

Bây giờ nói một chút về cái tên Chu Nhất Minh này đã nhé!

Chúng tôi quen biết nhau từ nhỏ, có thể nói anh ta là bạn thanh mai trúc mã của tôi. Hồi nhỏ, bố mẹ tôi và bố mẹ anh ta cùng làm trong nhà máy quân sự. Tính chất đặc thù của nhà máy quân sự là phải xây dựng trong thung lũng sâu, bao quanh là núi non, sông suối và đương nhiên bản làng, đồng ruộng, núi rừng cũng ở gần đó. Người lớn sống và làm việc ở cái nơi khỉ ho cò gáy này đều cảm thấy thật tẻ nhạt nhưng đám trẻ con lại như cá gặp nước, suốt ngày giao du sơn thủy, vui mừng khôn xiết.

Trẻ con trong khu dân cư của nhà máy rất nhiều, đa phần ham ăn, ham chơi, đó cũng là bản tính của trẻ con. Lên núi chơi chán thì lại xuống ruộng hái trộm đồ, rất nhiều đứa trẻ làm việc xấu này. Tất cả những nông phẩm có thể cho vào miệng cho đỡ thèm như ngô, dưa chuột, cà chua, khoai lang... do các bác nông dân quanh đó trồng đều bị ăn trộm. Dưa chuột và cà chua thì có thể ăn sống, còn ngô và khoai lang chỉ cần nướng lên là thơm phức, đứa trẻ nào chẳng muốn ăn nên có hư một chút cũng chẳng sao. Tốp năm tốp ba đi ăn trộm, vừa vui lại vừa được ăn ngon.

Khi đó tôi nhỏ tuổi nhất nhưng gan lại không nhỏ chút nào, miệng thèm ăn thì càng chẳng sợ gì, còn dám đi theo đám trẻ lớn tuổi hơn chui vào ruộng rau ăn trộm. Lắm khi đào được một củ khoai lang to, không chiếm lợi phẩm của ai sánh bằng, tôi còn tỏ ra kênh kiệu nữa chứ.

Tên cầm đầu nhóm ăn trộm khi đó cũng rất ngưỡng mộ tôi, còn hùng dũng tuyên bố sẽ phong cho tôi làm “thủ lĩnh phụ nhân”. Tuy nhiên anh ta cũng chẳng hiểu rõ “thủ lĩnh phụ nhân” có nghĩa là gì, tất nhiên tôi cũng không hiểu. Chỉ là thỉnh thoảng chúng tôi nghe thấy người ta nói từ này trên vô tuyến, hiểu mù mờ đó là vị trí cao nhất của nữ giới trong một bang hảo hán.

Khi đó tôi đã rất hạnh phúc hét lên: “A!!! Tôi được làm thủ lĩnh phu nhân rồi!” Ngày ấy thấy vinh dự lắm, giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười. Mà tên thủ lĩnh năm đó “sắc phong” cho tôi làm phu nhân sớm đã di cư sang Úc. Ở bên đó kinh doanh buôn bán vài năm, anh ta cũng có một chỗ đứng vững chắc, bây giờ đã có phu nhân chính thức, cưới hồi dàng hoàng, con chắc cũng vài tuổi rồi. Còn “thủ lĩnh phu nhân” tôi đây, sợ là mười cái đầu của anh ta cộng lại cũng không nhớ nổi là ai nữa.

Thời gian qua mau, mười năm, hai mươi năm đã qua. Những đứa trẻ từng cùng nhau mò mẫm ăn trộm ngày ấy giờ đa phần không còn giao du với nhau nữa. Người duy nhất còn lại sau khi trải qua sàng lọc là Chu Nhất Minh vẫn tiếp tục làm bạn tôi. Trước tiên là do tuổi tác chúng tôi tương đồng, sau là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”.

Bang “lục lâm hảo hán” năm đó tính ra chỉ có tôi và Chu Nhất Minh là nhỏ tuổi nhất, anh ta lớn hơn tôi ba tháng, còn lại đều là đàn anh hơn tôi ít nhất cũng vài tuổi, nếu không cũng chẳng thể đem hai đứa vất mũi chưa sạch như chúng tôi đi ăn trộm. Sau này, bọn họ lớn lên rồi trưởng thành, nhất là sau khi vào trung học, ai cũng ra vẻ đàn anh, không thèm chơi với hai đứa học tiểu học miệng còn hơi sữa như chúng tôi. Tôi và Chu Nhất Minh liền trở thành đồng minh, không sợ thân cô thế cô, tiếp tục bị những bắp ngô căng, những trái dưa chuột non ngọt, những quả cà chua chín mọng... vậy gọi. Chúng tôi còn mở rộng phạm vi hoạt động ra những nhà trồng cây ăn quả như nho, lựu... nữa.

Có rất nhiều hộ gia đình trồng lựu nhưng tiếc là chúng chỉ thích hợp để ngắm chứ không hợp để ăn. Đến kỳ ra hoa, cây rực đỏ như mặt trời ló rạng buổi bình minh nhưng đến mùa ra quả, trái lại nhỏ đến tội nghiệp, chẳng to hơn quả trứng gà là mấy, mùi vị cũng không hấp dẫn, ăn còn kém xa nho.

Ở đó khi ấy chỉ có hai hộ gia đình trồng nho, trong đó một hộ nuôi con chó mực rất to để trông nhà. Hai đứa tôi đều sợ phát khiếp, không dám dây vào con thú lông đen có bộ răng nanh sắc nhọn đó. Ngược lại, hộ gia đình kia không nuôi chó nên đã trở thành đối tượng trọng yếu để chúng tôi tấn công.

Bang “lục lâm hảo hán” chúng tôi từ lâu đã kết luận rồi, tôi và Chu Nhất Minh là tay “bắt gà trộm chó” cừ khôi. Khi đi ăn trộm nho, chúng tôi rất thông minh chọn thời gian gây án là trong khoảng từ một đến hai giờ chiều, thời điểm này mọi người đều ngủ trưa, nguy cơ bị “bắt về quy án” sẽ ít hơn. Thủ pháp gây án của chúng tôi là một đứa làm thang cho đứa kia hái, bởi vì giàn nho thường được bắc khá cao, một đứa cao lớn cũng với không tới, hai đứa công nhau thì may ra túm được vài chùm rủ xuống.

Một cậu bé và một cô bé cùng nhau đi hái trộm nho, đứng ra thì con trai phải làm thang cho con gái nhưng bất hạnh thay, Chu Nhất Minh không thể công một Bé bự như tôi, thế nên tôi đành phải làm thang cho anh ta. Thành thật mà nói, thể trọng của tôi thích hợp làm thang hơn.

Cứ như thế, chúng tôi cùng nhau đi trộm ngô, trộm dưa chuột, cà chua, khoai lang, lựu và nho... Những “đồ ăn trộm” này đã hết sức củng cố tình bạn của chúng tôi, trải qua một thời gian dài “kề vai sát cánh chiến đấu”, “tình hữu hảo” của tôi và anh ta lớn lên từng ngày. Cho đến tận bây giờ, tôi và anh ta vẫn là anh em bạn bè tốt của nhau.

Vì tôi và Chu Nhất Minh là đôi thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, giờ lại sắp phải đối mặt với tình trạng trai già gái ế nên bố tôi mới có ý nghĩ hảo huyền rằng nếu tôi thực sự không kiếm được đối tượng nào phù hợp thì cứ lấy anh ta làm chỗ dựa nửa đời còn lại là được.

Đương nhiên tôi không chịu, Chu Nhất Minh cũng thế. Tiêu chuẩn của anh ta còn cao hơn tôi gấp bội. Anh ta thường phao tin, nếu không phải tuyệt sắc giai nhân thì nhất định không lấy.

Tôi cũng từng vì thế mà chế giễu anh ta: “Anh mà cũng đòi lấy tuyệt sắc giai nhân, đừng có nằm mơ giữa ban ngày!”

Anh ta còn nói về tình ý sâu xa: “Con người ai chẳng có ước mơ, anh trai là người có tham vọng lớn mà.”

Về mặt này, Chu Nhất Minh có tham vọng cao xa, còn lý tưởng của tôi cũng “đầy đà” như dáng người. Tôi luôn hy vọng mình có thể gặp được một người có tư chất tốt như chàng hoàng tử bạch mã, chỉ là không nói ra thôi. Cơ mà, chàng hoàng tử bạch mã của tôi, chàng đang ở đâu, đang ở đâu vậy? Nhanh nhanh xuất hiện đi!

3. Chương 1 - Phần 02

2.

Tôi đang ngồi máy tính chăm chú lên kế hoạch giảm béo thì Chu Nhất Minh gọi điện. Thấy tên anh ta hiện lên trên màn hình điện thoại, bực mình vì bị làm phiền nên vừa bấm nút nghe tôi đã mở miệng quát tháo: “Có chuyện gì? Nói nhanh lên, đang bận, không có thời gian nói chuyện với anh đâu!”

Anh ta nói làm tôi phát cáu: “Du côn!”

Tôi ghét nhất anh ta gọi tôi là Bé bự, thứ hai là du côn, thế nên lập tức không khách khí hét lên: “Ai là du côn, ai là du côn? Anh còn gọi tôi là du côn nữa thì tôi sẽ gọi anh là lưu manh!”

Anh ta chẳng quan tâm, tiếp tục nói: “Du côn, em không cần phải hung tợn như thế, tâm hồn yếu đuối của anh trai vừa bị tổn thương đây này.”

Tôi đúng là xấu tính, vừa nghe nói anh ta bị tổn thương một cái tinh thần phấn chấn hẳn lên, cười hi hi, ha ha. “Anh bị tổn thương hả? Chắc lại đi xem mặt chứ gì?”

Chu Nhất Minh giống tôi, đã đến tuổi lập gia đình từ lâu mà vẫn chưa kiếm được ai. Đối với chuyện này, mẹ anh ta còn sốt ruột hơn bố tôi nhiều, nhờ vả bạn bè khắp nơi tìm đối tượng giúp anh ta. Tháng trước, anh ta còn phải đi xem mặt hai lần, nhưng đáng tiếc cũng chỉ gặp một lần rồi thôi.

“Đúng thế, lại đi xem mặt! Kết quả là thật sự bị tổn thương đến lòng tự trọng! Cô ta ngồi chưa được năm phút đã kiếm cớ bỏ đi mất. Mẹ kiếp, chẳng lẽ anh trai kém cỏi đến thế sao? Cũng có thấp lắm đâu! Cô ta mặt mũi tuy trắng trẻo nhưng hai bên sống mũi đầy tàn nhang, cứ như thể đổ cả lọ vừng lên mặt ấy. Anh trai cũng chẳng thích cô ta. Định lịch sự ngồi thêm một lúc rồi đi, dù sao người ta cũng là con gái, giữ cho người ta chút thể diện, ai dè cô ta lại bỏ rơi anh trước. Em nói xem thế có đau không?”

Tôi cười ha ha, nói: “Thì anh đừng đi xem mặt nữa. Nhất Minh, anh phải biết là đáng đáp anh chẳng cao to gì cho lắm, ấn tượng đầu tiên sẽ rất khó vượt qua.”

“Mẹ kiếp, sao con gái bây giờ lại như thế? Con trai không cao thì làm sao? Không bao giờ nghe câu “chất lấy cái tinh hoa, bỏ đi cái rác rưởi” à?”

“Đúng đúng đúng, chất lấy cái tinh hoa, anh Nhất Minh lại là tinh hoa của tinh hoa. Em cũng đang nghĩ cách giảm béo đây, xem có giảm còn khoảng năm mươi cân không, như vậy em cũng có hy vọng trở thành tinh hoa rồi.”

“Bé bự, em lại định giảm cân à? Bao nhiêu năm nay thử đi thử lại rồi, không thấy mệt à?”

“Không mệt, em muốn dần dần trở thành một tuyệt sắc giai nhân.”

Anh ta nói như hắt gáo nước lạnh vào mặt tôi: “Em mà cũng đòi làm tuyệt sắc giai nhân...”

Tôi không muốn nghe những lời làm nhụt chí, lập tức tắt máy để chặn họng anh ta rồi tiếp tục kế hoạch giảm cân của mình. Tôi biết mình còn kém xa “tuyệt sắc giai nhân”.

Dung mạo của tôi cũng chỉ xếp vào hạng trung bình khá. Nếu quay lại thời nhà Đường thì vóc dáng của tôi còn có vài phần sánh với giai nhân tuyệt sắc, vì dấu sao cũng là kiểu “châu tròn ngọc sáng”.

Tôi thích cụm từ “châu tròn ngọc sáng” này, tôi yêu những ai hình dung về vóc dáng của tôi như vậy, tôi rất ghét người ta nói tôi “béo”.

Tuy không phải là tuyệt sắc giai nhân nhưng tôi lại có cái tên rất mỹ miều. Mẹ tôi khi còn trẻ rất thích đọc tiểu thuyết lãng mạn của Quỳnh Dao nên đã đặt cho tôi cái tên rất giống phong cách của Quỳnh Dao. Bố tôi họ Yên, đằng sau cái họ lịch sự tao nhã này, bà đã ghép tên hai từ “Phiên Phi: - Yên Phiên Phi[1].

[1] Nghĩa là con chim yến bay nhanh.

Công bằng mà nói, cái tên mẹ tôi đặt khá hay. Ba từ đó kết hợp với nhau giống như một bức tranh thơ mộng vậy. Có điều một nha đầu béo bự như tôi mà được gọi bằng cái tên này, không khỏi khiến người ta có cảm giác người không xứng với tên.

Hồi nhỏ tôi không cảm thấy gì, sau này lớn lên mới thấy cái tên này thật phiền phức. Nhất là sau khi tên trung học, một vài nam sinh trong trường mới nghe tên chưa thấy mặt thì đều mơ tưởng, đến khi tận mắt nhìn thấy lại tỏ ra vô cùng thất vọng: “Cô ấy là Yên Phiên Phi sao? Thân hình như thế thì bay sao nổi.”

Nghe được câu này, tôi thấy rất buồn, chỉ là không nói ra mà thôi. Dẫu sao một cô gái mười mấy tuổi cũng không thể quá ghe gớm, tỏ ra là một người không có giáo dục được. Nếu là hồi học tiểu học thì tôi đã cho họ một trận rồi.

Vì thân hình béo ú nên sau khi vào tiểu học tôi bắt đầu bị người ta chê cười, còn gán cho tôi không ít những biệt danh khiếm nhã như “con lợn béo”... Tôi là đứa có tính “chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng” điển hình, trong môi trường quen thuộc thì xưng hùng xưng bá nhưng hễ đến chỗ xa lạ thì lại nhát như thỏ đế. Thế nên khi mới vào trường tiểu học, bạn bè có trêu chọc thế nào tôi cũng không dám nói gì, chỉ ngậm ngùi mặc cho người ta bắt nạt.

Về sau có lần tôi bị một nam sinh trong lớp trêu đến mức lòng tự trọng bị tổn thương, không thể chịu được nữa. Tôi muốn quyết đấu “một trận sống còn” với cậu ta nhưng sợ một mình không đấu lại được, liền nghĩ ngay đến Chu Nhất Minh, người đã từng cùng tôi “kề vai sát cánh chiến đấu” nơi đồng ruộng mênh mông, tôi chạy ngay sang lớp bên cạnh cầu cứu anh ta “chi viện tác chiến”.

Chu Nhất Minh đồng ý hỗ trợ ngay. Anh ta đi cùng tôi về lớp học, chỉ về phía cậu bạn đã chế giễu tôi, nói: “Em cứ xông lên, đừng sợ không đánh lại được nó, cứ dè bẹp nó cho anh!”

Được anh ta “xúi giục”, tôi tràn đầy khí thế xông lên, thoáng cái đã vật cậu ta ngã bổ nhào xuống đất rồi đánh ột trận no đòn, những nắm đấm vùng tới tấp. Tên nam sinh đó bình thường cũng xưng hùng xưng bá lắm, lần đó bị tôi đánh, la khóc inh ỏi.

Chu Nhất Minh căn bản không giúp gì, chỉ đứng một bên vỗ tay cổ vũ: “Đánh hay lắm, đánh quá đỉnh, đánh đến con chó con phải kêu gâu gâu.”

Trong trận ẩu đả đó tôi đã giành “thế áp đảo” và thắng lợi hoàn toàn. Mặc dù cậu bạn đó khóc sướt mướt chạy đi mách thầy, làm kinh động đến các bậc phụ huynh, sau khi về nhà, tôi bị mẹ phạt quỳ xuống tắm ván giặt quần áo nhưng cuộc ẩu đả đã giúp uy thế của tôi trong lớp học tăng cao, không ai dám chế nhạo tôi béo ú nữa, bằng không tôi mà tức lên thì bọn họ chỉ có nước đi đời nhà ma. Căn nặng của tôi là khuyết điểm nhưng đồng thời cũng là ưu thế, không tin thì cứ đến mà xem, xem tôi vật cậu ta ngã rồi cười lên đấm đá thế nào.

Thời tiểu học không kiêng kỵ chuyện cười lên người bạn nam để đánh, chứ lên trung học rồi tôi chẳng dám ngang ngược như thế nữa. Ngày ấy vì rất nhiều lý do, tất cả các nhà máy được xây dựng vào những năm 90 đều di dời đi nơi khác, cũng phải mất vài năm để di chuyển toàn bộ đến các tỉnh lỵ, giáp ranh với nhà máy lớn ở thành phố. Bố mẹ tôi là những công nhân thuộc tốp cuối cùng rời nhà máy cũ, năm đó vừa vận tới tốt nghiệp cấp một nên theo bố mẹ chuyển lên tỉnh học trung học.

Vào môi trường khác, là lính mới nên tôi lại bị lép vế. Ở đây, dẫu gì cũng là địa bàn của người ta, học sinh thành thị ai nấy đều như những chú chim công, còn tôi chẳng khác gì con chim sẻ, đâu dám đối đầu với bọn họ. Cho nên khi bọn con trai trong lớp trêu tôi béo, tôi không dám đấu lại bọn họ, đành ra sức ăn kiêng, ra sức giảm béo.

Ăn kiêng, giảm béo là một việc vô cùng gian khổ, hiệu quả lại rất thấp. Thức ăn hằng ngày chủ yếu là rau củ quả nhưng cũng không dám ăn nhiều, đói đến mức mặt mũi tái xanh tái mét mà cũng chỉ giảm được hai cân.

Cố gắng được một tuần thì thực sự không thể chịu được nữa, tôi ăn một bữa no nê, sau đó đứng lên bàn cân cân thử. Hic, khó khăn lắm mới giảm được hai cân, giờ lại tăng cân rồi.

Bực mình quá! Tất cả thành công cốc rồi, không giảm béo giảm biếc gì nữa! Muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, cái cân nặng bỏ đi này thích thế nào thì thế ấy. Còn những lời trêu chọc của đám nam sinh kia thì tạm thời coi như gió thoảng bên tai là xong.

Thân hình tôi bây giờ so với ngày ấy đã gầy đi rất nhiều rồi. Ngày trước tôi như cái thùng phi di động, về căn bản là không có eo. Nhiều lần thử giảm béo nhưng lần nào cũng bỏ dở giữa chừng. Sau này có thể gầy

được một chút là “nhờ” hai lần thi vào đại học.

Sau khi thi rớt đại học lần thứ nhất, áp lực tâm lý không còn mặt mũi nào nhìn các bậc phụ huynh đã khiến tôi gầy đi trông thấy. Áp lực càng lớn khi lựa chọn ôn thêm một năm rồi thi lại, năm đó tôi lao vào học như điên! Trong khi dốc sức nâng cao thành tích học tập thì không ngờ tôi cũng vì thế mà gầy đi. Lần này vô tình lại giảm béo thành công.

Tuy bây giờ nói là gầy hơn ngày trước nhưng thân hình cũng chưa được thon thả cho lắm, vẫn có thể nói là “châu tròn ngọc sáng” hay đầy đặn. Đây đều là những từ tôi thích nghe.

Dì Thạch biết tôi rất nhạy cảm về khoản này nên trước mặt tôi không những không bao giờ nhắc đến từ “béo” mà ngay cả những từ có liên quan như “mập”, “to” cũng tuyệt đối không nhắc đến. Dì còn hay nói các cô gái phải đầy đặn một chút mới đẹp, giống như một trái đào tươi ngon mọng nước. Nghe dì ấy nói mấy câu này, tôi làm như không nghe thấy nhưng trong lòng cảm thấy rất dễ chịu.

Chiều theo kế hoạch giảm béo đã vạch ra, tôi một lần nữa hạn chế ăn uống bằng cách ăn chay và ăn ít bữa, phối hợp dùng thuốc giảm béo, tranh thủ hiệu quả của việc “làm ít công to”. Uống thuốc giảm béo ngày đầu tiên đã khiến tôi gặp rắc rối lớn. Đó có phải là thuốc giảm béo thật không đấy? Cứ như thuốc xổ vậy. Cả buổi sáng liên tục chạy như ma đuổi vào nhà vệ sinh như thể muốn đóng đô ở đó.

Cô giáo Lý, đồng nghiệp của tôi, hỏi: “Cô giáo Yên bị bệnh à?”

Tôi trả lời một cách yếu ớt: “Không phải, là do tôi uống thuốc giảm béo.”

“Cái gì? Cô cũng uống thuốc giảm béo à? Cái đó không thể uống tùy tiện được đâu, cẩn thận không lại mang vạ vào thân. Cô em chồng tôi cũng vì uống thuốc giảm béo mà bị rối loạn tiêu hoá, phải nằm viện mất nửa tháng đấy. Cô cũng có béo lắm đâu, uống cái thứ ấy làm gì cho hại người.”

Cô giáo Lý dọa một trận phát khiếp làm tôi không dám uống nữa. Hộp thuốc giảm béo này rất đắt nhưng tạm thời phải dừng lại thôi, nếu không, tôi cũng phải nhập viện mất. Tôi chỉ muốn đấu tranh với thân hình của mình chứ không muốn làm vật hy sinh.

Đến giờ ăn trưa, tôi lê đôi chân không còn chút sức lực xuống căng tin lĩnh suất ăn, đây là một trong những nhiệm vụ của tôi. Tôi làm việc ở một trường mầm non thực nghiệm của tỉnh, chức vụ của tôi là giáo viên đời sống. Những người mới tốt nghiệp như tôi khi vào trường đều bị phân làm giáo viên đời sống, chuyên phụ trách việc nấu cơm, rửa bát, cho bọn trẻ ăn, rửa mặt, rửa tay, không ngoại trừ cả việc chùi dĩa cho chúng nữa; còn giảng bài, dạy múa, dạy hát phải là những giáo viên có thâm niên mới được đảm đương trọng trách này.

Nói thật, tôi cũng chán lắm, học mấy năm sư phạm ra trường lại phải đi chùi dĩa cho bọn trẻ, có cảm giác như “tài năng bị vùi dập” vậy.

Hơn nữa, lúc đầu thi vào trường sư phạm, chuyên ngành tôi chọn không phải là giáo viên mầm non, do nhà trường tự điều chuyển dựa theo điểm thôi. Thật trớ trêu, tôi là đứa không thích chơi với trẻ con thì trời xui đất khiến thế nào lại học đúng khoa Giáo dục mầm non. Hơn nữa, chuyên ngành này còn ảnh hưởng lớn đến quá trình phát triển tâm lý của tôi nữa chứ.

Trường đại học sư phạm vốn nhiều nữ hơn nam, âm thịnh dương suy, chúng tôi học khoa Giáo dục mầm non còn không có một mống nam nhi, mọi người đặt cho lớp tôi biệt danh là “đàn vịt giò”. Tuy trong lòng mong muốn ở khuôn viên trường đại học - trên cái sân khấu này, tôi sẽ diễn một bộ phim tình yêu lãng mạn nhưng có đốt đèn lồng cũng không sao tìm được một nam diễn viên chính phù hợp để cùng bước lên sân khấu. Sự mất cân bằng nghiêm trọng giữa tỷ lệ nam nữ khiến những nam sinh có điều kiện tốt một chút đều bị tranh giành rất kịch liệt. Tôi vừa không có khuôn mặt thiên thần lại sở hữu một thân hình ma quỷ, sao có thể mở một con đường máu giữa đám mỹ nữ để ôm một chàng trai tuần tú trở về?

Chịu đựng đến khi tốt nghiệp đã không dễ dàng gì nhưng sau khi vào trường mầm non thực nghiệm làm việc, tôi mới thấy tình hình còn khiến người ta ngán ngẩm bội phần. Ngày nào cũng sống cùng đám con nít vắt mũi chưa sạch, đồng nghiệp đến chín mươi chín phần trăm là nữ, lớn bé, già trẻ đủ cả, duy nhất chỉ có bác Từ bảo vệ là nam - “mì chính cánh” giữa “bầy vịt giò”. Nhưng tất nhiên, “mì chính cánh” này có đem tặng không tôi cũng không nhận được. Hi hi!

Tại sao tôi sống đến hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn một mình lẻ bóng, ngay cả một người bạn trai có thể tính chuyện hôn nhân cũng không có? Bạn thử nhìn xem, trong phạm vi đời sống sinh hoạt và môi trường làm việc của tôi, có thể tìm đâu ra chứ? Dù sao cũng không thể cầm dây thừng đi ra phố, thấy đối tượng nào vừa mắt, không nhiều lời liền trói đem về bãi đường thành thân ngay được.

Khi vào căng tin nhận suất ăn, tôi nhìn thấy La Lợi, cô bạn đồng nghiệp vào cùng đợt với tôi, bị cô giáo Mai cùng lớp kéo vào một góc thì thầm gì đó, cô ấy cười thẹn thùng, mặt từ trắng chuyển sang đỏ ửng. Chỗ của phát đồ ăn, nhân viên căng tin đã chuẩn bị xong phần ăn cho bọn trẻ lớp cô ấy, đang cao giọng gọi người đến lấy. La Lợi và cô giáo Mai cùng đi đến, tới cửa vẫn còn tiếp tục trao đổi. Mặc dù nói rất nhỏ nhưng khi lại gần, tôi vẫn nghe được hai câu đối thoại.

“Tiểu La, chúng ta chốt như vậy nhé, tối mai gặp nhau ở nhà hàng Tiểu Giang Nam.”

“Vâng ạ, cô giáo Mai!”

Có vẻ như cô giáo Mai muốn mời La Lợi đi ăn. Có điều tôi thấy thắc mắc là, một giáo viên thâm niên sao phải mời một lính mới đi ăn? Phải ngược lại mới đúng chứ? Mấy hôm sau nghe tin mới vỡ lẽ, thì ra cô giáo Mai giới thiệu cậu em họ mới tốt nghiệp thạc sĩ cho La Lợi, hẹn gặp ở nhà hàng Tiểu Giang Nam, trai tài gái sắc vừa gặp đã yêu. Vụ mai mối khá thành công, trong phút chốc đã trở thành câu chuyện được mọi người trong trường ca ngợi

Được lắm! Hai người vào trường làm việc cùng lúc, La Lợi còn kém tôi một tuổi, vậy mà cô ấy lại được đồng nghiệp giới thiệu ột bạn trai điều kiện quá tốt như thế. Còn tôi? Tại sao không ai giới thiệu đối tượng giúp tôi vậy? Buồn quá! Thật sự buồn quá đi!

May là mất cái này được cái khác! Hôm đó, tôi buồn bã trở về nhà, dì Thạch cẩn thận đến thăm dò ý tứ của tôi, một vị đồng nghiệp cũ của dì ấy có cậu cháu trai mới học tiến sĩ ở Mỹ về, trước mất được mời vào làm việc tại một công ty thuộc tập đoàn nào đó trên thành phố, năm nay hai mươi tám tuổi, muốn tìm một người thích hợp để tiến tới hôn nhân, không kén chọn gì nhiều, chỉ cần một cô gái tốt tính tốt nết là được.

“Phiên Phi à, dì thấy điều kiện của cậu ấy cũng được, muốn giới thiệu cho con. Nếu con đồng ý, đợi cuối tuần cậu ấy từ thành phố quay về, dì sẽ thu xếp một bữa cơm thân mật để hai đứa gặp nhau, được không?”

4. Chương 1 - Phần 03

3.

Lần đầu tiên đi xem mặt, đối tượng lại là người từ bên kia đại dương trở về, điều đó khiến tôi coi lần xem mặt này hết sức quan trọng.

Mặc dù thời buổi bây giờ, đi nước ngoài về không còn quá giá trị như trước nữa nhưng đối với một giáo viên quèn suốt ngày chỉ luẩn quẩn bên đám trẻ, cơm bưng nước rót, cho ăn, chùi dĩa như tôi thì đó cũng là nhân vật đáng giá rồi. Việc người ta tốt nghiệp tiến sĩ ở Mỹ về không thể không khiến một đứa phải hai lần thi đại học mới đỗ và khó khăn lắm mới vào được một trường đại học hạng hai như tôi tự cảm thấy mình thấp kém.

Để không khiến mình có cảm giác thấp kém, tôi lặng lẽ chuẩn bị cho buổi gặp mặt dù vẻ ngoài vẫn tỉnh bơ như không.

Tôi luôn tỏ ra buổi hẹn này chẳng có gì quan trọng, không vì thế mà phải sắm thêm quần áo, giày dép mới. Thực tế, tôi đã lén lút bỏ ra hai trăm tệ mua một bộ đồ lót định hình hàng hiệu, buổi tối, trốn trong phòng mặc thử. Bộ đồ lót chật đến mức khiến tôi nhăn nhó mặt mày nhưng bù lại eo cũng nhỏ hơn được đến mười phân. Eo nhỏ hơn một chút khiến đường con của cơ thể cũng lộ rõ, nhìn thân hình có phần thướt tha trong gương, tôi dương dương tự đắc.

Hình thể tạm ổn, tôi quay sang giai đoạn chăm sóc da. Thực tế da của tôi rất đẹp, đó là điểm tôi tự hào nhất. Thường con gái mũm mĩm một chút thì da để lại là ưu thế, vừa trắng vừa mịn màng, giống bát đậu hũ tươi ngon, trắng mịn vừa xay xong.

Chu Nhất Minh cũng vì thế mà nhiều lần có ý xấu muốn véo tôi. “Em để anh trai véo một cái thử xem có mềm mại đến mức véo được ra nước không.”

Đương nhiên không thể để anh ta hời như thế được, tôi đập anh ta một cái rồi nói: “Cút xéo! Tên tiểu tử này, xéo ngay cho người ta nhờ!”

Da dẻ tôi vốn không phải là vấn đề nhưng mấy hôm nay có lẽ do bị nhiệt nên sáng sớm vừa thức dậy, nhìn vào gương đã thấy trên trán mọc vài cái mụn nhỏ. Tuy có vài cái và chúng rất, rất nhỏ nhưng nhìn vẫn ngứa mắt.

Ngày mai đi xem mặt rồi, cái mặt tôi bây giờ chính là thời điểm then chốt “nuôi quân ba năm dụng một giờ”, không thể để xảy ra sai sót được. Vì vậy hôm nay, sau khi tan làm, tôi đã nhanh chóng đến thẩm mỹ viện để làm một loại dịch vụ chăm sóc da.

Từ thẩm mỹ viện đi ra, sắc trời đã ngả sang màu hoàng hôn. Tôi đang chuẩn bị leo lên “con ngựa sắt” yêu quý của mình - thực ra chỉ là chiếc xe đạp điện - để về nhà thì bỗng sột khi phát hiện ra chiếc xe yêu quý của tôi không cánh mà bay. Không phải thế chứ? Tôi đã từng làm mất một “con ngựa sắt” yêu quý rồi, đây là con thứ hai, chẳng lẽ lại bị mất trộm? Tôi sắp ứa nước mắt.

Những tên trộm xe thời nay thật lợi hại! Chẳng nói gì tôi, cô giáo Lý, đồng nghiệp của tôi, cũng bị mất một cái xe máy, hai cái xe đạp điện rồi, trong đó có một chiếc mua về đi chưa được ba ngày đã không thấy bóng dáng đâu, xe càng mới càng dễ mất. Cô ấy vừa mua một cái mới, đi mà cứ nơm nớp lo sợ, thường đến văn phòng than thở: “Thời buổi này, đi xe mới cứ như chở con thỏ, không cẩn thận là mất như chơi.”

Xe không còn, tôi đang định hỏi thăm tổ tiên tên trộm đã lấy xe của tôi thì bỗng nhiên phát hiện ra phía bên trên chỗ để xe có dòng chữ viết bằng phấn. Cúi xuống đọc chăm chú, hoá ra không phải bị ăn trộm mà là bị ban Quản lý đô thị dắt đi rồi. Lý do là để xe bừa bãi, bắt tôi phải đến bãi đỗ xe XXX nhận xe, nộp phạt. Bực mình quá đi!

Tôi thừa nhận xe của mình không để đúng vị trí nhưng lúc đó trong bãi đỗ xe đã chật ních, xe của tôi thực sự không lách vào được nữa, đành phải dựng sát vạch ngăn cách. Thật đen đủi!

Lôi điện thoại ra, tôi vội vàng gọi cho Chu Nhất Minh: “Xe của em bị ban Quản lý các anh dắt đi rồi, bắt em phải đến bãi đỗ xe XXX lấy xe, nộp phạt. Em không có tiền nộp phạt, anh đi lấy hộ em nhanh lên!”

Tên tiểu tử Chu Nhất Minh này, từ cái tên gọi cũng đủ thấy bố mẹ anh ta kỳ vọng vào cậu con trai độc nhất đến thế nào. Hy vọng anh ta có thể “nhất mình kinh nhân[2]”, tài năng xuất chúng. Đáng tiếc là, ý muốn chủ quan thì thật hoàn hảo nhưng thực tế khách quan lại không chiều lòng người, anh ta sống hai mươi lăm năm trên đời nhưng vẫn chưa thấy có gì đặc biệt, không có gì gọi là “nhất mình kinh nhân” cả.

[2] Ý nói một người bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Thi đại học năm đầu tiên, cả tôi và Chu Nhất Minh đều bị trượt. Anh ta không ôn tiếp bởi vì thành tích học tập quá kém, có ôn lại cũng chẳng ăn thua. Bố mẹ anh ta quyết định cho anh ta đi bộ đội, sau khi xuất ngũ trở về, bố anh ta lúc ấy đang làm kỹ sư đã cố gắng huy động các mối quan hệ của mình để nhét anh ta vào ban Quản lý đô thị. Biết bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp ra trường không xin được công việc nào tử tế, vậy mà tên tiểu tử này mới tốt nghiệp cấp ba đã được vào biên chế nhà nước, tôi thường nói anh ta là loại “mèo mù vớ cá rán”.

Chu Nhất Minh không lòi thối liền đồng ý ngay: “Được, nhưng hôm nay anh bận rồi, đang ở nhà bạn ăn cơm. Ngày mai anh sẽ đi lấy xe rồi mang về tận nhà cho em.”

Có người quen tốt thật đấy, sáng hôm sau Chu Nhất Minh đã mang “con ngựa yêu quý” về cho tôi, lại còn đòi thưởng nữa chứ.

“Anh trai vì em mà mất hai trăm tệ tiền phạt, buổi trưa nấu món gì ngon ngon cho anh ăn đi!”

Tôi chẳng rồi để mời anh ta ăn cơm. “Anh nói hay nhỉ, nhà em không phải là nhà hàng của anh. À phải rồi, anh mà cũng lo không có cơm ăn sao? Các anh muốn tác oai tác quái ở đâu chẳng được, chỉ cần vào bất kỳ nhà hàng nào trong địa phận quản lý của mình rồi ngồi xuống nói, hôm nay không còn đường kiếm cơm thì ông chủ tự khắc hiểu là phải dọn một bữa thịnh soạn lên mời anh.”

Chu Nhất Minh cười hì hì, nói: “Anh trai là người tốt, không làm chuyện thất đức như thế đâu.”

Tôi cũng biết Chu Nhất Minh không làm những chuyện như thế, chẳng qua chỉ muốn trêu anh ta một chút thôi.

Thời buổi bây giờ, hình tượng nhân viên ban Quản lý đô thị trong mắt người dân chẳng có gì tốt đẹp, ai ai cũng than phiền, oán thán. Trên mạng còn có một câu châm biếm thế này: “Cho tôi ba nghìn nhân viên ban Quản lý đô thị, tôi có thể tiêu diệt cả Trái đất.”

Câu nói này đương nhiên là phóng đại, nhưng phóng đại một cách rất hình tượng và sinh động. Tôi đã từng đem câu này ra để trêu Chu Nhất Minh: “Anh Nhất Minh, nghề của anh có tiền đồ thật đấy. Ba nghìn nhân viên ban Quản lý đô thị có thể tiêu diệt được cả Trái đất, còn lợi hại hơn cả dũng sĩ Hesman.”

Anh ta không chịu thua. “Vậy thì trong đội ngũ ba nghìn người đó chắc chắn không có anh, nếu không nhất định sẽ hỏng hết đại sự.”

Câu nói này thì tôi tin một trăm phần trăm.

Còn nhớ sau khi Chu Nhất Minh chính thức xin được vào ban Quản lý đô thị, bố mẹ anh ta đặc biệt làm vài mâm để ăn mừng. Tôi và bố tôi cũng đến. Hôm đó mẹ anh ra dặn đi dặn lại anh ta trước mặt khách khứa: “Sau khi làm nhân viên ban Quản lý đô thị, con phải thực thi đúng pháp luật, không được làm điều xằng bậy. Đối với những tiểu thương, những cửa hàng nhỏ phải biết giữ hoà khí, không được giống như bọn cường hào, ác bá, giẫm đạp, hất tung sạp hàng của họ, bọn họ buôn bán, làm ăn nhỏ để kiếm miếng ăn không dễ dàng gì. Có biết không hả?”

Có một người mẹ tốt bụng như thế, Chu Nhất Minh có muốn trở thành một nhân viên ban Quản lý đô thị xấu cũng không được. Anh ta được phân vào làm ở khu vực quảng trường Văn hoá thành phố, phạm vi quản lý gần mấy con đường có nhiều cảnh quan và một công viên. Nói chung, mỗi ngày anh ta làm việc trên phố hơn sáu tiếng, phải liên tục ngó trái, ngó phải như con thoi, nhìn xem có hộ kinh doanh nào vượt quá ranh giới không, quảng cáo có bất hợp pháp, có lấn chiếm lòng đường không, có giấy phép đăng ký kinh doanh không... Ngoài ra, còn phải phối hợp với rất nhiều ngành khác cùng thực thi pháp luật, ví dụ như ngành công nghiệp, ngành kiến thiết đô thị, giao thông vận tải, môi trường đô thị... Khi thực thi nhiệm vụ, anh ta không bao giờ hất đạp sạp hàng của người ta, chủ yếu là cố gắng thuyết phục và giáo dục họ. Trừ trường hợp nghiêm trọng như nói mãi không chịu sửa hay liên quan đến cách ngành khác cần phải phối hợp, anh ta mới ra tay tịch thu những hàng hoá bất hợp pháp.

Đôi khi Chu Nhất Minh cũng cảm thấy đau đầu bởi đó là công việc không dễ dàng gì khi phải đối diện với việc thực thi pháp luật ở thể yếu, đối với những sạp hàng nhỏ mà giữ hoà khí quá thì bọn họ sẽ không sợ, công việc cũng khó mà suôn sẻ nhưng hung hăng quá cũng không được, dễ dẫn đến tinh thần chống đối. Điều chỉnh sao cho hợp lý thật không dễ chút nào.

Tôi cũng từng vì thế mà trêu anh ta: “Người ta nói nhân viên quản lý trị an đô thị quá cường đạo ác bá, có lẽ bọn anh nên học tập cách phục vụ khách hàng của Đào Bảo[3] thôi. Về sau cứ thực thi thế này đảm bảo sẽ không có ai than phiền nữa, ví dụ nói nhẹ nhàng, thân thiện: ở đây không được phép bán hàng trên vỉa hè đâu; bạn không có giấy phép kinh doanh chúng tôi đành phải tịch thu thôi; những hàng hoá cần niêm phong chúng tôi sẽ không gửi trả lại đâu; đừng có chạy, xung quanh đây đâu đâu cũng có người của ban Quản lý, bạn chạy không nổi đâu...”

[3] Tên một phố đi bộ chuyên bán quần áo, phụ trang ở Trung Quốc.

Chu Nhất Minh bị tôi trêu liên cười khoái chí: “Bé bự ơi Bé bự, em đúng là hạt dẻ cười của anh.”

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc nói chuyện phiếm với anh ta, tôi còn bận chuẩn bị cho buổi gặp mặt ngày mai.

“Anh Nhất Minh là người tốt thì làm việc tốt là chuyện đương nhiên. Giúp người ta còn muốn được mời ăn cơm thì còn gì thú vị nữa. Anh sang chỗ khác kiếm ăn đi, hôm nay em không rỗi để tiếp đãi anh, buổi trưa còn phải đến dự tiệc ở nhà hàng Rome cơ.”

“Em đi dự tiệc ở nhà hàng Rome cơ à? Wow, đẳng cấp thật đấy, chắc chắn đồ ăn phải ngon lắm, có thể cho anh đi cùng được không?”

“Không được, em đi xem mặt cơ mà, đưa anh đi thì còn ra thể thống gì nữa!”

“Hả, em mà cũng đi xem mặt cơ à? Bé bự ơi, xem mặt xem miếc cái gì! Em thế này, người ta vừa nhìn đã thấy sợ rồi.” Đây vốn là câu tôi đã từng chế giễu anh ta, giờ anh ta trả lại y nguyên, sáu tháng nợ nần trôi qua nhanh thật! Tôi hằm hằm đuổi anh ta ra ngoài: “Đi mau, đi mau, em còn phải thay quần áo, trang điểm, không có thời gian đôi co với anh.”

Anh ta bám vào cánh cửa, không dễ gì đi ngay, vẻ mặt xảo quyệt, cười nói: “Bé bự ơi, lần gặp mặt này có thể sẽ làm em tổn thương tinh thần đến chín mươi chín phần trăm đấy. Nhưng không sao, nếu có bị tổn thương thì cứ đến tìm anh, anh trai sẽ vận công trị thương cho em. Yên tâm, yên tâm!”

Nghe đến bốn từ “vận công trị thương”, một chân tôi đã đạp anh ta ra khỏi cửa rồi. “Yên tâm cái con khỉ ấy, lúc đó cái mạng nhỏ của chị đã đi đời trong tay em rồi!”

Thời thơ ấu, khi còn cùng Chu Nhất Minh nghịch ngợm, phá phách ở nơi sơn lâm điền dã, tôi từng một lần bị ném quả đắng. Sự việc lần ấy đều tại Chu Nhất Minh. Đầu tiên anh ta không nên đề nghị vào rừng moi tổ chim gì gì đó, nói là moi được trứng chim thì có thể luộc ăn. Tôi chưa từng được ăn trứng chim nên rất muốn ném thử xem mùi vị thế nào, liền hào hứng theo anh ta chui vào rừng.

Kết quả là tổ chim không moi được, lại kinh động đến mấy con ong vàng, chúng hùng hục hổ hổ truy sát, hại chúng tôi chỉ còn nước vắt chân lên cổ mà chạy. Giây phút quan trọng như thế, vậy mà anh ta bỏ tôi lại một mình chạy thoát thân, mặc kệ tôi sống hay chết.

Trong lúc chạy đua với đám ong vàng, tên Chu Nhất Minh người bé bé con con bắt đầu phát huy tác dụng, chân như gắn tên lửa, loáng cái đã chui ra khỏi khu rừng nhỏ. Đáng thương cho tiểu nha đầu mũm mĩm như tôi, chạy không nổi nên rút lại phía sau, bị đàn ong hung dữ đuổi kịp, chích tới tấp vào trán, khóc thét lên. Vậy mà những con ong vàng đáng ghét kia vẫn không thương tình, tôi đã khóc rồi mà bọn chúng còn đuổi theo, đốt vào cánh tay tôi, hại tay và trán tôi sưng vù, đau đến muốn chết.

Tôi gào khóc thảm thiết, chạy ra khỏi khu rừng nhỏ, bọn ong vàng mới thôi không đuổi theo nữa. Chu Nhất Minh nhất thời trong lúc hoảng loạn đã bỏ tôi lại một mình chạy mất, lúc này nghĩ lại cũng thấy hơi xấu hổ, liền lần theo tiếng khóc mà quay lại tìm tôi. Thấy tôi bị thương thì muốn lấy công chuộc tội, xưng phong vận công trị thương cho tôi.

Những động tác vận công trị thương của anh ta hoàn toàn bắt chước những hiệp khách giang hồ ở trong phim chưởng. Trẻ con ngây thơ không hiểu gì, ngốc nghếch cứ tưởng những gì diễn trong phim là thật. Anh ta bảo tôi vén áo lên, ngồi quay lưng lại, xếp bằng ngay ngắn, sau đó anh ta cũng ngồi xuống đằng sau tôi, hai lòng bàn tay ộp vào lưng tôi như thật, miệng ê a vận công: “Hự... hự... hạ... Thấy thế nào? Bé bự có thấy đỡ tí nào không?”

Đỡ cái con khỉ ấy! Biện pháp vận công trị thương của anh ta chẳng có tác dụng gì cả, tôi cảm thấy chỗ bị ong đốt càng lúc càng đau, lại còn chóng mặt, buồn nôn nữa. Muốn bảo anh ta là tôi cảm thấy đau hơn lúc nãy nhưng vừa mở miệng, chưa kịp nói lời nào thì mắt mũi đã tối sầm lại, sau đó bất tỉnh nhân sự, không biết gì nữa.

Sau khi tỉnh lại mới thấy mình đang nằm ở bệnh viện truyền nước, mẹ tôi ngồi bên, vừa thương vừa giận mắng: “Tiểu nha đầu chết tiệt này, lần sau còn dám chui vào rừng nữa là mẹ đánh gãy chân!”

Thấy tôi bị thương, mẹ tôi cũng chỉ mắng thôi, còn Chu Nhất Minh thảm hại hơn nhiều vì can tội khiến tôi ra nông nổi này. Chuyện lần này mẹ anh ta rất tức giận, hậu quả cũng rất nghiêm trọng, nghe đâu anh ta bị đánh đến mức chiếc chổi lông gà bị gãy làm đôi, còn anh ta toét hết cả móng.

Mẹ anh ta đã đánh còn đưa ra điều kiện: “Vì dạy bảo con mà chiếc chổi lông gà của mẹ bị hỏng, con phải đền, phải đền ẹ chiếc chổi lông gà mới!”

Anh ta oan ức khóc ré lên: “Hu... hu... hu, con có bắt mẹ đánh đâu, đánh hỏng rồi còn bắt con đền! Hu... hu... hu!”

Sau chuyện đó, ba ngày liền tôi không thèm đoái hoài gì đến Chu Nhất Minh. Tôi hận anh ta không có nghĩa khí, tại vạ đến nơi mà còn bỏ tôi lại một mình chạy mất, hại tôi bị đám ong đốt, phải vào viện.

Về sau anh ta tìm đến cửa xin lỗi làm hoà, nói dù sao anh ta cũng bị mẹ đánh ột trận tơi bời rồi, còn vạch móng cho tôi xem, những vết chổi lông gà hằn lên tấy đỏ. Điều này khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, suy cho cùng cũng không chỉ mình tôi bị đen đủi! Sau khi đã trút được cơn giận, tôi liền khoan hồng đại lượng bắt tay làm hoà với anh ta.

5. Chương 1 - Phần 04

4.

Mười hai giờ trưa, trong căn phòng số 5 của nhà hàng Rome, màn kịch gặp mặt chính thức bắt đầu.

Đến tham dự bữa tiệc gặp mặt này, tôi ăn mặc, trang điểm rất cẩn thận, dĩ Thạch cũng luôn miệng khen tôi hôm nay trông rất xinh. Tôi tự tin cùng dì đi đến nhà hàng Rome nhưng khi vừa nhìn thấy đối tượng gặp mặt, tôi lập tức cảm thấy mất hết tự tin.

Anh chàng tốt nghiệp tiến sĩ nước ngoài này nhìn không giống một vị tiến sĩ chút nào mà giống một vận động viên thì đúng hơn: cao ráo, khoẻ mạnh, khôi ngô, tuấn tú. Anh ta lịch sự tự giới thiệu: “Xin chào, anh là Đối Thời Phi.”

Giọng nam trung rất dễ nghe, tôi cũng cố gắng nói thật dịu dàng, từ tốn: “Xin chào, tên em là Yên Phiên Phi.”

Anh ta đến cùng bác mình, bác ấy đứng bên cười nói: “Ồ, tên của hai đứa đều có chữ “Phi”, thật trùng hợp!”

Lần gặp mặt này, tôi và Đối Thời Phi, hai nhân vật chính, đều có chút ngại ngùng nên chuyện trò không nhiều. Ngược lại, dĩ Thạch và bác của anh ta nói chuyện không ngừng để tránh cho “sân khấu” vắng vẻ. Mặc dù kết thúc buổi gặp mặt, dưới sự khuyến khích của hai “phụ huynh”, tôi và Đối Thời Phi đã trao đổi số điện thoại nhưng tôi nghĩ chắc anh ta sẽ không liên lạc với tôi nữa, anh ta xuất sắc như thế, con gái xinh đẹp cỡ nào mà không tìm được, tôi là cái gì chứ! Tôi chẳng thấy có lý do gì để anh ta đến tìm tôi lần nữa. Anh ta còn cần phải giới thiệu đối tượng nữa sao? Điều kiện tốt như thế...

Nói thực, ngoại hình của Đối Thời Phi khá phù hợp với yêu cầu về người bạn trai lý tưởng của tôi, nhưng những người đàn ông như thế này lại chẳng bao giờ để mắt đến tôi. Ai bảo tôi không phải là tuyệt sắc giai nhân cơ chứ!

Đã không phải tuyệt sắc giai nhân mà còn mơ mộng lấy được một chàng hoàng tử bạch mã. Haizz, chẳng có cách nào, là con gái ai chả mơ mộng, chỉ khác nhau là tỉnh mộng sớm hay muộn mà thôi. Tôi đã hai mươi lăm tuổi rồi, cũng đến lúc phải tỉnh mộng. Còn muốn tìm bạch mã hoàng tử gì chứ? Đã bao năm trôi qua, đừng nói hoàng tử, ngay cả bạch mã tôi cũng chẳng gặp lấy một con.

Sau lần gặp mặt này, tôi hoàn toàn không ôm hy vọng. Nhưng không ngờ, ngày hôm sau Đối Thời Phi lại gọi điện cho tôi, hỏi buổi tối có thời gian cùng anh ta đi xem phim không.

Anh ta muốn hẹn hò với tôi, như vậy là anh ta muốn tình cảm của chúng tôi tiến thêm một bước? Tôi ngất ngây vì sung sướng nhưng đương nhiên trong điện thoại vẫn cố làm ra vẻ dịu dàng, khiêm tốn: “Vâng, cũng may là tối nay em không có việc gì.”

Vừa đặt điện thoại xuống tôi liền vứt cái dáng vẻ yếu điệu thực nữ lên chín tầng mây, vui mừng nhảy cẫng lên. “Oh yeah...”

Khi đó tôi đang cùng Điền Tịnh đi mua sắm. Người ta thường nói, con gái sau khi bị tổn thương hay thích đi mua sắm, câu này cũng có lý. Hôm qua, sau khi đi xem mặt về, tôi nhận định là mình đã thất bại, chắc chắn anh chàng tiến sĩ tốt nghiệp nước ngoài về đó chẳng thích gì tôi, tâm hồn yếu đuối bị tổn thương vô cùng. Thế nên nửa đêm canh ba trằn trọc không ngủ được, tôi sống chết gọi điện bằng được cho Điền Tịnh, bắt cô ấy phải đồng ý ngày mai cùng tôi đi mua sắm, mời tôi ăn cơm để an ủi, xoa dịu đứa con gái đang bị tổn thương là tôi.

Tuy nhiên, trước khi đi ăn cơm, cô ấy mới chỉ cùng đi mua sắm, tôi đã nhận được điện thoại của Đới Thời Phi rồi. Tình thế đảo ngược đến kinh thiên động địa khiến tôi từ đau khổ hoá vui mừng, cho nên bữa cơm này tôi không cần Điền Tịnh mời, ngược lại tâm trạng đang rất vui nên tôi tự nguyện mời cô ấy.

“Lát nữa đi ăn KFC, cậu thích nhất món gà cuộn Mexico, muốn ăn mấy cái thì ăn, mình mời.”

Điền Tịnh mặt vui như Tết. “Có thể gói mang về không?”

Tôi trừng mắt lườm cô ấy. “Cậu nghĩ hay nhì!”

Tôi và Điền Tịnh là bạn học cấp ba, tình bạn vẫn còn duy trì được đến giờ. Cô ấy là một trong những người bạn gái thân thiết nhất của tôi.

Bố mẹ Điền Tịnh đều làm việc ở ngân hàng nên vào đại học cô ấy theo ngành Tài chính kế toán, sau khi tốt nghiệp, nhờ mối quan hệ lâu năm của bố mẹ để xin việc, cô ấy đã rất thuận lợi xin được vào một ngân hàng của tỉnh. Mặc dù lương không cao nhưng các khoản trợ cấp, tiền thưởng cũng đáng kể.

Ví dụ như cô ấy mới vào làm việc không lâu nhưng lại đứng dịp Quốc khánh, ngân hàng đã thưởng ột nghìn tệ. Tôi ghen tỵ quá đi! Dem lương ra so sánh thì thật chẳng muốn sống nữa!

“Khi nào có cơ hội bảo bố mẹ cậu xin giúp mình vào ngân hàng làm với nhé, tiền thưởng ngày lễ tết cao gấp đôi so với trường mầm non chỗ mình.”

Cô ấy trả lời thẳng thừng: “Ngân hàng chỉ tuyển dụng sinh viên tốt nghiệp ba chuyên ngành Tài chính, Kế toán hoặc Công nghệ thông tin thôi. Cậu học khoa Giáo dục mầm non thì chỉ cần mấp mé bước vào cửa đã bị đuổi thẳng cổ ấy chứ.”

Đúng thế, một đứa tốt nghiệp chuyên ngành Giáo dục mầm non mà lại muốn vào ngân hàng làm như tôi thì quả là không thích hợp chút nào. Có mà nằm mơ! Nếu không có điều bất ngờ xảy ra thì có lẽ cả đời này tôi sẽ phải sống chung với bọn con nít là việc không thể tránh khỏi.

Chuyện Đới Thời Phi hẹn tôi tối nay đi xem phim, sau khi đã ăn no nê món gà cuộn, Điền Tịnh bắt đầu phân tích: “Chẳng phải cậu nói điều kiện của anh ta rất tốt, chắc chắn sẽ không thêm để mắt đến cậu sao? Tại sao anh ta còn gọi điện hẹn hò với cậu?”

Làm sao mà tôi biết được nhưng anh ta đã gọi điện hẹn tôi, chứng tỏ anh ta có cảm tình với tôi. Nghĩ vậy, tôi liền nói bừa: “Có lẽ... anh ấy cảm nhận được vẻ đẹp tiềm ẩn của mình.”

Điền Tịnh cười khì khì. “Cho dù mắt anh ta có khả năng nhìn xuyên thấu như chụp X-quang đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn bề ngoài mà hiểu được bản chất bên trong, cùng lắm cũng chỉ nhìn thấy tim gan phèo phổi của cậu mà thôi, nhìn đâu ra cái gọi là vẻ đẹp tiềm ẩn với chả không tiềm ẩn chứ! Cậu cũng chẳng dát vàng lên mặt.”

“Bất kể vì lý do gì, cái chính là anh ấy đã gọi điện hẹn hò với mình, đó mới là điều quan trọng. Điền Tịnh, mau lên, đi mua quần áo với mình nhé!”

Vì cuộc hẹn tối nay, tôi đã bắt Điền Tịnh cùng tôi đi mua quần áo. Phố đi bộ ở gần quảng trường Văn hoá có nhiều cửa hàng quần áo đẹp nhất, giá cả đương nhiên cũng không rẻ. Trước kia đến đây mua sắm, tôi chỉ ghé vào ngắm nghía, nếu có mua thật thì cũng phải đợi đến khi giao mùa giảm giá mới vào lượm lặt vài món đồ rẻ tiền. Lần này, vì chàng bạch mã hoàng tử trong mộng, tôi quyết định hy sinh tiền bạc để tân trang bản thân.

Lượn một hồi trong phố đi bộ, dưới sự tham mưu của Điền Tịnh, cuối cùng tôi cũng mua được một chiếc váy liền màu đen.

Trong tủ quần áo của tôi chỉ toàn màu đen là màu đen, bởi vì dáng người hơi “dầy dả” nên tôi chỉ thích mua quần áo màu đen, nó giúp tôi trông gầy hơn một chút. Vừa nhìn thấy chiếc váy này tôi đã ưng ngay, chỉ cho Diên Tịnh xem, cô ấy cũng gật đầu đồng tình: “Ừm, đẹp đấy, cậu mặc thử xem.”

Mặc lên người trông cũng khá. Chiếc váy liền màu đen kiểu dáng đơn giản, cổ chữ V, tay lỡ, eo thắt cao, dài đến đầu gối, vừa khoe được vòng ngực vừa che được những chỗ thịt thừa ở eo và đùi, thật là nhất cử lưỡng tiện. Hơn nữa, chiếc váy màu đen càng tôn lên làn da trắng trẻo, mịn màng của tôi. Hai nhân viên bán hàng và mấy người khách ở đó cũng gật đầu khen ngợi, nói người có nước da trắng mặc đồ màu đen rất đẹp.

Được mọi người khen, người cứ lảng lảng, ngay lập tức tôi hạ sinh từ ba trăm tệ trong ví để đổi lấy chiếc váy mới, một lời cũng không nở mặc cả, mặc luôn chiếc váy đi ra khỏi cửa hàng.

Chúng tôi đang đứng đợi xe buýt ở quảng trường Văn hoá thì gặp ngay Chu Nhất Minh mặc đồng phục của nhân viên ban Quản lý đô thị đang làm nhiệm vụ. Nhìn thấy tôi từ xa, anh ta đã ngoác mồm gọi í ới. “Ai thế nhỉ? Anh trai sắp sắp không nhận ra rồi.”

Diên Tịnh cũng biết Chu Nhất Minh, cấp ba chúng tôi học chung trường, tuy không cùng lớp nhưng tình cảm rất tốt đẹp. Gặp anh ta, Diên Tịnh cười ha ha, nói: “Chu Nhất Minh, hôm qua Yên Phiên Phi đi xem mặt, lọt vào tầm ngắm của anh tiến sĩ tốt nghiệp ở nước ngoài rồi nhé, tối nay anh ta còn hẹn cậu ấy đi xem phim nữa, vì thế mới vội vàng đi tân trang dung nhan đấy!”

Hôm qua, sau khi tôi đi xem mặt về, Chu Nhất Minh đã gọi điện. Tôi biết anh ta lòng dạ nham hiểm, nhất định gọi là để chế giễu nên không thèm nghe máy. Anh ta thấy tôi không nghe liền gửi một tin nhắn: “Bé bự, đi xem mặt rồi phải không, thất vọng rồi chứ gì, tâm hồn đang bị tổn thương hả? Bị tổn thương, muốn chết nhưng dù sao cũng không nên bước vào đường cùng!”

Tôi bực mình liền nhắn cho anh ta bốn chữ: “Em muốn anh chết!”

Anh ta nhắn lại rất nhanh: “Haizz, Bé bự em vẫn còn mắng người khác được, xem ra cũng chưa đến mức nghĩ quần. Là anh trai đã lo vớ vẩn rồi.”

Tôi chán chường buồn để ý đến anh ta nữa.

Bây giờ nghe thấy Diên Tịnh nói vậy, Chu Nhất Minh tỏ ra rất kinh ngạc. “Hả? Bé bự, em cũng lọt vào mắt của anh tiến sĩ tốt nghiệp ở nước ngoài cơ à? Có phải vị tiến sĩ đó vừa già vừa hói vừa bụng bia không?”

Anh ta nói làm tôi điên tiết, chỉ muốn đá ấy cái vào chân. Lẽ nào Yên Phiên Phi tôi lại không thể lọt vào mắt một người đàn ông như thế? Chỉ là bây giờ tôi đang mặc một chiếc váy trông yểu điệu thực nữ, không thể có hành động bất nhã được, đành phải dùng lời nói để đấu với anh ta: “Hừ! Chu Nhất Minh chết tiệt, anh tiến sĩ tôi xem mặt không biết là cao to, khoẻ mạnh, khôi ngô, tuấn tú cỡ nào, chỉ biết là khi anh nhìn thấy, anh không tự cảm thấy xấu hổ mới là lạ.”

“Bé bự nói khoác vừa vừa thôi, cao to, khoẻ mạnh, khôi ngô, tuấn tú mà lại thích em chắt? Nhưng cũng khó nói, dầu sao em cũng có giá trị riêng của mình. Thời buổi này, thịt lợn tăng giá vùn vụt mà.”

Câu đầu tiên nghe đã không mấy dễ chịu, câu thứ hai nghe không lọt tai chút nào, câu cuối cùng mới khiến tôi phản ứng mạnh mẽ. Tên tiểu tử chết giấm này đã dùng những lời lẽ khiếm nhã làm tôi bị tổn thương ghê tởm. Tức quá, không thực nữ gì nữa, tôi liền giơ chân đá cho anh ta một cái. “Đồ Vi sinh vật chết tiệt, anh chết đi cho rồi!”

Chu Nhất Minh né rất nhanh, quay người một cái đã tránh khỏi cái “căng chim uyên ương thiên hạ vô song” của tôi, khiến tôi suýt chút nữa ngã bổ nhào xuống đất vì bị mất thăng bằng, may mà tôi “vô nghệ cao cường”, kịp thời đứng vững lại. Anh ta đứng một bên, nháy nháy mắt, “Bé bự, đôi chân của em càng ngày càng vững chãi!”

Những lời châm biếm của anh ta, người khác nghe không hiểu nhưng tôi thì hiểu rất rõ, hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Diên Tịnh cũng hiểu anh ta muốn nói gì, không kìm được liền cười phá lên. Hai người bọn họ nhìn nhau cười ngặt nghẽo, còn tôi chỉ biết hậm hực, tức tối. Vừa vận chiếc xe buýt đi tới, tôi trèo lên xe, mặc xác

bọn họ.

Còn đối với chuyện đôi chân của tôi có vững chắc hay không thì phải quay ngược lại hồi học cấp ba.

Hồi cấp ba, tôi và Chu Nhất Minh tuy bằng tuổi nhưng học khác lớp. Anh ta học lớp 3 còn tôi học lớp 4, hai lớp ở cạnh nhau. Tuy mối quan hệ giữa chúng tôi không thân mật như hồi nhỏ, nhưng so với các bạn khác thì vẫn thân thiết hơn, dẫu sao cũng cùng lớn lên.

Ngày ấy, nam sinh nữ sinh trong trường đã bắt đầu có trào lưu thích bàn luận về những scandal ai thích ai rồi. Sau khi biết chuyện Chu Nhất Minh và tôi là đôi bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, bọn họ liền gán ghép tôi với anh ta.

Chuyện này khiến Chu Nhất Minh không hài lòng. Nếu mọi người gán ghép anh ta với một đoá hoa nào đó trong lớp thì chắc chắn anh ta sẽ rất vui, đằng này họ lại gán ghép với một tiểu nha đầu béo bự như tôi, anh ta cảm thấy bị bẽ mặt. Để giữ thể diện và để làm rõ mọi chuyện, anh ta bắt đầu phớt lờ tôi.

Nói thật, tôi cũng không thích chuyện gán ghép này lắm. Ngày ấy, tôi đang mơ mộng thích cậu lớp trưởng lớp tôi. Cậu ấy cao, làn da trắng mịn, nụ cười tươi tắn, lại còn có mái tóc xoăn hung hung, nhìn như người ngoại quốc, rất được các cô gái mến mộ.

Chu Nhất Minh người đã thấp bé, khi ấy mặt còn đầy mụn trứng cá, luận về “sắc đẹp” thì không bằng một nửa cậu lớp trưởng lớp tôi. Vì thế tôi cũng không thích gây tiếng tăm với anh ta. Anh ta lờ tôi, tôi cũng chẳng thèm quan tâm đến anh ta nữa.

Cứ như vậy, anh ta chê tôi, tôi cũng chê anh ta, mối quan hệ dần xa cách. Dừng lại ở đó thì còn được. Hạn nhất là vì anh ta muốn chứng minh mình không có quan hệ gì với tôi nên thường xuyên đùa theo đám nam sinh cùng lớp chế giễu tôi béo. Một lần, hai lần tôi đều nhịn, về sau thực sự không chịu được nữa bèn cãi nhau với anh ta một trận.

Hôm đó, tổng động viên toàn trường làm vệ sinh, tôi phụ trách lau sàn nhà. Từng xô từng xô nước gội xuống, làm cho khu hành lang lênh láng nước. Tôi xắn cao quần, cầm chổi lau nhà cố gắng lau sạch những vết nước đọng, bận rộn một lúc cuối cùng cũng gọn gàng, sạch sẽ.

Tôi đang định đi vào lớp nghỉ ngơi một lát thì Chu Nhất Minh và mấy nam sinh cùng lớp cũng đi đến. Trong đó có một tên xấu tính nhìn thấy hai ống quần đang xắn cao khiến bắp chân tôi lộ ra thì liền chỉ trỏ và cười ha ha, nói: “Wow, chân to chưa, như chân voi ấy!”

Tôi nghe thấy thế thì tức điên người, tay chống nạnh xông lên, mắt trợn trừng cãi lại: “Chân to thì làm sao? Chân to thì sao? To một chút, gió thổi không bị ngã.”

Chu Nhất Minh ở bên cạnh lại chêm vào một câu như đổ thêm dầu vào lửa: “Đôi chân của em có mà bão cấp mười thổi cũng chẳng ngã.”

“Đánh người không đánh mặt, hại người không hại đến tâm”, tôi đã bị chọc đúng nơi yếu đuối nhất của tâm hồn rồi. Tôi thở gấp vì tức giận. Được lắm, tên Chu Nhất Minh này, rõ ràng muốn làm khó mình đây! Anh cứ đợi đấy, để xem tôi xử lý anh thế nào. Tôi cũng biết điểm yếu của anh ở đâu. Anh sợ nhất người ta nói anh thấp, cũng giống như tôi sợ người ta nói mình béo. Bây giờ anh dám nói chân tôi to thì tôi sẽ nói chân anh ngắn.

Quả nhiên, tôi vừa nói anh ta lùn, anh ta đã tức điên, cổ cái sống cái chết là anh ta không lùn. Tôi không muốn cho anh ta có cơ hội cãi lại nên nói như bắn súng liên thanh: “Đàn ông cao dưới một mét tám đều là loại tàn phế cấp hai, Chu Nhất Minh anh ngay cả một mét bảy cũng không đạt, chẳng qua chỉ là loài vi sinh vật mà thôi, nếu không dùng kính hiển vi thì chắc cũng không nhìn thấy.”

Câu nói của tôi đã chọc đúng chỗ đau khiến mặt anh ta tối sầm lại, anh ta chỉ vào tôi, gầm lên như thể bị Mã Cảnh Đào[4] ám: “Cứ cho là vi sinh vật thì cũng còn hơn chiều ngang vượt quá chiều dài.”

[4] Diễn viên khá nổi tiếng người Đài Loan.

“Anh...” Tôi tức run người, chỉ vào anh ta chửi: “Đồ tàn phế cấp hai, đồ Vi sinh vật!”

Anh ta cũng không chịu thua. “Đồ béo bự... đồ béo bự chiều ngang to hơn chiều dài.”

“Đồ tàn phé cấp hai, đồ Vi sinh vật!”

“Đồ béo bự, chiều ngang to hơn chiều dài.”

“Đồ tàn phé cấp hai, đồ Vi sinh vật!”

Hôm đó tôi và anh ta cứ thế cãi nhau như hai cái máy, cãi đến mức mặt đỏ tía tai. Cũng không biết có bao nhiêu học sinh khác vây quanh chúng tôi xem trò náo nhiệt này, kín mít cả hai đầu hành lang. Cuối cùng trận chiến ác liệt đó đã bị một thầy giáo đi qua trấn áp. Hai bên thế là hoà, bất phân thắng bại.

Chỉ là trận khẩu chiến đó nhất thời sưng cái miệng nhưng hậu quả để lại trong suốt ba năm học cấp ba, bất luận là tôi hay Chu Nhất Minh đều không có mấy học sinh gọi đúng tên chúng tôi nữa.

Tên của tôi được thay thế bằng biệt danh “Bé bự”, còn Chu Nhất Minh bị gọi là “Vi sinh vật”.

6. Chương 1 - Phần 05

5.

Hẹn với Đối Thời Phi bảy giờ ba mươi gặp nhau ở rạp chiếu phim, đúng bảy giờ tôi đã chuẩn bị xong xuôi và bắt đầu xuất phát.

Rạp chiếu phim cách nhà tôi không xa lắm, trước đây tôi cũng thường vinh dự được mời, không phải mất tiền mua vé. Bởi vì Chu Nhất Minh có một người bạn cùng lớp làm ở rạp nên hay được tặng vé. Gặp phải bộ phim nào ấn khách khó mua vé, anh bạn đó lại trực tiếp ra đưa Chu Nhất Minh vào, thậm chí chẳng cần vé. Nhờ có “cây cao bóng cả” như thế nên hai năm nay, tôi hay được đi xem phim miễn phí với Chu Nhất Minh. Điền Tịnh cũng thường xuyên được xem ké.

Tôi đến cổng rạp là bảy giờ hai mươi lăm phút, vẫn còn sớm, vậy mà Đối Thời Phi đã đứng đợi, anh ta còn đến sớm hơn tôi.

Tôi thích những người đúng giờ, anh ta còn đến sớm hơn cả người đúng giờ, tôi càng thích. Tôi vui vẻ chạy đến, nói: “Xin lỗi đã để anh phải đợi.”

“Không có gì, em có đến muộn đâu, là do anh đến sớm quá thôi. Anh đã mua được vé rồi, định mua một ít đồ ăn nhẹ nhưng lại không biết em thích ăn gì, bây giờ cùng đi mua nhé!”

Anh ta thật chu đáo! Tôi khắp khối cùng anh ta đi mua đồ ăn. Trước đây, mỗi lần đi xem phim tôi thường thích gặm món cổ vịt, món này rất cay nhưng ăn thế mới thú vị. Đến lúc cay gần chết mà được uống mấy ngụm nước ô mai vào bụng thì thật là sướng khoái! Nước ô mai mát lạnh ở quán bán đồ ăn vặt trước cửa rạp cứ phải gọi là ngon tuyệt, uống mãi không chán. Mua một cốc to mang vào trong rạp, nhiều khi uống còn thiếu, uống hết tôi lại bắt Chu Nhất Minh ra mua tiếp. Anh ta thường mắng: “Mẹ kiếp! Anh trai có lòng tốt đưa cô đi xem phim miễn phí, lại còn phải hầu hạ, phục dịch đại tiểu thư nhà cô nữa!”

Tuy nhiên, hôm nay đi xem phim cùng anh chàng tiến sĩ tốt nghiệp ở nước ngoài về, tôi không thể mua mấy thứ đó mang vào rạp ăn được, không thể phồng má trộn mắt gặm cổ vịt với hai bàn tay đầy dầu mỡ, như vậy thật khó coi, thật mất hình ảnh! Còn nước ô mai mang hương vị quê hương cũng không thể sánh bằng nước Coca-Cola đậm chất Tây mà Đối Thời Phi đã chọn cho tôi. Sau khi vào cửa hàng, anh ta cầm một bịch bắp rang bơ và một lon Coca lên trưng cầu ý kiến: “Hai thứ này có được không?”

Anh ta đã chọn, tất nhiên tôi cũng không phản đối: “Được ạ, em cũng rất thích ăn bắp rang bơ và uống Coca khi xem phim.” Cổ vịt của tôi, nước ô mai của tôi ơi, không phải tôi không yêu các bạn, mà vì Đối Thời Phi, tôi không thể không thay đổi sở thích của mình, “yêu nhau yêu cả đường đi” mà! Từ bây giờ, bắp rang bơ và Coca-Cola là sở thích mới của tôi.

Kể từ sau buổi xem phim đó, tôi và Đối Thời Phi được coi là chính thức hẹn hò. Bình thường anh ta lên thành phố làm việc, chỉ cuối tuần mới về nhà, chúng tôi thường hẹn hò vào dịp cuối tuần.

Các buổi hẹn hò đều là cùng nhau ăn cơm, uống trà, xem phim, đi dạo công viên... Hai người gặp mặt quen biết nhau, trong giai đoạn đầu hẹn hò đều thường như vậy, sau đó tình cảm mới tiến triển dần. Thời gian còn lại thì liên lạc với nhau qua điện thoại và internet.

Sau khi hẹn hò với Đối Thời Phi, tôi không còn thở ngắn than dài nữa, tâm trạng cũng tốt hơn, hết như một con chim én nhảy nhót trên cành dương liễu trong gió xuân. Nhìn hoa hoa đẹp, ngắm trăng trăng tròn, nhìn đi Thạch trước đây không ưa cho lắm giờ cũng thấy rất vừa mắt.

“Uống nước không quên người đào giếng”, dấu sao dì Thạch cũng là người giới thiệu, nếu không, sao tôi có thể quen được người bạn trai vừa lòng toại ý như thế! Cho nên bây giờ dù dì ấy không yêu quý tôi, tôi cũng không quan tâm, vẫn mỉm cười gọi một tiếng “dì Thạch”.

Dì Thạch đương nhiên biết tôi đang “yêu ai yêu cả đường đi” nên ngầm hiểu chuyện mai mối này là đúng, thái độ lạnh nhạt của tôi đối với dì ấy đã được cải thiện ít nhiều. Vì thế dì ấy thường hay trêu tôi.

“Phiên Phi, tên của con và Đối Thời Phi đều có chữ “Phi” khiến dì không thể không liên tưởng đến câu “sát cánh cùng bay”. Nếu như hai đứa thực sự trở thành một đôi thì chẳng phải là đôi kim đồng ngọc nữ sát cánh bên nhau sao?”

Tôi rất thích nghe câu này, không cần phải nói tôi vui đến thế nào. Nếu có thể cùng Đối Thời Phi sát cánh bên nhau, đối với tôi đó thực sự là một việc vừa lòng thỏa ý nhất từ trước tới nay!

Ôi, hoàng tử bạch mã của tôi! Lá số tử vi của tôi cuối cùng cũng vót vát được chút ít. Điền Tịnh cũng mừng thay, nói: “Thế là tốt rồi, bạn trai của bọn mình đều ở trên thành phố. Hôm nào mình lên thành phố thăm Đỗ Uy, cậu cũng có thể đi cùng để thăm Đối Thời Phi của cậu. Bây giờ cậu có bạn trai là tiến sĩ rồi thì không được nói Đỗ Uy học tiến sĩ là không tốt nữa nhé!”

Bạn trai của Điền Tịnh là bạn học thời đại học của cô ấy. Học xong bốn năm đại học, anh ta học tiếp thạc sĩ, giờ bảo vệ thạc sĩ xong lại dự định học luận tiến sĩ. Anh ta học mà không thấy ngán à? Tôi chỉ nghe thôi đã ngấy đến tận cổ rồi. Thật đúng là cùng một thứ, nhưng đối với người này thì tốt còn đối với người kia lại chẳng ra gì.

Đỗ Uy học thạc sĩ trên thành phố, Điền Tịnh ở tỉnh nhà đi làm, hai người ly biệt nhiều hơn tương phùng, hẳn được nghỉ ngày nào là Điền Tịnh lại chạy lên thành phố thăm người yêu.

Nói đi cũng phải nói lại, tôi không thể dễ dàng đi cùng Điền Tịnh lên thăm Đối Thời Phi như vậy được, quan hệ giữa chúng tôi chưa thân thiết đến mức ấy.

Con người của Đối Thời Phi có những lúc thật không dám tin anh ấy từ Mỹ trở về, bởi anh ấy không hề bị ảnh hưởng bởi lối sống cởi mở của người Mỹ, đối xử với tôi rất nho nhã, lịch sự, có chừng có mực khiến tôi không thể không phối hợp làm một cô gái yếu đuối, thực nữ.

Con gái sao có thể chủ động chạy lên thành phố tìm bạn trai chứ? Vừa bẽ mặt vừa hạ thấp giá trị bản thân. Vì vậy, tôi chỉ có thể tỏ ra đoan trang, đoan trang và đoan trang mà thôi. Không nên nhất thời để lộ đuôi cáo khiến ý trung nhân của mình chạy mất.

Hôm đó, Điền Tịnh gọi cho tôi kể chuyện vừa nãy Chu Nhất Minh đến ngân hàng của cô ấy rút tiền, mất cứ dán vào cô nhân viên xinh đẹp ngồi ở quầy số 3 rồi bắt Điền Tịnh phải giới thiệu anh ta với cô ấy.

Sau khi có Đối Thời Phi, thời gian cuối tuần của tôi đều cho anh ấy toàn quyền sở hữu. Khoảng thời gian này Đỗ Uy học cũng không nặng nề thường xuyên về nhà tình cảm âu yếm với Điền Tịnh. Chúng tôi đều vui mừng vì có người yêu bên cạnh, có lẽ Chu Nhất Minh thấy thế thì ghen tỵ nên cũng gấp rút tìm mình một tuyệt sắc giai nhân. Hai hôm trước tôi còn thấy anh ta thay đổi status trên QQ: “Hoan nghênh anh chàng quyến rũ, anh chàng không phải là huyền thoại!”

“Cậu cứ mặc xác anh ta! Anh ta mà nhìn thấy gái đẹp thì mắt sáng lên, cũng chẳng buồn nghĩ xem người ta nhìn mình như thế nào. Lần trước đến trường mầm non bọn mình cũng thế, anh ta thấy thích một cô giáo và muốn mình giới thiệu, mình lập tức gọi cho anh ta một gáo nước lạnh: “Đừng có nhìn nữa, không có phần của anh đâu, người ta Mười một này là kết hôn rồi.””

Điền Tịnh cười nói: “Trùng hợp thật đấy, anh ta thích cô nhân viên ở quầy số 3, cô ấy Mười một này cũng kết hôn.”

Sau khi Điền Tịnh cúp máy, Chu Nhất Minh cũng gọi đến, mở miệng ra là phàn nàn: “A Phi à, tâm hồn yếu đuối của anh trai lại bị tổn thương rồi, tại sao anh thích cô nào là cô ấy đều có chủ hết thế?”

Tôi rất không đồng tình liền cười nói: “Ai bắt anh toàn chọn những cô gái đẹp. Những đoá hoa danh tiếng thì thường đã có chủ, anh chọn những loại cỏ tầm thường ấy, ví dụ như cỏ đuôi chó chẳng hạn, chắc chắn chẳng có ai hái đâu, anh có thể thoải mái hái bao nhiêu thì hái.”

“Ý em là anh chỉ có thể tìm một cô em khủng long xấu xí thì mới có triển vọng hả? Nhưng anh trai chỉ biết mỗi cô em khủng long là em thôi, mà em cũng để người ta bao thầu hết rồi, anh trai phải đi đâu tìm đây?”

Tôi đang định nói móc anh ta thêm lúc nữa, không ngờ anh ta quay lại “chụp mũ” tôi làm tôi tức điên. Tôi nổi máu điên nói: “Này, ai là khủng long? Anh là khủng long thì có. Không đúng, anh là con cóc ghẻ, là đồ hủ lậu...”

Tôi còn chưa gầm gào xong, anh ta đã cười ha ha rồi cúp máy làm tôi cứng họng. Tôi điên tiết nhưng cố kìm nén, tự an ủi. Mình là người đại lượng, không thêm chấp nhặt với cái tên đáng ghét đó.

Tôi luôn luôn là người đại lượng, chứ còn Chu Nhất Minh xúc phạm tôi không chỉ một, hai lần, tôi mà có tính cố chấp thì đã sớm dứt áo ra đi từ lâu rồi.

Ví dụ như trận khẩu chiến hồi cấp ba, lúc đầu giận đến mức nghĩ cả đời này sẽ không thêm quan tâm đến tên đáng ghét đó nữa. Nhưng không lâu sau, anh ta cùng một đám nam sinh chơi quá hoá cuồng ở sân vận động, không cẩn thận bị ngã gãy chân, phải bó bột nằm trên giường hàng tháng trời, đều là tôi bỏ tức cho anh ta cả.

Ai bảo nhà tôi gần nhà anh ta? Là hàng xóm láng giềng thân thiết, mẹ anh ta sang nhờ cậy, chẳng lẽ tôi lại không giúp? Thôi thì “quân tử không chấp tiểu nhân”!

Chu Nhất Minh nằm trên giường bệnh nhìn thấy tôi cũng hơi ngạc nhiên. “Em đến thật à?”

Đến thì cũng đến rồi, tỏ thái độ thì cũng tỏ thái độ đủ rồi, tôi làm ra vẻ người lớn, lấy khẩu khí của mẹ vẫn thường dạy tôi ra nói với anh ta: “Chu Nhất Minh, anh phải học hành cho tốt vào, có biết không hả?”

Tôi đang chân thành và nghiêm túc chỉ bảo thì anh ta lại ôm bụng cười phá lên. Cười thật không đúng lúc, tôi đến để làm giáo viên giảng dạy chứ có phải làm diễn viên hài đâu, anh ta cười thế là có ý gì chứ? Tôi ra dáng một giáo viên trách mắng anh ta: “Anh cười cái gì mà cười! Nghiêm túc một chút đi!”

Kết quả không như mong đợi, anh ta nghe thấy thế cười càng dữ hơn, cười cứ như chưa bao giờ được cười ấy. Bạn thử nói xem, thái độ của anh ta như thế thì học hành cái gì chứ?

Cái tên này đích thực chẳng phải nhân tài trong lĩnh vực học hành, cần gì phải lãng phí thời gian bỏ tức cho anh ta. Nhưng bố mẹ anh ta không nghĩ vậy, lúc nào cũng cho rằng con trai mình chỉ cần nghỉ thông suốt, học tập sẽ như ngồi máy bay trực thăng phóng vọt đi. Giờ mới đang học lớp mười, vẫn còn thời gian để nghỉ thông nên không muốn anh ta một tháng nằm nhà dưỡng thương mà bỏ bê bài vở, chính vì thế mới nhờ tôi sang giúp.

Nhưng Chu Nhất Minh đâu có muốn học hành gì! Tôi giảng bài cho anh ta nhưng anh ta chỉ huyền thuyên tán dóc, còn hỏi có phải tôi đang phải lòng cậu lớp trưởng lớp tôi không. Tôi vô cùng ngạc nhiên, bí mật này lớp tôi không ai biết, sao anh ta lại nhìn ra nhỉ?

“Bởi vì mỗi lần nhìn thấy cậu ta, em lại giống như người chết đói lâu ngày vớ được miếng thịt kho tàu, hai mắt sáng lên.”

So sánh kiểu gì thế không biết! Hình dung cứ như tôi hận không thể một miếng nuốt trôi cậu lớp trưởng ấy, tôi có phải là Bạch Cốt Tinh muốn ăn thịt Đường Tăng sang Tây Thiên thỉnh kinh đâu. Tức quá, tôi liền ném quyển sách giáo khoa trên tay về phía anh ta. “Là anh thì có! Mỗi lần nhìn thấy cô lớp trưởng xinh đẹp lớp mình, anh mới giống đứa chết đói lâu ngày vớ được miếng thịt kho tàu.”

Về sau nghĩ lại, kiểu ví von này cũng thật chuẩn xác. Khi đó, tôi đối với cậu lớp trưởng lớp tôi, Chu Nhất Minh đối với cô lớp trưởng lớp anh ta chẳng khác gì đĩa chết đói gặp miếng thịt kho tàu, vô cùng muốn ăn nhưng lại không được ăn, đành nuốt nước bọt mà thôi.

7. Chương 1 - Phần 06

6.

Lại đến cuối tuần rồi, tôi mong đợi nhất ngày này, lại được cùng Đới Thời Phi hẹn hò.

Sáng sớm thức dậy, việc đầu tiên là cân thử xem được bao nhiêu cân. Đứng trên chiếc cân gia dụng xinh xắn, con số trên bàn cân cho thấy tôi lại gầy thêm được hai cân. Tôi vui như mở cờ trong bụng. Xem ra thuốc giảm béo vẫn có tác dụng, mỗi tội số lần đi vệ sinh nhiều hơn một chút.

Sau khi quen biết Đới Thời Phi, tôi lại tiếp tục uống thuốc giảm béo mua lần trước. Tôi cần phải giảm cân, phải nhanh chóng chia tay cái biệt danh “Bé bự” mới được. Tôi không muốn khi đi cùng Đới Thời Phi, người ta sẽ nhìn chúng tôi bằng con mắt “hai người này không xứng đôi cho lắm.”

Tuy uống thuốc giảm béo hơi phiền toái, ví dụ như ăn không thấy ngon miệng, bị tiêu chảy... và một số tác dụng phụ khác, nhưng vì tình yêu, chúng ta cần phải kiên trì, khổ sở một chút có đáng gì, giống như nàng tiên cá trong truyện của Andersen ấy, đau khổ vì tình yêu nhưng lại coi đó là hạnh phúc. Uống hết liệu trình này tôi sẽ mua tiếp một liệu trình nữa, đã xác định thì quyết không lùi bước, tôi không tin mình không giảm được cân. Lần này quả nhiên đã gầy đi trông thấy.

Hôm nay Đới Thời Phi hẹn tôi ra ngoại thành leo núi, anh ấy rất thích các môn thể thao ngoài trời.

Nói thực, tôi mập mạp thế này nên ngại nhất là vận động. Trước đây, tôi đã từng vì giảm béo mà bỏ ra hơn một nghìn tệ mua thẻ tập thể dục thẩm mỹ một năm ở câu lạc bộ thể thao, kết quả đi được vài buổi thì vứt xó. Quá mệt, chạy trên máy chạy chưa được năm phút đã thở hồng hộc như trâu, mồ hôi vã ra như tắm, ngồi nghỉ rồi không muốn đứng dậy nữa. Miễn cưỡng cố gắng nhưng chịu không nổi, cuối cùng phải lên mạng giao bán với giá rẻ.

Nhưng lần này là Đới Thời Phi hẹn đi leo núi, tôi không thể không xả thân cùng quân tử. “Được ạ, em cũng rất thích leo núi.”

Sau khi quen biết Đới Thời Phi, tôi đã trở thành cao thủ nói dối. Bình thường tôi không thích, chỉ cần anh ấy thích, tôi lập tức tỏ ra “tâm đầu ý hợp ngoài miệng” ngay.

Đới Thời Phi đi xe Mazda. Anh ấy chở tôi đến chân núi, sau đó đeo ba lô chuẩn bị xuất phát. Tôi vừa đến cổng dưới chân núi, nhìn thấy chiếc cáp treo liên lung lay ý chí, lấp la lấp lửng đề nghị hay là ngồi cáp treo ngắm cảnh.

Đới Thời Phi không nghĩ ngợi gì liền lắc đầu. “Sao thế được? Leo núi chính là nằm ở từ “leo”, ngồi cáp treo thì còn gọi gì là leo núi nữa! Em... có phải không muốn leo?”

Đương nhiên tôi phủ nhận: “Không phải thế, chỉ là... em chưa ngồi cáp treo bao giờ, thấy mới lạ nên muốn ngồi thử thôi.”

“Vậy thì đơn giản, sau khi leo lên, chúng ta sẽ xuống bằng cáp treo.”

Thế là bắt đầu leo núi. Đới Thời Phi rõ ràng là một vận động viên cừ khôi, đi bằng băng dẫn đầu, lưng còn đeo ba lô nữa chứ. Lúc đầu tôi chưa đánh giá được mức độ nghiêm trọng, tỏ ra mạnh mẽ leo cùng anh ấy, đi chưa hết một sườn dốc đã thở hổn hển như người mắc bệnh hen, hận không thể dừng lại nghỉ ngơi. Dây núi chết tiệt này! Trùng trùng điệp điệp, hết ngọn núi này lại đến ngọn núi khác, mẹ kiếp, nhìn mãi chẳng thấy điểm dừng! Tôi chán nản, bực bội đến mức bắt chước Chu Nhất Minh chửi thề. Đường núi khúc khuỷu, chín đỉnh mười đèo, bên trái một sườn dốc, bên phải một con đường gồ ghề, uốn lượn, leo đến mức vận động cả tứ chi cùng “leo núi”.

Ôi trời ơi! Gần đây giảm béo nên tôi không dám ăn nhiều, hơi sức đâu mà leo núi chứ? Biết là hôm nay phải leo núi, buổi sáng tôi đã ăn thêm một mẩu bánh mì rồi đấy. Nhưng sự thật chứng minh, tôi đã đánh giá quá cao năng lượng của mẩu bánh mì đó rồi. Kiên trì leo chưa được một phần ba đường thì tôi đặt mông xuống, ngồi bất động.

“Đời Thời Phi... mệt rồi... nghỉ chút... nghỉ chút đi!”

“Sao lại mệt đến thế? Lâu rồi không leo núi à?”

Tôi thuận theo anh ấy trả lời: “Vâng ạ, lâu rồi không leo núi, đột nhiên leo trở lại nên em mệt quá, muốn nghỉ một lát.”

“Được, vậy nghỉ một lát rồi leo tiếp. Nào, uống nước đi.”

Trên đường đi tôi đã uống không ít nước, sau khi đặt mông xuống lại đổ già nửa bình vào bụng. Uống xong thì há hốc miệng thở hổn hển, chẳng khác gì chú cún con, chỉ thiếu nước thè lưỡi nữa thôi. Thật mất mặt quá! Nhớ lại hồi nhỏ chúng tôi cũng từng như lũ khỉ con chạy lăng xăng khắp núi rừng. Bây giờ chưa già mà sao hứng thú đã giảm sút thế này?

Đời Thời Phi thì ngược lại, đường núi tuy gồ ghề nhưng anh ấy leo cứ nhẹ như không, thỉnh thoảng còn giơ máy ảnh lên chụp phong cảnh nữa, chẳng giống đang leo núi chút nào, như đi dạo thì đúng hơn.

Tôi định nghỉ ngơi một lát rồi leo tiếp thì đột nhiên bụng đau quặn quai. Con đau quặn này tôi đã quá quen, đó là dấu hiệu của triệu chứng tiêu chảy.

Từ sau khi uống thuốc giảm béo, đối với tôi bị tiêu chảy là chuyện bình thường. Nhưng sau khi dần dần thích ứng với được tính của nó thì không bị đau cồn cào như thế này nữa, chỉ cần vào nhà vệ sinh giải quyết là xong ngay. Lần này là sao đây? Tôi đã đủ khổ lắm rồi, lại còn thêm rắc rối này nữa. Có lẽ là do trên đường uống quá nhiều nước, nước cũng giúp nhuận tràng mà!

Phải làm sao bây giờ? Làm thế nào mới được đây? Cùng một anh chàng khô ngô, tuần tú đi leo núi, leo chưa được nửa đường đã bị tiêu chảy, đến mức phải nhờ anh ta tìm nhà vệ sinh giúp, như thế thử hỏi còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa?

May mắn thay, lúc tôi đang ngồi thở hổn hển thì Đời Thời Phi chạy vào chỗ bụi cây bên sườn núi, một lúc sau cầm ra một ít dâu dại, nói: “Nhìn này, anh vừa hái được mấy quả dâu tươi ngon chưa, em có muốn nếm thử không?”

Tôi muốn ăn, đương nhiên là muốn ăn. Một phần do bụng đang đói, mặt khác ăn có thể giải quyết được vấn đề cấp thiết của tôi. Sau khi ăn quả dâu, tôi sẽ giả vờ bị đau bụng vì ăn nó, trách nhiệm đương nhiên thuộc về Đời Thời Phi, anh ấy sẽ phải đi tìm nhà vệ sinh giúp tôi. Như vậy, hình ảnh thực nữ của tôi không còn được nguyên vẹn nữa nhưng quan trọng là lúc này đầu óc tôi vẫn còn tỉnh táo để xử trí.

Ăn quả dâu tây dại xong, tôi cố gắng tiếp tục theo Đời Thời Phi len thêm vài bước rồi ôm bụng kêu đau inh ỏi: “Mấy quả dâu kia hình như có vấn đề, em đau bụng quá!”

Quả nhiên Đời Thời Phi nghĩ rằng mình đã hại tôi ra nông nổi này nên rớt rít xin lỗi: “Sớm biết thế này đã không hái mấy quả dâu dại đó rồi. Phải làm sao bây giờ, gần đây không có nhà vệ sinh nào cả. Em cố chịu một chút được không? Nếu không chúng ta sẽ xuống núi, dưới chân núi có nhà vệ sinh.”

Nói thực, tôi rất muốn nhịn nhưng cái dạ dày của tôi không chịu phối hợp, nhất định muốn tôi phải khó chịu, bụng quặn đau từng cơn càng lúc càng dữ dội, biểu thị mạnh mẽ rằng muốn giải quyết những ứ đọng bên trong càng sớm càng tốt. Tôi sợ khi xuống núi, nhất thời không nhịn được thì thật tội tệ!

Tôi không nói gì, vẻ mặt biểu lộ sự lúng túng, đó là câu trả lời tốt nhất. Đời Thời Phi nhìn trước ngó sau rồi thận trọng nói: “Vậy hay là... em vào chỗ bụi rậm kia giải quyết trước đi. Anh ở bên ngoài... canh chừng... cho em.”

Cũng chỉ có cách đó thôi, tuy xấu hổ nhưng còn hơn là ị ra quần. Tôi khó nhọc bước vào bụi cây, đi vệ sinh ngoài trời. Đời Thời Phi ở ngoài canh chừng cho tôi.

Sau khi xong việc, cả hai người đều tỏ ra mất tự nhiên. Tôi xấu hổ nhìn anh ấy, anh ấy cũng ngại ngùng nhìn tôi. Lần này ê mặt quá! Hành trình leo núi vì thế nhanh chóng kết thúc!

Hành trình leo núi đã biến thành hành trình đáng xấu hổ, đại tiện bậy trên núi đối với tôi thật sự là một chuyện vô cùng xấu hổ. Chuyện này tôi chẳng có mặt mũi nào kể với ai, ngay cả Diên Tĩnh cũng không nói, thật khó có thể mở miệng!

Sau ngày hôm ấy, Đối Thời Phi không hề gọi điện cho tôi. Trong lòng bất an, mặc dù vẫn biết thường ngày trong khoảng thời gian từ thứ Hai đến thứ Sáu, anh ấy rất hiếm khi gọi vì công việc bận rộn, chúng tôi lại mới bắt đầu, chưa thân thiết đến mức ngày nào cũng gọi cho nhau mấy lần, vì thế ngoài cuộc hẹn đã định sẵn vào cuối tuần, những ngày khác rất ít khi liên lạc. Trên MSN cũng trò chuyện vài câu nhưng anh ấy không nói nhiều, chỉ nói công việc bận rộn nên không có thời gian trò chuyện, tôi chỉ còn nước biết điều mà rút lui thôi, trong lòng tự vấn: Lần leo núi đó phải chăng tôi đã khiến anh ấy thấy ngột ngạt nên chạy mất rồi?

Suy nghĩ về vấn đề này khiến tâm trạng tôi không thoải mái. Khi lên lớp, tôi cố gắng lấy lại tinh thần, cố nhe răng cười với đồng nghiệp, cố nhếch mép cười với lũ trẻ, khoác lên mặt một nụ cười giả tạo. Tan làm trở về, về suy sụp lại lộ rõ trên mặt, tâm trạng chán nản, rệu rã.

Đã không vui thì chớ, về đến nhà còn bị bố tôi làm cho tức thêm: “Haizz, đại tiểu thư ơi, vừa bước vào cửa mặt mày đã ủ rũ rồi. Bố còn chưa chết, không cần phải như đưa đám thế.”

Tôi càng bực bội hơn. “Con sắp chết rồi, con khóc òn đã được chưa?”

Dì Thạch chạy ra giảng hoà: “Thôi thôi, sao thế? Cứ nói cho sướng miệng chẳng kiêng kị gì cả. Ông Yên cũng thôi đi, tâm trạng Phiên Phi đang không tốt, ông còn nói vào làm gì!”

“Mấy hôm trước nó còn vui mừng hơn hở, giờ dùng một cái lại gắt gắt gỏng gỏng. Không cần phải nói, chắc chắn là do cái thằng Đối Thời Phi ấy rồi. Chia tay rồi phải không? Nếu đúng như thế thì cũng chẳng phải là chuyện xấu. Ngay từ đầu bố đã nói hai đứa không hợp nhau, thôi càng sớm càng tốt.”

Tôi không biết tại sao bố tôi chỉ nghe dì Thạch kể về Đối Thời Phi, ngay cả mặt mũi còn chưa thấy đã nói ngay tôi và anh ấy không hợp nhau.

Tôi vẫn mặc kệ. “Bố, bọn con hiểu nhau là được rồi, bố thấy hợp hay không cũng không quan trọng.”

Bây giờ ông nhắc lại chuyện đó, tôi càng thấy trong lòng không thoải mái, giận dỗi bỏ về phòng nằm, bữa tối cũng không ăn.

Lòng đầy tâm sự nên tôi ngủ cũng không ngon giấc. Ngày hôm sau thức dậy, ngáp ngắn ngáp dài nhưng vẫn phải xốc lại tinh thần để đến trường, bất luận thế nào cũng phải lên lớp. Nếu thất tình và thất nghiệp cùng rủ nhau đến thăm viếng thì mẹ kiếp, tôi sống sao nổi!

Buổi sáng bảy giờ ba mươi bắt đầu mở cổng trường, như thường lệ tôi đứng đợi ở cửa lớp đón bọn trẻ từ tay bố mẹ chúng. Có một chị sau khi đưa con trai vào lớp còn đặc biệt căn dặn tôi: “Tối qua Tiểu Kiệt ăn phải đồ không tốt, cả đêm đau bụng, đi ngoài mấy lần. Phiên cô giáo Yên hôm nay quan tâm đến cháu hơn một chút, đây là thuốc uống buổi trưa và hai chiếc quần để đề phòng thay cho cháu.”

Đương nhiên tôi bảo cô ấy cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ chú ý chăm sóc cậu ấm nhà cô ấy thật tốt.

Chăm sóc tốt cho bọn trẻ là trách nhiệm của tôi. Là một giáo viên đời sống, công việc hằng ngày của tôi là chăm sóc đời sống sinh hoạt cho bọn trẻ: ăn, uống, ngủ, nghỉ. Đặc biệt lớp tôi lại là lớp mẫu giáo bé, bọn trẻ chỉ mới hai, ba tuổi, đây lần tôi phải giặt quần mà chúng ị hay tè ra. Thực tế, công việc của tôi chẳng khác gì bảo mẫu, chỉ có cái tên nghe oai hơn một chút thôi.

Lớp học buổi sáng chưa kết thúc mà Tiểu Kiệt đã phải thay hết cả hai cái quần rồi. Thằng bé này bị tiêu chảy nặng quá, phân lỏng, bốc mùi kinh khủng. Tôi phải nín thở để giặt hai cái quần của nó.

Cô giáo Lý thấy tình hình không ổn, vội vàng gọi điện ẹ Tiểu Kiệt đến đón con: “Cô phải đưa Tiểu Kiệt đi viện khám xem sao, chứ cứ để cháu đi ngoài thế này không được đâu.”

Mẹ Tiểu Kiệt vội vàng đến đón thằng bé. Buổi trưa ăn cơm tôi không sao nuốt được, giặt hai cái quần bốc mùi kinh khủng của nó khiến tôi không có cảm giác ngon miệng. Những chuyện tồi tệ thế này... tôi chỉ mong nhanh chóng qua đi, chịu đựng hết thời gian đầu cho đến khi trở thành giáo viên hướng dẫn sẽ không phải khổ sở nữa.

Bữa trưa không ăn, bữa sáng vì kết hợp giảm béo nên chỉ ăn hoa quả. Đến buổi chiều tan làm, tôi đói đến mức tưởng như cái bụng của mình dán chặt vào cột sống, bước đi mà người cứ lảo lảo, không vững. Lúc ra khỏi lớp, một cơn gió thổi đến còn có cảm giác hơi run rẩy. OMG, cuối cùng tôi cũng có dáng vẻ liễu yếu đào tơ rồi!

Đi được vài bước với dáng vẻ liễu yếu đào tơ, tôi đã cảm thấy không ổn chút nào. Cái dạ dày rỗng đã lâu, nó không chịu được, cứ réo ùng ục đòi ăn. Lấy đâu ra thứ gì để lấp đầy bụng ngay được, tôi liền rót một cốc nước to, đổ vào bụng hòng giảm bớt cơn đói dữ dội.

Vừa uống xong thì điện thoại reo, tôi cầm lên xem, thật không dám tin vào mắt mình, là Đới Thời Phi! Tôi cứ nghĩ anh ấy sẽ không liên lạc với tôi nữa, thật ngoài sức tưởng tượng!

“Yên Phiên Phi, em tan làm rồi hả? Tối nay có rỗi không, mình cùng đi ăn nhé!”

Ồ! Đây là lần đầu tiên anh ấy hẹn tôi mà không phải là cuối tuần, tôi vừa mừng vừa lo. “Sao hôm nay anh lại về? Chẳng phải cuối tuần anh mới từ thành phố về sao?”

“Mẹ anh không được khỏe nên anh xin nghỉ phép về thăm.”

Tôi lập tức tỏ ra quan tâm: “Bác gái không được khỏe ạ, không nghiêm trọng chứ anh?”

Anh ấy chỉ nói cũng bình thường rồi hỏi rõ tôi có còn ở trường không, lát nữa sẽ lái xe đến đón tôi đi ăn.

Mười lăm phút sau, tôi ra cổng trường đứng đợi chiếc xe Mazda của Đới Thời Phi. Sau khi lên xe, anh ấy lịch sự hỏi tôi muốn đi ăn ở đâu. Vừa nhắc đến ăn, cái bụng tôi đã hăng hái kêu ùng ục, còn kêu rất to nữa, như thế sợ không ai nghe thấy vậy.

Tôi ngượng chín cả mặt. Cái bụng chết tiệt này, chuyên gây rắc rối! Lần trước vẫn chưa đủ phiền phức à? Đới Thời Phi cũng nghe thấy, nói: “Em đói lắm rồi phải không? Trên xe có mấy chiếc bánh quy sô cô la đây, hay là ăn tạm một chút đi.”

Tôi thực sự rất đói, liền bắt chấp tất cả, cầm chiếc bánh quy sô cô la lên cắn một miếng. Sau khi tiếng ùng ục lắng xuống mới có sức nghĩ xem làm cách nào để ứng phó với cục diện trước mắt.

Để tránh Đới Thời Phi có cảm giác tôi như một con sói háu đói, tôi liền đem chuyện của Tiểu Kiệt ra kể. Tôi nói hôm nay vì tận tâm tận lực chăm sóc một đứa bé bị tiêu chảy, bận đến mức không kịp ăn trưa cho nên đói quá, gần ngất đi.

Trong khi tường thuật lại sự việc, tuy lời lẽ có chút phóng đại nhưng rốt cuộc vẫn dựa trên cơ sở có thật, chỉ làm inh cao giá hơn một chút thôi, không tính là phóng đại quá chứ?

Đới Thời Phi nghe rất tập trung và nghiêm túc, còn khen ngợi tôi: “Yên Phiên Phi, em đúng là người có tấm lòng nhân ái, lại rất kiên nhẫn, biết chăm sóc người khác.”

Được Đới Thời Phi khen, tôi cảm thấy hôm nay phải giặt hai chiếc quần bốc mùi cũng đáng. Câu nói tiếp theo của anh ấy càng khiến tôi vạn phần kinh ngạc. “Yên Phiên Phi, hay tối nay đến nhà anh ăn cơm nhé? Bố mẹ anh rất muốn được gặp em.”

8. Chương 1 - Phần 07

7.

Tôi nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi lại nhanh như thế, Đới Thời Phi muốn đưa tôi về nhà anh ấy ăn cơm. Cuối tuần trước, sau khi đi leo núi về, tôi còn nghĩ chuyện của chúng tôi chưa đâu vào đâu đã vội kết thúc rồi. Không ngờ đã không kết thúc còn có bước tiến nhảy vọt thế này. Tôi có thể coi là nàng dâu xấu xí chuẩn bị đi gặp bố mẹ chồng không?

Cảm ơn Đức Mẹ Đồng Trinh Maria, đội ơn Đức Chúa Jesus, cảm ơn Quan Thế Âm Bồ Tát, cảm ơn Đức Phật từ bi... Tôi cảm động đến mức dường như đem tất cả các vị thánh thần Đông, Tây ra lần lượt cảm ơn hết.

Ngồi trong phòng khách nhà họ Đới, khi đón nhận hai cặp mắt đang quan sát mình, lúc đầu tôi hơi căng thẳng, nhưng may bố mẹ anh ấy đều dễ gần, dần dần tôi mới thoải mái hơn.

Nhìn vẻ mặt bà Đới đúng là đang bị ốm, tôi đương nhiên phải tỏ ra quan tâm: “Bác ơi, cháu nghe Đới Thời Phi nói bác không được khỏe, không sao chứ ạ?”

“Không sao, không vấn đề gì nữa rồi, là Thời Phi lo lắng quá thôi.”

Bà Đới không hề nhắc đến bệnh tình của mình, tất cả sự chú ý đều dồn vào tôi. Khuôn mặt hiền hậu khẽ mỉm cười, bà kéo tôi lại hỏi han, tôi cố gắng tỏ ra tốt nhất có thể để lấy lòng bác gái. Từ đầu chí cuối, trên khuôn mặt bà luôn nở nụ cười, càng cười trông càng hiền hậu. Tôi có thể cảm nhận được bà rất hài lòng về tôi.

Cảm giác này được khẳng định khi tôi nghe lõm được cuộc đối thoại của bố mẹ Đới Thời Phi. Sau khi ăn cơm, tôi tình nguyện đi rửa bát, nghe thấy hai cụ thì thào thì thầm trong phòng khách.

“Cô bé Tiểu Yên này cũng được đấy, khuôn mặt bầu bĩnh, tươi tỉnh, nếu mẹ cô bé còn sống chắc trông cũng phúc hậu lắm.”

“Cần gì phải nói đến mẹ con bé, nhìn con bé là biết ngay có tương nhiều con rồi. Nếu Đới Thời Phi và con bé kết hôn, tôi nhất định sẽ mau chóng có cháu nội bụng bẫm. Tôi mong có cháu bé lắm rồi đây này.”

Thật ngưỡng mộ trí tưởng tượng của hai cụ quá! Tôi chẳng qua cũng chỉ là lần đầu tiên đến chơi nhà, thế mà hai cụ đã nghĩ đến chuyện bế cháu rồi. Còn đáng về “châu tròn ngọc sáng” của tôi, trong mắt họ lại thành ra phúc hậu, tương nhiều con, cho tôi thêm mấy điểm, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Khi Đới Thời Phi đưa tôi về đã nói không giấu giếm: “Bố mẹ anh rất thích em.”

Tôi cố không tỏ ra quá đắc ý: “Bố mẹ anh nhìn rất đôn hậu, em cũng rất thích họ.”

“Vậy sau này có thời gian, em hãy thường xuyên đến nhà chơi với họ nhé! Em biết đấy, anh phải lên thành phố làm việc, cuối tuần mới về nhà, họ rất cô đơn. Nếu em có thể thường xuyên đến nói chuyện, chắc hẳn bố mẹ anh sẽ rất vui.”

“Anh yên tâm, nếu có thời gian, em sẽ thường xuyên đến thăm hai bác.”

Tôi đồng ý ngay, không thể đổ trách nhiệm cho người khác được. Bố mẹ của bạn trai, tôi không giúp thì ai giúp?

Biết tôi đã sớm đến nhà họ Đới ra mắt bố mẹ chồng, Điền Tịnh vô cùng ngạc nhiên: “Quan hệ của hai người tiến nhanh gọn nhỉ? Mới quen nhau được hơn một tháng, sao đã có kiểu nàng dâu đến thăm bố mẹ chồng rồi?”

Tôi tỏ vẻ đắc ý: “Điều đó cho thấy nhà anh ấy rất hài lòng về mình.”

“Cứ tình hình này chẳng mấy chốc hai người có thể đi đăng ký kết hôn được rồi.”

Thấy mẹ Đới Thời Phi háo hức có cháu bé như thế, chẳng lẽ việc này còn không thật sao? Nếu họ thực sự muốn tổ chức hôn lễ thì tôi cũng đồng ý. Tôi tình nguyện cùng Đới Thời Phi nắm tay nhau bước vào lễ đường.

Nhưng bố tôi lại ngăn cản. Ông biết tôi đã đến thăm nhà họ Đới, còn đồng ý với Đới Thời Phi thường xuyên đến thăm bố mẹ anh ta, vậy mà vẫn chau mày nói: “Có phải hai đứa tiến triển nhanh quá không?”

Tôi không muốn nghe những lời này, cũng có quyền không nghe, chỉ coi như gió thoảng bên tai. Dì Thạch vẫn ra mặt giảng hoà: “Thôi mà ông Yên, chuyện của bọn trẻ cứ để kệ chúng lo liệu.”

Những ngày kế tiếp, tôi bắt đầu tích cực chạy đến nhà họ Đới, thường xuyên đến thăm hai cụ, cùng họ chuyện trò, giúp đỡ việc nhà.

Bố mẹ Đới Thời Phi và tôi cũng coi như cùng ngành, họ là giáo viên trung học, nhưng vì bác gái từ lâu sức khoẻ đã không tốt nên xin nghỉ hưu sớm để dưỡng bệnh. Nửa năm trước bà đi kiểm tra sức khoẻ và phát hiện thấy mình bị ung thư vú, sau khi phẫu thuật vẫn cần hoá trị liệu thường xuyên. Đới Thời Phi về nước cũng là vì lý do này. Sau khi về nước, anh ấy đã từ chối lời mời làm việc của một vài công ty ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, chọn làm ột công ty ở tỉnh nhà, cũng là để thuận tiện về thăm bố mẹ.

“Đới Thời Phi là một đứa trẻ rất hiếu thảo.”

Bà Đới thường nói với tôi về con trai mình như vậy, tôi cũng thấy thế. Anh ấy thường xuyên gọi điện về nhà, kể cả những lúc có việc hay không, ân cần thăm hỏi sức khoẻ của mẹ, có khi một ngày phải gọi bốn đến năm lần. Sau khi tôi cùng anh ấy về thăm gia đình, cuối tuần chúng tôi rất ít khi ra ngoài hẹn hò, phần lớn thời gian đều cùng anh ấy ở nhà chuyện trò với mẹ, đến mức bà phải xua chúng tôi đi dạo, đi xem phim hay đi đâu đó. Hiếu thảo là một việc tốt nhưng... Dừng ngay, không được nghĩ nữa!

Hôm đó ở cổng rạp chiếu phim, Đới Thời Phi gặp người quen, đó là một đôi tình nhân trẻ cũng đang chờ mua vé. Người đàn ông đó ngẩng lên, nhìn thấy Đới Thời Phi thì hết sức vui mừng và kinh ngạc. “Đới Thời Phi, cậu cũng đến xem phim à? Phải mấy năm rồi bọn mình không gặp nhau, thật không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

Đới Thời Phi hơi ngơ ngác. “Ồ, là Dư Ba phải không? Thật trùng hợp quá!”

“Ừ, trùng hợp thật! Sau khi tốt nghiệp trung học chẳng mấy khi được gặp cậu, nghe nói mấy năm trước cậu và bạn gái cùng đi Mỹ du học. Sao rồi? Thẻ xanh[5] đến tay rồi chứ?”

[5] Thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.

Tôi đứng một bên, tai đột nhiên như ù đi. Bạn gái? Đới Thời Phi cùng bạn gái đi Mỹ du học?

Đới Thời Phi ho nhẹ một tiếng về mặt tự nhiên rồi nói lảng sang chuyện khác: “Mình về nước làm việc rồi. Nước Mỹ tốt thật đấy nhưng cuối cùng bọn mình cũng chỉ là công dân hạng hai, chi bằng về nước làm công dân hạng nhất vẫn hơn.”

Bộ phim sắp đến giờ công chiếu, anh chàng người quen đó không làm phiền Đới Thời Phi nữa, nhiệt tình để lại số điện thoại và nói có thời gian sẽ liên lạc, sau đó cùng bạn gái bước vào rạp.

Đới Thời Phi mua được vé xong, tôi cũng cùng anh ấy bước vào rạp. Tôi xem rất lơ đãng, trong đầu luẩn quẩn mãi câu nói nghe thấy khi nãy. Năm đó, Đới Thời Phi cùng bạn gái sang Mỹ du học, giờ lại một mình trở về. Bạn gái anh ấy thì sao? Chắc hẳn đã chia tay rồi. Vậy cô gái đó là người như thế nào? Cô ấy nở đã một người bạn trai tốt như vậy sao? May mà cô ấy nữ, chứ không đã chẳng đến lượt mình.

Cuộc sống kỳ diệu như vậy đấy. Trong khi bạn khổ sở theo đuổi thì người khác lại thờ ơ, xem thường. Còn khi bạn vứt đi như vứt một mớ giấy rách thì người khác mong cũng không được!

Sau khi xem xong phim quay về nhà, tôi bất ngờ nhận được điện thoại của Chu Nhất Minh: “Bé bự, anh trai vừa ở rạp chiếu phim, nhìn thấy em và anh chàng cao to, đẹp trai, phong độ của em đấy.”

Hey, vừa nãy Chu Nhất Minh cũng ở rạp mà sao tôi không nhìn thấy nhỉ? Cái tên “Vi sinh vật” này vốn đã là mục tiêu khó phát hiện rồi.

“Anh nhìn rồi, thấy thế nào? Không phải em thổi phồng lên chứ? Anh bạn trai tiến sĩ của em thật sự rất tuyệt vời.”

“Anh trai thừa nhận đúng là không tồi, nhìn còn có phần giống hoàng tử bạch mã ấy chứ. Nhưng anh trai không hiểu bát thịt kho tàu ngon như thế, sao người ta lại để cho em có cơ hội گیر đưa gắp nhỉ?”

“Em có cơ hội đấy thì sao? Ghen tỵ à? Nóng mắt à?”

“Anh trai không ghen tỵ. Nói cho em biết, tối nay anh cũng có mỹ nhân ở bên cạnh. Còn là một cặp nữa nhé, trái ôm phải áp thoải mái.”

Hừ, tôi còn lạ gì anh ta nữa!” Một cặp mỹ nhân của anh chắc là hai đương kim tiểu thư song sinh con của cô chị họ anh chứ gì?”

Con gái bác cả của Chu Nhất Minh có hai đương kim tiểu thư song sinh, năm nay sáu tuổi, rất xinh đẹp, đáng yêu, da trắng nõn nà, ai nhìn cũng mến. Không cần phải nói anh ta yêu hai cô cháu gái đến mức nào, suốt ngày bế chúng đi chơi khắp chốn. Hai đứa trẻ luôn miệng nói yêu nhất cậu họ Nhất Minh. Tôi cũng vì thế mà hay cười nhạo anh ta: “Thực ra anh còn hợp làm giáo viên mầm non hơn em, rất biết dỗ dành trẻ con.”

“Ừ... ờ, bị em đoán trúng rồi. Chẳng còn mặt mũi nào nữa. Đúng thế, tối nay anh trai không có người đẹp bên cạnh, nhưng tối mai anh trai có hẹn với người đẹp đấy. Lại có người giới thiệu, cô gái đó rất xinh đẹp, anh trai xem ảnh rồi.”

“Cô gái rất xinh đẹp thì em kiến nghị anh đừng đi, anh không sợ tâm hồn yếu đuối lại bị tổn thương à?”

“Lúc đầu anh trai cũng nghĩ thế, nhưng thấy Bé bự em có vận may tốt, vợ được bát thịt kho tàu từ trên trời rơi xuống nên anh trai muốn thử vận may xem sao. Chẳng có lý do gì thấy em ăn thịt mà anh trai ngay cả bát canh cũng không được húp.”

Cái tên này rõ ràng đang ghen tỵ mà còn không chịu thừa nhận. Thôi được, cứ kệ cho anh ta vài lần đâm đầu vào tường, vài bận giẫm phải đinh đi!

“Anh Nhất Minh, vậy em chúc anh thành công nhé!”

“Bé bự, em đừng có ủng hộ ngoài miệng như thế. Chúng ta quen biết nhau bao năm nay, hãy ủng hộ cho thực tế một chút!”

“Anh muốn em ủng hộ cái gì?”

“Anh rất coi trọng buổi xem mặt tối mai nên muốn chuẩn bị kĩ lưỡng một chút. Ngày mai đi mua quần áo cùng anh trai nhé! Hãy chọn loại trang phục nào mà con gái bọn em nhìn là thích ấy.”

Cái tên này xem ra rất quan tâm đến buổi gặp mặt đó, lại còn muốn khoác lên mình một diện mạo mới nữa, long trọng như thế chắc là bị cô gái xinh đẹp trong ảnh hớp hồn rồi.

Thôi được, nể tình bạn cũ lâu năm, đã cùng kết giao bắt gà trộm chó, tôi sẽ cố gắng giúp anh ta một tay.

Ngày hôm sau, lấy danh nghĩa là “phí cổ vấn”, tôi đã không nể nang bắt Chu Nhất Minh phải khao bữa trưa rồi mới đưa anh ta đi thẳng đến phố đi bộ Đào Bảo.

Thực ra tôi cũng không có mắt thẩm mỹ trong lĩnh vực thời trang lắm, nhìn cách ăn mặc của tôi thì biết ngay. Lúc nào cũng mặc áo đen, váy đen, kiểu khá rộng để che bớt cái dáng “châu tròn ngọc sáng” của mình. Điền Tịnh cũng từng trêu tôi, nói tôi toàn mặc đồ đen thế này, nếu đêm nào nổi máu tham muốn đi ăn trộm thì cũng không sợ lộ.

Chu Nhất Minh đến tìm tôi làm cổ vấn vì thực tế cũng không có ai khác để chọn lựa. Ngoài tôi ra, anh ta còn tìm được ai nữa? Mà cũng không có nơi nào để tìm.

Hoàn cảnh của Chu Nhất Minh chẳng khác gì tôi, môi trường sống và môi trường làm việc đều không va chạm với người khác phái. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh ta đi lính, trong quân đội toàn nam giới. Theo như ngôn ngữ của anh ta thì chỉ có hai con lợn nái và một con gà mái được nuôi ở bộ phận cấp dưỡng thôi. Sau mấy năm đi bộ đội trở về, anh ta được điều ngay vào ban Quản lý đô thị làm việc, vẫn chỉ là một đám đàn ông, trẻ già ngấm nhau mà thôi.

Nếu ví trường mầm non của chúng tôi là một tu viện thì ban Quản lý đô thị của anh ta chẳng khác gì miếu hoà thượng, lấy đầu ra môi trường để làm quen với bạn khác phái.

Lúc đầu chúng tôi cũng tính đến chuyện “chia sẻ tài nguyên” để giúp đỡ nhau trong việc trọng đại cả đời. Anh ta giúp tôi giới thiệu một anh chàng nào đó trong ban Quản lý đô thị, còn tôi sẽ giới thiệu cho anh ta

một cô giáo trong trường mình, giúp đỡ nhau như thế sẽ tốt hơn. Ý tưởng thì hay đấy nhưng khi đưa vào thực hiện lại không dễ chút nào.

Đừng vội nhìn vào số lượng nam nữ trong hai đơn vị mà lầm tưởng, khi bước vào lựa chọn mới thấy, chẳng tìm được lấy một, hai người phù hợp. Những đối tượng đã lập gia đình thì không nhắc đến nữa, còn những người chưa có gia đình thì điều kiện lại không tốt, không phù hợp; điều kiện quá tốt cũng không phù hợp.

Những người tầm thường thì chúng tôi không vừa mắt, còn những người có điều kiện quá tốt chúng tôi lại không với tới. Muốn tìm một người thích hợp với mình để yêu thực sự không phải chuyện dễ dàng. Nó cũng giống như chơi bài, rất khó bốc được quân bài phù hợp để ù đồng hoa[6]. Thế là xong! Tôi và Chu Nhất Minh đều thua trong ván bài tình yêu này! Chu Nhất Minh chí hướng cao xa, không phải tuyệt sắc giai nhân quyết không lấy. Còn tôi, tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng luôn mong mỏi tìm được một chàng hoàng tử bạch mã. Cho nên hai chúng tôi đều để lãng phí thời gian.

[6] Cách gọi trong chơi phỏm của Trung Quốc, nghĩa là có 3 cây cùng quân bài (ví dụ cùng là quân K)

Mặc dù tôi biết trình độ thẩm mỹ của mình có hạn nhưng tôi vẫn phải có trách nhiệm hiến kế cho Chu Nhất Minh. Trước tiên là dẫn anh ta đi mua giày, thời điểm mấu chốt, bất luận thế nào cũng phải mua một đôi giày tăng chiều cao. Chiều cao là điểm yếu lớn nhất của anh ta, nhất định phải khắc phục, càng nhiều càng tốt.

Trong cửa hàng có rất nhiều loại giày tăng chiều cao, từ năm đến mười phân. Tôi gọi nhân viên bán hàng đem ra một đôi giày ười phân đưa cho Chu Nhất Minh thử. Vừa đi đôi giày mới vào, trông anh ta cao hẳn lên. Tôi lập tức quyết định: “Được, mua đôi này đi!”

Đôi giày đó hơi đắt, Chu Nhất Minh có vẻ không đành, tôi liền khuyên: “Đừng do dự, không nỡ thả con săn sắt thì sao bắt được con cá rô. Tin em đi, anh sẽ được đền đáp xứng đáng.”

Mua giày xong thì mua đến quần áo, tôi chọn một cửa hiệu nổi tiếng chuyên bán trang phục nam, nhờ nhân viên bán hàng trẻ tuổi chọn giúp cho Chu Nhất Minh một bộ quần áo phù hợp với anh ta. Cô gái khéo léo chọn cho Chu Nhất Minh một bộ, anh ta từ phòng thay đồ đi ra làm tôi suýt không nhận ra nữa.

Bình thường Chu Nhất Minh cũng giống tôi, thích mặc đồ màu đen. Nguyên nhân đương nhiên là khác nhau: tôi mặc đồ đen để trông đồ béo, còn Chu Nhất Minh mặc đồ đen để đỡ bắt bụi và dễ giặt.

Trước đây quen nhìn anh ta toàn thân như một con quạ đen, giờ mặc bộ quần áo sáng màu cô nhân viên bán hàng vừa cất công chọn cho, tôi có cảm giác như nhìn một người hoàn toàn khác vậy. Chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu xanh trắng đơn giản, bên trong là chiếc áo lót mỏng màu trắng, kết hợp với chiếc quần bò màu xanh đậm. Kiểu dáng đơn giản và thanh lịch, cộng thêm màu sắc sáng sủa, rất bắt mắt.

“Được đấy, mặc bộ quần áo này cộng thêm được mấy điểm. Chu Nhất Minh anh xem ra cũng không đến nỗi.”

Câu nói đó không hề có ý châm biếm, thực sự Chu Nhất Minh là một anh chàng khá điển trai, chỉ hơi thấp một chút thôi. Giờ đi đôi giày ười phân, lại ăn mặc phù hợp nên anh ta bỗng trở nên cao to, đẹp trai hẳn.

Anh ta nhìn vào gương vẻ tự mãn. “Anh trai bình thường không ăn mặc tử tế, giờ gọn gàng một chút là người khác phải lác mắt ngay. Bé bự, em nói xem, hôm nay anh trai không được một trăm điểm thì cũng phải được chín mươi chín điểm chứ nhỉ?”

Tôi đương nhiên cũng hưởng ứng: “Hôm nay anh Nhất Minh một trăm điểm vẫn chưa xứng, em phải cho anh ít nhất một trăm hai mươi điểm.”

Tình trường như chiến trường, Chu Nhất Minh trang bị một bộ “chiến bào” mới từ đầu đến chân, tự tin gấp trăm lần khi đi xem mặt. “Bé bự, ở nhà đợi tin vui của anh trai nhé!”

“Anh Nhất Minh cố lên, trông anh được lắm!”

Tối hôm đó tôi cứ chờ tin chiến thắng của Chu Nhất Minh, thậm chí lần này chắc chắn có triển vọng hơn những lần trước rất nhiều. Nhưng đợi đến tận chín giờ vẫn không thấy anh ta báo tin chiến thắng. Tôi không kiên nhẫn được nữa bèn gọi điện cho anh ta, anh ta cũng không nghe. Có chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào lại bị giáng thêm một đòn nữa, đau lòng đến mức điện thoại cũng không muốn nghe?

Tôi đang đoán mò thì nhận được tin nhắn của Chu Nhất Minh: “Đừng gọi nữa, anh trai đang cùng người đẹp xem phim.”

Cái tên này, tôi còn tưởng anh ta chẳng có hy vọng gì, giờ lại còn cùng người đẹp đi xem phim nữa, rõ ràng có triển vọng rồi. Trước đây đa phần anh ta đi xem mặt xong là giải tán, lần này cô nương xinh đẹp đó còn đồng ý cùng anh ta đi xem phim, không cần nói cũng biết là cô ta đã cam tâm tình nguyện cùng anh ta tiến thêm một bước nữa rồi.

Tôi nhắn tin lại cho anh ta: “Anh Nhất Minh, chúc mừng chúc mừng.”

Anh ta trả lời: “Bé bự, cùng vui cùng vui.”

Đúng là cùng vui thật! Hai chúng tôi cũng coi như bước đầu cáo biệt cuộc sống đơn thân, cùng có bạn trai, bạn gái rồi. Bước tiếp theo là phải tiến lên phía trước, tiến đến hôn nhân.

9. Chương 1 - Phần 08

8.

Điền Tịnh là người tò mò nhất, vừa nghe tin Chu Nhất Minh đi xem mặt thành công liền muốn xem cô gái xinh đẹp đó thế nào, bắt tôi thu xếp thời gian bảo bọn họ cùng đi chơi.

“Cũng sắp sang hè rồi, Chủ nhật này bọn mình đi chơi đi. Chỗ mình đang có tờ quảng cáo của một công ty du lịch, đi du lịch một ngày giá vô cùng hấp dẫn. Mình sẽ đi với Đỗ Uy, cậu với Đới Thời Phi, gọi cả Chu Nhất Minh và bạn gái anh ấy nữa, ba đôi bọn mình đi chơi cho vui. Cậu thấy thế nào?”

Kế hoạch của Điền Tịnh làm tôi thích thú nên nhiệt tình ủng hộ lời kêu gọi của cô ấy. Tôi gọi cho Chu Nhất Minh, lệnh cho anh ta Chủ nhật này phải đưa người yêu đi chơi cùng.

Anh ta tỏ ra rất tự hào. “Bọn em muốn xem mặt bạn gái anh xinh đẹp cỡ nào chứ gì? Được, anh trai sẽ dẫn đến cho bọn em phải lác mắt. Đến lúc đó nếu thấy tự thẹn mình kém cỏi thì cũng đừng trách anh trai cố tình đã kích bọn em nhé!”

Chu Nhất Minh lúc nào chẳng cường điệu hoá chuyện tình yêu, tôi không thêm thức tỉnh anh ta nữa. Ai ngờ, vừa gặp nhau ở chỗ hẹn, cô bạn gái của anh ta đã khiến chúng tôi chẳng khác gì cổ đuôi chó.

Quả nhiên, cô gái đó đúng là tuyệt sắc giai nhân! Vóc dáng thon thả, mặt mũi thanh tú, xinh đẹp, da dẻ nõn nà, mái tóc mượt mà, đen nhánh, dài đến thắt lưng, mặc một chiếc váy màu trắng tinh khiết dài đến đầu gối, nhìn vừa đẹp vừa dịu dàng, thanh lịch như thể nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao bước ra vậy!

Đỗ Uy mặc dù có bạn gái ở bên cạnh mà mắt mũi vẫn dán vào, kết quả bị Điền Tịnh véo ột cái, đau tím tái mặt mày.

Tôi thật không hiểu nổi, một cô gái xinh đẹp như thế sao phải cần người mai mối? Một bát thịt kho tàu mùi vị thơm ngon thế này mà lại rơi vào tay Chu Nhất Minh, cái tên đó giẫm phải loại phân chó nào mà may thế?!

Điền Tịnh cũng nghĩ giống tôi, nói Chu Nhất Minh tìm được một cô gái xinh đẹp, thật không thể tin nổi. Nhưng liệu anh ta có giữ được cô ấy không, hay lại trở thành rắc rối lớn?!

Chu Nhất Minh ra về ta đây dắt bạn gái đến gần chúng tôi giới thiệu: “Đây là bạn gái anh, tên Nhậm Giai.”

Nhậm Giai khẽ cúi đầu về phía chúng tôi. “Xin chào mọi người!”

Giọng cô ấy nhỏ nhẹ như thể cổ họng chỉ khẽ rung lên, khiến tôi cũng phải trả lời nhẹ nhàng theo: “Chào cô!”

Sau khi hết ngạc nhiên, sững sốt, tôi bắt đầu nhìn đại mỹ nhân mà lo lắng thay, chúng tôi chuẩn bị đi phượt mà cô ấy lại mặc chiếc váy dài thế này, liệu có bất tiện không? Haizz, thôi kệ đi, dù sao cũng đã có Chu Nhất Minh theo sau bảo vệ, phục dịch đoá hoa này rồi, cần gì tôi phải quan tâm nữa.

Chu Nhất Minh ngó trái ngó phải, hỏi: “Này Yên Phiên Phi, anh chàng to cao đẹp giai của em sao vẫn chưa đến?”

Lúc đầu Đối Thời Phi đã đồng ý đi rồi, vậy mà đến phút cuối lại nói phải làm thêm không về được. Thất vọng lắm nhưng tôi cũng không có cách nào, không thể bắt anh ấy bỏ việc để đi chơi với mình được, đành đợi dịp khác vậy!

“Bé bự, thế có nghĩa là em bị bỏ rơi rồi. Đáng thương quá!”

Đúng thế, hôm nay tôi đi chơi cùng với hai đôi, phải lủi thủi một mình kể cũng đáng thương thật. Ngồi xe một tiếng rưỡi đồng hồ, Điền Tịnh và Đỗ Uy còn thỉnh thoảng quan tâm đến tôi một tí, chứ cái tên mất nhân tính Chu Nhất Minh kia chỉ chăm chăm chuyện trò, anh anh em em ngọt xớt với người đẹp. Mỹ nhân đó không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, biết nhiều, ăn nói lịch sự, nhã nhặn nữa.

Nhìn thấy cây cỏ thụ xanh biếc bên đường, cô ấy liền khen: “Thật là “Bích ngọc trang thành nhất thụ cao[7]”!”

[7] Trích trong bài thơ Vịnh liễu của nhà thơ Hạ Tri Chương, thời Đường, Trung Quốc. Ý nói: “Ngọc biếc điểm nên một cây cao” hoặc “Cây cao tựa ngọc điểm trang”.

Đi qua một cây cầu, nhìn thấy dòng sông trong xanh bên dưới cô ấy lại nói: “Dòng sông này đúng là “Lục tịnh xuân thâm hảo nhiễm y[8]”!”

[8] Ý nói dòng sông trong xanh như thể nhuộm lên mình một tấm áo tràn đầy sắc xuân.

Chu Nhất Minh tay xoắn quấy ngồi một bên không biết phải nói gì. Thực tế lĩnh vực này không phải là sở trường của anh ta, anh ta chỉ học thơ trong sách giáo khoa Ngữ văn thời cấp cấp tới trường, giờ đã quên gần hết rồi.

Bình thường Chu Nhất Minh chỉ hứng thú với hai lĩnh vực thể thao và quân sự, đó cũng là sở thích của phần lớn nam giới. Nói đến loại súng gì, đại bác gì, loại máy bay nào, tàu chiến hạng nào... anh ta đều thuộc như trong lòng bàn tay; còn về thể thao, anh ta có thể nói từ giải Ngoại hạng Anh đến giải Serie A[9], từ NBA[10] đến F1[11], từ các giải vô địch thể giới cho đến Thế vận hội... Thời gian rảnh rỗi, anh ta thích nhất là lang thang trên các diễn đàn của những trang web thể thao lớn để tán gẫu về các tin tức và thưởng thức thể thao, anh ta bàn luận đầu ra đầy, bàn luận đến mức trở thành trưởng ban quản trị diễn đàn thể thao nổi tiếng.

[9] Giải vô địch bóng đá Ý.

[10] National Basketball Association, giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.

[11] Formula One, môn thể thao đua ô tô do Liên đoàn Ô tô Quốc tế tổ chức.

Vì thế anh ta đã từng tự hào khoe với tôi: “Bé bự, em biết không, giờ anh trai đã là trưởng ban rồi nhé!”

Tôi chẳng nề nang gì, cố tình hiểu sai ý: “Bang chủ à? Bang gì thế? Bang búa rìu? Bang thanh lâu? Hay cái bang?”

“Không phải bang chủ mà là trưởng ban. Anh trai tham gia bàn luận và đã được đề bạt chức trưởng ban quản trị, vị trí cao nhất trên diễn đàn thể thao, thiên hạ vô địch rồi.”

Chu Nhất Minh không nói khoác, anh ta làm “bang chủ” nên đương nhiên có rất nhiều fan, đám đàn em sẽ cuồng si đưa anh ta lên trời xanh. Phàm là thể thao quốc tế, khi có bất kỳ trận đấu nào hay sự kiện thể thao nào, anh ta chỉ cần bình luận, đánh giá hay chê bai một cái là lập tức có một đám người đồng như kiến nghe theo.

Nhưng Chu Nhất Minh lại không có chút hứng thú nào đối với sở trường đó của đại mỹ nhân, anh ta phải trả lời cô bạn gái xinh đẹp, ăn nói tao nhã của mình thế nào đây?

Nhìn bộ dạng anh ta gãi đầu, gãi tai vì căng thẳng, tôi không nhịn được cười. Nhân lúc không có ai, tôi trêu anh ta, thì thà thì thầm hiên kể: “Anh Nhất Minh, em có cuốn Ba trăm bài thơ Đường, khi nào về em cho anh mượn đọc, em thấy anh cần bổ sung kiến thức mới được.”

Cái mặt anh ta trông còn khổ hạnh hơn cả mướp đắng. “Mẹ kiếp, chả lẽ vì lấy lòng bạn gái mà anh trai phải vào trường tư thực học! Lại còn phải nhồi nhét Ba trăm bài thơ Đường nữa. Hic hic!”

Tôi cười vỡ cả bụng.

Đến nơi, đang chuẩn bị thuê thuyền để đi du ngoạn thì đại mỹ nhân nhất định không chịu xuống, không biết vì lý do gì mà mặt cô ấy lộ vẻ không vui, khuôn mặt xinh đẹp giống như được phủ lên một lớp băng giá. “Em không thích chơi trò này, mọi người cứ chơi đi.”

Tôi và Điền Tịnh nhìn nhau, cô không thích chơi trò này thì đến đây làm gì? Phí tiền quá!

Người đẹp không lên thuyền thì đương nhiên Chu Nhất Minh cũng không lên, anh ta như Thiên Lôi chỉ đầu đánh dấy của cô bạn gái xinh đẹp. Bọn họ quyết định theo xe du lịch đến bãi tập kết ở cuối chặng du thuyền rồi ở đó vừa loanh quanh đi dạo vừa đợi chúng tôi lên bờ.

Ba chúng tôi ngồi lên hai con thuyền cao su, thuận theo dòng sông xuôi xuống.

Đồng loạt hai, ba chục chiếc thuyền cùng rẽ nước, nhộn nhịp lạ thường. Dù quen biết hay không, đã đi chơi đều là cùng nhau tìm niềm vui, bạn một mái chèo, tôi một mái chèo, khua khua, nước sông bắn tung toé. Mới đi được nửa chặng đường, quần áo tôi đã ướt như chuột lột. Sau đó khi đi qua đoạn nước chảy xiết, tôi không cẩn thận bị lật thuyền, ngã bổ nhào xuống nước. Đồi Điền Tịnh và Đỗ Uy có hai bộ mái chèo nên đã chèo về đích sớm, không ai để ý đến tôi, tôi đành phải tự cứu lấy mình.

Nước sông không sâu, chỉ cao đến thắt lưng, tôi không đến nỗi bị chết đuối nhưng thuyền cao su bị lật thì rất nặng, một mình tôi làm sao lật lại được. May thay có hai người con trai chèo thuyền ngang qua, họ đã giúp tôi một tay, vì thế tôi có thể tiếp tục chèo thuyền, không đến mức phải tự lợi về đích.

Khi lên bờ, cả người tôi ướt sũng như thể vừa bơi về chứ không phải chèo thuyền. Điền Tịnh thấy thế thì cười ngặt nghẽo, trêu: “Sao lại ướt như chuột lột thế, cậu đến đây để chèo thuyền hay để bơi đấy hả?”

“Cậu còn nói nữa! Có lẽ bạn trai thì mất nhân tính, bạn gái là cậu thì còn mãi yêu đương đắm đuối với Đỗ Uy. Người ta giữa đường bị lật thuyền chẳng có ai cứu, lần sau không thêm đi chơi với mấy người nữa!”

Điền Tịnh không có nghĩa khí, Chu Nhất Minh còn không có nghĩa khí hơn, anh ta và đại mỹ nhân không biết biến đâu rồi.

Khốn kiếp! Ba lô và quần áo của tôi đều gửi ở phòng gửi đồ. Nhậm Giai nói không muốn xuống nước, tôi đã có lòng có dạ đưa chìa khoá cho Chu Nhất Minh giữ, để nếu bọn họ buồn thì mở tủ đồ của tôi ra lấy MP5 mà nghe nhạc hay xem phim.

Vì lợi ích của người khác mà mình chịu thiệt thòi, muốn mở tủ đồ lấy bộ quần thay mà không thấy bóng dáng hai người đó đâu.

Tức quá, tôi liền lấy điện thoại của Điền Tịnh gọi, vừa mở miệng đã mắng té tát: “Chu Nhất Minh, anh chết ở đâu thế hả? Em đang ướt như chuột lột đây này, không thay được quần áo, em mà ồm ra đấy thì anh đi mà mua thuốc, trả cả phí dưỡng bệnh, phí thu nhận và phí tổn thất tinh thần nữa nhé!”

Anh ta lại còn kể khổ với tôi, nói Nhậm Giai đang giận dữ. Cô ấy cứ đứng dựa vào thân tre ở phía sau sườn núi, khóc nức nức, anh ta phải làm đủ trò cô ấy mới nín.

“Em đừng rồi lên nữa, bọn anh sẽ qua đây ngay.”

Chẳng còn cách nào, tôi đành phải đứng đợi trong bộ dạng ướt như chuột lột. Lúc này hướng dẫn viên đã sắp xếp ọi người vào khu nhà vườn gần đó ăn trưa rồi, Điền Tịnh phái Đỗ Uy đi trước chiếm chỗ, còn cô ấy ở lại cùng tôi chờ Chu Nhất Minh và bạn gái.

Nói là quay lại ngay nhưng đợi một lúc lâu mới thấy hai người lững thững đi đến. Nhậm Giai đúng là vừa khóc xong, mắt mũi đỏ hoe, trông rất tội nghiệp. Chu Nhất Minh đi bên cạnh chẳng khác gì một tên nô

tài thận trọng hầu hạ, phục dịch. Cũng không biết vừa nãy anh ta đã làm gì đắc tội với người đẹp để cô ấy khóc lóc như thế.

Tôi còn bận lấy quần áo đi thay, không có thời gian để ý chuyện của bọn họ, việc thám thính tin tức nhường cho Điền Tịnh chịu trách nhiệm. Khi tôi từ phòng thay đồ đi ra, Chu Nhất Minh và Giai Nhậm đã vào khu nhà vườn rồi. Điền Tịnh vẫn đứng đợi tôi, bộ dạng vô cùng thần bí, nói: “Cậu có biết tại sao vừa nãy Nhậm Giai khóc không? Đều là vì cậu đấy.”

Tôi mắt tròn mắt dẹt tỏ vẻ không hiểu. “Sao lại tại mình? Mình đắc tội với cô ấy khi nào?”

“Bởi vì trong mắt cô ấy, cậu và Chu Nhất Minh quá thân mật. Trên đường cậu và anh ta cứ ghé sát tai nhau thì thà thì thầm, lại còn đưa chìa khoá tủ đồ cho anh ta nữa, cô ấy ghen nên đã giận đối với Chu Nhất Minh, nói tại sao cậu lại đưa chìa khoá cho anh ta, hai người có quan hệ gì mờ ám?”

Tôi nghe xong suýt ngất: “Không phải thế chứ? Sao cô ấy phải chuyện bé xé ra to rồi ghen với mình? Cô ấy cần gì phải làm thế? Tuy không phải tự chê mình nhưng nói thật, cô ấy đẹp hơn mình nhiều. Tại sao cô ấy còn thiếu tự tin như vậy?”

“Mình cũng thấy quá vô lý, cậu ghen với cô ấy thì còn nghe được. Cô ấy ghen với cậu thì có mà bị ám đầu. Nhưng dù sao ghen cũng ghen rồi, không muốn nhìn thấy cậu và Chu Nhất Minh nói cười vui vẻ trước mặt cô ấy cho nên Chu Nhất Minh bảo mình nói với cậu là xin cậu hãy giúp anh ta, từ giờ cứ mặc kệ anh ta, cố gắng không nói chuyện, có nói thì cũng tỏ ra nghiêm túc một chút, đừng có cười rạng rỡ như hoa nở nữa, không người đẹp lại hiểu lầm.”

Tôi sống hai mươi lăm năm, đã gặp nhiều hạng người, những kẻ quái thai cũng không ít nhưng đại mỹ nhân này đúng là không tiêu hoá nổi. Quá bá đạo! Chuyện bé con con bằng hạt vừng cũng khiến cô ta giận đối bạn trai nửa ngày trời, thật sự còn hơn cả Lâm Đại Ngọc!

Khi ăn cơm, người đẹp lại khiến tôi mở rộng tầm mắt, cô ta không ăn cơm cũng không ăn thức ăn, chỉ húp canh. Nói là ăn canh có thể làm sách dạ dày, giữ cho cơ thể luôn khoẻ mạnh. Một bát cách tảo tía to uych ở trên bàn một mình cô ta ăn hết, chỗ đó chỉ ít cũng phải được ba, bốn bát cơm.

Tôi như bị hóc xương cá không nhổ ra không chịu được nhưng vẫn phải cố nhịn không nói gì trước lòng dạ hẹp hòi của cô ta. Cuối cùng cũng đợi được đến lúc cô ta vào nhà vệ sinh, tôi bắt đầu xỏ: “Chu Nhất Minh, đại mỹ nhân mà anh tìm được cũng khá thật đấy, “ngựa không ăn cỏ thì sẽ toi”, cô ta chẳng ăn cái gì cả!”

“Sao lại không ăn cái gì, cô ấy chỉ ăn hơi ít thôi. Em cứ nghĩ ai cũng giống mình chắc, mua con gà quay một mình ngồi gặm hết già nữa. Bé bị ối, em ăn tốt quá đấy, nuôi mình em tốn bằng bốn, năm người như cô ấy.”

Anh ta bảo vệ người đẹp của mình, còn vừa nói vừa giẫm lên chân tôi. Tôi tức quá cười đều. “Anh Nhất Minh, em thấy cô ta cứ không ăn thế này sẽ sớm thành tiên thôi. Chúc mừng anh tìm được một nàng tiên! Nhưng người đẹp hay ghen tuông như thế, sau này tốt nhất xung quanh anh trong vòng ba thước chớ có người khác giới, không thì e sẽ khó sống lắm.”

Anh ta đã không cho là đúng lại còn tự hào nói: “Ghen cũng tốt, điều đó chứng tỏ cô ấy yêu anh, quan tâm đến anh. Anh không sợ cô ấy ghen, chỉ sợ không ghen thôi. Có người đẹp ghen vì mình thì chứng tỏ người đàn ông đó thành công.”

Điền Tịnh lẩm bẩm chỉ để tôi nghe thấy: “Đồ thần kinh thì có! Chuyện nhỏ mà cũng khóc cả buổi, nói dễ nghe thì là tình cảm quá dạt dào, còn nói khó nghe thì là đồ thần kinh.”

Tôi cũng nghĩ vậy. Chu Nhất Minh tính nết tùy tiện, cầu thả lại vợ phải một cô gái vừa đa sầu đa cảm, hay khóc lóc như trẻ con, nghi ngờ lung tung, xem ra sau này anh ta có mà đắc tội.

10. Chương 1 - Phần 09

9.

Sau hôm đi du thuyền về, Chu Nhất Minh mò đến nhà tôi mượn quyển Ba trăm bài thơ Đường thật. Tôi vừa tức vừa buồn cười. “Hồi thi đại học có thấy anh chăm chỉ như thế đâu? Cấp ba cũng không thấy nỗ lực nghiên cứu gì, đến nỗi trượt đại học.”

Anh ta cười cợt nhả. “Sao so sánh như thế được, đại học thì có gì thú vị? Giờ anh trai chỉ vì người đẹp nên mới khổ luyện thôi.”

Thành tích học tập của Chu Nhất Minh từ nhỏ đã chẳng ra gì. Thực ra không phải anh ta dốt, nhưng có trời mới biết làm thế nào để nhét mấy quyển sách vào đầu anh ta được. Cô giáo Thường dạy Ngữ văn lớp anh ta hồi tiểu học mỗi lần nhắc đến anh ta đều dở khóc dở cười, bởi vì anh ta nổi tiếng là chúa viết sai.

Buồn cười nhất là có một bài tập ngữ văn yêu cầu phải viết hai câu thành ngữ liên quan đến động vật. Anh ta viết: “Con ngỗng bay lên cung trăng” (viết đúng là “Hàng Nga bay lên cung trăng”[12]) và viết “Con rết mà về” (viết đúng là “Không công mà về”, “Về không công”[13]). Cô giáo Thường tức quá lôi anh ta lên văn phòng mắng ột trận, còn bắt anh ta viết bản kiểm điểm nữa.

[12] Trong tiếng Trung, từ “con ngỗng” và “Hàng Nga” đọc hơi giống nhau.

[13] Trong tiếng Trung, từ “con rết” và “không công” đọc giống nhau.

Vừa nhìn bản kiểm điểm anh ta đưa, cô giáo Thường đã tức còn tức hơn. “Cô giáo Thường, em sai rồi...” Đây, vừa viết đã sai, bản kiểm điểm này coi như chẳng có tác dụng gì.

Cho đến tận bây giờ thỉnh thoảng anh ta vẫn mắc lỗi một cách hài hước như thế.

Nhà anh ta ở tầng một nên trước cửa có khoảng đất rộng hơn một chút. Mẹ anh ta sau khi nghỉ hưu, chán không có việc gì làm liền cải tạo chỗ đất trống đó thành một khoảng sân nhỏ, ngoài trồng cây cảnh bà còn nuôi vài con gà. Thường ngày Chu Nhất Minh rất thích ăn trứng gà, chiên hấp hầm nấu thế nào anh ta cũng ăn tốt. Vì thế mẹ anh ta nuôi mấy con gà để trứng để ngày nào anh ta cũng có trứng ăn.

Hôm con gà mái nhà anh ta đẻ trứng lần đầu tiên, anh ta vui mừng hơn hở khoe trên blog là: “Mẹ già nhà tôi bắt đầu đẻ trứng rồi”, ha ha ha ha...

“Gà mái” anh ta lại viết thành “mẹ”, tôi nhìn thấy mà cười vỡ cả bụng, ha ha ha ha! Tôi chạy đi tìm bà Chu “mật báo”, bà liền quay sang cốc vào đầu cậu ấm một cái, mắng: “Tên tiểu tử chết tiệt này, mẹ của con làm sao đẻ được trứng? Nếu có đẻ được thì đúng là kiếp này đã trót đẻ ra một quả trứng thối là con thôi.”

Sau khi Chu Nhất Minh cầm cuốn Ba trăm bài thơ Đường về, tôi liền gọi điện cho Điền Tịnh, kể cho cô ấy nghe chuyện tiểu lâm này. Cô ấy nghe vẻ rất thích thú. “Wow, Chu Nhất Minh lần này quyết tâm nghiên cứu thơ ca cơ đấy. Đợi vài hôm nữa gọi anh ta đến, kiểm tra xem học hành tiến bộ đến đâu rồi.”

Tôi đương nhiên tán đồng. Nhưng mấy hôm sau tôi chẳng có thời gian mà quan tâm xem anh ta tiến bộ hay chưa bởi vì nhà họ Đới có chuyện, bà Đới bị cảm.

Cảm cúm không phải là bệnh gì nghiêm trọng, nhưng đối với người đang trong quá trình điều trị hoá chất thì một lần bị cảm nhẹ cũng có thể đe dọa đến tính mạng. Đối với những bệnh nhân ung thư, sức đề kháng với virus vốn đã kém, một khi bị virus cúm tấn công bất ngờ, hàng rào miễn dịch vốn đã mong manh bị tan vỡ thì chỉ có đi đời nhà ma. Cho nên khi bà Đới bị cảm, cả nhà Đới Thời Phi không dám lơ là chút nào.

Đới Thời Phi xin nghỉ phép một tuần để về nhà đưa bà đi khám bệnh, uống thuốc. Người bình thường bị cảm thì chỉ một tuần là khỏi, nhưng vì hệ miễn dịch của bà kém nên bệnh thuyên giảm rất chậm, lại còn bị ho, nghẹt mũi khó chịu.

Là bạn gái của Đới Thời Phi, hằng ngày, sau khi tan làm tôi vội vàng chạy sang nhà anh ấy, đến một cái là lao vào bếp nấu những món xúp vừa dễ tiêu vừa bổ dưỡng cho bà bồi bổ sức khỏe. Về mặt này, tôi rất có kinh nghiệm. Hồi mẹ đẻ tôi bị ốm nặng, tôi đã nghiên cứu và nấu những món xúp rất ngon. Bà Đới không thấy ngon miệng, cái gì cũng không muốn ăn nhưng tôi nấu xúp thì bà ăn được nhiều hơn một chút. Thật

nở mày nở mặt! Bà khen tôi nấu ăn ngon, còn nói thời buổi này thật khó tìm được một cô gái chịu vào bếp, bà rất hài lòng vì con trai bà đã tìm được một người như thế.

Bà Đới tuy bị ốm nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, bà đã khen ngợi tôi rất nhiều. Bà mà khen nữa, chắc tôi phồng mũi lên mặt.

Đới Thời Phi vì thế rất biết ơn tôi. Hết tuần nghỉ phép, anh ấy đã trình trọng giao phó mẹ mình cho tôi. Anh ấy nói: “Yên Phiên Phi, anh giao mẹ cho em. Chắc chắn em sẽ khiến anh yên tâm mà, đúng không?”

Vì sự tin tưởng của Đới Thời Phi và vì muốn anh ấy yên tâm nên bất luận thế nào tôi cũng không thể phụ lòng tin của anh ấy. Đới Thời Phi đi rồi, hằng ngày sau khi tan làm tôi vẫn chạy đến nhà họ Đới trình diện, như một nàng dâu hiếu thảo bận rộn nấu nướng trong bếp một hồi, sau đó bưng bát xúp lên đưa cho bà Đới ăn, thường sau mười giờ tối tôi mới về nhà.

Bố tôi có thói quen ngủ sớm dậy sớm, hằng ngày cứ chín giờ ba mươi là ông đi ngủ, thế nên khi tôi về đến nhà thì ông đã ngủ mất rồi. Buổi sáng đúng sáu giờ ba mươi ông dậy, đi bộ ra công viên gần nhà tập thể dục một tiếng, sau đó ăn sáng rồi thông dong về nhà. Lúc đó thì tôi đã đi làm rồi.

Mấy ngày liền lão nhân gia không thấy mặt mũi con gái rượu đâu, trong lòng cũng có chút ảm ức, hôm nay gọi điện cho con gái hỏi: “Tối nay con về nhà ăn cơm chứ?”

“Bố, không phải bố không biết, mẹ của Đới Thời Phi đang bị ốm, con phải đến chăm sóc giúp nên không về nhà ăn cơm đâu, bố và dì Thạch cứ ăn đi.”

Bố tôi không hài lòng chút nào, nói: “Nuôi con gái đúng là nuôi hộ người ta, còn chưa gả đi mà đã một lòng hướng về người ta rồi. Sao không ở luôn bên ấy đi, còn về nhà làm gì?”

Đương nhiên biết bố nói thế là đang giận dữ nhưng hôm nay sau khi đến nhà họ Đới, bà Đới ngỏ ý muốn tôi ngủ lại, nói là ngày nào tôi cũng về một mình đêm hôm khuya khoắt như thế bà không yên tâm, chỉ bằng mang vài bộ quần áo đến đây ở tạm một thời gian.

Tất nhiên tôi sẵn sàng nhưng bố tôi lại không đồng ý. Ông còn nổi cáu: “Không được, tuyệt đối không được. Con nên nhớ là bố sẽ không đồng ý cho con chuyển sang nhà họ Đới ở. Sau khi con và cái tên Đới Thời Phi gì gì đó yêu nhau, con toàn sang đó thay nó chăm sóc mẹ nó, còn bố thì vẫn chưa biết mặt mũi nó thế nào. Làm bạn trai như thế mà được à? Toàn là con sang đó, còn nó ngay cả một lần đến thăm hỏi xã giao cũng không. Con gái ngọc ngà ơi, con như thế có khác gì đồ bỏ đi không ai thèm lấy chứ, có hiểu không hả?”

Những lời bố nói tuy không lọt tai nhưng tất cả đều là sự thật. Tôi luôn chống đối, cãi lại ông nhưng lần này một từ cũng không nói lại được.

Kể cũng đúng, tôi chăm sóc mẹ Đới Thời Phi ốm bao nhiêu ngày trời như thế nhưng anh ấy không bao giờ nhắc đến chuyện thăm hỏi, ra mắt bố tôi. Trước đây tôi không để ý đến mấy chuyện này, giờ đã được bố nhắc nhở.

Khi bà Đới một lần nữa thúc giục tôi qua đó ở vài hôm, tôi đã khéo léo chuyển lời của bố tôi tới bà, bà vội vàng tỏ ý xin lỗi, nói gia đình bà tuyệt đối không có ý chậm trễ, chỉ vì lần này sức khỏe của bà không được tốt nên Đới Thời Phi vẫn chưa thu xếp qua đó chào hỏi được, đợi cuối tuần này Đới Thời Phi về, bà nhất định sẽ bảo anh ấy sang nhà tôi ra mắt.

Quả nhiên, Chủ nhật Đới Thời Phi xách quà sang nhà tôi chào hỏi.

Trước đó tôi đã làm công tác chuẩn bị rồi, bảo anh ấy lựa mua những đồ bố tôi thích: hai chai rượu ngũ lương^[14] và một cây thuốc lá Trung Hoa. Về lý mà nói, một người chỉ thích rượu và thuốc lá như bố tôi nhìn thấy hai thứ này thì mắt phải sáng lên mới đúng, ai ngờ lão nhân gia tự nhiên lại đổi tính đối nết, đối với rượu thuốc thì lạnh nhạt hờ hững, chỉ nhìn chăm chăm vào Đới Thời Phi, chẳng khác gì hai cái đèn pha, nhìn rất khó chịu, trán Đới Thời Phi bắt gặp ánh mắt hỏi.

[14] Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực.

Bố tôi chẳng thèm khách khí, nói thẳng vào vấn đề: “Cậu và con gái tôi biết nhau qua giới thiệu, cậu thấy nó có gì hợp với cậu? Nói một cách văn vẻ hơn thì là nó có điểm gì khiến cậu rung động?”

“Yên Phiên Phi, cô ấy... con người của cô ấy rất tốt ạ!”

“Con người của nó tốt? Tốt ở điểm nào? Có thể nói cụ thể hơn không?”

“Cô ấy... tốt bụng, tính tình cũng rất tốt ạ!”

“Ví dụ?”

Bố tôi cứ như giáo viên dẫn dụ học sinh tiểu học trả lời bài, còn Đới Thời Phi răm rắp nghe theo: “Có một lần, cháu và cô ấy đi leo núi, cháu... vô tình khiến cô ấy phải lúng túng khó xử nhưng sau đó cô ấy không hề tức giận. Tính tình rất tốt. Còn nữa, cô ấy làm việc ở trường mầm non, vì mãi chăm sóc một đứa trẻ bị ốm mà quên ăn cơm. Thật sự rất tốt bụng. Ngoài ra, cô ấy còn chăm sóc mẹ cháu rất tận tình, chu đáo. Mẹ cháu nói...”

Tiếp đó anh ấy nói mẹ mình hài lòng về tôi thế nào, bố tôi càng nghe càng chau mày cau mặt: “Sao nói tái nói hoài vẫn là mẹ cậu nói thế? Còn cậu thì sao? Cậu cảm thấy con gái tôi thế nào?”

Đới Thời Phi bị bố tôi vặn vẹo, mặt mũi đỏ ửng, ấp a ấp úng: “Cháu đối với cô ấy... cũng cảm thấy rất tốt ạ!”

Có lẽ bố tôi cảm thấy nói mãi cũng vô ích, liền đưa ra một loạt các câu hỏi rất thẳng thắn: “Đới Thời Phi, cậu và con gái tôi bây giờ cũng coi như đang có quan hệ yêu đương. Tôi hỏi cậu, cậu có yêu con gái tôi không? Khi không gặp nó, cậu có nghĩ đến nó, nhớ nó không? Khi gặp nó, cậu có thấy vui mừng không? Khi ở bên nó, cậu có cảm thấy thời gian trôi nhanh không? Khi hai đứa xa nhau, cậu có cảm giác một ngày dài bằng một năm không? Nó có phải là người cậu muốn cùng sống tới trọn đời không? Tôi hy vọng cậu trả lời thành thật, không nên lừa dối bản thân, càng không nên lừa dối người khác.”

Đới Thời Phi đột nhiên cứng đờ người như đóng băng, bố tôi đợi một hồi vẫn chưa nhận được câu trả lời, cũng chẳng cần anh ấy phải trả lời nữa. “Thôi được, cậu không cần phải nói gì thêm nữa, cứ về suy nghĩ đi đã.”

Tôi cứ trơ trơ nhìn bố tôi giáo huấn Đới Thời Phi rồi đuổi anh ấy về, không biết dùng từ gì để diễn tả nữa.

Tôi biết bố vì muốn tốt cho tôi, cũng rất rõ Đới Thời Phi đối với tôi không bằng tôi đối với anh ấy. Sau khi chúng tôi xem mặt rồi quen nhau, nói là đang hẹn hò nhưng thực tế quan hệ vẫn không có gì tiến triển. Ngoài những lúc sang đường, thỉnh thoảng anh ấy lịch sự kéo tay tôi ra thì không hề có cử chỉ thân mật nào khác.

Nhưng tôi không nhụt chí, có cơ hội được ở bên người yêu lý tưởng của mình là tốt rồi, ngày trước muốn có cơ hội như thế cũng không được. Vì thế tôi đã cố hết sức thể hiện hết những mặt tốt nhất của mình cho Đới Thời Phi và gia đình anh ấy thấy, hy vọng bọn họ sẽ thích tôi.

Những ngày bà Đới bị ốm, tôi đã không dễ dàng gì để vượt qua! Đi làm phải đối phó với lũ trẻ, về nhà lại chăm sóc người già bệnh tật, mệt đến mức không cần phải uống thuốc giảm béo cũng gầy đi mấy cân. Tôi vất vả, khổ sở như vậy, bố tôi đã không hợp tác lại còn làm hỏng hết đại sự.

Sau khi Đới Thời Phi đi khỏi, ông lại quay sang giáo huấn tôi: “Phiên Phi, con hãy nghe bố nói. Người đàn ông đó không hợp với con đâu. Những lời cậu ta nói vừa nãy bố nghe là hiểu, không phải cậu ta thích con mà là mẹ cậu ta thích con. Cậu ta hoàn toàn vì mẹ mình cần người chăm sóc nên mới chọn một giáo viên tốt tính, tốt nết, có tấm lòng nhân ái, kiên nhẫn, tỉ mỉ như con thôi.”

Những lời lẽ khó nghe này chẳng lẽ tôi lại không mơ hồ đoán được? Chỉ là mỗi lần như vậy lại như con đà điểu vùi đầu trong cát^[15] mà thôi. Bây giờ bố tôi nói thẳng ra, tôi chẳng khác nào bị người ta đâm ột nhát nhảy dựng lên, mặt đỏ tía tai, gân cổ cãi: “Cứ cho là như thế thì đã sao ạ? Anh ấy hiểu thảo với bố mẹ như vậy thì cũng coi là người tốt.”

[15] Hình ảnh ẩn dụ chỉ việc muốn trốn tránh thực tế.

“Với tư cách là một người con thì cậu ta thực sự hiếu thảo, nhưng nếu chỉ vì thuận lợi cho việc chăm sóc mẹ mình bị ốm mà tùy tiện chọn một người bạn gái, không cần để ý đến cảm xúc, tình cảm, chỉ cần có thể chăm sóc tốt ẹ mình thì thực sự không thể coi cậu ta là người tốt được. Phiên Phi, con chớ nên bị vẻ bề

ngoài khôi ngô, tuần tú của một người đàn ông làm ờ mắt, cần phải biết vỏ quả lê xanh, nhìn thì đẹp nhưng không ăn được!”

Đạo lý này không phải tôi không hiểu, nếu chuyện xảy ra với người khác, tôi cũng sẽ như bố, khuyên nhủ họ chọn người yêu chớ nhìn vẻ bề ngoài, phải chú trọng đến vẻ đẹp bên trong. Nhưng khi chuyện xảy ra với mình lại khó tránh khỏi việc người ngoài cuộc tỉnh táo hơn kẻ trong cuộc.

Tôi luyến tiếc không nỡ bỏ Đới Thời Phi bởi vì trong suy nghĩ của tôi, anh ấy là ứng cử viên sáng giá nhất để làm người yêu lý tưởng của tôi từ trước đến nay. Hơn nữa, anh ấy lại tự nguyện muốn cùng tôi thiết lập mối quan hệ yêu đương. Bất luận anh ấy đồng ý hẹn hò với tôi vì lý do gì, tôi cũng không dễ dàng từ bỏ cơ hội này. Có thể bây giờ anh ấy không có tình cảm với tôi nhưng tôi tin tình cảm có thể dần dần bồi đắp. Sau một thời gian chúng tôi ở bên nhau, tôi không tin mình không thể nắm bắt được trái tim anh ấy.

Vì thế tôi kiên quyết không nghe lời khuyên của bố: “Việc của con tự con giải quyết, không cần bố phải quan tâm. Con vẫn muốn ăn quả lê xanh ấy.”

11. Chương 1 - Phần 10

10.

Vì Đới Thời Phi, tôi gần như trở mặt với bố.

Đới Thời Phi biết tôi cảm thấy áy náy sau chuyện xảy ra giữa anh ấy và bố tôi, buổi tối hôm đó, sau khi rời khỏi nhà họ Đới, anh ấy lái xe đưa tôi về, nói với tôi rất nhiều, còn nói thật khó để giải bày những suy nghĩ của mình.

Anh ấy nói ngày trước đã từng yêu một cô gái, đó là một mối tình rất nghiêm túc và chân thành. Cô ấy là bạn cùng lớp thời đại học, sau đó cùng sang Mỹ học tiến sĩ. Bọn họ yêu nhau gần mười năm nhưng năm ngoái cô ấy đột nhiên nói chia tay vì có người con trai khác.

Khi ấy tinh thần Đới Thời Phi rất suy sụp, không lâu sau lại nhận được tin mẹ anh ấy đi kiểm tra và phát hiện bà bị ung thư vú, anh ấy lập tức về nước, đã mất tình yêu thì không để mất thêm tình thân nữa, anh ấy càng coi trọng gia đình. Vì anh ấy nhận ra rằng, trên thế gian này chỉ có bố mẹ mới là người không bao giờ từ bỏ anh ấy, luôn yêu thương anh ấy.

“Trước đây mẹ anh không bao giờ thúc giục anh lấy vợ nhưng từ khi biết mình bị bệnh, bà luôn kỳ vọng anh có thể sớm tìm được một cô gái nào đó để kết hôn, sinh con để cái để bà sớm được bế cháu, bởi vì bệnh ung thư vú trong vòng năm năm nguy cơ tái phát là rất cao. Anh hiểu bà và cũng muốn để bà toại nguyện, liền đồng ý đi xem mặt. Chỉ cần một người con gái tốt tính, có tấm lòng nhân ái, có thể cùng anh hiểu thảo với mẹ là được, ngoài ra anh không có yêu cầu gì khác. Có thể nói, anh hoàn toàn là vì mẹ mà chọn nàng dâu, chứ không phải vì mình mà chọn vợ. Bởi vì sau khi bạn gái anh bỏ đi, trái tim anh đã chết rồi. Đối với anh, có lấy ai cũng chẳng có gì khác biệt. Hôm đó, sau khi gặp em về, mẹ anh hỏi cận kề hoàn cảnh của em. Nghe nói em là giáo viên mầm non bà rất thích, nói đa số giáo viên mầm non đều biết quan tâm chăm sóc người khác, cũng rất biết dạy dỗ con cái, là một người vợ lý tưởng để lựa chọn, bảo anh thử tìm hiểu thêm xem sao. Sau khi hẹn hò, anh cảm thấy em thực sự là một người tốt bụng, liền dẫn em về ra mắt bố mẹ. Kết quả em cũng biết rồi, hai người họ đều thích em. Thời gian này, em đã tận tình chăm sóc mẹ anh, cả nhà anh thật sự rất biết ơn em!”

Quả nhiên bố tôi nói trúng phóc, không phải Đới Thời Phi thích tôi mà là bố mẹ anh ấy thích tôi. Bây giờ anh ấy đã nói rõ ngọn ngành cho tôi nghe, ánh mắt tràn đầy cảm giác tội lỗi. Vẻ áy náy của anh ấy khiến những giận dữ, oán hận nhen nhúm trong lòng tôi đều tan biến.

“Yên Phiên Phi, những câu hỏi của bố em hôm qua đã khiến anh chết lặng, bây giờ mới định thần trở lại. Những ngày qua anh vẫn luôn lừa dối em. Thực sự anh không có tình cảm với em, hoàn toàn là vì lợi dụng em để giúp anh chăm sóc mẹ. Anh xin lỗi!”

Anh ấy đã thắng thán thì tôi cũng nói thắng: “Không có gì, đều do em tự nguyện cả. Thực ra em cũng không phải là ngốc, trong lòng anh có em hay không chẳng lẽ em lại không biết. Chúng ta đã quen biết nhau hơn hai tháng, số lần em gặp mẹ anh còn nhiều hơn gặp anh, thời gian ở bên bà nhiều hơn ở bên anh. Có chỗ nào giống như em đang hẹn hò với anh chứ? Giống như đang hẹn hò với mẹ anh thì đúng hơn. Nhưng từ đầu đến cuối em không hề oán thán một lời, anh biết vì sao không? Bởi vì... yêu ai yêu cả đường đi. Buổi gặp mặt đó, anh không để mắt đến em nhưng em đã thích anh rồi. Cho nên biết rõ trong lòng anh không có em, em vẫn tự nguyện giúp anh chăm sóc bà. Đối Thời Phi, anh không cần xin lỗi em, bởi vì em không bị anh lừa dối. Cho nên sau tất cả, cũng đều là Chu Du đánh Hoàng Cái mà thôi[16], một người tình nguyện đánh và một người tình nguyện chịu đòn.”

[16] Hai nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa. Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm khổ nhục kế. Biết Sái Trung, Sái Hoà (hai nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt hai tên họ Sái, để hai gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hoà đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Đối Thời Phi ngậy ra hồi lâu rồi nói: “Em không tức giận chút nào sao? Anh làm như thế, thật không công bằng với em.”

Đúng là không công bằng nhưng trong thế giới tình ái liệu có từ gọi là công bằng không? Từ trước đến nay đều không có, tất cả nằm ở chỗ có tự nguyện hay không. Một người yêu người kia trước đã là nhỏ bé, yêu đơn phương lại còn nhỏ bé hơn. Trái tim nhỏ bé đó mãi mãi chỉ có thể ngâm nga một ca khúc. Em tự nguyện vì anh, em tự nguyện vì anh...

Tôi cũng tự nguyện như thế. Không phải vì tôi cao thượng, vị tha, dùng cảm và sẵn sàng cống hiến mà vì tận đáy lòng tôi hy vọng những nỗ lực của mình sẽ có ngày đơm hoa kết trái, cuối cùng có thể thu hút được ánh nhìn của anh, làm rung động trái tim anh. Nói cho cùng, tôi cũng vì bản thân mình, vì tương lai của mình nên mới cố gắng chịu khổ, chịu nhục.

Cảm giác tội lỗi trong ánh mắt của Đối Thời Phi dần dần xen lẫn sự xúc động: “Yên Phiên Phi, em đúng là một cô gái tốt. Cảm ơn em đã bao dung anh! Anh sẽ cố gắng quên đi quá khứ và nhìn vào tương lai.”

Anh ấy nói rất cô đọng nhưng tôi có thể hiểu được những gì anh ấy muốn nói. Con đường tình ái của tôi có phải bắt đầu bước vào mảnh đất của hy vọng rồi không?

Bệnh cảm cúm của bà Đối coi như đã khỏi, mối quan hệ giữa tôi và Đối Thời Phi cũng tiến thêm một bước lớn, không còn khách khí như ban đầu nữa. Bây giờ chúng tôi đã có vẻ giống một đôi đang yêu nhau, bắt đầu tay trong tay hẹn hò rồi.

Điền Tịnh hỏi tôi khi nào thì hôn nhau, tôi ngượng chín cả mặt. “Làm sao mình biết được! Cái này có phải mình nói là được đâu.”

Cô ấy có vẻ thất vọng: “Hai người tiến triển chậm quá, không biết phía Chu Nhất Minh giờ thế nào rồi. Cậu có tin tức gì của anh ta không?”

“Không có, lần trước anh ta đến mượn cuốn Ba trăm bài thơ Đường rồi mất tăm mất tích. Gần đây mình không gặp anh ta lần nào. Lạ thật, có vẻ không bình thường chút nào! Cái tên đó trước đây cứ cách ba, bốn hôm lại sang quấy rầy mình.”

“Ngày trước người ta chưa có người yêu nên đành phải đến làm phiền cô bạn thanh mai trúc mã là cậu. Giờ người ta có đại mỹ nhân bên cạnh rồi thì còn cần gì đến cậu nữa! Xem ra, mối quan hệ giữa anh ta và mỹ nhân tiến triển rất tốt, có khi đến giai đoạn môi chạm môi rồi cũng nên.”

Không phải chứ, tôi không tin Chu Nhất Minh lại lợi hại như thế. Trước đây anh ta chưa từng theo đuổi cô gái nào, lần đầu tiên bước vào tình trường lại gặp phải một mỹ nhân cao tay nhường ấy. Lính mới như anh ta khó có thể đối phó được với “cô nương thần kinh” ấy, sóng gió tình trường vẫn còn gian truân lắm!

Tôi gọi điện cho Chu Nhất Minh, định quan tâm hỏi han anh ta một chút. Trước tiên hỏi han tình hình anh ta ngâm cứu cuốn Ba trăm bài thơ Đường đến đâu rồi. Anh ta ậm ừ chẳng hiểu thế nào. Bỗng cảm

thấy không ổn, tôi liền hỏi: “Anh nói thật đi, xảy ra chuyện gì với cuốn sách của em rồi?”

Lúc này anh ta mới thú nhận, cuốn Ba trăm bài thơ Đường đó anh ta không cẩn thận đã làm mất rồi. Anh ta định nỗ lực nghiên cứu nên đi đâu cũng mang theo, kết quả là để quên trên xe buýt.

Bình thường Chu Nhất Minh rất ít khi đi xe buýt, anh ta thích đi xe đạp hơn, chỉ cần trời không mưa là đạp xe đi làm, nói là vừa bảo vệ môi trường vừa rèn luyện sức khỏe. Kết quả của việc thỉnh thoảng ngồi xe buýt đó đã làm mất cuốn sách của tôi.

Tôi tức gần chết. Chẳng trách thời gian này không thấy mặt mũi anh ta đâu, hoá ra là cố tình tránh mặt tôi. Anh ta đáng mất cuốn Ba trăm bài thơ Đường của tôi, lại còn là cuốn sách mẹ tôi tặng hồi mới vào trung học nữa chứ. Trên cuốn sách vẫn còn nét chữ của bà: Phúc hữu thi thư khí tự hoa[17] - Quà tặng con gái yêu Phiên Phi.

[17] Có nghĩa là: Trong lòng có thơ ca thì tinh thần rạng rỡ.

Bà luôn hy vọng tôi đọc nhiều thơ hơn, tương lai sẽ “phúc hữu thi thư khí tự hoa”. Từ nhỏ bà đã dạy tôi học thuộc lòng thơ Đường, từ Tống. Sau khi tôi đi học, nhận được mặt chữ rồi, bà liền mua cuốn Ba trăm bài thơ Đường, Ba trăm bài từ Tống... dày như cục gạch cho tôi đọc, hy vọng nó có thể nuôi dưỡng tôi trở thành người có khí chất thanh cao.

Nhưng thật xấu hổ, tôi đã phụ lòng kỳ vọng của bà. Tuy vẫn còn lưu lại chút ít nhưng không thể xem là có “khí chất thanh cao” được. Tôi tự cảm thấy nguyên nhân chủ yếu là do thân hình “châu tròn ngọc sáng” của mình, cơ thể béo ị luôn khiến người ta có cảm giác ăn không ngồi rồi, đầu óc toàn bã đậu, rất khó để có được cái gọi là khí chất thanh cao. Trước đây tôi cũng từng cố gắng nuôi dưỡng khí chất của mình, nhất là hồi mười lăm, mười sáu tuổi, sau khi đọc Hồng lâu mộng đến mê mẩn, tôi còn ngớ ngẩn rập khuôn học theo những cử chỉ tao nhã trong sách.

Ví dụ như bắt chước Diêu Ngọc gom tuyết đọng trên cánh hoa mai về pha trà. Tôi đợi đến hôm có tuyết liền vác chiếc bình gốm ra thử. Bồn hoa dưới toà nhà không có cây mai, tôi liền lấy cây nhãn để thay thế, dù sao cũng na ná như nhau. Kết quả là bị trượt tuyết ngã lộn cổ, chiếc bình gốm bị vỡ tan tành không nói làm gì, suýt chút nữa chiếc eo thon thả của tôi còn bị trẹo. Chu Nhất Minh đang chơi trò ném tuyết với mọi người ở bên cạnh, thấy tôi ngã còn cười nói: “Bé bự ơi, cẩn thận không trẹo eo đấy... nhưng em thì làm gì có eo. Em có eo ở đâu nhỉ? Đợi anh đốt đèn lồng lên tìm thử xem sao.” Tôi tức quá liền nặn một nắm tuyết lớn nhét vào cổ áo anh ta, khiến anh ta lạnh đến mức nhăn nhó mặt mày.

Một ví dụ khác, Đại Ngọc đã từng khóc thương, chôn cất những cánh hoa tàn. Cạnh nhà tôi có một cây bưởi, mỗi năm cứ độ xuân về, trên cây lại ngập tràn những đoá hoa trắng muốt, hương thơm ngào ngạt, hễ có cơn gió thổi qua, những cánh hoa lại rơi xuống như tuyết. Những cánh hoa trắng muốt bay la đà trong gió trông rất đẹp, nhưng khi rơi xuống mặt đất, người qua đường giẫm phải liền biến thành bùn nhơ. Tôi bắt chước Lâm Đại Ngọc thở dài thương tiếc một đời hoa, cảm thấy chúng bị giẫm lên như thế thật đáng tiếc, cũng muốn gom chúng lại rồi chôn cất. Tôi vừa bắt đầu cái bộ dạng khác người “nông kim táng hoa nhân tiểu si[18]”, gom hoa lại thành hai đống thì Chu Nhất Minh chạy đến, la lối om sòm: “Yên Phiên Phi, em có muốn chơi mặt chược không? Bọn anh có ba người rồi, còn thiếu một người nữa.”

[18] Nay ta chôn hoa, người cười ta cuồng si.

Hồi đấy chúng tôi vừa mới biết chơi mặt chược, thứ gì khi mới học đều nghiện cả, vì thế vừa nghe thấy anh ta nói thế, tôi liền quăng chổi xuống, vội vội vàng vàng chạy theo. “Có, có, có chơi, cho em đăng ký một chân nhé!”

Chôn hoa chôn đến tận bàn mặt chược rồi, bao nhiêu phong nhã đều đã tan thành mây khói. Haizz, đôi khi cũng có lòng muốn trở thành người có khí chất thanh cao nhưng con người tôi khó mà đạt đến “cảnh giới”. Tôi đã khiến mẹ thất vọng rồi!

“Chu... Nhất... Minh...” Tôi gào thét trong điện thoại. “Anh mà không tìm bằng được cuốn sách trả lại cho em, em sẽ giết anh!”

Anh ta thê thọt nhận lỗi: “Xin Yên đại tiểu thư tha mạng! Nô tài đang nghĩ cách để tìm đây ạ! Nô tài đã đăng tin tìm sách ở trên mạng rồi, đang định ra công ty xe buýt thương lượng dán thông báo tìm nữa, tiểu

thư cho nô tài thêm chút thời gian.”

Hai phương thức đó nghe có vẻ khả thi, nổi bật tức trong lòng cũng vui đi phần nào nhưng tôi vẫn phải dọa anh ta: “Tốt nhất là anh nên khẩn trương tìm đi. Nếu không tìm được, em sẽ lấy “bà xã” của anh ra đi đấy.”

Chu Nhất Minh rất thích xe đạp, nhất là đi xe đạp, năm ngoái còn tham gia câu lạc bộ xe đạp của thành phố. Anh ta có hai chiếc xe, một chiếc vẫn đi thường ngày, còn một chiếc là loại xe leo núi thương hiệu nổi tiếng, nhìn cực kỳ long lanh, nó được trang bị đầy đủ, chuyên nghiệp, thiết kế riêng cho những người đam mê xe đạp, giá đắt gấp đôi chiếc xe đạp điện “ngọc ngà” của tôi. Lúc đầu mới mang về nhà, mẹ anh ta vô cùng sung sướng, không thể tin nổi một chiếc xe đạp giá những năm, sáu nghìn tệ, về sau tin rồi thì bà lại tiếc đứt ruột.

Hôm mua được xe mới, Chu Nhất Minh ra vẽ ta đây viết trên QQ: “Anh bây giờ cũng là người có nhà, có xe rồi!”

Tôi cười vỡ bụng. Nói có nhà thì còn tạm chấp nhận, cơ quan anh ta đầu tư xây nhà phúc lợi cho công nhân viên, cuối năm nay mới hoàn thành, đầu năm sau có thể giao nhà, Chu Nhất Minh được phân một căn hộ gồm hai phòng ngủ, một phòng khách, tuy hơi nhỏ nhưng nói thế còn có cơ sở. Nhưng xe thì... đương nhiên xe đạp leo núi cũng là xe, điều này tôi không thể phủ nhận, chỉ có thể cười thầm.

Chu Nhất Minh coi chiếc xe của mình như bảo bối, yêu quý, giữ gìn chẳng khác gì bà xã. Tôi cũng từng hiếu kỳ muốn mượn đi thử xem cảm giác đi chiếc xe đạp vài nghìn tệ như thế nào, anh ta xốt xa đến mức con người như muốn lòi ra ngoài. “Bé bự, anh trai sợ em đè bẹp “bà xã” của anh mất.”

Vừa nghe thấy tôi có ý định với “bà xã” của mình, Chu Nhất Minh liền ỉ ôi than vãn: “Bây giờ anh trai đang hối hận chết đi được đây! Tìm em mượn cuốn Ba trăm bài thơ Đường làm cái gì chứ, mua một cuốn có phải hơn không, giờ đúng là chuốc vạ vào thân, “bà xã” bị buộc phải ượn rồi!”

“Ai bảo anh cứ thích lấy lòng người đẹp cơ... À phải rồi, anh và đại mỹ nhân hồi này thế nào? Cô ta còn thích khóc nữa không?”

“Khóc, sao lại không khóc? Buổi hẹn trước anh đến muộn có ba phút mà cô ấy khóc đến mức anh phải dỗ cả nửa tiếng đồng hồ mới nín. Mẹ kiếp, người ta yêu nhau, ai cũng được hưởng hạnh phúc, sao đến lượt anh trai lại khổ sở thế này!”

Tôi trêu anh ta: “Khổ thì đừng yêu nữa.”

Anh ta từ chối thẳng thừng: “Thế không được, vẫn phải yêu thôi. Bạn gái khó đối phó còn tốt hơn là không có, huống hồ bạn gái của anh lại rất xinh đẹp. Hôm nọ anh đưa bạn gái đến chỗ làm ra mắt, đám Vương Lão Ngũ[19] trong cơ quan nhìn thấy đều tỏ ra ghen tỵ. Anh trai cũng thấy nở mặt nở mày.”

[19] Từ xuất phát trong cách nói của dân gian, chỉ người đàn ông độc thân.

“Cho nên đau khổ cỡ nào anh cũng cam tâm tình nguyện, đúng không?”

“Đúng thế, chỉ cần nhìn vào điểm xinh đẹp của cô ấy là đủ, tính khí có thất thường thế nào cũng chẳng sao.”

Các bạn nhìn xem, đây cũng là một thành viên điển hình của nhóm “tôi tình nguyện” đấy! Chu Nhất Minh và tôi có khác gì nhau, chúng tôi đều yêu vẻ bề ngoài, đều thích trai tài, gái sắc. Tuy không lấy vẻ bề ngoài để đoán phẩm chất và năng lực bên trong nhưng đối với giới trẻ tìm đối tượng mà nói, có mấy ai cưỡng lại được sức hấp dẫn của những trai tài, gái sắc?

Háo sắc, yêu cái đẹp là bản chất của con người. Hơn nữa, nhìn mặt mà bắt hình dong bất luận thế nào cũng còn hơn nhìn tiền, nhìn quyền mà bắt hình dong.

Chu Nhất Minh tìm cuốn Ba trăm bài thơ Đường không được thuận lợi cho lắm, nhấn tin trên mạng không có tác dụng gì, đăng tin mất đồ ở công ty xe buýt cũng chưa có kết quả. Dự đoán ban đầu là người lấy sách trên chuyến xe đó không phải là khách quen. Tôi có tức giận cũng vô ích, không thể vì thế mà đem anh ta ra chém được, pháp luật sẽ chẳng tha đâu.

Bố tôi lại nói đỡ cho anh ta: “Được rồi, chỉ là một quyển sách thôi mà! Tuy nó là vật kỷ niệm nhưng kỷ niệm thực sự của một người không chỉ là vật chất. Mẹ con mãi mãi ở trong trái tim con, không có cuốn sách đó con cũng không quên mẹ con. Có phải thế không? Đừng làm khó Chu Nhất Minh nữa!”

Thôi bỏ đi, tôi lúc nào cũng khoan dung, độ lượng mà, nường tay cho Chu Nhất Minh lần này vậy. Anh ta tỏ vẻ cảm động đến rơi nước mắt: “A Phi, anh mua quyển Ba trăm bài thơ Đường mới đến em nhe? Mua mười quyển cũng được.”

Tôi phì cười, tôi cần mười quyển giống nhau làm gì chứ? Có thể ăn hay mặc được không? Có thể trải ra nằm hay đắp lên người được không?

“Thế anh mời em đi ăn nhận lỗi vậy. Nhưng xin em đừng chém anh nặng quá nhé! Tháng này anh vẫn chưa được lĩnh lương.”

“Vậy đợi anh lĩnh lương rồi hãy nói, em không chém... không chém mới là lạ.”

Mất toi cuốn sách kỷ niệm rồi, thế nào cũng phải chém anh ta một trận! Chu Nhất Minh, cứ chuẩn bị tinh thần tháng này làm thẻ thanh toán cho ta đi, ta sẽ khiến tim gan phèo phổi của người đau chết thôi!

12. Chương 1 - Phần 11

11.

Bữa ăn tạ tội của Chu Nhất Minh hôm đó, tôi đặt một phòng ở nhà hàng Tiểu Giang Nam. Tôi đi cùng Đối Thời Phi, gọi thêm Điền Tịnh và Đỗ Uy, sẵn sàng mài dao xòen xọt hướng về Chu Nhất Minh.

Chu Nhất Minh đi cùng mỹ nhân. Đại mỹ nhân vẫn xinh đẹp như xưa, tôi để ý thấy ánh mắt Đối Thời Phi khựng lại vài giây khi nhìn thấy cô ta. Tôi biết rõ đàn ông nhìn thấy phụ nữ đẹp cũng đều phản ứng như vậy nhưng trong lòng vẫn thấy xót xa.

Tất cả những người có mặt ở đây, ngoài Đối Thời Phi, còn lại đều đã biết nhau từ buổi du thuyền lần trước, cho nên sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi, tôi liền giới thiệu trước cho anh ấy một lượt.

Chu Nhất Minh mỉm cười bắt tay Đối Thời Phi. “Nghe Yên Phiên Phi nhắc đến anh đã lâu. Bảo vệ tiền sĩ bên Mỹ về, học vấn nhất định thâm rồi. Tôi chỉ học hết phổ thông, cũng coi như xoá mù chữ thôi.”

“Đâu có, đâu có, cậu quá khen rồi!”

“Xin giới thiệu một chút, đây là bạn gái của tôi, tên Nhậm Giai.”

Chu Nhất Minh giới thiệu bạn gái với Đối Thời Phi, anh ấy lịch sự mỉm cười chào hỏi nhưng Nhậm Giai lại trân trân nhìn anh ấy, không một chút phản ứng. Biểu hiện trên mặt cô ta rất lạ, như thể hồn vía bay lên mây, lại như thể đang mộng du, trông rất ngớ ngẩn.

Đúng lúc Điền Tịnh ngồi xuống bên phải Nhậm Giai, không kịp được liên hươ hươ tay trước mặt cô ta, nói: “Nhậm Giai, cô không sao chứ?”

Nhậm Giai không nói gì, cứ ngây ra nhìn Đối Thời Phi, hết nhìn lên lại ngó xuống. Nhìn một hồi rồi bỗng nhiên vành mắt đỏ hoe. “Anh đã từ Mỹ trở về... Cuối cùng anh cũng trở về rồi!”

Câu nói này dường như có một nguồn gốc sâu xa, cô ta và Đối Thời Phi lẽ nào là người quen cũ? Cô ta không phải là người yêu cũ của anh ấy đấy chứ? Tôi lập tức quay sang nhìn Đối Thời Phi, ánh mắt có ý dò xét, nghi vấn. Nhưng anh ấy lại tỏ ra không hiểu gì, lắc đầu nói với tôi: “Anh không quen cô ấy, trước nay chưa từng gặp cô ấy.”

Giọng nói mơ hồ của anh ấy khiến Nhậm Giai khóc nức nở. Cô ta vừa khóc vừa bỏ nhào về phía Đối Thời Phi, túm lấy vạt áo anh ấy, không chịu buông. “Anh không quen biết em, anh lại có thể nói không quen

biết em! Anh đi Mỹ rồi thì quên luôn cả em. Chiếc cà vạt anh đang đeo là năm đó em đã tặng anh, đồ anh vẫn dùng mà người đã quên rồi sao? Anh thật nhẫn tâm, thật quá nhẫn tâm!”

Đời Thời Phi lại càng tỏ ra không hiểu chuyện gì. “Chiếc cà vạt này là tự tay tôi mua mà, sao lại biến thành cô tặng tôi? Tiểu thư, có phải cô nhận nhầm người rồi không?”

Lời của anh ấy như đổ thêm dầu vào lửa, Nhậm Giai khóc càng to, giáng một cái tát nảy lửa vào mặt Đời Thời Phi, luôn miệng mắng nhiếc: “Anh là đồ không có lương tâm, không có lương tâm, không có lương tâm...”

Đừng nhìn dáng vẻ liễu yếu đào tơ thường ngày của Nhậm Giai, lúc này trông cô ta dữ tợn như con hổ cái mất kiểm soát. Cô ta chết cũng không chịu buông Đời Thời Phi, vừa khóc vừa đánh mắng, mấy người chúng tôi cùng chạy sang can ngăn mà không được.

Trong phòng náo loạn, bàn ghế nghiêng ngả, xô lệch, bát đĩa rơi xuống đất vỡ mất vài cái. Ầm ỉ đến mức nhân viên phục vụ phải đẩy cửa bước vào xem thế nào, liền trông thấy ngay cảnh tượng hỗn loạn. Ngoài cửa lập tức có bao nhiêu cái đầu ngó vào xem. Nhậm Giai ầm ỉ một hồi rồi đột nhiên hai mắt nhắm lại, ngất xỉu. Trò chơi này không biết đến bao giờ mới kết thúc đây?

Không cần phải nói, bữa cơm hôm đó coi như đi tong. Chu Nhất Minh gọi 120 đến chỗ Nhậm Giai đang hôn mê vào bệnh viện, mấy người còn lại lên xe của Đời Thời Phi theo sau. Ở trên xe, anh ấy vẫn chưa hết sợ hãi: “Thật sự tôi không biết cô ấy, tại sao cô ấy cứ túm lấy tôi không chịu buông chứ? Giải thích thế nào cũng không được.”

Tôi tin Đời Thời Phi thật sự không biết Nhậm Giai, chắc cô ta nhận nhầm người, có thể người yêu cũ của cô ta giống Đời Thời Phi chăng? Suy đoán này nghe có vẻ cũ rích nhưng lại rất phổ biến. Có điều, trên thế gian này sao lại có hai người giống nhau như đúc được, ngay từ đầu đã nhận nhầm chắc phải có nguyên nhân, tại sao đến một lời giải thích cô ta cũng không muốn nghe?

Điền Tịnh nói: “Nhìn cái cách cô ta làm ầm lên vừa nãy tôi đoán là thần kinh cô ta có vấn đề. Không chừng đúng là bị thần kinh!”

Điền Tịnh nói đúng, thật không biết gọi cô ấy là con quạ nói gở hay nhà tiên tri nữa. Sau khi Nhậm Giai được đưa vào bệnh viện, Chu Nhất Minh vội vã báo cho bố mẹ cô ấy đến. Hai ông bà đến viện, vừa nghe tường thuật lại, hai mắt đã đầm lệ. “Giai Giai lại phát bệnh rồi!”

Thì ra ngày trước Nhậm Giai có một người bạn trai, là mối tình đầu của cô ta. Hai người yêu nhau từ hồi cấp ba, hoa khôi của lớp và mỹ nam của trường đã đến với nhau một cách rất tự nhiên. Hai người hẹn ước sẽ cùng nhau thi vào Đại học Bắc Kinh, sau khi ra trường sẽ làm lễ cưới. Ai ngờ, người con trai đó đã thay lòng đổi dạ đi yêu một cô sinh viên trao đổi người Mỹ trong trường. Chắc là không biết phải nói rõ với cô ta thế nào nên đã quyết định không nói. Anh ta lẳng lặng làm thủ tục xuất ngoại, tốt nghiệp một cái liền cùng cô người Mỹ kia cao chạy xa bay.

Cú sốc này quá lớn, Nhậm Giai vốn là một cô gái đa sầu đa cảm, lại bị kích động mạnh, dẫn đến thần kinh có chút không bình thường.

Hai, ba tháng đầu, Nhậm Giai không hề nói chuyện với ai, chỉ lẳng lặng một mình. Có lúc cười ngốc nghếch, khi lại khóc than, rất dễ cáu gắt, động một cái là ném đồ đạc. Ông bà Nhậm mời bác sĩ đến khám, chẩn đoán là có triệu chứng tâm thần phân liệt, kê đơn thuốc cho cô ta và dặn dò gia đình phải hết sức quan tâm, chăm sóc. Uống thuốc được vài tháng thì có tác dụng, cô ta dần dần hồi phục như bình thường, tuy có chút hơi cổ quái nhưng ít nhất nhìn cũng như người bình thường.

Vì bệnh của cô ta bắt nguồn từ tâm bệnh nên có người gợi ý nhanh chóng tìm cho cô ta một bạn trai, để tình yêu mới chữa lành vết thương từ tình yêu cũ, có thể sẽ nhanh khỏi hơn.

Chu Nhất Minh liền trở thành một vị thuốc. Anh ta cứ tưởng mình gặp được “tiên nữ” trên trời rơi xuống, nào ngờ lại là “cô nương thần kinh”. Thế nên hơi tí là cô ta ghen tuông. Chu Nhất Minh trẻ hẹn có ba phút, cô ta đã khóc nức nở, bởi vì trong lòng cô ta luôn có cảm giác không an toàn. Sau khi trải qua một lần bị bỏ rơi, trong lòng cô ta đã có dấu ấn sâu đậm.

Ông bà Nhậm vô cùng xin lỗi Đới Thời Phi. Sự việc lần này đúng là tai bay vạ gió. Theo như bà Nhậm nói, anh ấy thực sự không giống kẻ phụ tình kia chút nào, chắc là do anh ấy từ Mỹ trở về, động đến cảm địa ở tận đáy lòng cô ta, lại thêm cái cà vạt giống hệt cái mà cô ta đã mua tặng kẻ phụ tình, chắc đó là kỷ vật cô ta đã gửi gắm tất cả tình cảm của mình. Vì thế tâm trí cô ta trở nên rối loạn, rồi mới xảy ra những chuyện thế này.

Nhậm Giai lần này bệnh cũ tái phát còn nặng hơn trước. Cô ta lại khép mình, không để ý đến ai, chỉ chìm đắm trong thế giới riêng của mình, lúc thì cười nói cô ta và bạn trai sắp kết hôn, lúc tung mọi thứ lên để tìm sổ hộ khẩu, đòi đi đăng ký kết hôn; lúc lại khóc lóc nói bạn trai đã thay lòng đổi dạ, yêu cô gái ngoại quốc khác, cô ta muốn giết anh ta để rửa hận, rồi chạy ngay xuống bếp cầm con dao, khua khoắng.

Ông bà Nhậm không biết làm thế nào, vội vàng hô hào hàng xóm tìm bác sĩ giúp. Cuối cùng, có người mách nước đưa cô ta lên Quảng Châu khám một bác sĩ chuyên khoa, nói thay đổi môi trường chữa bệnh biết đâu lại có tác dụng. Bà Nhậm cho là phải, liền đưa cô ta lên Quảng Châu chữa bệnh, định sẽ ở lại đó vài tháng mới về.

Nhậm Giai đi rồi, mối quan hệ giữa cô ta và Chu Nhất Minh coi như chấm hết. Chuyện này khiến Chu Nhất Minh cũng chịu một cú sốc lớn, vì thế anh ta không những nợ tôi một bữa cơm mà còn đến bắt tôi mời anh ta đi ăn. Ai bảo anh ta thất tình chứ? Lại còn thất tình nặng nữa!

Những người thất tình thường thích uống rượu, dường như rượu là một phần không thể thiếu khi thất tình. Chu Nhất Minh vừa nốc rượu vừa kể khổ: “Em nói xem, người ta yêu, anh trai cũng yêu, sao anh trai lại đen đui thế này?”

“Được rồi, được rồi, anh Nhất Minh, thôi đừng buồn nữa, chẳng có gì phải nghĩ cả, những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, anh phải tin rằng phía trước vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đợi anh.”

Chu Nhất Minh nghe lời tôi, nỗi ưu tư chẳng mấy chốc đã tan biến, nó giống như một trận cảm cúm, khó chịu một thời gian rồi khỏi. Dù sao thời gian anh ta và Nhậm Giai quen nhau chưa lâu, tình cảm cũng không thể nói là sâu đậm được. Thêm nữa, cô ta bệnh tật như thế, cho dù có là tiên nữ giáng trần thì cũng mất giá thôi. Bệnh liên quan đến thần kinh rất phức tạp, không dễ trị tận gốc mà còn dễ tái phát, cũng không thích hợp để kết hôn. Anh ta bỏ cuộc, buông bỏ tất cả, dần dần trở lại một Chu Nhất Minh vui vẻ, hoạt bát như xưa.

Tôi vì thế mà biểu dương anh ta: “Anh Nhất Minh, tinh thần phấn chấn lên nhanh nhả, khả năng chống đỡ khá đấy!”

“Ghen tỵ à? Có cần theo anh trai học vài chiêu không, sau này có thất tình không phải sợ nữa.”

“Anh là con quạ nói gở, phui phui cái mồm anh! Em sẽ không thất tình đâu, tình cảm của em và Đới Thời Phi càng ngày càng tốt.”

“Em đối với anh ta càng ngày càng tốt thì anh tin, còn anh ta đối với em thì e là cần thêm một thời gian nữa. Bé bự, người có mắt đều nhìn thấy em yêu anh ta nhiều hơn anh ta yêu em nhiều.”

“Thế thì sao, ít nhất anh ấy cũng có chút yêu em. Tình cảm có thể dần bồi đắp, em sẽ dùng hết thời gian, tâm huyết và sức lực của mình để bồi đắp cho tình yêu này.”

“Bé bự, vậy chúc em may mắn nhé!”

Vừa nhắc đến đã thấy Đới Thời Phi gọi điện, hẹn tôi tối nay cùng ăn cơm. Cuộc điện thoại này đã chứng thực cho câu nói “tình cảm càng ngày càng tốt” của tôi.

Tắt điện thoại, tôi chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm đến Chu Nhất Minh. Một lát nữa Đới Thời Phi sẽ đến đón tôi, phải nhanh chóng về nhà ăn mặc, trang điểm cho thật đẹp mới được.

13. Chương 1 - Phần 12

12.

Trong bữa ăn, Đới Thời Phi tỏ ra không bình thường. Đường như anh ấy có điều gì muốn nói, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tôi nhưng lưỡng lự mãi không dám nói.

Lúc đầu tôi cứ nghĩ mình có chỗ nào đó không đúng, ví dụ như cài nhầm cúc áo hay trên mặt có vết gì nhỏ, anh ấy muốn nhắc nhở nhưng ngại lại thôi. Tôi liền kiểm tra một lượt từ đầu đến chân nhưng không thấy có gì bất thường. Không kiềm chế được nữa, tôi bèn hỏi: “Anh có điều gì muốn nói với em phải không?”

Anh ấy nhìn tôi, cuối cùng ập a ập úng nói: “Anh... Bạn gái cũ của anh về nước rồi.”

Tôi ngây ra một lúc rồi cũng lắp ba lắp bắp: “Cô ấy về nước... thì làm sao?”

Anh ấy cúi xuống, tránh ánh nhìn của tôi, im lặng một lúc, cuối cùng cũng thú nhận: “Cô ấy muốn ở bên anh, anh cũng muốn cùng cô ấy làm lại từ đầu. Cho nên... Yên Phiên Phi... anh xin lỗi!”

Anh ấy nhả từng từ như những tảng băng giá lạnh khiến cả cơ thể tôi từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều như hoá đá, chỉ biết ngồi ngây ra như một con ngốc.

Đới Thời Phi vừa nhìn phản ứng của tôi vừa thận trọng giải thích: “Anh biết, như thế thật không công bằng với em. Từ lúc quen biết em đến giờ, em luôn đối xử tốt với anh, với gia đình anh. Lần trước mẹ anh bị ốm, may mà có em chăm sóc chu đáo. Anh vô cùng biết ơn em, nhưng sự cảm kích không giống tình yêu. Em cũng biết, anh chỉ yêu duy nhất một người, đó là bạn gái cũ của anh. Bây giờ có cơ hội được cùng cô ấy làm lại từ đầu, bất luận thế nào anh cũng không muốn bỏ lỡ. Yên Phiên Phi, anh biết anh có lỗi với em nhiều lắm. Anh cũng không dám cầu xin em tha thứ. Em muốn mắng, muốn đánh, anh cũng xin chịu. Xin em đừng kìm nén trong lòng, đừng để sinh bệnh như Nhậm Giai.”

Anh ta nói vậy chứng tỏ đang sợ sau khi chia tay, tôi sẽ bị kích động đến mức theo gót Nhậm Giai.

Trong tích tắc đó, tôi thật sự muốn phát điên cho anh ta xem, giống Nhậm Giai túm lấy vạt áo anh ta, giáng cho anh ta một cái tát nẩy lửa rồi mắng nhiếc “đồ vô lương tâm”. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm như thế chẳng hay ho gì, dù sao tôi cũng không bị điên, không thể có những hành động làm mất thể diện, không ra thể thống gì như thế.

Hơn nữa, tôi có tư cách gì mà mắng anh ta nhần tâm? Đúng, anh ta lợi dụng tôi, nhưng là do tôi cam tâm tình nguyện để anh ta lợi dụng.

Tôi vẫn ngồi bất động không nói một lời, chỉ có biểu hiện trên nét mặt biến đổi không ngừng theo dòng suy nghĩ. Có lẽ Đới Thời Phi sợ tôi kích động quá mà trở nên ngớ ngẩn, liền khẽ lay lay người tôi. “Yên Phiên Phi, em không sao chứ?”

Sao lại không sao? Trước khi đến đây, tôi còn khoe khoang với Chu Nhất Minh tình cảm của tôi và Đới Thời Phi tốt đẹp thế nào, giờ bị sự thật tàn nhẫn đâm một phát trúng tim. Còn tưởng anh ta hẹn tôi ăn cơm là để củng cố thêm tình cảm, ai ngờ lại là bữa tiệc Hồng Môn, người ta đến để nói “anh đi đường anh, tôi đi đường tôi”.

Thay đổi quá đột ngột, một chút hoà hoãn xung đột cũng không có, khiến người ta có cảm giác từ trên trời rơi xuống mười ba tầng địa ngục vậy. Tôi muốn được tức giận, muốn hất tung bàn ghế, ném bát, ném đĩa, mắng người, đánh người, thậm chí giết người - giết Đới Thời Phi chết ngay tại chỗ! Thật khủng khiếp! Tôi thực sự muốn giết người.

Cũng may tôi đủ lý trí để xua đuổi những suy nghĩ ma quỷ đó. Tôi không kéo bàn, ném bát, lại càng không mắng người, đánh người, giết người. Tôi chỉ có chút không kìm lòng, kéo lấy anh ta và khóc. “Em đối tốt với anh như thế, chẳng lẽ anh không có chút tình cảm nào với em sao?”

Đới Thời Phi tỏ ra bối rối: “Thật sự... vô cùng xin lỗi em!”

Tôi vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục van xin: “Vậy anh hãy cho em một chút thời gian được không?”

“Yên Phiên Phi, em không nên lãng phí thời gian vì anh, tiếp tục chỉ càng khiến em thêm đau khổ. Anh quyết định chia tay cũng là vì muốn tốt cho em.”

Nghe mà xem, rõ ràng anh ta có lựa chọn tốt hơn nên mới đòi chia tay với tôi, vậy mà cuối cùng lại thành muốn tốt cho tôi. Tôi vừa đau đớn vừa tức giận, cuối cùng không kìm nén được nữa thì bùng lên, dùng hết sức ném chiếc ly vỡ tan tành. “Đời Thời Phi, anh dứt ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

Đời Thời Phi dứt rồi, một mình tôi đối diện với bàn tiệc chất đầy cao lương mỹ vị. Tôi ăn lấy ăn để, uống lấy uống để, không phải vì ngon miệng, mà vì tưởng tượng mình đang ăn thịt tên họ Đời, uống máu tên họ Đời.

Đang ăn ngấu nghiến thì dì Thạch gọi điện, giọng lo lắng, căng thẳng: “Phiên Phi, con đang ở đâu? Đời Thời Phi vừa gọi điện, nói là...”

Xem ra dì ấy đã biết chuyện tôi và Đời Thời Phi chia tay rồi. Có lẽ sau khi dứt rồi anh ta thấy không yên tâm nên mới gọi điện đến nhà thông báo cho dì Thạch, bảo dì ấy đến xem tôi thế nào. Nhưng lúc này tôi đâu cần dì ấy quan tâm! Đang đầy một bụng tức chưa có chỗ xả, tôi liền trút hết lên đầu dì ấy nửa tiếng đồng hồ, không để lãng phí một giây.

“Đừng nhắc đến nữa, dì giới thiệu cho con cái loại người gì thế! Đều tại dì, đều tại dì hết, chính dì đã kéo con xuống địa ngục!”

Đổ tất cả trách nhiệm lên đầu dì Thạch đúng là không phải, nhưng lúc này tôi còn có thể nói lý được sao? Tôi hét lên giận dữ rồi cúp máy, còn tranh cãi nữa thì chắc chắn tôi sẽ tắt máy luôn.

Tiếp tục ăn, tiếp tục uống, ăn rồi, uống rồi lại gọi nhân viên phục vụ mang rượu đến. Nhân viên phục vụ hỏi tôi muốn rượu trắng hay bia, tôi nói cả hai. Kể thất tình mà không nốc được hai chai rượu vào bụng thì sao có thể giải sầu được?

Tôi định hôm nay sẽ uống say để quên sầu. Rượu vừa mang đến đã tu ừng ực, uống bia cảm giác như uống nước ngọt vậy, không đủ độ, rượu trắng có tác dụng hơn, một ngụm chảy xuống từ cổ họng đến dạ dày đường như có một luồng nhiệt nóng ran, vừa cay vừa hắc, khó chịu vô cùng.

Tôi không hiểu tại sao người ta lại nghiện cái thứ khó uống này, nếu không phải vì thất tình, cần mượn rượu để giải sầu thì tôi sẽ chẳng đụng đến nó làm gì.

Bình thường tôi ít khi uống rượu, giờ lại rượu bia lẫn lộn, uống được vài cốc là muốn nôn ọe. Vịn vào bàn đứng lên, tôi định chạy vào nhà vệ sinh, nhưng đi chưa được hai bước đã loạng choạng suýt ngã, may có người quản lý kịp thời đỡ tôi.

Anh quản lý có lòng tốt nhưng lại không được báo đáp. Anh ta vừa đỡ lấy tôi, tôi liền ọe một tiếng rồi nôn thốc nôn tháo. Rượu mạnh thế, mặc dù chỉ uống vài cốc nhưng dạ dày đã không ngoan ngoãn hợp tác, không chịu được cuối cùng cũng nổi dậy. Tất cả rượu bia lẫn thức ăn thức uống tống vào lúc này đều cho ra hết.

Anh quản lý đen đui không kịp tránh nên đã bị tôi nôn hết vào người, vẻ mặt đầy đau khổ không thốt nên lời.

Sau khi nôn xong, tôi chẳng biết phải trái thế nào ngủ thiếp đi, chỉ nghe thấy bên tai những tiếng ồn ào náo nhiệt, có người đang ra sức lay tôi dậy, có người gọi tôi rất to, nhưng tất cả dường như mơ hồ rồi chìm sâu vào giấc ngủ, tôi không nghe thấy gì nữa...

Trong lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là thấy đầu đau như búa bổ, tiếp đó là nằm không được thoải mái, liền trở mình một cái, nhưng ngay lập tức bị rơi xuống đất, không ngừng kêu la vì đau đớn.

Nghe thấy tiếng kêu của tôi, dì Thạch vội vàng chạy vào phòng đỡ tôi dậy. “Ai da, sao không cẩn thận để ngã xuống đất thế này? Có đau không?”

Bố tôi cũng bước vào phòng, vẻ mặt vừa thương vừa giận. “Cuối cùng con cũng tỉnh rồi, ngủ cả ngày rồi đấy, còn không tỉnh thì bố cứ nghĩ con ngủ đến chết luôn cơ.”

Tôi vừa tỉnh dậy, đầu còn đau, trí não vẫn còn mơ hồ, nghĩ mãi mới nhớ ra chuyện xảy ra hôm qua. Tôi và Đối Thời Phi chia tay, tôi mượn rượu giải sầu, uống say rồi nôn hết lên người anh quản lý... Sau đó thì sao? Tôi về nhà bằng cách nào nhỉ? Tôi không nhớ gì nữa!

Dì Thạch giải thích những nghi vấn của tôi, nói sau khi tôi uống say thì bất tỉnh nhân sự, người của nhà hàng đã mở túi của tôi lấy di động và tìm số điện thoại của gia đình, gọi để người nhà nhanh chóng đến đón tôi về.

“Bố con nghe thấy thế thì bị sốc, huyết áp tăng cao, không thể đi được. Cuối cùng phải nhờ Chu Nhất Minh giúp đỡ, đi cùng dì đến đưa con về.”

Chu Nhất Minh đi cùng dì Thạch đến đón tôi về, như vậy không cần phải nói, chuyện tôi “bị bỏ rơi” anh ta đã biết hết rồi. Nghĩ lại trước khi xảy ra mọi chuyện, tôi còn dương dương tự đắc trước mặt anh ta nói tình cảm ngày càng tốt, kết quả là... Thật mất mặt quá, tôi hy vọng ít nhất một tháng nữa không phải chạm mặt anh ta!

Nhưng tối hôm đó Chu Nhất Minh đã lù lù xuất hiện, anh ta đến xem tôi thế nào. Tôi lấy chăn trùm kín đầu, chẳng còn mặt mũi nào nhìn anh ta nữa.

Anh ta ngồi xuống mép giường, đem những lời lúc trước tôi an ủi anh ta ra an ủi lại tôi: “Được rồi, được rồi, Bé bị, đừng buồn nữa, chẳng có gì to tát đâu, cái gì đã qua cứ để nó qua, em phải tin tưởng phía trước còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đợi em chứ.”

Anh ta lại còn nói: “Ngày mai cùng anh trai học cách chống đỡ nhé! Anh đã nói rồi, học tốt chiêu này sẽ không sợ bị thất tình nữa.”

Tôi không thể trốn trong chăn như con rùa rút cổ nữa, liền hất tung chăn, đấm anh ta loạn xạ, vừa đấm vừa hét: “Chu Nhất Minh, đều tại anh là con quạ gở mồm, những chuyện tốt không linh, chuyện xấu lại linh. Em và Đối Thời Phi đang rất tốt đẹp, anh nói gở một cái em đã thất tình rồi. Em phải đánh chết anh, không đánh sẽ không vui bớt mối hận trong lòng!”

Chu Nhất Minh bị tôi đánh ột trận nên thân, cứ nói cuộc đời này thật không công bằng. Anh ta có lòng tốt giúp dì Thạch đưa tôi về nhà, công tôi lên tầng bốn, tôi nặng chết đi được, khiến anh ta mệt bỏ hơi tai, vậy mà không được một câu cảm ơn còn bị đánh nữa, thời đại này làm người tốt thật khó.

Tôi cũng biết thế là sai nhưng ai làm tôi thất tình cơ chứ? Chính là câu nói của anh ta, lại còn bị thất tình nặng nữa.

“Nhưng mà em gái này, anh trai cũng vừa thất tình không lâu đây! Em và anh đều là những kẻ khổ ải đã từng, em còn trút giận lên anh nữa à? Thật quá nhẫn tâm!”

Đúng thế, tôi và Chu Nhất Minh đều là những kẻ khổ ải đã từng. Nhớ ngày trước, tôi có Đối Thời Phi, anh ta có Nhậm Giai, hai đứa tôi “cùng vui cùng mừng”. Ai ngờ, nhanh chóng biến thành “cùng buồn cùng khổ”. Đều do vận mệnh chúng tôi không tốt, đúng là một cặp huynh muội đen đui!

14. Chương 2 - Phần 01

Chương 2: Quả dưa dập và quả táo nát

Chúng tôi phải nhìn về phía trước, không để vuột mất vài quả dưa dập, vài quả táo nát thì sao biết được cái gì là tốt? Phải tin tưởng phía trước tốt đẹp hơn có một người đang đợi chúng tôi, nhất định sẽ có.

1.

Sau khi “thổi đèn rút nến” với Đối Thời Phi, cuộc sống của tôi đã dần ổn định trở lại. Anh ta không còn gọi điện, hẹn tôi đi ăn hay đi xem phim nữa. Tôi trải qua những tháng ngày không đợi chờ, kỳ vọng, một

chút ánh sáng cũng không có. Nhớ ngày trước còn mơ mộng được gả về nhà anh ta nhưng tôi đã nhanh chóng tỉnh mộng rồi, haizz!

Tâm trạng không tốt, vẫn luôn nghĩ về khoảng thời gian đẹp đẽ đó, nhớ lại khi ấy dì Thạch nói, tên của tôi và Đới Thời Phi đều có chữ “phi”, khiến bà liên tưởng đến câu “sát cánh cùng bay”. Nếu chúng tôi thành đôi thành lứa thật thì đúng là “sát cánh cùng bay” rồi.

Câu nói ấy lúc đó nghe vui bao nhiêu thì giờ lại thấy buồn bấy nhiêu. Haizz! “Sát cánh cùng bay”, thực ra từ đầu chí cuối chỉ toàn một mình tôi bay mà thôi! Điều đó khiến cõi lòng tôi tan nát, hằng ngày vác cái bộ mặt như thể ai quyt nợ năm triệu tệ! May đang là kỳ nghỉ hè, nếu không bọn trẻ ở trường mầm non sẽ bị bộ mặt của tôi dọa cho chết khiếp.

Dì Thạch cũng vì thế mà luôn tỏ ra thận trọng trước mặt tôi, đáng vẽ biết lỗi. Đới Thời Phi là do dì ấy giới thiệu, giờ thành ra thế này, dì ấy tự cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm.

Hôm đó, tôi vô tình nghe thấy dì ấy nói chuyện với bố tôi, nói sự việc lần này đều tại dì ấy, ngay từ đầu đã không chịu suy xét, chỉ nghe thấy bà bạn nói có cậu cháu trai rất được, liền nghĩ ngay đến việc giới thiệu cho tôi. Giá trước khi hẹn gặp, dì ấy chịu khó tìm hiểu kỹ một chút có phải tốt hơn không. Kết quả là trong buổi xem mặt hôm ấy, vừa nhìn thấy cậu cháu trai của bà bạn trẻ trung, khôi ngô, tuấn tú, hoàn toàn ngoài dự đoán, dì ấy bỗng cảm thấy một viễn cảnh tối tăm, u ám. Mặc dù sau đó tôi và Đới Thời Phi hẹn hò vui vẻ nhưng dì ấy vẫn cảm thấy không an tâm. Cuối cùng, sự việc diễn ra đúng như dự đoán của dì ấy.

“Đều là lỗi tại tôi, nếu trước khi sự việc xảy ra tôi gặp cậu ấy trước thì bây giờ đã không đến nỗi để Phiên Phi phải chịu ầm ức.”

“Đừng nói linh tinh, việc đó liên quan gì đến bà. Từ đầu tôi đã nhắc nhở nó cái thằng Đới Thời Phi đó không được rồi, nó vẫn khăng khăng đi đến cùng một con hẻm tối tăm. Bây giờ đâm vào bức tường, là tự nó gây ra thôi.”

Bố luôn nói đúng, sự thật thường khó nghe. Tôi buồn bực đến mức hận không thể đi tìm một bức tường thật rồi đâm đầu vào, bất tỉnh nhân sự thì sẽ không phải nghĩ đến những chuyện phiền não này nữa.

Thất tình không phải chuyện gì quá to tát, những cái đã qua cứ để cho nó qua, hãy tin tưởng phía trước luôn có những điều tốt đẹp đang chờ bạn. Câu nói này tôi đã từng dùng để an ủi người khác, giờ lặng lẽ trong bóng tối tưng nệm cho chính mình nghe. Yên Phiên Phi, không có gì to tát cả, hãy để nó qua đi, phía trước sẽ có người tốt hơn bội phần đang chờ đợi mày!

P phía trước sẽ có người tốt hơn ư? Tôi không biết nhưng vẫn muốn ỉnh một tia hy vọng. Có người nói, hy vọng là tài sản lớn nhất trong cuộc sống, thất vọng là vụ phá sản lớn nhất trong cuộc đời. Tôi mới hai mươi lăm tuổi, sao phải vì một Đới Thời Phi mà đẩy mình xuống vực sâu của sự phá sản chứ?

Chu Nhất Minh cũng đến biểu dương tôi: “Không tồi, Bé bự, xem ra khả năng chống đỡ của em tốt hơn anh nhiều. Nghĩ thông rồi thì tốt, hôm nay anh trai mời em đi xem phim cho thư giãn đầu óc. Thấy thế nào? Anh trai có tốt không?”

“Xì, đừng có nói tốt mình nữa đi. Thực ra anh cũng cần có người đi cùng để thư giãn đầu óc. Như thế gọi là chúng ta giúp đỡ lẫn nhau mới đúng.”

Ngoài việc tôi và Chu Nhất Minh giúp đỡ lẫn nhau ra thì Điền Tịnh cũng đến giúp đỡ tôi. Cô ấy chọn ngày nghỉ hẹn tôi đi mua sắm, đưa tôi đi cắt một kiểu tóc mới, như thể gọi là bắt đầu lại từ đầu.

“Được rồi, cậu không được nghĩ đến cái tên Đới Thời Phi đó nữa, hãy xem anh ta như mái tóc đã bị cậu cắt phăng đi rồi.”

Có bạn bè thật tốt, những lời khuyên, những lời động viên an ủi của họ đã giúp tôi dần dần thoát khỏi cái bóng của sự thất tình. Tôi không còn vác bộ mặt như bị ai quyt nợ nữa.

Thời gian trôi đi, kỳ nghỉ hè kết thúc, tâm trạng của tôi cũng dần trở lại bình thường. Đến trường làm việc, các đồng nghiệp nhìn thấy đều nói tôi gầy.

“Cô giáo Tiểu Yên, sau một kỳ nghỉ hè mà cô đã gầy đi nhiều rồi đấy, giảm béo bằng cách nào thế?”

Thất tình đúng là phương thuốc giảm béo hữu hiệu nhất, nhờ nó mà sau hai tháng tôi đã gầy đi trông thấy, còn tác dụng nhanh hơn cả thuốc giảm béo đắt đỏ kia. Nhưng đương nhiên tôi không thể nói ra sự thật vì như thế chỉ càng khiến họ bàn tán thêm thôi.

“Tôi có một phương thuốc giảm béo gia truyền, không muốn nói cho ai đâu nhưng mọi người đều là đồng nghiệp nên nói nhỏ nhé, đó là... không... ăn... cơm.”

Học kỳ mới này, tôi vẫn bị phân vào lớp mẫu giáo bé. Bọn trẻ của lớp này công nhận là khó trông nhất, nếu được chọn tôi sẽ không tình nguyện trông chúng nữa. Nhưng nhiệm vụ gian khổ mà vẻ vang đó đã giáng xuống đầu thì tôi không có cách gì từ chối, chỉ có thể giờ đầu chịu báng mà thôi.

Khai giảng, lớp mẫu giáo bé toàn bọn trẻ mới đến nên không tránh khỏi màn khóc lóc. Trong lớp học, liên tục có tiếng trẻ con khóc. Đồ đùa này chưa xong lại quay sang đồ đùa kia, đồ đến mức khát khô cả cổ, nhưng dù có bực bội đến đâu cũng phải tươi cười, đó là đạo đức nghề nghiệp.

Không dễ gì dỗ dành cả một nhóm tiểu yêu ngừng khóc, còn chưa yên nổi ba phút, lại có một bà mẹ trẻ trung, xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, bế một cậu bé đang gào khóc đến.

“Xin chào cậu bạn nhỏ!”

Tôi vội vàng đón lấy thằng bé từ tay người mẹ trẻ. Khi giao thằng bé cho tôi, cô ta thận trọng nhìn chiếc thẻ cài trước ngực tôi rồi nhiệt tình đáp lễ: “Cô là cô giáo Yên? Đào Đào, mau chào cô giáo Yên đi con.”

Thằng bé nào có muốn chào, chỉ ngoác mồm ra khóc. Đồ trẻ thế này đâu phải tôi chưa từng gặp, tôi sẽ có cách giải quyết. Tôi ra hiệu ẹ thằng bé về trước, có bố mẹ ở đây, bọn trẻ sẽ càng khóc to hơn.

Bà mẹ trẻ vội vàng ra khỏi lớp. Tôi để ý thấy cô ta không đi luôn mà lên lút nhìn qua cửa sổ. Những bậc phụ huynh tỏ ra không yên tâm thế này không phải hiếm, tôi cứ kệ cho cô ta nhìn. Con trai cô ta khóc kinh thật, đồ thế nào cũng không chịu nín. Cho nó đồ chơi để đánh lạc hướng sự chú ý nhưng nó đã không thèm nhìn còn tát tôi một cái, còn nhổ nước bọt vào mặt tôi nữa.

Thằng bé này đúng là chiều quá hóa hư. Nếu là con tôi thì đã bị ăn đòn rồi. Nhưng nó là con của người ta, với thân phận là giáo viên. Tôi chỉ có thể nuốt cục tức để đối phó với nó.

Dỗ dành một lúc lâu Đào Đào mới chịu nín. Tôi ngẩng lên nhìn, thấy mẹ thằng bé vẫn đứng đó, còn vẫy vẫy tay ý muốn tôi đi tới chỗ đó.

“Mẹ Đào Đào, chị còn việc gì cần dặn dò à?”

“Không ạ, cô giáo Yên, tôi càng nhìn càng thấy cô rất quen, như thể đã gặp ở đâu rồi. À, đúng rồi, có phải trước đây cô đã từng học ở Nhị Trung không?”

Mẹ Đào Đào vừa nói vậy, tôi cũng nhìn kỹ lại thì thấy cô ta cũng có nét quen quen. Đúng là tôi học cấp ba ở Nhị Trung, nói chuyện với mẹ Đào Đào một lúc, thì ra cô ta học hơn tôi hai khóa.

“Vậy thì cô học cùng khóa với em trai tôi rồi. Cậu ấy là lớp trưởng lớp 4, cô học ở lớp mấy?”

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra chị là chị gái của Sở Vân Phi? Tôi cũng học ở lớp 4.”

Sở Vân Phi chính là cậu lớp trưởng mà tôi đã từng thầm thương trộm nhớ hồi cấp ba. Ngày ấy, cậu ta là anh chàng bảnh trai tiêu chuẩn, mặt mũi xinh xắn như lai Tây, mũi cao, mắt sâu, lông mày đen, rậm, cặp môi đầy đặn, làn da trắng hồng, khỏe khoắn, mái tóc hung hung tự nhiên, nhìn cứ tưởng cậu ta là con lai. Có rất nhiều nữ sinh thích cậu ta, và tôi cũng không phải ngoại lệ.

Năm ấy Sở Vân Phi rất nổi tiếng trong trường, có thể nói là “người nhìn người yêu, hoa thấy hoa nở”. Cậu ta vừa đẹp trai vừa học giỏi, lại còn là một vận động viên xuất sắc trên thao trường. Các thầy cô giáo đều quý cậu ta, nữ sinh nào cũng yêu cậu ta, cậu ta có quan hệ tốt với tất cả nam sinh. Xét về mọi phương diện, cậu ta là nam sinh ưu tú nhất mà tôi từng gặp.

Nhưng một học sinh gương mẫu được mọi người ca ngợi như thế lại bất ngờ gặp chuyện rắc rối.

Năm lớp 11, một nữ sinh trong lớp bất ngờ bị phát hiện có thai, cô ta thú nhận đó là con của Sở Vân Phi. Tin giật gân này khiến cả trường bàn tán xôn xao. Nhà trường cho gọi phụ huynh hai bên đến thương lượng

và tìm ra cách giải quyết tốt nhất. Sau đó, lớp tôi lại có một nữ sinh xác nhận đã mang thai, đứa trẻ cũng là con của Sở Vân Phi. Chưa yên trận sóng gió này đã nổi cơn phong ba khác, cả trường một lần nữa náo loạn. Chưa đầy một tháng đã phát hiện hai nữ sinh mang thai, cái tên Sở Vân Phi không chỉ nổi tiếng toàn trường, ngay cả trường khác cũng biết tiếng, những kẻ nhiều chuyện còn đồn la tin tức: “Nghe nói trường các cậu có một nam sinh làm cho hai nữ sinh mang bầu phải không?”

Sở Vân Phi đã gặp rắc rối lớn, hai bên gia đình của hai cô gái đều thúc giục cậu ta, nhà trường cũng đòi xử lý cậu ta nghiêm khắc. Nhưng cậu ta còn chưa chịu thua, dương dương tự đắc nói là hai cô ấy tự nguyện, cậu ta không thể từ chối ai. Bọn họ đã đủ mười tám tuổi, có quyền làm chủ bản thân. Đã là chuyện hai bên cùng tình nguyện thì phụ huynh và giáo viên dựa vào cái gì để bắt phạt? Đã là thời đại mới mà vẫn còn vì chuyện này mà rùm beng, hỏi có gì hay ho?

Thái độ cậu ta như thế khiến cho bố mẹ hai cô gái đều tức giận. Một bà mẹ tức quá đòi đánh cậu ta, mẹ cậu ta xót con lại đứng ra bảo vệ. Lời qua tiếng lại thành ra cãi vã, khiến cho phòng hiệu trưởng ồn ào như một cái chợ vỡ.

Cuối cùng, về phía nhà trường, Sở Vân Phi bị xử phạt nghiêm khắc. Còn bố mẹ cậu ta sau khi cân nhắc mọi mặt đã quyết định cho cậu ta chuyển đến một trường trung học trên tỉnh.

Từ đó, Sở Vân Phi trở thành “truyền thuyết” của trường Nhị Trung. Sau khi cậu ta rời đi, suốt một thời gian dài người ta vẫn còn nhắc đến, tình tiết có phần thay đổi khi từ miệng người này sang miệng người khác.

Từ khi Sở Vân Phi chuyển trường, tôi không còn gặp cậu ta nữa, không ngờ hôm nay lại gặp chị cậu ta ở trường mầm non. Cô ấy tên Sở Vân Khiết, năm đó cũng là hoa khôi của trường. Cả hai chị em đều xinh đẹp, nhìn rất có cảm tình. Còn nhớ ngày ấy, Sở Vân Khiết thường hay sang lớp tôi tìm em trai. Cô nữ sinh lớp 12 này không chỉ có gương mặt xinh đẹp mà còn sở hữu một thân hình gợi cảm, khiến những nữ sinh mới vào cấp ba thân hình còn chưa phát triển hết như chúng tôi nhìn chẳng khác gì những cọng giá đỗ.

Đương nhiên tôi là một ngoại lệ, tôi không phải cọng giá, bọn con trai thường nói tôi giống quả dưa hấu.

Giây phút lâu ngày mới gặp này, Sở Vân Khiết thân mật kéo tay tôi, nói: “Cô giáo Yên, hóa ra cô và em trai tôi lại học cùng lớp. Đây đúng là duyên kỳ ngộ, thảo nào trông cô quen quá. Chúng là đều là người quen cả, sau này mong cô quan tâm nhiều hơn đến Đào Đào nhà chúng tôi một chút.”

Không phải người quen tôi cũng sẽ không đối xử tệ với cậu quý tử của cô ấy! Nhưng đã danh nghĩa là người quen thì tôi sẽ khiến cô ấy thấy yên tâm hơn, liền mỉm cười gật đầu: “Vâng, không có gì. À phải rồi, Sở Vân Phi dạo này thế nào ạ? Bao năm rồi không gặp, cậu ấy vẫn khỏe chứ ạ?”

“Sau khi tốt nghiệp đại học, nó lên Quảng Đông làm mấy năm, sau đó không muốn làm thuê cho người ta nữa, muốn tự đứng ra kinh doanh. Tháng Tư vừa rồi, nó từ Quảng Đông trở về, chung vốn với một người bạn thành lập công ty vật tư xây dựng ở đường Tây Hoa. Khi nào rồi, cô rẽ qua đấy chơi.”

Sở Vân Khiết vô cùng nhiệt tình, tôi biết rất rõ vì sao cô ấy lại nhiệt tình như thế. Đó hoàn toàn là do cậu con trai quý tử đang nhờ tôi trông nom, đó gọi là muốn con được chăm sóc tốt thì phải yêu quý thầy, các bậc cha mẹ luôn sẵn sàng tạo mối quan hệ tốt với giáo viên. Nhưng tôi và Sở Vân Phi trước đây không thân nhau lắm, tôi đoán cậu ta cũng chẳng nhớ người bạn cũ này đâu. Cho nên, sao tôi có thể tùy tiện chạy đi tìm cậu ta chứ?

Người ta lịch sự nói vậy, tôi cũng phải giả vờ đáp lễ: “Vâng, khi nào có thời gian chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé, bây giờ tôi phải vào lớp rồi, trong giờ làm việc không nói chuyện được lâu.”

15. Chương 2 - Phần 02

2.

Trước giờ tan làm, Điền Tịnh gọi điện hẹn tôi lát nữa cùng đi dạo phố mua sắm. Cô ấy nói trên phố có nhiều cửa hàng bắt đầu giảm giá, thanh lý quần áo mùa hè ở mức thấp chưa từng có, bảo tôi đi khua một lượt. Có đồ rẻ không lượng cũng phí nên tôi đồng ý ngay.

Tôi phóng “con ngựa sắt yêu quý” đến ngân hàng nơi Điền Tịnh làm, cô ấy cũng có một chiếc xe đạp điện để hằng ngày đi làm. Chúng tôi vào bữa một nơi để đối phó với bữa tối rồi cùng nhau đi dạo phố.

Hầu như cửa hàng nào cũng giảm giá trong thời điểm giao mùa, chúng tôi đi từng cửa hàng một, lang thang đến trước một cửa hàng, vô tình nhìn qua một cửa kính thấy Chu Nhất Minh đang ở trong đó, dáng vẻ như một nhân viên bán hàng đang chào mời khách. Hey, cái tên này đi làm thêm từ bao giờ thế nhỉ? Tôi kéo Điền Tịnh, đẩy cửa bước vào, trong khi anh ta không để ý, chúng tôi lura lura đi vòng ra phía sau rồi vỗ mạnh vào vai anh ta, “òà” một tiếng làm anh ta giật nảy mình.

“Em gái, muốn dọa anh trai chết à?”

“Chu Nhất Minh, anh ở cửa hàng này làm gì? Đang làm thêm à?”

“Đâu có, là cửa hàng của bạn anh, không có việc gì ghé qua đây chơi, tiện phụ thêm một tay thôi.”

Điền Tịnh to vẻ hiếu kỳ: “Wow, bạn nào đấy? Bạn nào mà lại có thể khiến anh Nhất Minh ở đây làm người hầu thế?”

Nói Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện, bên trong phóng ản có một cánh cửa nhỏ mở ra, người bước ra là một cô gái trẻ trung mặc chiếc váy màu tím. Nhìn thấy Chu Nhất Minh đang nói chuyện với chúng tôi, cô ta cười rạng rỡ. “Nhất Minh, anh gặp bạn à?”

“Ừ, hai người bạn cũ. Giới thiệu một chút để mọi người làm quen, đây là Yên Phiến Phi, đây là Điền Tịnh, còn đây là Tiêu Tương Tương.”

Tiêu Tương Tương mỉm cười, giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo ra bắt tay chúng tôi. “Rất vui được làm quen với các bạn!”

Cũng là con gái nhưng Tiêu Tương Tương trông nữ tính hơn tôi và Điền Tịnh nhiều. Ăn nói, đi đứng đều nhẹ nhàng, dễ thương. Đôi khi có duyên còn hấp dẫn hơn cả xinh đẹp, hướng hồ Tiêu Tương Tương lại là người có nhan sắc nên càng thêm phần quyến rũ, không còn nghi ngờ gì nữa, cô ta là một cô gái có thể khiến người khác rung động. Tôi không biết Chu Nhất Minh làm thế nào quen được cô ta, trông có vẻ rất thân mật nữa chứ.

Tôi vô cùng tò mò, lập tức kéo Chu Nhất Minh ra ngoài. “Tương Tương, cô cứ làm việc đi nhé, tôi tìm anh ấy có chút việc!”

Cùng Điền Tịnh liên thủ bức cung, Chu Nhất Minh nhanh chóng khai ra hết!

Thì ra cách đây không lâu, Tiêu Tương Tương mở một cửa hàng trên phố đi bộ. Mới bắt đầu nên không biết, biển hiệu cửa hàng không tuân thủ quy định của ban Quản lý đô thị, Chu Nhất Minh có nhiệm vụ đến giám sát để điều chỉnh, qua lại một vài lần thành quen nhau.

Tiêu Tương Tương cũng là người tỉnh này nhưng nhà cô ta nằm ở một thị trấn nhỏ. Sau khi tốt nghiệp phổ thông, cô ta lên Thâm Quyển làm ăn mấy năm, dành dụm được chút vốn trở về quê mở cửa hàng kinh doanh riêng. Từ ngày khai trương, cứ mỗi lần Chu Nhất Minh tới phố kiểm tra, cô lại mời anh ta vào ngồi chơi một lúc, uống chén trà rồi mới đi, anh ta cũng vui vẻ nhận lời cùng bà chủ xinh đẹp ngồi một lúc.

Anh ta được đối đãi đặc biệt, đồng nghiệp đều nửa đùa nửa thật trêu về ghen tỵ: “Có vẻ như cô ấy thích cậu rồi đấy. Tên tiểu tử này đào hoa thật, vừa chia tay cô bạn gái xinh đẹp đã có một mỹ nhân khác lọt vào mắt xanh rồi!”

Nguyên nhân chia tay với cô bạn gái xinh đẹp, Chu Nhất Minh ngại không muốn nói rõ với mọi người trong cơ quan. Bạn gái cũ bị bệnh thần kinh chẳng phải chuyện về vang gì. Hơn nữa, người ta còn phải tiếp tục sống, đội lên đầu cái mác bị bệnh thần kinh thì chẳng có gì hay ho. Vì thế anh ta chỉ nói tính cách hai người không hợp thì chia tay.

Về điểm này không có ai nghi ngờ, bởi bọn họ đã từng chứng kiến cảnh mỹ nhân giận dữ, khóc lóc rồi. Một đám đàn ông rí tai nhau, công nhận là đẹp nhưng như thế khó hầu hạ, phục dịch lắm, lấy về rồi không bị một chết thì cũng phiền chết. Chu Nhất Minh biết liệu đường mà chia tay với cô ta, tất cả đồng nghiệp đều mừng thay. “Chia tay là được rồi, chia tay là được rồi, sau này chọn người nào tính khí tốt hơn một tí!”

Không giống như mỹ nhân kia, Tiêu Tương Tương vừa xinh đẹp lại vừa tốt nét. Hành sự cẩn trọng, ăn nói nhã nhặn, vui vẻ, trong mắt con trai, cô ta là một cô gái tiêu chuẩn.

Tiêu Tương Tương hơn Chu Nhất Minh ba tuổi nhưng cũng chẳng sao, chênh lệch không nhiều lắm, “phi công trẻ lái máy bay bà già” đang là mốt mà. Cô ta rõ ràng tỏ ra có thiện cảm với Chu Nhất Minh, mọi người đều khuyến khích anh ta theo đuổi. Anh ta rất vui mừng nên lui tới cửa hàng nhiều hơn. Đi làm tới, hết giờ làm cũng tới, thử mời cô ta đi ăn cơm, xem phim, cô ta đều đồng ý. Vì thế mối quan hệ của hai người ngày càng thân thiết, chỉ là chưa nói rõ thôi.

Hoa đào của Chu Nhất Minh, hết bông này lại tới bông khác, thực lòng tôi không phục. Tại sao hoa đào của tôi vẫn chưa nở nhỉ? Tôi lập tức nói, giọng chanh chua: “Tiểu tử nhà anh may mắn gớm nhỉ, bát thịt kho tàu lần trước còn chưa được ăn, lần này đã nhanh chóng có bát khác được bê đến tận bàn, đợi anh nhắc đĩa cơ đấy!”

“Bé bự, em nói chua cay quá! Lúc đầu chúng ta cùng vui, sau đó cùng buồn, anh trai biết nếu anh sớm tìm được đối tượng tốt như thế thì trong lòng em sẽ cảm thấy không thoải mái, cho nên mới không nói với em.”

Hừ, đúng là tâm trạng của tôi vẫn chưa cân bằng trở lại! Tôi ghen tỵ với Chu Nhất Minh, tôi ghen tỵ, tôi ghen tỵ, tôi ghen tỵ...

Tuần mới bắt đầu.

Đào Đào đến lớp lại khóc như mỗ lợn. Nói chung bọn trẻ ở lớp mẫu giáo bé khi mới vào trường đều không tránh khỏi khóc lóc, nhưng cũng chỉ khoảng một tuần là thôi, đằng này thằng bé Đào Đào không thế, nửa tháng rồi mà vẫn cứ khóc, hiếm thấy đứa trẻ nào khóc ghê thế! Tính nết nó cũng xấu, hề không thích là ném đồ đạc hoặc nhổ nước bọt vào mặt người khác, còn hay đánh các bạn nữa, đánh đến mức chúng phải đi mách cô giáo: “Cô giáo, Đào Đào đánh con.”

Ngày nào cũng có bạn đến mách bị Đào Đào đánh. Vì vậy tôi đã gặp riêng Sở Vân Khiết trao đổi, kiến nghị gia đình phối hợp với nhà trường giáo dục cháu, sau này không nên nuông chiều quá.

Sở Vân Khiết miệng nói tác hợp nhưng tính nết Đào Đào vẫn không thay đổi, khi có mẹ ở lớp, biểu hiện của nó càng tệ hơn. Giống như lúc này, tôi vừa cúi xuống chào nó, nó liền trả lời tôi bằng một bãi nước bọt, tôi thật muốn lôi nó lại, tụt quần, phết vài cái vào mông cho nó chừa.

“Đào Đào, sao con lại làm như thế? Mau xin lỗi cô giáo Yên đi!”

Những lời trách mắng của Sở Vân Khiết chẳng có tác dụng gì, Đào Đào không nghe lời, cứ như mẹ nó đang nói chơi vậy, một mực gào khóc: “Con không đi mẫu giáo, con không đi mẫu giáo!”

Với đứa trẻ hư đốn thế này, tôi không khỏi chau mày nhưng nhanh chóng làm như không có chuyện gì. “Không sao, trẻ con mà, cứ từ từ dạy bảo.”

Hôm đó, sau khi Sở Vân Khiết đi khỏi, Đào Đào khóc lâu hơn mọi ngày, nằng nặc đòi về nhà, không chịu vào lớp. Đối với những đứa trẻ như thế, cô giáo Đồng trưởng ban áp dụng những biện pháp xử lý riêng, bảo tôi bế thằng bé đi dỗ dành, để tránh những đứa trẻ khác cũng khóc theo.

Cô giáo Đồng cũng không thích Đào Đào. Tuy nhiên trẻ con bây giờ đứa nào đứa nấy không phải là tiểu hoàng tử thì cũng là tiểu công chúa, được nuông chiều nên dễ có những thói quen xấu, nhưng cái thói xấu chuyên nhổ nước bọt của Đào Đào thì khiến ai cũng chán ngán. Nhiệm vụ của giáo viên là không được lạnh nhạt với bất kỳ đứa trẻ nào, nhưng đối với một người không thích trẻ con lắm như tôi, khó tránh khỏi ít quan tâm đến chúng. Bây giờ cô giáo Đồng giao nhiệm vụ khó khăn này cho tôi, tôi không thể từ chối, đành ngậm ngùi bế thằng bé ra ngoài.

Đào Đào cứ khóc mãi, dỗ thế nào cũng không nín. Cuối cùng, tôi dứt khoát xử lý theo kiểu máu lạnh với nó, bế nó vào phòng sinh hoạt chung, cho nó khóc lóc, gào thét thoải mái. Tên nhóc này khóc tãi thật, kêu

gào suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng mệt quá cũng phải nín, khi đó tôi mới bế nó trở lại lớp và cho nó ăn. Cả ngày hôm đó nó có vẻ ngoan ngoãn hơn nhiều.

Năm giờ chiều, các bậc phụ huynh lần lượt đến đón con. Còn mỗi Đào Đào vẫn chưa thấy ai đến đón, gọi ẹ Đào Đào nhưng điện thoại không liên lạc được.

Cô giáo Đồng và các cô giáo khác đã về hết, bảo tôi ở lại trông Đào Đào đến sáu giờ. Nếu sau sáu giờ vẫn không có người đến đón, tôi sẽ giao nó cho bác Từ bảo vệ, để bác ấy xử lý, tôi không thể đợi mãi được.

Sáu giờ kém năm, cuối cùng cũng có người đến đón Đào Đào. Một thanh niên cao to đẩy cửa bước vào, Đào Đào đang nước mắt ngấn nước ngấn dài, vừa nhìn thấy anh ta liền bỏ nhào đến gọi: “Cậu... cậu.”

Tôi ngay lập tức nhận ra Sở Văn Phi. Tuy nhiều năm không gặp, dáng vẻ cậu ta đã thay đổi nhưng những nét đẹp thời niên thiếu vẫn còn. Cậu ta vẫn đẹp trai như con lai, mắt sâu, mũi thẳng, cằm lún phún râu gọi lên vẻ quyến rũ của một chàng trai trưởng thành.

Tôi vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên, mừng rỡ tiến lên chào hỏi: “Hi! Sở Văn Phi, lâu quá rồi không gặp.”

Cậu ta nhìn tôi vẻ kinh ngạc. “Cậu là Yên Phiên Phi? Từ lâu đã nghe chị mình nói cậu làm ở đây. Nhưng đúng là nếu không nói, chắc mình cũng không nhận ra. Giờ cậu khác trước rồi, mình còn nhớ ngày xưa cậu rất béo.”

“Ngày xưa là chuyện của bảy, tám năm về trước rồi! Mình đã gầy đi từ trước khi vào đại học.” Gần đây lại thêm hiệu quả nhanh chóng của “phương thuốc giảm béo thất tình” nữa, khác xa với Bé bự năm nào.

Bạn học cũ lâu ngày mới gặp, Sở Văn Phi tỏ ra rất nhiệt tình. Cậu ta lái xe đến, nói xin lỗi vì đã làm trễ giờ của tôi, khăng khăng đòi đưa tôi về.

“Chị gái mình có việc đột xuất ở công ty nên phải ở lại làm nốt, anh rể thì đang có cuộc họp trên thành phố, buổi trưa chị mình đã gọi điện dặn chiều đón Đào Đào, kết quả là mình bận quá nên quên mất. Để cậu phải đợi lâu, thật ngại quá. Cho nên, đừng khách khí, lên xe đi, mình chở cậu về.”

Thực ra tôi hoàn toàn có thể từ chối, tự đi xe về nhà, nhưng có một anh chàng đẹp trai tự nguyện đưa về, tôi rất vui được cùng cậu ta đi một đoạn. Tôi để con ngựa sắt yêu quý của mình ở bãi giữ xe trong trường rồi lên xe cậu ta. Trên đường đi, chúng tôi đã cùng nhau ôn lại bao nhiêu chuyện thời trung học, chuyện trò rất vui vẻ.

Trước khi xuống xe, Sở Văn Phi còn nài nỉ xin số điện thoại của tôi, nói có thời gian mời tôi cùng đi ăn.

16. Chương 2 - Phần 03

3.

“Sở Văn Phi, Sở Văn Phi nào?”

Nằm trên giường buôn chuyện với Điền Tịnh qua điện thoại, tôi nhắc đến chuyện hôm nay gặp Sở Văn Phi ở trường mầm non. Cô ấy nghe thấy thì hơi sững sốt, sau định thần lại liền hỏi: “Là anh chàng lớp trưởng lớp mình, đẹp trai như con lai gây sốc toàn trường hả?”

“Đúng, là cậu ta.”

“Cậu nhắc đến cậu ta mình mới nhớ, tháng trước mình đã gặp Trần Lâm ở trên tỉnh.”

Trần Lâm là một trong hai cô gái năm ấy có thai với Sở Văn Phi, người còn lại tên là Trâu Hiếu Lợi. Sau vụ scandal nổi tiếng toàn trường năm ấy, hai cô gái không hẹn mà cùng nhau chuyển trường. Xảy ra chuyện như thế, ai còn mặt mũi nào ở lại trường học nữa! Sau đó, chúng tôi không còn tin tức gì của họ nữa.

Hôm đó, Điền Tịnh vô tình gặp Trần Lâm trên tỉnh, cô ta giờ đã là mẹ của một bé gái một tuổi, đang bế con và đi cùng chồng. Gặp lại bạn cũ nơi đất khách, Điền Tịnh nhiệt tình chào hỏi nhưng cô ta chỉ vội vội vàng vàng nói vài câu rồi kiểng cố đi luôn.

“Có lẽ cô ta sợ mình nhắc lại chuyện xảy ra ngày xưa trước mặt chồng, sao mình lại không nhận ra chứ!”

“Thế cũng là bình thường! Bất luận cậu có nói hay không, đứng trước mặt một người biết rõ tình hình thì cô ta tỏ ra không tự nhiên, muốn nhanh chóng rời đi là phải. À đúng rồi, có tin tức gì của Trâu Hiếu Lợi không?”

“Nghe nói cô ta sống ở Chu Hải, đã kết hôn hai lần và sinh được một trai, một gái.”

Tôi thở dài. “Sao thế nhỉ? Người ta kết hôn hết lần này đến lần khác, còn mình thì mãi vẫn chưa được kết hôn.”

Điền Tịnh an ủi: “Mình cũng đã kết hôn đâu! Còn có mình đồng hành cùng cậu mà.”

“Cậu làm sao giống mình được, ít nhất cậu còn có bạn trai bên cạnh. Mà cậu và Đỗ Uy định khi nào tính chuyện vậy? Không phải đợi anh ấy học xong tiến sĩ đấy chứ?”

“Mình không vội, cậu vội cái gì? Hay là nhiều tiền quá không có chỗ để, muốn nhanh chóng làm phong bì mừng mình? Phiền Phi, vì tình cảm bọn mình bấy lâu, khi nào mình cưới, cậu phải mừng mình ít nhất hai nghìn tệ đấy.”

Tôi cười hải hùng: “Cậu đúng là sư tử miệng to! Vì thương cho túi tiền của mình nên mình nghĩ, hay là chuyện của cậu và Đỗ Uy từ từ hãy bàn, đợi mình kiếm được anh chàng nào đó rồi chúng ta cùng tổ chức đám cưới, như vậy tiền mừng của bọn mình sẽ coi như hòa, không phải mất tiền. Haha!”

“Có thể xem xét, nhưng đừng để mình đợi đến khi hoa tàn đấy nhé! À đúng rồi, chẳng phải lần trước Chu Nhất Minh nói ở ban anh ta có người mới đến sao? Nếu có người nào phù hợp, chắc chắn anh ta sẽ giới thiệu cho cậu. Thế nào, có động tĩnh gì chưa?”

Tối hôm đó tôi tự nạnh anh ta may mắn hơn tôi, Nhậm Giai vừa đi khỏi đã quên ngay Tiêu Tương Tương. Để giúp tôi cân bằng tâm lý, anh ta đã hứa suông với tôi, nói ban anh ta sắp có nhân viên mới, đến lúc đó anh ta sẽ chọn ra người ưu tú nhất giới thiệu cho tôi.

Tên tiểu tử đó đã vỗ ngực thùm thụp nói: “Em gái yên tâm, chuyện lớn cả đời của em cứ để anh trai lo!”

Lời anh ta nói đương nhiên chỉ nghe để đẩy thôi, chứ hy vọng vào anh ta, chỉ sợ tôi sẽ chết già mất. Không ngờ Điền Tịnh vẫn còn nhớ chuyện đó, còn tôi chỉ cảm thấy buồn cười. “Anh ta chỉ nói thế thôi, cậu tưởng thật chắc. Cả ngày từ sáng đến tối, anh ta chỉ lẩn quẩn bên Tiêu Tương Tương, còn thời gian đâu mà quan tâm đến chuyện của người khác nữa!”

Tôi nói thế cũng chẳng oan, gần đây có thấy bóng dáng của anh ta đâu! Có nhắm mắt tôi cũng biết anh ta đang chui rúc ở xó xỉnh nào.

Hôm nay, sau khi tan làm, ở trong tiểu khu tôi còn bị mẹ anh ta gọi lại. Bà thăm dò tôi: “Phiền Phi à, con và Nhất Minh thân nhau, chuyện của nó, con nhất định cũng biết. Con nói cho bác nghe, tên tiểu tử chết tiệt đó có phải tìm được đối tượng rồi không? Cả ngày từ sáng đến tối đều không ở nhà.”

Rõ ràng bà Chu không hay biết gì, tôi lấy làm lạ, tại sao Chu Nhất Minh lại giấu mẹ? Nhưng anh ta không nói chắc là cũng có lý do riêng, tôi không thể gây phiền phức cho anh ta được, bèn nói dối là không biết. Sau khi nói vài câu qua loa lấy lệ, tôi liền gọi điện cho anh ta thăm vấn: “Anh làm sao thế? Sao không nói ẹ anh biết là anh có bạn gái mới rồi? Tiêu Tương Tương cũng có xấu xí gì đâu?”

“A Phi, em không biết đâu, anh trai đang buồn phiền vì chuyện này đây. Anh chưa nghĩ ra là phải nói với mẹ anh thế nào.”

“Nói thẳng ra được rồi. Anh có bạn gái là chuyện tốt, mẹ anh vui mừng còn không hết nữa là, anh còn phiền muộn cái nỗi gì?”

“Mẹ anh hy vọng anh sớm tìm được bạn gái phù hợp, nhưng nếu anh tìm được một người đã từng ly hôn thì em nói xem, mẹ anh có chấp nhận không?”

Hả? Tôi thực sự sốc nặng. “Tiêu Tương Tương đã từng ly hôn?”

Chu Nhất Minh nói là sau khi anh ta bộc bạch cõi lòng mình, Tiêu Tương Tương đã tâm sự với anh ta như thế. Cô ta nói đã từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại ngắn ngủi, anh ta có thể thông cảm và chấp nhận không? Nếu không thể thì không cần miễn cưỡng, hai người có thể làm bạn.

“Vậy anh có thể thông cảm và chấp nhận không?”

“Anh có thể, nhưng anh biết mẹ anh thì không thể. Chính vì thế anh không biết phải nói với bà thế nào. Em cũng biết mẹ anh bị bệnh cao huyết áp, kích động quá dễ xảy ra chuyện, anh không muốn để bà giận đến mức phải nhập viện.”

“Vậy thì anh đừng đề cập đến vấn đề đó nữa. Kết hôn rồi hay chưa thì nhìn cũng không nhận ra được, anh cứ nói cô ấy chưa kết hôn lần nào, bác sẽ không nghi ngờ đâu.”

“A Phi, em và anh cũng chung suy nghĩ. Anh cũng nghĩ như thế, cứ giấu mẹ anh trước rồi nói thật sau. Để Tương Tương và bố mẹ anh tiếp xúc với nhau một thời gian, đợi hai người có ấn tượng tốt với cô ấy một chút, đến lúc đó nói ra nói ra cũng dễ dàng chấp nhận hơn.”

Chu Nhất Minh suy nghĩ thật thấu đáo. Ai bảo người trong cuộc khi yêu đều trở nên ngốc nghếch?

Nhưng tôi chính là kẻ ngốc ấy, chìm đắm trong ánh hào quang của tình yêu mà quên mất hiện tại!

Chiều hôm nay, Sở Vân Phi gọi cho tôi, giọng nhẹ nhàng cởi mở: “Yên Phiền Phi, hết giờ làm có rồi không, mình mời cậu đi ăn.”

Quả nhiên cậu ta mời tôi đi ăn thật, hôm đó sau khi đưa tôi về, cứ nghĩ cậu ta chỉ nói khách sáo thế thôi. Có người mời ăn cơm, người mời lại là một anh chàng khôi ngô, tuấn tú, được ăn cao lương mỹ vị lại còn “bổ mắt”, tôi chẳng chút đắn đo, nhận lời ngay. “Có rồi, có rồi.”

Sở Vân Phi lái xe đến trường mầm non đón tôi, vừa vặn hôm nay tôi mặc chiếc váy màu đen đẹp đẽ đó. Cậu ta nhìn thấy, khen không ngớt lời. “Cậu mặc chiếc váy này rất đẹp!”

Tôi mặc chiếc váy này được rất nhiều người khen ngợi, nhưng được anh chàng lớp trưởng đẹp trai thời phổ thông khen, cảm giác thật khác biệt. Còn nhớ năm đó, cậu ta đối với một con bé mũm mĩm, trong lớp được mệnh danh là thiên kim đệ nhất^[1] như tôi đều ngoảnh mặt làm ngơ, giờ lại khen tôi đẹp. Cả tim gan phèo phổi tôi đều rung lên vì sung sướng!

[1] có nghĩa là đệ nhất nghìn cân. “Thiên kim” hay còn gọi là “nghìn vàng”. Trong tiếng Trung, “nghìn vàng” và “nghìn cân” đọc giống nhau. Tác giả muốn chơi chữ, ý nói là rất béo.

Sở Vân Phi đưa tôi đến một nhà hàng Tây. Không gian sang trọng, tiếng nhạc du dương, những ngọn nến lung linh thay cho ánh đèn, mùi hương hoa hồng thoang thoảng trong khung cảnh huyền ảo. Ăn ở đây chủ yếu là để cảm nhận một không gian lãng mạn, cảm giác thư thái. Sở Vân Phi nói: “Nhà hàng Trung Quốc ồn ào lắm, mình thích ăn ở nhà hàng Tây hơn, rất yên tĩnh, cùng bạn bè ăn uống xong có thể gọi tách cà phê rồi nhâm nhi, chuyện trò.”

Sau khi ăn xong, chúng tôi mỗi người gọi một tách cà phê ngồi nhâm nhi, chuyện trò. Nói về công việc, về cuộc sống, về niềm vui, sở thích... nói hết chuyện này đến chuyện khác rồi cuối cùng nhắc đến chuyện tình cảm. Cậu ta hỏi tôi có bạn trai chưa, tôi ngượng ngùng lắc đầu: “Đang đọc thân đây.”

Mặt cậu ta lộ vẻ ngạc nhiên. “Vẫn độc thân à?”

Đương nhiên tôi không có mặt mũi nào mà thừa nhận mình trước nay chưa có ai theo đuổi, bèn nói liêu vại câu hòng giữ thể diện: “Trước đây cũng từng yêu vài người nhưng đều cảm thấy không phù hợp nên thôi. À phải rồi, còn cậu thì sao? Chắc phải có bạn gái xinh đẹp lắm?”

“Đúng là ngày trước mình có cô bạn gái rất đẹp, quen ở Quảng Đông. Nhưng sau khi mình rời khỏi Quảng Đông, hai người dần dần dần ra nên giờ đang là Vương Lão Ngũ đây!”

“Cậu như thế này phải gọi là Vương Lão Ngũ kim cương^[2] mới đúng. Đẹp trai, có công ty riêng, chắc chắn có nhiều cô gái mê như điên đó.”

[2] Nghĩa là người đàn ông độc thân giàu có.

“Có thì có nhưng người ta thích mình, còn phải xem mình có thích người ta không chứ.”

Tôi bị làm cho tò mò cực độ. “Vậy cậu thích những cô gái như thế nào?”

“Mình thích những cô gái trước tiên da phải trắng, trắng hồng chứ không phải trắng xanh xao đâu. Yên Phiên Phi, trắng hồng giống như da của cậu ấy, mặc váy màu đen, nhìn như sữa bò đựng trong chiếc váy màu đen, rất nổi bật. Trong số những cô gái mình gặp thì cậu là người có làn da đẹp nhất.”

Sở Vân Phi vừa nói vừa nhìn tôi mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm đẹp đẽ còn chớp chớp khiến mắt tôi đỏ ửng, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Cậu ta nói thế là có ý gì? Tôi không dám nghĩ thêm nữa, sợ mình sẽ hiểu lầm. Cậu ta cũng không nói gì nữa, sau đó lái xe đưa tôi về nhà.

Sau khi về nhà, tôi ngẫm nghĩ những lời cậu ta vừa nói, cảm thấy có ý tứ gì đó nhưng cũng không dám chắc. Dù sao người ta vẫn chưa bộc bạch rõ ràng, nghĩ nhiều làm gì ệt, nghĩ không đúng lại khiến người ta cười cho, nói mình đa tình, sao Sở Vân Phi có thể có ý gì với mình được chứ?

Sở Vân Phi có ý gì với tôi không thì tôi không dám khẳng định nhưng từ đó, cậu ta thường hay gọi cho tôi, hẹn tôi đến ngồi một lát, ăn cơm hoặc uống trà.

Một nam một nữ đơn thân thường xuyên hẹn hò, nói là tình cảm bạn bè lâu ngày gặp lại, nhưng khó tránh khỏi vài phần không minh bạch. Tôi không biết rốt cuộc cậu ta nghĩ thế nào nhưng tôi cảm thấy rất vui khi ở bên cậu ta, mặc kệ cậu ta nghĩ gì, dù sao tôi cũng có một anh chàng đẹp trai bên cạnh để giết thời gian. Nếu không một cô gái trẻ trung độc thân như tôi sẽ phải trải qua những ngày tháng nhạt nhẽo, vô vị.

Chuyện tôi và Sở Vân Phi thường xuyên qua lại, Sở Vân Khiết biết rất rõ. Hôm nay, khi đưa con trai đến lớp, cô ta đã vô cùng thân mật kéo tôi lại nói chuyện. Cô ta nói sau khi Sở Vân Phi từ Quảng Đông trở về, không gặp được cô gái nào phù hợp, bố mẹ cô ta tuổi đã cao, nóng lòng muốn có cháu bé, nhờ bạn bè khắp nơi giới thiệu, cô ta là chị gái cũng có trách nhiệm tìm cho em mình một đối tượng tốt.

“Nhưng xem ra bây giờ chúng tôi không cần phải lo cho nó nữa rồi. Cô giáo Yên, cô và em trai tôi đang hẹn hò phải không?”

Tôi đâu dám nhận, tôi sợ người ta cười tôi tự mình đa tình. Liên tục phủ nhận, chỉ nói là bạn cũ khi rồi rồi tụ tập cho vui thôi.

Buổi sáng trước mặt Sở Vân Khiết tôi vẫn còn phủ nhận, ai ngờ buổi tối Sở Vân Phi hẹn tôi đi ăn, liền bộc bạch rõ ràng: “Yên Phiên Phi, dù sao em cũng chưa có bạn trai, anh cũng chưa có bạn gái, hai chúng ta đều độc thân, hay là em làm bạn gái của anh, anh làm bạn trai của em, hai chúng ta thử hẹn hò xem sao, có được không?”

Một mảnh thiên thạch từ trên trời rơi xuống cũng không có sức chấn động mạnh bằng câu nói này. Chàng lớp trưởng ngày trước tôi từng thầm yêu trộm nhớ đang hỏi tôi có đồng ý hẹn hò với cậu ta không, miếng thịt kho tàu mà tôi đã từng tha thiết ước ao đang ở trước miệng tôi rồi!

Ngốc nghếch nhìn Sở Vân Phi, tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, một lúc lâu chỉ biết cười ngốc nghếch, không thốt được nên lời nào. Cậu ta cười càng thêm quyến rũ. “Con gái im lặng là đồng ý, vậy anh coi như là em đã chấp nhận rồi nhé!”

Mặt tôi đỏ ửng, tim đập thình thịch, cười bẽn lẽn, cứ như thế ngậm thừa nhận. mặc dù lý trí cũng có chút kháng cự nhưng không cưỡng lại được con tim đang mạnh mẽ lên tiếng: “Em bằng lòng.”

“Em bằng lòng”, đây quả là ba từ không tuân theo lý lẽ thông thường nhất trên thế gian này. Bất luận trong mắt người ngoài cuộc, sự lựa chọn đó có lạ lùng, kỳ quái bao nhiêu cũng không ngăn nổi người trong cuộc khẳng khái làm theo ý mình, sẵn sàng nói câu: “Em bằng lòng.”

Chuyện tôi đồng ý cùng Sở Vân Phi hẹn hò, tôi giấu mọi người, dù là gia đình hay bạn bè.

Bởi vì năm đó Sở Vân Phi quá nổi tiếng, lại không phải là tiếng tốt nên tôi không biết phải nói sao, bọn họ mà biết thì chắc chắn sẽ phản đối kịch liệt.

Nhưng đối với một người “háo sắc” như tôi thì lại cảm thấy con người có lúc nọ lúc kia, chuyện đã qua thì cứ để nó trôi qua, những lỗi lầm thời niên thiếu đừng nên sau khi trưởng thành rồi còn nín mãi không buông. Người ta có câu “Lãng tử quay đầu quý hơn vàng” mà!

Sau khi có bạn trai mới, cuộc sống đơn điệu trước đây, hằng ngày đi làm, tan làm, quanh quẩn hai đầu đoạn đường từ nhà đến trường, từ trường về nhà giờ đã phong phú hơn. Trước đây yêu Đời Thời Phi, trong lòng anh ta có người khác, hẹn hò với tôi chỉ để đáp ứng tình hình mà thôi, không ấm áp cũng chẳng nồng nhiệt, chỉ cuối tuần mới có thời gian hẹn hò. Sở Văn Phi thì khác, hầu như ngày nào sau khi tan làm anh ấy đều hẹn hò với tôi, đưa tôi đi ăn, đi chơi chỗ này chỗ khác. Ăn đồ Tứ Xuyên, Quảng Đông, Chiết Giang... chơi điện tử, bowling, trượt băng... Mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú và thú vị.

Tự đáy lòng tôi cảm thấy có tình yêu thật tốt, mỗi ngày đều như hoàn toàn mới, không ngày nào giống ngày nào, rập khuôn nhạt nhẽo.

Tối nay Sở Văn Phi đưa tôi đến quán karaoke Love Song, anh ấy hát liền mấy bài tình ca chan chứa cảm xúc cho tôi nghe. Anh ấy hát rất hay, đặc biệt là những ca khúc rất khó thể hiện của Trương Học Hữu[3], khiến khách khứa trong đại sảnh của Love Song vỗ tay cổ vũ rầm rầm.

[3] Ca sĩ, ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, nổi tiếng từ thập niên 1980.

Anh ấy thích hát ngoài đại sảnh chứ không thích ngồi trong phòng riêng, nói như thế cho nó có không khí. Có không khí hay không thì tôi không biết nhưng thật sự được chú ý nhiều hơn. Anh ấy đẹp trai lại hát hay, có bao nhiêu cô gái vỗ tay cổ vũ. Có một cô gái ăn mặc rất thời trang còn chủ động lại gần làm quen và xin số điện thoại của anh ấy.

Cô gái đó trông khá xinh, khuôn mặt trang điểm nhìn như một bức tranh với những nét vẽ tinh tế, đường kẻ mắt, lông mày, kẻ môi đều rất cẩn thận, tỉ mỉ. Nhưng Sở Văn Phi lại tỏ rõ vẻ không hài lòng: “Xin lỗi, bạn gái tôi đang ở đây, cô ấy không cho phép tôi tùy tiện đưa số điện thoại cho người khác phái.”

Cô gái đó ban đầu tự mình là đẹp, không coi tôi ra gì, chỉ là vật trang trí nên đã thẹn thùng tiến lại gần Sở Văn Phi xin số điện thoại, sau đó bẽ mặt rời đi, không cần nói tôi vui đến cỡ nào nhưng vẫn được thể nói: “Sao anh không đưa số điện thoại cho cô ấy, người ta xinh đẹp thế cơ mà?”

“Em không thấy cô ta trang điểm đậm thế nào à? Trát nửa cân phấn là ít! Anh thích những cô gái có nước da đẹp bởi vì họ không cần phải trang điểm. Những cô gái hay trang điểm, sau khi tẩy trang nhìn phát khiếp. Phiên Phi, anh thích kiểu mặt mộc như em hơn.”

Đúng là vì tôi có “vẻ đẹp trời phú” nên sợ trang điểm sẽ làm hỏng “nhan sắc”. Trời phú cho làn da đẹp, không cần trang điểm cũng trắng hồng tự nhiên. Từ giờ tôi sẽ bài trừ son phấn một cách triệt để, trong lòng vui mừng khôn xiết!

Chưa đến gần mười một giờ đêm thì Sở Văn Phi lái xe đưa tôi về nhà. Xe dừng lại ở dưới tầng lầu, tôi mở cửa, định xuống xe thì đột nhiên Sở Văn Phi nhoài người, nhanh như chớp hôn vào má tôi một cái rồi nói: “Ngủ ngon nhé!”

Đôi môi mềm mại của anh ấy áp lên má tôi, một nụ hôn rất nhẹ nhưng lại khiến toàn thân tôi như bị điện giật, tê dại đến mức ngồi ngầy ra một lúc không phản ứng gì.

Sở Văn Phi cũng nhận ra điều đó, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Sao thế, chưa có ai hôn em bao giờ à?”

Đương nhiên không phải chưa từng có ai hôn tôi, ít nhất ngày bé cũng có bố mẹ tôi. Còn sau khi lớn lên, đúng là chưa có người đàn ông nào hôn tôi. Nhưng vẻ mặt của anh ấy khiến tôi hiểu ra rằng một cô gái hai mươi lăm tuổi chưa bao giờ hôn là một việc không thể tưởng tượng nổi, vội vàng phủ nhận: “Ai bảo thế, đương nhiên là có người hôn em rồi!”

Như thế cũng không tính là nói dối, tôi thực sự đã từng được hôn, hồi nhỏ bố mẹ vẫn thường hôn tôi đấy thôi!

Sở Văn Phi mỉm cười tự mình là đã hiểu. “Ngày trước em đã từng thân mật với bạn trai, nhất định là anh ta phải không?”

Tôi không muốn tiếp tục tranh luận vấn đề này nữa, liền vội vàng xuống xe lên nhà. Sau khi vào trong nhà, tôi vẫn thấy phảng phất hương vị của nụ hôn vừa nãy. Khi đôi môi áp lên má, chỉ cảm thấy tê tê nhưng lại có thể khiến người ta đỏ mặt, tim đập nhanh rất lâu, rất lâu.

17. Chương 2 - Phần 04

4.

Sau khi tôi và Sở Văn Phi bắt đầu hẹn hò, đến trường đưa đón con, Sở Văn Khiết thấy tôi đều tỏ ra rất thân mật, cũng không gọi tôi là cô giáo Yên nữa, mà gọi thẳng tên: “Phiên Phi, em và Văn Phi nhà chị đã yêu nhau rồi, vậy chúng ta là người một nhà. Đào Đào có em chăm sóc, chị thấy rất yên tâm!”

Khi tôi và Sở Văn Phi còn chưa yêu nhau, tôi vốn chẳng ngược đãi Đào Đào, huống hồ bây giờ chúng tôi đã có mối quan hệ yêu đương, “yêu chim yêu cả lồng”, tất nhiên sẽ quan tâm đến thằng bé hơn.

Đứa trẻ này có khá nhiều tật xấu khiến người khác không thích nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, có điểm khó ưa, nhưng cũng có điểm thật dễ thương, nếu dành nhiều tâm huyết để uốn nắn những thói hư tật xấu của thằng bé thì dần dần nó sẽ trở thành một đứa trẻ ngoan.

Tôi thành tâm như vậy, Đào Đào cũng không khiến tôi thất vọng, nó càng ngày càng lễ phép và đáng yêu. Sở Văn Khiết rất vui, nhất định kéo tôi đến nhà cô ấy ăn cơm. Trong bữa ăn, cô ấy đối với tôi rất thật lòng, nhà họ Sở chỉ có một Sở Văn Phi là con trai, bố mẹ cô ấy rất muốn Sở Văn Phi sớm lấy vợ sinh con, anh ấy đã từng yêu vài cô nhưng không có kết quả gì nên gia đình rất lo lắng.

“Phiên Phi, bạn gái trước của Văn Phi chị đã gặp rồi, tuy xinh đẹp hơn em nhưng để làm vợ thì tuyệt đối không thích hợp bằng em. Nói thật lòng, chị rất muốn em trở thành em dâu chị. Hôm đó về nhà mẹ đẻ, chị đã kể cho bố mẹ nghe, họ cũng rất muốn được gặp em, khi nào bảo Văn Phi chính thức đưa em về nhà ăn cơm đi!”

Đã từng có kinh nghiệm đến nhà Đới Thời Phi thăm bố mẹ anh ta nên tôi không hề cảm thấy lo lắng khi bước chân đến nhà họ Sở chào hỏi. Tôi biết mình có “tướng phúc hậu”, lại thêm cái “tướng nhiều con” nên chắc chắn các bậc tiền bối sẽ thích. Hơn nữa, ông bà Sở cũng giống bố mẹ Đới Thời Phi, đều muốn con trai mình mau chóng lấy vợ, sinh con. Cứ tình hình này, tôi và Sở Văn Phi tận hưởng giai đoạn yêu đương thêm một thời gian nữa, không chừng sang năm sẽ tiến tới hôn nhân ấy chứ!

Suy nghĩ này không phải không có cơ sở, bởi vì Sở Văn Phi chủ động bày tỏ tình cảm với tôi, không giống như Đới Thời Phi, từ đầu đến cuối đều là tôi yêu đơn phương. Tôi nghĩ nếu không có gì đột biến thì tôi và Sở Văn Phi yêu nhau rồi lấy nhau là việc hết sức bình thường, theo đúng quỹ đạo tự nhiên.

Đúng rồi, tên của Sở Văn Phi cũng có chữ “phi”, có thể anh ấy mới đúng là một nửa của tôi, số mệnh đã sắp đặt người ấy sẽ sát cánh bên tôi.

Càng nghĩ càng thấy thú vị!

Tuy nhiên, Sở Văn Phi lại không muốn vội vàng đưa tôi về ra mắt bố mẹ, lý do là nếu họ nhìn thấy bạn gái của anh ấy thì ngay lập tức sẽ bắt anh ấy lấy vợ, sinh con, mà anh ấy lại không muốn kết hôn sớm. Anh ấy vẫn còn trẻ, sự nghiệp cũng chỉ mới bắt đầu, không sức đâu lo cho gia đình nhỏ của mình được.

“Phiên Phi, em có thể thông cảm với anh không?”

Tôi còn có thể nói được gì? Nói không thông cảm chắc? Đương nhiên không thể. Hơn nữa, chúng tôi chỉ mới tìm hiểu không lâu, bây giờ đã bàn đến chuyện kết hôn thì e rằng hơi sớm. Thôi được, hai người cứ tìm hiểu thêm một thời gian rồi hãy tính.

Buổi tối đi ăn ở một nhà hàng Hồ Nam, tôi đã gặp Điền Tịnh cùng một nhóm đồng nghiệp của cô ấy. Cô ấy phát hiện tôi tay trong tay với Sở Văn Phi bước vào thì trở mắt ngạc nhiên.

Tuy mấy năm không gặp nhưng Điền Tịnh vẫn nhận ra Sở Vân Phi ngay. Năm đó, anh ấy cũng là cậu lớp trưởng khôi ngô được rất nhiều cô gái để ý nên đã để lại ấn tượng sâu sắc.

Nhưng Sở Vân Phi lại không nhớ Điền Tịnh lắm, đến lúc tới giới thiệu thì anh ấy mới nhớ ra. “Cậu là Điền Tịnh? Còn nhớ ngày ấy cậu là học sinh ưu tú môn Anh văn. Xin chào, xin chào!”

Điền Tịnh cười gượng gạo. “Cậu nhớ nhầm rồi, mình không phải là học sinh ưu tú môn Anh văn, mà là môn Ngữ văn. Người học giỏi nhất môn Anh văn là Trần Lâm cơ!”

Nhắc đến cái tên Trần Lâm, Sở Vân Phi không hề tỏ ra ngại ngùng, vẫn trò chuyện vui vẻ: “Là cô ấy sao? Vậy thì mình nhớ nhầm rồi, thật ngại quá!”

Thấy Điền Tịnh cứ lân la dò hỏi, tôi phải vội vàng nói chen vào để cô ấy đi: “Điền Tịnh, đồng nghiệp đang gọi cậu kìa.”

Kể hoãn binh cũng chỉ hoãn được nhất thời, Điền Tịnh tạm thời đã bị đẩy đi nhưng tôi không thể trốn cô ấy cả đời được. Tôi và Sở Vân Phi còn chưa ăn xong bữa, Điền Tịnh đã chạy đến ngồi bên cạnh, nói có việc cần tôi giúp, bảo tôi ăn nhanh rồi đi cùng cô ấy.

Sở Vân Phi ngồi bên lịch sự, nho nhã hỏi: “Có chuyện gì thế? Xem mình có giúp được gì không?”

Điền Tịnh đương nhiên từ chối: “Không cần cậu phải hao tâm tổn sức, một mình Phiên Phi là được rồi.”

Điền Tịnh kéo tôi vào một quán trà gần đó, gặng hỏi tỉ mỉ, sau đó trách tôi có phải đầu heo không mà u mê thế, vẫn còn muốn cùng Sở Vân Phi tạo scandal?

“Cậu là con ngốc hả? Cậu ta trông khôi ngô, tuấn tú đấy nhưng đẹp trai thì làm gì? Trong quan hệ nam nữ, cậu ta luôn là kẻ tùy tiện. Về điểm này không phải cậu không biết, sao vẫn còn đồng ý hẹn hò với cậu ta?”

Tôi nhấn mạnh chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, không nên dùng con mắt cũ để đánh giá người khác.

“Anh ấy không còn là Sở Vân Phi thời mười tám, đôi mươi nữa, giờ anh ấy đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cậu phải tin vào khả năng phán đoán của mình, mình không phải là một đứa trẻ.”

“Yên Phiên Phi, mình sợ cậu lại biến thành Trần Lâm thứ hai mất! Hơn nữa, cái tên Sở Vân Phi này không tốt đẹp gì đâu. Năm đó cậu ta với Trần Lâm đã thành ra như thế, mà bây giờ ngay cả cô ấy là học sinh ưu tú môn Anh văn cậu ta cũng không nhớ. Mình cảm thấy cậu ta quá bạc tình!”

Tôi không nghĩ như vậy. “Đó là chuyện của bảy, tám năm về trước, không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường thôi.”

Điền Tịnh không thuyết phục nổi tôi, bèn thở dài lắc đầu. “Thôi, mặc kệ cậu, cậu tự giải quyết ổn thỏa đi.”

Tôi và Điền Tịnh nói chuyện một lúc lâu, đang định về thì Chu Nhất Minh gọi điện, giọng ử rừ: “A Phi, anh trai đau khổ quá!”

Tên tiểu tử này lại làm sao đây? Chẳng phải đang vô cùng thân mật với Tiêu Tương Tương sao? Có gì mà đau khổ? Lẽ nào mẹ anh ta biết chuyện Tiêu Tương từng kết hôn rồi ác gây đuổi đánh đôi uyên ương chẳng?

Lý do cụ thể Chu Nhất Minh không muốn nói qua điện thoại, chỉ hỏi chính xác tôi đang ở quán trà nào rồi mười phút sau đã có mặt. Ngồi xuống một cái là rót ngay cốc nước, tu ừng ừng rồi mới nói, mở miệng là thở dài, như thể trăm mối đang đè nặng lên vai.

“A Phi, Điền Tịnh, hai người thử tư vấn xem, anh trai phải làm thế nào đây?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh phải nói thì bọn em mới biết chứ? Sao hả, có phải chuyện Tiêu Tương Tương đã từng kết hôn bị mẹ anh phát hiện rồi không? Sao anh lại vô dụng thế, chuyện nhỏ như vậy mà cũng không giấu được?”

“Không phải anh vô dụng, mà căn bản không có cách nào giấu được, bởi vì Tương Tương còn có một đứa con. Con gái cô ấy năm nay mới hai tuổi, mặc dù trước mặt có thể để con bé ở nhà mẹ đẻ cô ấy nhưng sớm muộn gì cũng phải đón về.”

Tôi ngây ra một lúc lâu, vấn đề này đúng là khó giải quyết thật! Phụ nữ kết hôn hay chưa có thể không nhìn ra, nhưng nếu dẫu theo con gái thì muốn giả vờ chưa lập gia đình cũng không được. Đúng là nhìn không ra Tiêu Tương Tương là bà mẹ có đứa con hai tuổi.

“Cô ấy nói với anh từ bao giờ, sao ngay từ đầu không nói chuyện đã có con gái?”

Chu Nhất Minh nói mẹ anh ta đã tìm được đối tượng xem mặt nhưng anh ta không muốn đi nên đã thú nhận với mẹ là mình đã có bạn gái, anh ta định chủ nhật này sẽ đưa Tiêu Tương Tương về ra mắt.

Nhưng sau khi Tiêu Tương Tương nghe anh ta nói sẽ giấu chuyện cô ta đã từng kết hôn trước đây thì ngập ngừng nói cho anh ta biết, thực ra cô ta đã có đứa con gái hai tuổi đang gửi ở nhà mẹ đẻ. Công việc kinh doanh đã dần ổn định, cô ta định sẽ đưa con gái lên ở với mình. Như thế thì không có cách nào giấu được, giấu được một lúc chứ sao giấu được cả đời!

Diễn Tịnh nói thẳng thừng: “Chu Nhất Minh, em thấy hay là anh thôi đi. Chưa gì đã phải làm bố hờ thế này, em nghĩ là mẹ anh sẽ tức chết mất. Các cụ đã nuôi anh suốt hai mươi mấy năm trời, chẳng lẽ anh lại vì một người con gái quen chưa đến nửa năm mà khiến mẹ anh phải lâm bệnh?”

Tôi cũng đồng ý với quan điểm này, suy nghĩ một cách lý trí nhất, thực tế nhất thì chia tay sớm là giải pháp tốt nhất.

Chu Nhất Minh lại có vẻ do dự: “Như thế... chẳng phải quá bất công với Tương Tương sao? Thật sự cô ấy rất được, vừa tốt nét vừa giỏi giang, đối với anh rất tận tâm, chân thành. Haizz, thực sự anh không thể nói ra chuyện cô ấy đã từng kết hôn và đã có con, nếu biết mẹ anh sẽ buồn lắm. A Phi, em nghĩ cách giúp anh được không, xem có cách nào thuyết phục mẹ anh, giúp anh và cô ấy đến với nhau?”

Xem ra Chu Nhất Minh thấy khó mà vẫn muốn đâm đầu vào, tôi trừng mắt nói: “Không phải thế chứ anh Nhất Minh? Biết rõ là trong núi có cọp mà vẫn lao vào, anh yêu Tiêu Tương Tương đến thế cơ à?”

“Dù sao anh cũng thấy cắt đứt như thế thì thật không công bằng với cô ấy. Ly hôn đâu phải do lỗi của cô ấy! Anh nghe cô ấy nói, lão chồng trước đối xử với cô ấy rất tệ, thấy cô ấy sinh con gái liền bỏ đi tìm cô gái khác sinh con trai cho hấn ta. Em nói xem, thời đại này rồi mà vẫn còn trọng nam khinh nữ, cô ấy vợ phải thẳng chó má như thế thì hạnh phúc sao nổi! Bây giờ khó khăn lắm cô ấy mới vực dậy được và bắt đầu lại cuộc đời, anh không thể dìm cô ấy xuống vực một lần nữa, như thế quá nhẫn tâm!”

Cùng là phụ nữ, tôi cũng rất đồng cảm với Tiêu Tương tương vì đã gặp phải cảnh ngộ không may. Chu Nhất Minh đã khoan dung độ lượng như vậy, tôi không thể không nghĩ cách giúp họ.

Suy đi tính lại, cuối cùng vẫn không nghĩ ra cách nào khác, quyết định hay là cứ giấu nhẹm đi đã, bảo Chu Nhất Minh đưa Tiêu Tương Tương về ra mắt nhưng tuyệt đối không hé răng nói ra chuyện cô ấy đã từng kết hôn và có con, cố gắng chiếm tình cảm của bố mẹ trước, đợi hai người có cảm tình rồi hãy nói rõ mọi chuyện, như vậy khả năng thành công sẽ cao hơn.

Tuy nhiên, kế hoạch đã thay đổi nhanh chóng. Chưa được hai ngày, Tiêu Tương Tương đã xảy ra chuyện, cảnh sát đến tận nhà giải cô ta đi. Khi đó Chu Nhất Minh cũng đang ở cửa hàng, ngạc nhiên đến mức chẳng thốt nên lời, chỉ hỏi được câu: “Có... có chuyện gì thế?”

Cảnh sát cho biết, Tiêu Tương Tương ở Thâm Quyển đã lấy cắp của người ta tám mươi vạn tệ, người mất của đã đến đồn công an địa phương khai báo, bọn họ phải đưa cô ta quay về Thâm Quyển để điều tra vụ án.

Khi nghe tin tôi cũng vô cùng sửng sốt. Tám mươi vạn, con số này trong mắt người dân bình thường thì quả là con số thiên văn[4].

[4] Những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách giữa các hành tinh trong vũ trụ.

Tôi thật sự không hiểu, nhìn Tiêu Tương Tương phúc hậu, dễ thương như vậy, sao có thể lấy trộm của người ta tám mươi vạn tệ được?

Chu Nhất Minh cũng không tin, liên tục hỏi liệu có nhầm lẫn gì chẳng?

Cảnh sát không hơi đâu để ý anh ta, anh ta lại quay sang hỏi Tiêu Tương Tương: “Có phải có hiểu lầm gì không? Em mau giải thích rõ với mọi người đi!”

Tiêu Tương Tương mặt tái mét nhưng không phải vì sợ hãi, mà là vì phần nộ, cực kỳ phần nộ: “Là Tôn Xương Lợi báo án, nói tôi đã ăn cắp tài sản của anh ta đúng không? Được, tôi sẽ đi cùng các anh về Thâm Quyển gặp anh ta làm rõ sự việc, xem rốt cuộc tôi lấy cắp của anh ta hay anh ta nợ tôi?”

Chu Nhất Minh nghe thấy thế thì bỗng hoang mang, không biết cái tên Tôn Xương Lợi ấy là loại người gì, tại sao lại tố cáo Tiêu Tương Tương lấy trộm của anh ta tám mươi vạn tệ?

Cảnh sát từ chối tiết lộ tình tiết vụ án, Tiêu Tương Tương cũng không chịu nói rõ cho Chu Nhất Minh nghe, chỉ nói: “Chu Nhất Minh, em định nửa đời còn lại sẽ cùng anh sống những ngày tháng yên bình, bây giờ xem ra không được nữa rồi. Em không xứng với anh, anh hãy đi tìm một cô gái tốt hơn em.”

Chu Nhất Minh không biết rõ sự việc nên không cam tâm, đến tìm tôi nhờ giúp đỡ. “A Phi, chẳng phải Điền Tịnh có một ông chú làm ở Cục Cảnh sát sao? Em thân với cô ấy, bảo cô ấy giúp anh nghe ngóng tin tức, xem rốt cuộc chuyện của Tiêu Tương Tương là thế nào?”

18. Chương 2 - Phần 05

5.

Chuyện của Tiêu Tương Tương rốt cuộc là thế nào, tôi cũng rất muốn biết. Vừa nói với Điền Tịnh, cô ấy đã nhanh chóng nhờ vả chú dò hỏi và rất nhanh đã có tin tức.

Khi Điền Tịnh gọi điện cho tôi, giọng có vẻ rất xem thường: “Cái cô Tiêu Tương Tương ấy đã lừa chúng ta rồi, cô ta là một tên lừa đảo chính hiệu. Cái gì mà một phụ nữ bất hạnh, một bà mẹ đơn thân đáng thương chứ? Cô ta chưa từng kết hôn, mà là sống như nhân tình với một tay người Hồng Kông tên Tôn Xương Lợi ở Thâm Quyển.”

Thì ra Tiêu Tương Tương và cái tên Tôn Xương Lợi tố cáo cô ta tội ăn cắp tài sản đã sống chung với nhau mấy năm. Cô ta đến Thâm Quyển không lâu thì quen Tôn Xương Lợi. Cô ta trẻ trung, xinh đẹp, thấy hấn ta bèn dễ mất lợi dụng. Cô gái trẻ tự biết trình độ mình thấp kém, khó có thể sống một cuộc sống sung sướng hơn hấn mọi người. Cái lão người Hồng Kông giàu có đó tình nguyện chăm sóc cô ta, cho cô ta một cuộc sống sung túc, ổn định. Cô ta cũng không muốn tiếp tục sống những chuỗi ngày nghèo khổ nên đã chấp nhận sống với một người gấp đôi tuổi mình.

Tôn Xương Lợi lời lẽ ngọt ngào hứa hẹn, nói bà vợ già bên Hồng Kông của anh ta không biết đẻ, để ba đứa đều là con gái. Nếu cô ta có thể sinh được con trai, hấn sẽ bỏ bà vợ già và chính thức cưới cô ta về.

Tiêu Tương Tương nghe hấn nói vậy, một lòng một dạ muốn sinh con trai cho hấn. Cô ta mang thai ba lần đều phải bỏ đi vì siêu âm toàn là con gái. Đến lần thứ tư cũng là con gái nốt nhưng bác sĩ khuyên cô ta không nên phá thai, nếu lần này mà bỏ thì cả đời sẽ không có con được nữa. Cô ta không có sự lựa chọn nào khác nên quyết định sinh đứa bé này. Sau nhiều lần phá thai, sức khỏe đã giảm sút đáng kể, quá trình sinh đẻ cũng rất khó khăn. Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, bác sĩ nói cô ta không có khả năng sinh đẻ nữa.

Phải tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền, Tôn Xương Lợi rất thất vọng, giờ lại nghe tin Tiêu Tương Tương không thể sinh đẻ được nữa, hấn ta lại càng thất vọng. Tiêu Tương Tương theo hấn vài năm, cảm giác tươi mới cũng không còn, bây giờ đến con trai cũng không sinh được, trong lòng càng nguội lạnh. Hấn ta dễ mất tới một cô gái khác, cũng xinh đẹp như Tiêu Tương Tương năm xưa, ra sức dụ dỗ, dụ dỗ được rồi thì đưa cô gái đó về biệt thự của mình ở, hứa hẹn đủ điều như đã từng làm với Tiêu Tương Tương: “Chỉ cần em sinh cho anh đứa con trai, anh sẽ cưới em làm vợ.”

Sau khi biết Tôn Xương Lợi nuôi thêm cô Tam Nãi, Tiêu Tương Tương tức giận cãi nhau với hắn ta một trận. Nhưng có tác dụng gì? Đã hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông này thì đừng hy vọng có được sự tôn trọng của hắn ta.

Tôn Xương Lợi không những không quan tâm đến sự phẫn nộ của Tiêu Tương Tương mà còn tuyên bố thẳng thừng: “Ngay cả để con trai cô cũng không để được thì còn mặt mũi nào mà làm ầm lên. Nói cho cô biết, cô gái kia mang thai rồi, đi siêu âm là con trai. Thời gian này tôi không rỗi quan tâm đến cô. Cô nên an phận ở nhà trông con, tôi không bớt của cô miếng ăn, hộp nước. Nếu cô còn gây rắc rối, tôi sẽ tổng cô ra khỏi cửa.”

Vừa nghe nói Tam Nãi đã có bầu con trai, Tiêu Tương Tương cũng tự biết hai mẹ con cô ta đã không còn địa vị gì nữa. Tôn Xương Lợi sẽ không lấy, cũng không đối xử với cô ta tốt hơn đâu. Rõ ràng không thể tiếp tục bầu vú vào hắn ta được nữa, chi bằng giải tán càng sớm càng tốt, không thể hủy hoại phần đời còn lại của mình như vậy được.

Tiêu Tương Tương chuẩn bị đâu ra đấy rồi lặng lẽ ôm con rời khỏi Thâm Quyển, chỉ để lại cho Tôn Xương Lợi một mẩu giấy nói rõ quyết tâm rời xa hắn. Trước khi đi, cô ta rút tám mươi vạn tệ từ tài khoản của Tôn Xương Lợi. Cô ta và hắn sống cùng nhau nhiều năm, cũng chẳng khác gì vợ chồng, sổ tiết kiệm cũng như mật khẩu của hắn, cô ta đều nắm rõ. Cô ta nghĩ số tiền này Tôn Xương Lợi phải đưa cho cô ta và con gái là lẽ đương nhiên. Cô ta không ngờ, sau khi Tôn Xương Lợi phát hiện ra cô ta bỏ đi, liền báo công an là cô ta đã ăn cắp tài sản của mình, vì thế cảnh sát mới tìm đến tận nơi bắt cô ta đi.

Tôi hẹn gặp Chu Nhất Minh rồi kể cho anh ta nghe đầu đuôi sự việc. Sắc mặt anh ta tối sầm lại. “Nói như vậy là cô ấy vẫn luôn lừa dối anh, mẹ kiếp có phải anh trai rất ngốc, rất dễ bị lừa không?”

Đúng là Tiêu Tương Tương luôn lừa dối Chu Nhất Minh, hầu như không có câu nào là thật cả. Cái gì mà đi làm thuê kiếm tiền rồi về quê lập nghiệp, gì mà cuộc hôn nhân ngắn ngủi thất bại, gì mà vợ phải ông chồng phụ bạc, cô ta còn cố tình che giấu chuyện mình không thể sinh con được nữa chứ.

Đây chẳng phải muốn hại chết người ta sao? Chu Nhất Minh là con một, gia đình luôn mong mỗi anh ta có con nối dõi tông đường. Nói gì thì nói, giả sử không để được con trai lo hương hỏa, chí ít cũng phải có đứa cháu gái để ông bà vui vẻ lúc tuổi già. Hơn nữa, anh ta cũng rất thích trẻ con.

Điền Tịnh cũng mắng chửi thậm tệ, Tiêu Tương Tương đúng là một kẻ nói dối thành thần. Chu Nhất Minh toi công đối xử tốt với cô ta, không ruồng bỏ cô ta vì đã từng kết hôn và có con riêng, thương xót cô ta bất hạnh, nhiệt tình giúp đỡ cô ta gây dựng cuộc sống mới. Ai mà biết được có tấm lòng tốt lại phải chịu kết cục như thế này...

Đương nhiên tôi phải giúp anh ta nguôi giận. “Anh Nhất Minh, đừng giận nữa, loại phụ nữ như thế không đáng để anh tức tối.”

Chu Nhất Minh mặt buồn rười rượi, thở dài nói: “Không tức... không tức mới lạ. Mẹ kiếp, anh trai muốn tìm một cô gái tử tế để hẹn hò sao khó thế? Lần đầu đã vậy, lần thứ hai cũng thế nốt!”

Nói thật lòng, Chu Nhất Minh đúng là quá xui xẻo. Yêu cả hai cô, anh ta đều đối xử rất tốt nhưng tấm chân tình không được đền đáp. Nhậm Giai thì còn có thể châm chọc nhưng Tiêu Tương Tương thì thật là quá đáng. Chẳng trách anh ta giận dữ là phải.

Tiêu Tương Tương bị cảnh sát giải về Thâm Quyển và sẽ bị xét xử vì tội trộm cắp tài sản. Cô ta không phục, đòi mời luật sư kháng cáo. Vụ kiện cáo lằng nhằng này mãi vẫn chưa giải quyết xong. Cửa hàng quần áo cô ta mới mở ở phố đi bộ dành chuyển nhượng cho người khác, còn thời gian và sức lực đâu mà nghĩ đến chuyện kinh doanh nữa!

Địa bàn thuộc diện tắc tắc vàng như thế nhanh chóng có người đến tiếp quản. Cửa hàng tay chủ mới, biển hiệu hấp dẫn hơn, trang hoàng lộng lẫy hơn, nội thất tuy mới nhưng vẫn sửa sang lại toàn bộ, theo một phong cách hoàn toàn mới.

Như thế Tiêu Tương Tương đã biến mất hoàn toàn khỏi phố đi bộ, không còn chút dấu vết.

Chuyện của Tiêu Tương Tương khiến Chu Nhất Minh không vui, tôi và Điền Tịnh sắp xếp rủ anh ta đi giải khuây, dự định sẽ đi ăn trước, sau đó đi hát karaoke. Vừa vặn Đỗ Uy từ thành phố trở về, Điền Tịnh đưa

anh ấy cùng đi. Phòng karaoke có thể điều động một bàn mạt chược, bốn người hát chán rồi tụ lại thành một bàn mạt chược vừa đủ người chơi. Khi chơi mạt chược, Chu Nhất Minh thắng liên tục, người ta nói “đen tình đỏ bạc” quả không sai!

Tôi thì ngược lại, thua liên tục. Nhất là khi nhận điện thoại của Sở Văn Phi, tâm trí tôi đã bay đi đằng nào. Không thể thế được, nếu thua nữa thì tôi sẽ rỗng túi mất!

Sở Văn Phi nghe thấy tiếng chơi mạt chược ở đầu dây bên kia, lại biết tôi hoàn toàn thua nên nhất thời nổi hứng, nói: “Em đang ở đâu? Anh qua đó gỡ lại cho em.”

Tôi đang giậm chân giậm cẳng than thua, vừa nghe thấy có người tình nguyện đến gỡ gạc inh thì vui mừng khôn xiết, vội vàng bảo anh ấy đến ngay đi.

Điền Tịnh nghe nói Sở Văn Phi đến thì không sốc lắm, vì cô ấy đã biết rõ sự tình nhưng Chu Nhất Minh thì vô cùng ngạc nhiên: “Cái gì? Sở Văn Phi là cái tay lớp trưởng lớp em từng làm chấn động toàn trường một thời ấy hả? Yên Phiên Phi, em liên lạc lại với cậu ta từ khi nào thế?”

Điền Tịnh ngồi cạnh bên thêm mắm thêm muối: “Anh Chu Nhất Minh vẫn chưa biết hả? Yên Phiên Phi liên lạc lại với cậu ta từ lâu rồi, bọn họ còn đang hẹn hò nữa đấy!”

“Cái... gì?! Yên Phiên Phi, nào em có vấn đề à?”

Tôi không muốn nghe tiếp nữa, lập tức phản bác lại: “Sao lại nói thế? Não của em vẫn tốt, não của anh có vấn đề thì có, ngốc nên bị người ta quay như chong chóng!”

“Đúng, anh ngốc nên bị người ta quay như chong chóng. Nhưng chuyện đó cũng có nguyên do của nó, trước đây anh chưa từng quen biết Tiêu Tương Tương, không hiểu rõ con người cô ta. Còn Sở Văn Phi, trước đây cậu ta từng làm chuyện gì không phải em không biết, vậy mà không chút đắn đo đã vội đồng ý hẹn hò với cậu ta. Yên Phiên Phi, em còn ngốc hơn anh gấp vạn lần.”

“Trước đây là trước đây, anh nhắc lại chuyện cũ của người ta thấy thú vị lắm à? Còn không cho người ta có cơ hội lãng tử quay đầu quý nghìn vàng nữa!”

“Đúng, lãng tử quay đầu quý nghìn vàng, nhưng liệu đã có mấy lãng tử thật sự quay đầu? Yên Phiên Phi, em nhớ cho anh trai câu này: Phòng cháy, phòng trộm cắp, phòng lãng tử, sau này gặp chuyện gì đừng có trách anh trai không nhắc nhở!”

“Không cần anh phải nhắc nhở, chuyện của em, em tự biết cân nhắc.”

“Biết cân nhắc là tốt, biết cân nhắc là tốt nhất! Anh vừa gặp chuyện như thế nên không hy vọng em gái lại bước vào vết xe đổ của anh. Anh bị con gái lừa thì cũng chẳng mất gì, nhưng em mà bị con trai lừa đến mức ẽnh bụng ra rồi về nhà khóc thì thê thảm lắm đấy!”

“Hứ, đúng là cái đồ mồm quạ, anh nói tốt một chút không được à? Nếu không vì anh đang có chuyện buồn thì em đã đá anh một cái sang Siberia rồi!”

Tôi đầu khẩu với anh ta một hồi, không lâu sau thì Sở Văn Phi đến. Tuy Chu Nhất Minh không thích con người anh ấy nhưng vẫn không để lộ ra mặt, cũng không nhắc lại chuyện năm xưa, chỉ trò chuyện lấy lệ với anh ấy vài câu.

Sở Văn Phi vừa đến, tôi đã đứng lên nhường chỗ cho anh ấy chơi. Quả nhiên anh ấy là một tay chơi mạt chược cừ khôi, ngồi xuống là giúp tôi thu tiền về. Anh ấy và Chu Nhất Minh, kẻ tám lạng người nửa cân, dường như hai người cứ luân phiên nhau thắng làm cho đôi Điền Tịnh và Đỗ Uy thua liên tiếp.

Chơi đến mười hai giờ thì nghỉ, tôi không những thu về được số tiền đã thua mà còn lời thêm mấy trăm tệ nữa, sung sướng cười tít mắt.

Sau khi ra khỏi quán karaoke, Điền Tịnh và Đỗ Uy cùng đi xe đạp điện về, lúc đầu tôi và Chu Nhất Minh cùng đi con ngựa sắt yêu quý của tôi tới, nhưng Sở Văn Phi muốn lái xe chở tôi về nên tôi để Chu Nhất Minh một mình cưỡi con ngựa sắt của tôi, con tôi ngồi xe của Sở Văn Phi.

Sở Vân Phi không đưa tôi về nhà ngay, anh ấy nói hơi đói, hay là đi ăn đêm đã. Nhắc đến tôi cũng cảm thấy đói, thế là cùng anh ấy đi đến nhà hàng cánh gà nướng. Cánh gà nướng thơm phức cùng với ly bia mát lạnh, đúng là ngon nhất trên đời!

Tôi đang ăn, mồm miệng dính đầy dầu mỡ thì Chu Nhất Minh gọi: “Anh về đến nhà rồi, sao hai người vẫn chưa đến nơi? Con ngựa quý của em để ở đâu đây?”

“Bọn em đang đi ăn đêm, một lúc nữa mới về cơ, anh cứ để xe của em ở nhà anh cũng được.”

“Nhà anh làm gì còn chỗ nào để con ngựa quý của em nữa, không phải em không biết, nhà kho nhà anh đã để hai chiếc xe đạp của anh rồi, lại thêm trăm thứ bà dằn của mẹ anh nữa, kín hết chỗ rồi.”

“Vậy anh tìm bố em, lấy chìa khóa nhà kho rồi cất vào giúp e với... À, không được, giờ này bố em đã ngủ rồi. Hay là kệ đi, anh cứ để ở dưới lầu, lát nữa về em tự cất.”

“Để dưới lầu không ai trông, em không sợ mất à? Mấy hôm trước ở trong khu loạn lên vì mất trộm, em quên rồi à? Thôi được rồi, anh trai chịu một tí vậy, không ngủ ngồi trông xe cho em. Em ăn nhanh lên rồi về còn cất xe. Ăn nhanh lên, nghe rõ chưa?”

“Anh Nhất Minh, không phải khổ thế đâu, nếu anh buồn ngủ rồi thì cứ về ngủ đi. Xe cứ dựng dưới lầu là được rồi, em không tin mình lại đen đủi đến mức để có một lát đã bị lấy trộm đâu.”

Ngắt điện thoại, tôi lại tiếp tục ăn uống, sau khi ăn uống no nê, Sở Vân Phi lại lái xe đưa tôi về nhà. Trên đường đi, anh ấy lái xe rất chậm, nói là vừa uống bia đi nhanh quá dễ xảy ra tai nạn. Tôi cũng đồng tình: “Vâng, đi chậm một chút thì hơn, vừa nãy uống bia như uống nước ngọt, em uống hơi nhiều nên giờ cảm thấy chóng mặt.”

Sở Vân Phi nghe thấy thế thì dừng xe lại, giơ tay lên ấn ấn thái dương tôi. “Em chóng mặt à? Làm như thế này có thấy dễ chịu hơn không?”

Cảm giác thoải mái, dễ chịu dần dần lan tỏa, tôi từ từ nhắm mắt lại để mặc cho anh ấy xoa trán, xoa xoa ấn ấn rồi anh ấy cúi xuống hôn tôi. Đôi môi mềm mại cùng mùi bia phả vào mặt, anh ấy hôn trán tôi, rồi từ từ dọc theo trán xuống dưới, cuối cùng chạm vào môi tôi. Anh ấy mơn trớn bờ môi tôi, từ mềm mại như nước chuyển thành cuồng nhiệt như lửa.

Đây không phải lần đầu tiên Sở Vân Phi hôn tôi, sau tối hôm anh ấy hôn tôi, nụ hôn đã trở thành một phần không thể thiếu mỗi khi hai chúng tôi ở bên nhau. Nụ hôn giữa hai người khác phái đã mang lại cho tôi một trải nghiệm chưa từng có, mỗi nụ hôn của anh ấy đều khiến tâm trí tôi bay bổng.

Lúc này cũng thế, trái tim và tâm trí tôi như đang dập dờn, bay bổng, tựa như gió xuân lướt trên mặt hồ lay động. Hôn đến không còn biết những gì đang diễn ra xung quanh, hai tay anh ấy bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, mơn trớn cơ thể tôi. Cảm giác bàn tay anh ấy như có một luồng điện chạy dọc cơ thể, người tôi run rẩy, mềm nhũn.

“Phiên Phi!” Sở Vân Phi vừa vuốt ve vừa thì thầm vào tai tôi. “Hay là tối nay đừng về nhà nữa, đến nhà anh đi!”

Ý thức của tôi đã đi đâu mất rồi, có chút men lại càng bị anh ấy dễ dàng dụ dỗ. Tôi đang mơ mơ màng màng gật đầu thì tiếng chuông điện thoại vang lên, không gian yên tĩnh trên xe càng khiến tiếng nhạc trở nên chói tai. Giật mình choàng tỉnh, tâm trí tôi dường như đã thoát khỏi những mơ hồ hoan lạc.

Là Chu Nhất Minh gọi, vừa nghe điện đã thấy anh ta gầm lên như sấm rền bên tai: “Bé bự, sao em vẫn chưa về? Ăn đêm nhiều thế không sợ béo như heo à? Mau về đi, anh trai trông con ngựa quý của em đã lâu quá rồi đấy, em không muốn ngủ nhưng anh trai thì muốn!”

“Em bảo anh cứ để xe dưới lầu về ngủ rồi mà, ai bảo anh trông xe hộ em chứ?”

“Anh trai đi xe của em thì đương nhiên phải có trách nhiệm, không trông, nhớ mất lại phải mua xe mới đến em à? Không nói nhiều nữa, em nhanh chóng về cất xe đi, cho em năm phút nữa phải có mặt!”

Bị Chu Nhất Minh làm ồn, sau khi ngắt điện thoại, tôi đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, nhìn Sở Vân Phi cười xin lỗi. “Xem ra em phải mau chóng về rồi.”

19. Chương 2 - Phần 06

6.

Khi Sở Vân Phi đưa tôi về đến nơi, Chu Nhất Minh vẫn đang đứng đợi ở dưới lầu. anh ta ngồi ghé vào con ngựa quý của tôi, tư thế chuẩn bị gọi cho tôi cuộc nữa, thấy tôi lộ mặt ra liền nói: “Đại tiểu thư, cô đã về rồi!”

Trước mặt Sở Vân Phi, tôi ôn tồn, hòa nhã nói cảm ơn Chu Nhất Minh vì đã trông xe hộ tôi. Đợi đến khi Sở Vân Phi lái xe đi khỏi, tôi lập tức nổi máu điên: “Chu Nhất Minh, anh nhiều vừa vừa thôi chứ! Em với bạn trai đang ở bên nhau, anh gọi điện làm hỏng hết cả không khí lãng mạn, có biết không hả?”

“Yên Phiên Phi, anh không sợ nói cho em biết, anh trai cố tình phá bình đây. Muộn như thế rồi mà em vẫn còn ở bên ngoài với cậu ta, anh sợ em lại khôn ba năm đại một giờ! Mà người em có mùi gì thế? Mùi bia... em uống bia à?”

“Hay nhỉ? Uống tí bia thì có gì mà ngạc nhiên ghê thế?”

“Đại tiểu thư ơi, rượu bia là bà mai đấy, có biết không hả? Cô nam quả nữ ngồi uống rượu với nhau, say rồi rất dễ xảy ra chuyện. Em có biết bao nhiêu cô gái đã đánh mất trinh tiết chỉ vì say rượu không? Sao muộn như thế rồi mà vẫn còn uống rượu với Sở Vân Phi hả?”

“Chu Nhất Minh, anh lắm mồm vừa vừa thôi, cần nhằn chẳng khác gì bố em!”

Nói xong, tôi bèn đi đến nhà kho dưới lầu mở cửa. Chu Nhất Minh dắt xe vào trong giúp tôi miệng vẫn còn lầu bầu: “Em bảo anh nói nhiều nhưng anh vẫn còn muốn nói một câu, Yên Phiên Phi, em nên cảnh giác với Sở Vân Phi, nhất định không được vội vàng cùng cậu ta làm... chuyện ấy trước đây! Cần thận không lại giống bọn Trần Lâm ngày trước!”

Tôi trả lời anh ta bằng cú đóng sầm cửa lại. “Anh nói cái gì? Em không thèm nghe nữa đâu!”

Miệng thì nói vậy nhưng sau khi về nhà, nằm trên giường tôi cứ nghĩ mãi về lời Chu Nhất Minh nói. Đã có một bài học rồi, tôi nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa. Nếu xảy ra chuyện thì sẽ chẳng có ai đồng tình với tôi, sẽ chỉ mắng tôi ngu ngốc mà thôi.

Tối qua Sở Vân Phi muốn tôi về nhà anh ấy, may mà tôi kịp thời tỉnh ngộ, không đồng ý. Nếu thật sự tôi lên giường với anh ấy nhanh như thế thì đúng là thiếu thận trọng quá! Thời đại bây giờ tuy không quá nặng nề chuyện ấy nhưng là con gái vẫn nên cẩn trọng thì hơn. Một người con gái tùy tiện đến nhà bạn trai ngủ qua đêm thì liệu có được người bạn trai đó tôn trọng không? Chắc chắn là không.

Tôi công nhận Chu Nhất Minh nói đúng, không nên vội vàng cùng Sở Vân Phi làm chuyện ấy. Tuy tôi hoàn toàn bị lôi cuốn bởi nụ hôn của anh ấy, vòng tay của anh ấy, nhịp tim, hơi thở của anh ấy... nhưng có một số phòng tuyến không dễ dàng buông bỏ.

Nhưng Sở Vân Phi lại muốn vượt qua phòng tuyến đó. Mấy lần bị tôi từ chối, anh ấy bắt đầu vô tình mà hữu ý nói bóng gió xa xôi, gì mà nam nữ thành niên không nên quá mô phạm trong mối quan hệ khác giới, cuộc sống ngắn ngủi, phải mau chóng tận hưởng, mà cái thú vui hoan lạc trong quan hệ nam nữ đó nên tận hưởng khi còn trẻ.

Tôi nghe nhiều cũng thấy động lòng. Nam nữ yêu nhau, mùi vị thế nào tôi chưa từng được trải nghiệm. Những kiến thức thu được từ truyền hình và trong sách vở đều coi đó là cực lạc chốn nhân gian. Cùng Sở Vân Phi thể nghiệm cảm giác cực lạc chốn hồng trần cũng chẳng phải chuyện gì xấu xa. Trai chưa vợ, gái chưa chồng, tôi thích anh ấy, anh ấy thích tôi, đến một lúc hai thể xác và tâm hồn hòa quyện lại làm một chẳng phải là chuyện trăng đến rằm trăng tròn sao?

Việc gì phải nghĩ nhiều như thế? Anh ấy nói đúng, cuộc sống ngắn ngủi, phải nhanh chóng tận hưởng hết những lạc thú ở đời. Trẻ không chơi già lại ân hận!

Ý chí của tôi không còn kiên định nữa. Mà hôm nay, khi Sở Vân Phi tới trường đón tôi, anh ấy đã chuẩn bị rất chu đáo, trước tiên là tặng tôi một bó hoa hồng rất to, sau đó cùng tôi ăn tối dưới ánh nến lung linh, trong một bầu không khí lãng mạn không thể lãng mạn hơn, anh ấy lại một lần nữa đề nghị tôi đến nhà anh ấy. Tôi lưỡng lự, không gật cũng chẳng lắc, anh ấy đã tận dụng cơ hội đó mỉm cười dịu dàng, nói: “Không từ chối có nghĩa là đồng ý rồi nhé!”

Tôi tỏ ra do dự: “Nhưng nếu không về nhà, em biết nói với bố thế nào đây?”

“Gọi điện cho bố em, nói hôm nay ngủ nhà Điền Tịnh là được rồi.”

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lôi điện thoại ra gọi cho bố tôi thật, bố tôi nghe xong không phản đối gì nhưng ở đầu dây bên kia lại nghe thấy tiếng nói của Chu Nhất Minh: “Cái gì, Yên Phiên Phi nói đêm nay cô ấy không về nhà à? Chú đưa điện thoại cho cháu, cháu có chuyện muốn nói với cô ấy.”

Người nghe điện thoại lại chuyển thành Chu Nhất Minh. Chết rồi, sao anh ta lại ở nhà tôi ngay lúc này cơ chứ?

“Yên Phiên Phi, em về nhà ngay! Về nhà ngay, anh trai có chuyện muốn nói với em đây!”

“Anh tìm em có việc gì? Sao anh lại ở nhà em?”

“Hôm nay đi dự tiệc, có người ột cây thuốc Trung Hoa nên anh mang sang biếu bố em.”

Ban Quản lý đô thị của Chu Nhất Minh thường xuyên có người mời đi ăn uống, ăn uống no say còn biếu thuốc, biếu rượu. Anh ta và bố anh ta đều không hút thuốc nên mỗi lần được ai biếu là anh ta lại mang sang cho bố tôi.

“Yên Phiên Phi, em về nhà ngay đi, anh trai có việc gấp lắm, em mà không về là anh sang nhà Điền Tịnh tìm em đấy!”

Anh ta đang ở nhà tôi khiến tôi hơi chột dạ, nhụt chí, gắng lên không về sợ anh ta lại đâm bị thóc, chọc bị gạo trước mặt bố tôi.

Bố tay! Tôi đành bảo Sở Vân Phi chở tôi về, mặt lộ rõ vẻ thất vọng, anh ấy nói: “Cái tay Chu Nhất Minh đó đúng là loại biết phá bình nhất trên đời!”

Sau khi về nhà, nhìn thấy Chu Nhất Minh, tôi mặt nặng mày nhẹ nói với anh ta: “Nói, tìm em có việc gì?”

Anh ta cười đùa cợt nhả: “Anh trai nhớ em, không được à?”

Biết thừa là anh ta chỉ kiếm cớ bắt tôi về, tôi “hừ” một tiếng rồi nói: “Đúng là mặt trời trán bóng, ai mượn anh nhớ!”

Nói xong, tôi bước thẳng vào phòng, Chu Nhất Minh đã thân thuộc nên không câu nệ cũng bước vào theo tôi, thì thầm: “Em thật biết nói dối, cái gì mà tối nay ngủ nhà Điền Tịnh, anh thừa biết hôm nay Điền Tịnh lên thành phố thăm Đồ Uy rồi. Em bịa chuyện giỏi thật đấy!”

Nói dối bị lật tẩy, tôi tức giận nhিম chăm chăm vào anh ta. “Cần anh phải quản chắc?”

“Anh cũng chỉ vì muốn tốt cho em thôi. Yên Phiên Phi, em nghe anh khuyên một câu nhé, em và Sở Vân Phi hẹn hò, anh không nói làm gì, như em đã nói lãng tử quay đầu quý nghìn vàng, được, chúng ta sẽ cho cậu ta cơ hội thể hiện, nhưng em tuyệt đối không được để dãi đồng ý lên giường với cậu ta, không tốt đâu!”

“Anh cứ lải nhải như ông cụ ấy, anh đi mau, đi mau lên, anh ở đây ồn chết đi được.”

Tôi đuổi Chu Nhất Minh đi ra. Cái tên này thật là phiền phức, nói nhiều như thế làm gì, việc của tôi, tôi tự biết cách giải quyết, anh ta biết gì mà nói!

Sau đêm đưa tôi về nhà, mấy ngày liền không thấy bóng dáng Sở Vân Phi, gọi điện thì anh ấy đều nói lấp lửng công ty nhiều việc quá, bận đến nỗi không trò chuyện được.

Khi Sở Vân Khiết đến đưa đón Đào Đào, tôi thuận miệng hỏi cô ấy tình hình gần đây của em trai cô ấy, cô ấy cũng ấp a ấp úng, nói không rõ ràng.

Tôi cảm thấy không thoải mái lắm, lẽ nào anh ấy cũng giống Đới Thời Phi đột nhiên thay đổi ý định, muốn rời xa tôi? Tại sao? Không phải vì tôi cứ lần lữa không chịu lên giường với anh ấy chứ? Chắc là không phải. Đêm đó anh ấy không hề tỏ ra tức tối, vẻ mặt chỉ hơi thất vọng chút thôi.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể lý giải được, cảm giác như bị ai đó nhốt vào hồ lô vậy, chán nản vô cùng.

Tôi than thở với Điền Tịnh, cô ấy đã đưa ra một gợi ý: “Cậu ta không đến tìm cậu thì cậu tự đến tìm cậu ta. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, gặp trực tiếp hỏi là ra ngay thôi!”

Tôi nghĩ cũng có lý, ở đây chán nản, buồn bực, chi bằng đến tìm Sở Vân Phi hỏi cho ra nhẽ. Công ty của anh ấy nằm trên đường Tây Hoa, tuy tôi chưa từng đến đó nhưng có lần ngồi trên xe đi ngang qua, anh ấy đã chỉ cho tôi. Tôi bảo Điền Tịnh đi cùng, giả vờ là đi mua sắm, tiện thể tạt qua xem anh ấy thế nào, như vậy sẽ không quá đường đột.

Nhưng Sở Vân Phi lại không có mặt ở công ty. Cô lễ tân nói mấy ngày nay anh ấy có việc, không đến công ty. Thật kỳ lạ, rõ ràng anh ấy nói công ty có nhiều việc, không thể đến gặp tôi mà.

Hơn nữa, khi cô lễ tân đó nói anh ấy có nhiều việc thì biểu hiện có vẻ khác lạ, hết nhìn tôi lại nhìn Điền Tịnh, ánh mắt có vài phần dò xét. “Xin hỏi hai cô là thế nào với Giám đốc Sở?”

Tôi do dự một lúc rồi nói: “Chúng tôi là bạn học cũ của anh ấy.”

Cô nhân viên lễ tân gật gật đầu, không nói gì nữa, tôi cũng không tiện hỏi thêm, bối rối quay người định về. Sau khi đi rồi mới nhớ là để quên chiếc ô trên bàn lễ tân, liền quay lại lấy. Vừa đẩy cửa ra thì thấy cô lễ tân đang mặt mày hớn hớn nói chuyện điện thoại.

“...Đúng thế! Lúc đầu tôi cứ nghĩ lại có cô gái nào đó tìm đến làm ầm lên cơ, thì ra chỉ là bạn học cũ của anh ta... Chắc chắn chỉ là bạn học cũ thôi, tôi quan sát bọn họ một lúc, thấy không có vẻ gì khác lạ. Không giống như cô gái mấy hôm trước đến, vẻ mặt đau khổ thù địch, bụng to như thể úp một cái nồi vào bụng ấy... Mấy hôm nay không thấy mặt mũi Giám đốc Sở đâu, chắc bị cô gái đó quấy nhiễu, không sống nổi rồi. Xem ra lần này anh ta không cưới cũng không được.”

Nghe được mấy câu đó mà trái tim tôi dường như tan nát. Tôi đúng là một con ngốc!

Điền Tịnh ở bên cạnh cũng nghe thấy hết, nhưng cô ấy không hề tỏ ra ngạc nhiên. “Xem ra Sở Vân Phi lại làm con nhà người ta bụng to rồi, thật đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!”

Ngày hôm sau, gặp Sở Vân Khiết ở trường mẫu giáo, tôi đã hỏi thẳng: “Nghe nói có một cô gái bụng to đến tìm Sở Vân Phi, chuyện là thế nào ạ?”

Sở Vân Khiết ngây ra một lúc rồi ấp a ấp úng nói: “Em đã biết cả rồi hả? Sao em lại biết thế?”

Tôi không muốn nói nhiều, chỉ thốt ra một câu: “Nếu không muốn người khác biết thì đừng làm.”

“Phiên Phi, cô gái đó là bạn gái cũ của Vân Phi hồi ở Quảng Đông, bọn họ yêu nhau một thời gian, sau đó Vân Phi và cô ta đã chia tay. Ai biết được nửa năm sau cô ta lại vác cái bụng to tướng đến tìm, đó là việc ngoài ý muốn!”

“Trước khi chia tay, Sở Vân Phi không biết cô ta đã có bầu sao?”

Sở Vân Khiết ngập ngừng: “Phiên Phi, đây là chuyện riêng của Vân Phi... tuy là chị gái của nó nhưng cũng không nên nói gì nhiều, hay là để Vân Phi tự nói với em đi!”

Chiều hôm đó, Sở Vân Phi tự đến đón tôi tan làm, sau mấy ngày không gặp, trông anh ta như thể không còn chút thần sắc nào, mặt mày ủ ê, chán nản, rõ ràng cô bạn gái cũ có bầu đó đã khiến anh ta rất căng thẳng. Sau khi đưa tôi đến nhà hàng Tây mà chúng tôi thường hay lui tới, anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt giải thích.

“Phiên Phi, trước đây anh từng nói với em, hồi ở Quảng Đông anh đã yêu một cô gái rất đẹp, anh không hề giấu em đúng không? Lúc đầu anh và cô ta ở bên nhau hai năm, cảm thấy rất vui vẻ, nhưng sau đó cô ta cứ nằng nặc đòi anh phải cưới. Anh không muốn cưới, cô ta liền tỏ ra không vui rồi thường xuyên cãi nhau. Cứ cãi nhau như thế khiến anh thấy chẳng còn thú vị gì nữa, định sẽ chia tay, ai ngờ cô ta cảnh giác anh có ý đồ muốn chia tay, liền ra tay với cái bao cao su để có thai rồi ép anh phải cưới. Anh đương nhiên không

chấp nhận, có con không phải do anh muốn, lúc đó cô ta đã lợi dụng điểm yếu để uy hiếp anh nhưng bất luận thế nào anh cũng không chịu khuất phục, cho nên anh đã để ba nghìn tệ lại cho cô ta đi phá thai rồi một mình quay về quê. Anh cứ nghĩ cô ta không tìm thấy anh thì sẽ tự động đi phá thai, ai ngờ bây giờ tự nhiên cô ta lại vác cái bụng to tướng đến tìm. Người phụ nữ này sao lại như thế chứ, cô ta khiến anh tức chết mất!”

Sở Vân Phi nói lý lẽ một hồi, mắt mũi tôi trợn ngược vì phải nghe những điều chưa được nghe bao giờ. “Cô ta mang thai con của anh, vậy mà anh để lại ba nghìn tệ rồi im hơi lặng tiếng biến mất?”

“Có phải anh bắt cô ta mang thai đâu. Về mặt này anh vẫn luôn thận trọng, anh không muốn lại xảy ra sơ sót như trước đây, mỗi lần gần gũi với cô gái nào anh không hề quên đeo bao cao su. Có trời mới biết cô ta học được cái thói ấy ở đâu, cô ta lấy kim chọc thủng bao cao su, cô ta làm như vậy là cố tình đưa anh vào tròng! Cô ta thật là quá đáng!”

Công nhận như vậy cũng hơi thủ đoạn nhưng một bàn tay vỗ không thành tiếng, Sở Vân Phi cũng thật quá đáng. Nghe anh ta nói thì biết, chắc chắn anh ta đã lên giường với không ít cô gái, nhưng lại không hề có ý định gần bó lâu dài, cứ nhắc đến chuyện kết hôn, con cái là anh ta lập tức cao chạy xa bay, không có chút trách nhiệm nào.

“Tại sao cứ phải vội vàng kết hôn? Kết hôn rất phiền phức, anh muốn tận hưởng cảm giác yêu đương khi còn trai trẻ.”

Nói cách khác, trước mắt anh ta chỉ muốn yêu chứ không muốn cưới. Cảm giác tận hưởng lớn nhất của anh ta khi yêu các cô gái là những lạc thú giữa nam và nữ, chỉ có tình dục, không có tình yêu.

“Phiên Phi, đầu đuôi câu chuyện là như vậy. Anh vốn không muốn em phải bận tâm đến chuyện đó, đợi đến khi giải quyết xong anh sẽ đến tìm em.”

“Anh định giải quyết như thế nào?”

“Cô ta đã có thai hơn tám tháng rồi, bây giờ muốn phá cũng không được, chỉ có thể để sinh thôi. Bố mẹ anh cũng rất muốn có cháu bé, nói cô ta sinh ra rồi để họ nuôi. Nếu cô ta không đồng ý, muốn tự nuôi thì cũng được, anh sẽ đưa cho cô ta một ít tiền, chứ kết hôn thì tuyệt đối không.”

“Đã có con rồi mà anh vẫn không định kết hôn à?”

“Anh đã nói rồi, anh sẽ không chịu khuất phục đâu.” Anh ta oai phong lẫm liệt như sẵn sàng tử vì đạo vậy.

Tôi thật sự giận quá hóa cười. “Sở Vân Phi, quả nhiên anh không muốn làm lãng tử quay đầu!”

Mèo không thể không ăn vụng! Tôi cứ khăng khăng nhìn Sở Vân Phi với con mắt khác xưa. Kết quả... kết quả cho thấy thị lực của tôi quá kém, phải đi khám thôi!

Người phục vụ đã mang đồ ăn đến nhưng tôi không muốn ăn chút nào. Ngồi đối diện với một con người bề ngoài ngọc ngà, bên trong xơ mướp này, tôi thật không nuốt nổi.

Tôi cầm túi xách đi thẳng, trước khi đi còn trịnh trọng nói với anh ta một câu: “Xin anh một việc, được không?”

“Việc gì?”

“Sau này đừng bao giờ đến tìm tôi nữa, cũng đừng nói với ai là anh quen biết tôi, càng không nên nói chúng ta đã từng hẹn hò... Tôi... không... đủ... khả năng... chịu mất... như... người đó!”

Tôi về đến nhà thì thấy Chu Nhất Minh đang ở đó. Tôi mặc kệ anh ta, đi thẳng vào trong phòng. Chẳng biết anh ta thích thú cái gì mà theo vào, lên lút hỏi: “Em... và Sở Vân Phi thế nào rồi?”

Nghe cái ngữ điệu ấy là biết ngay anh ta đã phong thanh nghe được điều gì rồi, chắc chắn là Điền Tịnh, cái loa phóng thanh ấy nói rồi. Tôi giận dữ quay đầu lại, nói: “Liên quan gì đến anh?”

Anh ta nheo mắt nhìn sắc mặt tôi. “Có vẻ như trò chơi đã kết thúc rồi, vừa mới ngã bài rồi đúng không? Từ đầu anh trai đã nói rồi, phòng cháy, phòng trộm cắp, phòng lãng tử, em còn không chịu nghe...”

Tôi gào lên. “Đều tại cái mồm quạ thói nhà anh đấy, chuyện đang tốt cũng thành xấu. em muốn xé rách cái miệng của anh ra!”

Tôi vừa nói vừa bổ nhào đến như muốn xé miệng của anh ta thật. Anh ta vội vàng lấy tay ôm đầu, tôi không xé được miệng thì quay sang véo tay. Anh ta đau tới mức nhắm mắt nhắm mũi. “A!... Yên Phiên Phi, sao lại như thế, tại sao em lại đánh anh? Có phải anh bỏ rơi em đâu?”

Không cần phải lý do, đánh nhảm còn hơn bỏ sót. “Giờ em đang điên tiết đây, gặp ai em đánh người ấy, ai bảo anh vào cho em đánh. Đánh chết anh này, đánh chết này, đánh chết này...”

20. Chương 2 - Phần 07

7.

Ngày trước tôi có đọc được một bài viết trên BBS, nội dung như sau:

Sống hai mươi năm, cự tuyệt người khác ba lần và bị cự tuyệt hai lần, có thể được coi là thắng cuộc trong nửa đầu của một đời người.

Tôi đã sống hai mươi lăm năm, đã từng yêu hai người đàn ông, bị từ chối một lần và từ chối người ta một lần, như vậy nửa đầu của cuộc đời coi như hòa.

Đối Thời Phi và Sở Vân Phi, tên của hai người đều có chữ “phi” giống tôi, nhưng lại không phải là người được số phận sắp đặt sẽ sát cánh bay cùng tôi trong nửa đời còn lại. Tất cả thời gian, sức lực và tinh thần đều mất đi trong vô vọng nhưng những hồi ức đẹp đẽ đều không quên được, đúng là vận số không tốt!

Nhưng nghĩ kỹ lại một chút lại thấy vẫn còn may vì thời gian ở bên họ không dài, đã không phải người tốt thì càng sớm nhận ra càng có lợi ỉnh, còn hơn đợi đến khi sắc tàn lực kiệt, bị người ta lạnh nhạt bỏ rơi. Như vậy cũng coi như số mệnh không quá tồi!

Từ lần đó Sở Vân Phi không đến tìm tôi nữa, chỉ gửi một tin nhắn: “Anh cứ nghĩ em là một phụ nữ hiện đại, cởi mở, biết tận hưởng cuộc sống, chiều bản thân, không ngờ suy nghĩ của em lại cổ hủ như thế. Chuyện anh và bạn gái trước đã từng quan hệ và có con lại khiến em khó chấp nhận đến thế sao? Anh không tin khi em và bạn trai trước yêu nhau chỉ đơn thuần tay trong tay và hôn môi.”

Cái tên này thật sự không thể cứu vãn được nữa, ngay cả lý do tôi từ chối anh ta cũng không nhận ra được. Tôi cũng chẳng hơi đâu đi giáo huấn anh ta, xóa sạch tin nhắn và cả số điện thoại của anh ta.

Sau khi tôi chia tay Sở Vân Phi, mỗi lần đến trường đưa đón Đào Đào, Sở Vân Khiết đều tỏ ra lúng túng, gượng gạo. Thực tế tôi không hề tỏ thái độ gì khác thường, oan có đầu nợ có chủ, tôi và Sở Vân Phi có thể nào thì cũng là chuyện giữa tôi và anh ta, tôi không xấu xa đến mức giận cá chém thớt, trút giận trên chị gái và cháu trai anh ta. Nhưng không biết có phải người làm mẹ nào cũng nhạy cảm, đa nghi như thế không, Sở Vân Khiết lại đi tìm hiệu trưởng xin cho Đào Đào chuyển lớp.

Khi bị hiệu trưởng gọi lên nói chuyện, tôi tức đến mức muốn chửi. Mẹ kiếp, sao cô ta có thể nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của tôi như thế?

Hiệu trưởng nói bà ấy đã đồng ý cho Đào Đào chuyển lớp nhưng tuyệt đối không phải vì bà ấy không tin tưởng đạo đức nghề nghiệp của tôi, mà là để tránh những băn khoăn, lo lắng không nên có của các bậc phụ huynh. Nói cách khác cũng là để tránh cho tôi những rắc rối không cần thiết. Nếu Đào Đào còn ở lớp tôi, ngộ nhỡ xảy ra sai sót gì, chỉ sợ không phải tại tôi cũng biến thành tại tôi. Thà bây giờ chuyển lớp, như thế cũng tốt hơn ọi người, còn hơn sau này xảy ra chuyện.

Tuy những lời hiệu trưởng nói rất có lý nhưng tôi vẫn cảm thấy ảm ức, tan làm, tôi vác đầy một bụng tức về nhà, cơm cũng chẳng buồn ăn.

Đang chán nản thì Chu Nhất Minh và Điền Tịnh sánh bước tìm đến cửa. Không đợi bọn họ nói rõ mục đích đến, tôi đã giáng đòn phủ đầu: “Đến đúng lúc lắm, em đang định tìm người chơi mạt chược.”

“Ba người làm sao chơi được?”

“Thích đánh thế nào thì đánh, chúng ta tự đặt ra quy tắc chơi.”

Bàn mạt chược được mở ra, quân bài cũng được xếp vào vị trí. Tôi vịn phần ngang ngạnh. Hề ai dám cản quân bài của tôi, tôi lập tức trợn ngược mắt. “Hôm nay tâm trạng của chị không được tốt, ai dám thắng tiền của chị là chị lấy mạng đấy!”

Điền Tịnh luôn miệng kêu khổ: “Lần trước anh Nhất Minh tâm trạng không tốt, mình đã phải cống cho anh ấy bao nhiêu tiền, giờ đến chị Phiên Phi tâm trạng không tốt, ví tiền của mình sắp gặp họa rồi!”

“Mình biết, chẳng phải hai người đến an ủi mình sao? Không cần dùng những lời hoa mỹ, chót lưỡi đầu môi làm gì, cứ cống ỉnh thật nhiều tiền là niềm an ủi lớn nhất rồi!”

Chơi suốt cả buổi tối, tôi thắng được bao nhiêu tiền, vui quá cười không khép miệng lại được.

Chu Nhất Minh, mặt đầy đau khổ, nói: “Lần trước anh thắng được ít tiền thì hôm nay nôn cả vốn lẫn lãi ra cũng chưa đủ, tiền lương tháng này coi như cống cho em hết còn gì nữa. Mẹ kiếp, Bé bự, em thật nhẫn tâm!”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy lương tâm cũng hơi cắn rứt, liền đem một nửa số tiền thắng được của Chu Nhất Minh trả lại cho anh ta. Chuyện lần này, tôi không hoàn toàn rơi vào cạm bẫy ngọt ngào của Sở Vân Phi không thể không kể đến công lao của anh Nhất Minh! Nếu không có anh ta, tôi đã bị ma đưa lối quỷ dẫn đường theo Sở Vân Phi về nhà anh ta, theo anh ta lên giường rồi.

Nếu hai người yêu thương nhau thật lòng, lên giường cùng nhau thì không nói làm gì, đằng này tên khốn đó chỉ thích tình dục chứ không muốn nói đến tình yêu, tôi thật sự sẽ rất hối hận nếu đã đồng ý lên giường với anh ta.

Chu Nhất Minh mặt mày hớn hờ. “Bé bự đúng là có lương tâm, không uống công anh trai yêu quý em.”

Điền Tịnh không chịu cảnh tôi nhất bên trọng, nhất bên khinh, bắt tôi phải trả lại một nửa số tiền cho cô ấy. Tôi không đồng ý, cô ấy liền tỏ ra vô cùng thần bí nói: “Trả lại tiền ỉnh, mình sẽ nói cho cậu biết chuyện này, hay lắm! Lúc đầu định đến kể cho cậu nghe, ai ngờ vừa bước vào cửa lại bị cậu lôi vào chơi mạt chược nên mình quên mất.”

Nghe nói có chuyện vui, tính hiếu kỳ của tôi liền trỗi dậy, tôi còn có thể có chuyện vui gì nữa? Điền Tịnh dứt tiền vào ví, kể tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện cho tôi nghe.

Thì ra một đồng nghiệp của Điền Tịnh có chị gái làm ở Đài truyền hình thành phố. Năm nay đang thịnh hành trào lưu tổ chức các buổi gặp mặt, giao lưu. Đài truyền hình thành phố cũng thuận theo tình thế, tổ chức một chương trình gặp mặt, giao lưu có tên “Nào cùng hẹn hò!” và chị ấy là người chủ trì. Những tiết mục như thế này tổ chức trong thành phố nhỏ không thể nào nhiệt bằng ở đài truyền hình trung ương, khách đến đăng ký tham gia cũng hạn chế nên chị ấy đã kêu gọi mọi người tìm hộ các đối tượng phù hợp để tham gia, cứ thế dây cà ra dây muống đến tai Điền Tịnh, cô ấy nghĩ ngay đến tôi.

“Cậu thấy thế nào, Yên Phiên Phi? Có muốn xuất hiện trên truyền hình không? Bọn họ tổ chức chương trình này rất sinh động, những người tham gia không phải ngồi trong phòng thu, hỏi câu nào trả lời câu ấy một cách tẻ nhạt mà được đến những nơi có phong cảnh lãng mạn, vừa chơi vừa ghi hình. Tất cả chi phí đều do nhà tổ chức tài trợ, cậu vừa được ăn chơi miễn phí thỏa thích, vừa được xuất hiện trên truyền hình, lại còn có cơ hội tìm hiểu đối tượng nữa. Một công đôi, ba việc còn gì!”

Nghe cũng hấp dẫn đấy! Gặp mặt chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là được lên truyền hình. Những kẻ thường dân như tôi bao giờ mới có cơ hội lên truyền hình thế này chứ? Chiếc ti vi màu ở nhà toàn chiếu hình ảnh của người khác, thật chẳng công bằng tí nào!

Nếu một lúc nào đấy hình ảnh của mình cũng được xuất hiện trên ấy thì hay biết mấy!

Tôi nóng lòng muốn thử nhưng đôi lúc lại thấy không đủ can đảm. chưa từng lên truyền hình bao giờ, tôi sợ mình sẽ tỏ ra cứng nhắc, không tự nhiên trước ống kính, hoặc không cẩn thận một chút lại lòi mặt xấu thì bẽ mặt. Hơn nữa, chương trình tổ chức trong thành phố, nhờ bị người quen bắt gặp thì xấu hổ lắm.

“Điền Tịnh, cậu có đi không? Cậu đi thì mình mới đi.” Tôi muốn kiếm thêm lòng can đảm.

“Mình đi làm gì? Mình có bạn trai rồi. Nếu Đỗ Uy biết mình tham gia chương trình này, anh ấy lại nghĩ mình thay lòng đổi dạ.”

“Mình không dám đi một mình đâu.” Tôi thường tỏ ra không sợ trời sợ đất thế thôi, chứ nghĩ đến chuyện lên truyền hình là tôi cảm thấy rất căng thẳng.

“Cậu đúng là chẳng được cái tích sự gì!” Điền Tịnh tỏ ra thất vọng.

Chu Nhất Minh ở bên cạnh lại bồi thêm một câu: “Có cần khách mời nam không? Nếu cần thì đăng ký cho anh trai một suất.”

Tôi mừng như bắt được vàng. “Đúng rồi, Chu Nhất Minh, anh có thể đi cùng em.”

Điền Tịnh cũng gật đầu. “Chắc chắn không vấn đề gì, em sẽ phụ trách việc đăng ký.”

Vì là chương trình truyền hình địa phương, không có nhiều người tham gia nên tôi và Chu Nhất Minh dễ dàng nhận được giấy báo tới phỏng vấn.

Bước vào tòa nhà của đài truyền hình thành phố, tôi bắt đầu thấy hồi hộp, nghĩ đến cuộc phỏng vấn lại càng căng thẳng hơn. Chu Nhất Minh thì coi như không có chuyện gì, đi chỗ này chỗ kia, nhìn ngắm xung quanh. Khi nhìn thấy tận mắt người dẫn chương trình mà thường ngày chỉ được nhìn thấy trên tivi, anh ta mừng quýnh. “Này, đây chẳng phải cái người... người... người đó sao?”

Tôi chẳng có tâm trạng đâu mà quan tâm đến người... người đó nữa, tôi đang vô cùng căng thẳng, còn thấy ân hận vì đã đến tham gia chương trình này, giờ muốn quay về cho xong chuyện.

Chu Nhất Minh thấy tôi có ý định sắp lâm trận đòi lui bước liền ra sức cổ vũ: “Có gì mà phải căng thẳng? Chúng ta chuẩn bị lên truyền hình chứ có phải chuẩn bị phóng hỏa giết người đâu. Tham gia một lần cho vui, thành hay không thành cũng chẳng quan trọng, đừng căng thẳng nữa!”

“Nhưng em vẫn thấy căng thẳng. Sao anh chẳng lo lắng gì thế?”

“Làm sao phải lo lắng, lo lắng cái gì chứ? Anh trai coi hôm nay là một ngày đi tham quan đài truyền hình.”

“Anh truyền cho em chút bình tĩnh thì tốt!”

“Bé bự, hay là anh vận công, truyền cho em vài phần công lực nhé!”

Chu Nhất Minh xắn tay áo, đẩy hai lòng bàn tay, tư thế sẵn sàng vận công cho tôi. Tôi không nhịn được cười. “Thôi đi!”

Cùng anh ta cười nói một hồi, tôi không còn cảm thấy căng thẳng nữa. Nhưng khi vào trong phòng phỏng vấn, máy quay, máy ảnh chiếu vào mình, ban giám khảo nhìn tôi, tôi lại căng thẳng đến mức không thốt nên lời, chỉ muốn tìm một chỗ để trốn thôi.

Nhưng đến thì đã đến rồi, bằng giá nào cũng phải tham gia đến cùng. Trước tiên phải tự giới thiệu về mình, sau đó là phần thể hiện tài năng, tài năng của tôi là kể chuyện, đây đúng là sở trường của tôi, bọn trẻ trong lớp tôi rất thích nghe cô giáo Yên kể chuyện. Tôi chuẩn bị một câu chuyện cười và kể rất sinh động khiến ban giám khảo cười rộ lên, vòng loại tụt lọt!

Chu Nhất Minh cũng lọt vào vòng trong. Chúng tôi đều qua được vòng phỏng vấn, lọt vào vòng trong của chương trình.

Chương trình gặp gỡ giao lưu đó được quay ở một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp, có mặt hồ lấp lánh như gương.

Truyền thuyết kể rằng, ngày xưa có một tiên nữ giáng trần để quên một chiếc gương, chiếc gương tan chảy làm mặt hồ sáng long lanh như chiếc gương đồng mỗi khi lặn gió. Chương trình giao lưu được tổ chức ở

một nơi phong cảnh đẹp như tranh thế này, thật sự rất thích hợp để mười hai khách mời nam nữ bồi dưỡng cảm xúc của mình!

Dưới ánh mặt trời mùa thu, mặt hồ long lanh sóng biếc, mười hai nam thanh nữ tú trang điểm, ăn mặc chải chuốt đứng thành hàng xung quanh. Tôi mặc chiếc váy đen yêu thích nhất bởi nó có thể che bớt mất những khuyết điểm trên cơ thể, tôi xem nó như chiếc chiến bào mỗi khi lâm trận tình trường.

Chu Nhất Minh trông cũng rất sang trọng trong bộ quần áo tôi đưa anh ta đi mua, đôi giày tăng chiều ười centimet khiến anh ta trông cao hơn hẳn, cũng rất ra dáng “cây ngọc trước gió”, thu hút ánh nhìn của vài cô nương tham gia chương trình.

Đương nhiên tôi cũng không kém. Tôi cảm thấy có hai anh chàng tham gia chương trình cứ liên tục đưa mắt về phía tôi, trong lòng không khỏi cảm thấy hân diện.

Chương trình giao lưu của đài truyền hình địa phương không được hấp dẫn cho lắm, về cơ bản không khác gì những lần trước, vẫn là các vị khách mời tự giới thiệu, sau đó hỏi lẫn nhau và trả lời. Chỉ có duy nhất một ý tưởng mới đó là tổ chức ở ngoài trời, các vị khách mời nam nữ tham gia bốc thăm ghép đôi để hỗ trợ nhau cùng chơi chò trôi.

Tiết mục chò trôi chính là thi chèo thuyền, tôi và anh chàng số năm tên Phùng Trí Dũng ghép thành một cặp. Phùng Trí Dũng chính là giáo viên, năm nay hai mươi bảy tuổi. Anh ta giới thiệu mình tốt nghiệp Học viện Giáo dục thể chất, hiện là giáo viên dạy thể dục lớp mười trên thành phố, cũng coi như đồng nghiệp, vì vậy hai chúng tôi trò chuyện rất hợp nhau.

Phùng Trí Dũng tướng mạo cũng bình thường nhưng vì ngày trước là sinh viên trường thể dục thể thao, giờ lại là giáo viên dạy thể dục nên dáng người cao to, cơ bắp cuộn cuộn, nhìn rất nam tính, đàn ông có dáng dấp như vậy luôn tạo cho phụ nữ cảm giác an toàn.

Khi thi chèo thuyền, cánh tay của Phùng Trí Dũng cũng rất khỏe, khua tới mức có cảm giác như mái chèo chuyển động không ngừng, tôi không mất chút công sức đã cùng anh ta về nhất.

Chu Nhất Minh bị rớt lại sau cùng. Anh ta cùng nhóm với cô gái mang mã số 8 tên là Đinh Man.

Đinh Man là nhân viên trực tổng đài điện thoại, năm nay hai mươi hai tuổi, mặt mũi thanh tú, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, nhìn như nữ sinh trung học. Trông cô ấy như vậy đương nhiên chẳng có sứcดึงดูด mà phối hợp với Chu Nhất Minh. Anh ta cũng không có sở trường đối phó với hai mái chèo đó. Chiếc thuyền nhỏ bị anh ta chèo cho vòng vòng trên mặt hồ. Bọn họ không về hết thì còn ai vào đây nữa.

Nhưng cho dù về nhất hay về hết, chúng tôi vẫn cùng nhau nói cười vui vẻ, cảm giác thật tuyệt vời. Khi chương trình sắp kết thúc, một màn cũ rích diễn ra, đó là nam nữ khách mời nhấn nút lựa chọn ý trung nhân của mình. Nếu cả hai bên chọn trùng đối tượng thì quả là một sự kết hợp đáng chúc mừng.

Kết quả có ba đôi thành công, tôi và Phùng Trí Dũng, Chu Nhất Minh và Đinh Man, đôi còn lại là bạn nữ mang mã số 4 và bạn nam mang mã số 1.

Người dẫn chương trình cười vui vẻ đọc lời chúc phúc cho chúng tôi, nói ba đôi chúng tôi đã có sự khởi đầu tốt đẹp thông qua chương trình này, chân thành chúc mừng chúng tôi sau này sẽ có những kết thúc tốt đẹp trong cuộc sống.

21. Chương 2 - Phần 08 - 09

8.

Sau khi chương trình ghép đôi thành công tốt đẹp, tôi và Phùng Trí Dũng, Chu Nhất Minh và Đinh Man, hai đôi bắt đầu coi hôn nhân là mục tiêu để yêu đương và hẹn hò.

Thật ra là Phùng Trí Dũng không phải là chàng hoàng tử bạch mã trong mộng của tôi, anh ta tướng mạo cũng “tầm tầm”, không có chút gì dính dáng đến từ “mỹ nam” cả. Luận về học vấn cũng không bằng Đới Thời Phi – tốt nghiệp tiến sĩ, luận về sự nghiệp cũng không bằng Sở Vân Phi – có công ty riêng.

Nhưng tôi đã không còn ngây thơ để mơ được kết hôn với một chàng bạch mã hoàng tử nữa. Những chàng bạch mã hoàng tử điều kiện tốt sao có thể thích một giáo viên quèn như tôi? Tôi cũng nên thực tế một chút, tìm một người con trai có điều kiện tương đồng và thật lòng yêu mình. Cho dù anh ta có bình thường đi chăng nữa, chỉ cần một lòng một dạ yêu thương tôi, đối xử tốt với tôi là được, còn hơn là làm vật thể thân cho Đới Thời Phi, làm bạn tình cho Sở Vân Phi. Người ta nói: “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”, tôi đã đi “hai ngày đàng” mà vẫn chưa học được gì thì quả là đại ngốc!

Không riêng gì tôi đã đúc rút được kinh nghiệm nên nói rộng điều kiện lựa chọn đối tượng, Chu Nhất Minh cũng đã nhận ra rồi. Đinh Man luận về nhan sắc cũng kém xa tuyệt thế giai nhân trong tưởng tượng của Chu Nhất Minh, cô ấy chỉ là một cô gái thanh tú, dễ gần mà thôi nhưng anh ta đã không còn chú trọng đến điểm này nữa.

Anh ta nói: “Lắm tài thì nhiều tật, anh trai không cần tìm tuyệt thế giai nhân gì nữa. Bởi vì anh trai không phải trùm đầu mỏ ở Trung Đông, cũng chẳng phải thái tử của hoàng gia Anh nên những tiên nữ giáng trần, anh trai không với tới được. Thôi, Đinh Man như vậy là rất hợp với anh rồi!”

Sau những kinh nghiệm tình trường với Nhậm Giai và Tiêu Tương Tương, bây giờ điều kiện chọn bạn gái của Chu Nhất Minh đã giảm xuống rất nhiều, chỉ cần một cô gái đoan trang, đứng đắn, mắt, mũi, miệng đầy đủ, thân kinh bình thường, gia đình gia giáo là được rồi.

Không như những ngày tháng hẹn hò đầy màu sắc bên Sở Vân Phi, tôi và Phùng Trí Dũng hẹn hò rất bình lặng. Anh ta là mẫu người rất thực tế. Thể hiện như thế nào ư? Ví dụ, trong mắt anh ta, bỏ ra một trăm hai mươi tệ mua một bó hoa hồng thì chỉ bằng vào quán chén một bữa còn có ích hơn, mà một trăm hai mươi tệ ấy đi mua đồ về nhà nấu ăn thì còn ngon, bổ, rẻ hơn ra quán nhiều.

Tôi không phải kẻ vung tay quá trán, cũng không phải người kiếm một tiêu hai nhưng Phùng Trí Dũng chỉ li tính toán như vậy, tôi cảm thấy có phần hơi quá.

Tuy ăn ở nhà thì tiết kiệm thật đấy nhưng thỉnh thoảng ra quán cũng không phải sẽ khuynh gia bại sản chứ? Ngoài hai lần anh ta mời tôi ra ngoài ăn hồi mới quen nhau, những lần sau anh ta toàn mời tôi về nhà ăn cơm.

Nhà Phùng Trí Dũng rất neo đơn, bố anh ta qua đời đã lâu, chị gái lấy chồng trên Bắc Kinh, năm ngoài mới sinh con, mẹ anh ta lên đó chăm sóc cháu, vì thế trong nhà giờ chỉ còn mỗi mình anh ta. Anh ta một mình ở nhà mà nhà cửa gọn gàng, sạch sẽ, lại còn là một tay đầu bếp cừ khôi, có những món anh ta chế biến, bày biện ăn vừa ngon vừa đẹp mắt.

Điền Tịnh nói thời buổi này mà đàn ông biết nấu nướng thì thật là quý hiếm, bảo tôi phải giữ cho chặt. Còn chuyện anh ta không nợ bỏ tiền đi ăn ở những nhà hàng sang trọng, cũng có thể thông cảm được. Một người đàn ông tiết kiệm như vậy sẽ biết lo lắng, vun vén cho gian đình, thà anh ta chỉ li một chút còn hơn tiêu tiền như nước.

Nói thật, tôi rất mong bạn đời sau này của mình không phải là kẻ vung tay quá trán nhưng cũng không nên là người quá chi li, tính toán. Có điều không ai là vẹn toàn cả, những tật nhỏ vô thưởng vô phạt thì nên mắt nhắm mắt mở làm ngơ thôi!

Ngược lại, Chu Nhất Minh đã phải tiêu không biết bao nhiêu tiền vì Đinh Man. Đinh Man là một cô gái rất thích ăn diện, mua bao nhiêu quần áo, giày dép cũng không đủ, trong tủ đầy quần áo vẫn suốt ngày phàn nàn không có gì để mặc. Hai người hẹn hò chỉ toàn đi dạo phố mua sắm, xem hết cửa hàng quần áo đến cửa hàng giày dép, hết xem túi xách lại đến đồ trang sức... Sao cô ta cứ đi như thế mà không biết chán nhỉ?

Có lần, tôi, Điền Tịnh và đôi đó cũng đi mua sắm, kết quả đi được ba con phố thì hai chúng tôi đã mệt bỏ hơi tai, còn cô ta tinh thần vẫn hăng hái lắm. Thử hết quần áo đến giày dép, thử các loại túi xách và đồ trang sức, cái gì có thể thử được là thử suốt, đến mức cô nhân viên bán hàng hoa hết cả mắt. Chu Nhất Minh lẳng lặng đi bên cạnh xách đồ, nhẫn nhục, chịu khó.

Nhìn hai người bọn họ đi cạnh nhau mới buồn cười. Chu Nhất Minh đi đôi giày tăng chiều cao cũng coi như có chiều cao lý tưởng một mét tám, còn Đinh Man nhìn nhỏ con, chỉ khoảng một mét năm là cùng, trông đến hài hước!

Điền Tịnh so sánh rất sinh động: “Nhìn như phích nước đứng cạnh chén trà ấy!” Nghe xong, tôi không nhịn được cười.

Hôm đó đi mua sắm về, tôi có cảm giác như hai chân mình sắp gãy đến nơi, quay sang Chu Nhất Minh phàn nàn: “Chân của bạn gái anh có phải chân người không thế? Chỉ sợ bánh xe lửa dưới lòng bàn chân Na Tra cũng không đuổi kịp cô ấy.”

Chu Nhất Minh còn than phiền thêm: “Em còn đỡ đấy, chỉ đi với cô ấy có ba dây phở. Có lần anh cùng cô ấy đi mua sắm cả một ngày trời, ngoài một tiếng dừng lại ăn trưa, thời gian còn lại đều đi suốt. Cũng không biết đã đi bao nhiêu con phố, hai tay còn mang đồ cho cô ấy nữa chứ! Chân tay anh rã rời, suýt chút nữa thì khuỵu xuống!”

Chu Nhất Minh thật là đáng thương, anh ta đi mua sắm cùng Đinh Man không dễ dàng gì, bởi vì anh ta phải vác thêm đôi giày tăng chiều ười phân, đi đôi giày cao như thế mà cuộc bộ lâu thì còn gì là người nữa. Chu Nhất Minh nói anh ta cứ như đi cà kheo, người lắc la lắc lư. Nhưng để lấy lòng bạn gái thì phải cắn răng chịu đựng thôi.

Đến năm mới, tôi và Phùng Trí Dũng đã hẹn hò được gần hai tháng. Ngày đầu năm mới, tôi đưa anh ta về nhà ăn cơm, bố tôi muốn xem mặt anh ta.

Việc đầu tiên tôi nói cho Phùng Trí Dũng biết sở thích và tính cách của bố tôi để anh ta chuẩn bị chu đáo, đánh một trận tất thắng. Trẻ nhỏ dễ dạy, tất cả những gì tôi mách anh ta đều thuộc lòng như cháo chảy, khi đến nhà, nói chuyện với bố tôi rất ăn ý. Nhưng khi ăn cơm xong, Phùng Trí Dũng xin phép ra về, bố tôi lại tỏ ra không thích anh ta.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Bố, bố thấy anh ta không được ở điểm nào?”

Bố tôi nói lúc đầu ông cũng có thiện cảm với anh chàng này nhưng khi ngồi ăn cơm có một chi tiết làm cho bố tôi không hài lòng, đó là Phùng Trí Dũng chỉ chăm chăm gấp những món ăn ngon.

Sau khi đặt bát thịt gà hầm lên bàn, tôi gấp cho bố tôi một cái đùi, cái còn lại gấp cho Phùng Trí Dũng. Anh ta không ngại ngần từ chối, lại còn cầm ngay lấy, gặm sạch sẽ. Lúc ăn cá hấp cũng thế, anh ta gấp miếng giữa ngon nhất, không gấp cho tôi miếng nào.

Bình thường tôi không để ý đến mấy chi tiết này, thấy nó cũng chẳng có gì to tát. Tôi không phải là trẻ con, muốn ăn gì thì tự gấp.

Bố tôi lại hay chú ý đến những chi tiết nhỏ nhất, ông ấy nói những tiểu tiết có thể phản ánh chân thật nhất tính cách của một con người. Về điểm này, ông cảm thấy Phùng Trí Dũng là một người khá ích kỷ, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân, khó có thể hy sinh vì người khác.

Tôi không nghĩ như vậy. “Bố, bố nói như vậy có phiến diện quá không? Đừng có một gậy đánh chết người ta thế?”

“Phiên Phi, con tin hay không là tùy con. Dù sao bố cũng nói trước rồi. Đương nhiên nếu con vẫn nhất quyết muốn hẹn hò với cậu ta thì bố cũng không có cách nào phản đối nhưng tốt nhất hãy để ý quan sát cậu ta một thời gian đã.”

Phùng Trí Dũng đã thất bại trong lần đầu tiên ra mắt bố tôi. Ngày hôm đó, Chu Nhất Minh đưa Đinh Man về ra mắt bố mẹ, cũng bị mẹ anh ta quở trách rất nhiều.

Giống như bố tôi, bà Chu không vừa mắt với Đinh Man. Khi nhìn trên ti vi, bà thấy cô gái này cũng được nhưng giờ đưa về nhà, vừa nhìn đã làm bà chán ngắt. Bà chê cô ta ăn mặc, trang điểm quá lộ liễu, nói năng thì ồn ào ớn ớn, người như vậy không thích hợp lấy làm vợ lắm, nhìn thế nào cũng không thuận mắt.

Đã không thích, về mặt bà Chu không có một nét cười, tiếp cô ta không lạnh nhạt cũng chẳng nhiệt tình. Đinh Man không biết là đã nhận ra hay có chuyện gì khác mà mặt mũi cũng chẳng tươi tỉnh gì, ngồi chưa

được mười lăm phút đã viện cớ xin phép ra về. Mà nói đi là đi, vội vàng vàng chào một câu rồi tiến thẳng ra cửa, xỏ giày đi mất.

Chu Nhất Minh cũng vội vàng thay giày chuẩn bị đuổi theo thì bị mẹ ngăn lại: “Con quay lại, đuổi theo cái gì mà đuổi theo! Mẹ nói cho con biết, những cô gái như thế này không nên đuổi theo làm gì, con không sống chung cả đời với nó được đâu!”

Chu Nhất Minh cố nén giận. “Mẹ của con ơi, rốt cuộc thì mẹ muốn tìm một người như thế nào? Con không tìm được bạn gái thì mẹ có ý kiến, tìm được bạn gái rồi, mẹ cũng có ý kiến. Mẹ tha cho con có được không?”

“Kể cả con không tìm được bạn gái cũng không nên yêu người như thế, mẹ khẳng định con bé đó ngoài việc biết tiêu tiền ra thì chẳng làm được việc gì ra hồn.”

“Mẹ, rốt cuộc bây giờ là con chọn đối tượng hay mẹ chọn đối tượng đây hả? Con vừa ý hay mẹ vừa ý quan trọng hơn? Mẹ có thể không độc đoán như vậy nữa được không? Đinh Man chẳng có thói xấu gì khác ngoài việc thích đi mua sắm, con gái bây giờ ai mà chả thế. Mẹ đừng có bới lông tìm vết nữa!”

Chu Nhất Minh tranh luận với bà vài câu rồi chạy đuổi theo Đinh Man. Con lớn khó dạy, bà Chu tức giận nhưng cũng đành bỏ tay.

Còn Chu Nhất Minh không ngờ đi là đi luôn. Buổi trưa anh ta đi khỏi nhà, đến bảy tám giờ tối cũng không thấy người đâu, gọi điện thì không nghe máy, gọi lại thì tắt máy luôn khiến cho bố mẹ anh ta càng sốt ruột. Họ đoán là Đinh Man ở nhà họ Chu bị đối xử lạnh nhạt khiến cho Chu Nhất Minh tức giận nên bày trò giận dỗi.

Ông Chu vì thế mà mắng vợ: “Bà xem bà đấy, con trai không tìm được đối tượng thì bà lo cuống lên, khó khăn lắm nó mới đưa được một cô bạn gái về nhà thì bà lại tỏ ý muốn đuổi người ta đi. Chẳng trách nó giận bà là phải!”

Bà Chu cảm thấy tủi thân. “Chẳng phải tôi vì muốn tốt cho nó sao? Thôi thôi thôi, sau này chuyện của nó tôi không xen vào nữa, chúng nó muốn ra sao thì ra.”

Vì cảm thấy tủi thân, oan ức, bà Chu nhìn thấy cái thùng rác là tôi đang ở dưới lầu, vội vàng gọi tôi lên kể lễ một thôi một hồi không khác gì ngoài chuyện “con lớn khó dạy”, tôi đành kiên nhẫn ngồi nghe.

Nghe nói Chu Nhất Minh bỏ đi đến giờ vẫn chưa về, tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên. Điều đó không giống với tính cách của anh ta. Anh ta vốn rất vô tâm, rất ít khi vì chuyện gì mà giận dỗi người khác, đặc biệt người đó lại là mẹ anh ta. Anh ta đi đâu chứ, lại còn không nghe máy nữa?

9.

Đêm đó Chu Nhất Minh không về nhà. Lúc đầu bố mẹ anh ta còn kiên nhẫn ngồi đợi, nhưng đến mười một giờ đêm thì bắt đầu lo lắng, đôn đáo gọi điện cho tất cả các đồng nghiệp, bạn bè, người thân của anh ta. Bà Chu còn chạy sang nhà của tôi hỏi: “Phiên Phi, hay là con gọi điện cho Đinh Man hộ bác, hỏi giúp bác xem nó có ở chỗ con bé đó không?”

Tôi không có số điện thoại của Đinh Man, bình thường tôi và cô ta không bao giờ liên lạc với nhau, nhưng vào lúc quan trọng như thế này, phải cố liên lạc với cô ta cho bằng được. Thế là tôi liền hỏi vòng qua chị gái của đồng nghiệp Điền Tịnh làm việc trong đài truyền hình, nhờ chị ấy tìm hộ số điện thoại của Đinh Man trong hồ sơ khi cô ta đăng ký tham gia chương trình, sau đó gọi hỏi xem tình hình thế nào.

Tôi gọi cho Đinh Man, cô ta nói Chu Nhất Minh không ở chỗ cô ta, còn nói hai người đã chia tay rồi, lúc chiều họ đã nói chuyện rõ ràng với nhau.

“Không phải chứ?” Tôi vô cùng ngạc nhiên. “Sao lại như vậy? Cô không nên vì thái độ của mẹ anh ấy mà tức giận. Chu Nhất Minh đối xử với cô rất tốt, đừng nên quyết định quá vội vàng.”

“Tôi không phải vì thái độ của mẹ anh ta mà giận dỗi, càng không phải quyết định vội vàng, hôm nay vừa bước đến cửa tôi đã biết mình không thể hẹn hò với anh ta được nữa, anh ta không nên lừa dối tôi.”

Tôi càng nghe càng không hiểu. “Sao anh ấy lại lừa dối cô?”

“Tôi không muốn nói nhiều, dù sao chuyện của chúng tôi cũng kết thúc rồi, cô muốn biết tại sao thì đi mà hỏi anh ta.”

Đinh Man nói xong liền cúp máy, tôi muốn hỏi thêm một câu cũng không được. Không ngờ cô gái này lại chia tay Chu Nhất Minh sớm như thế, còn nói anh ta lừa cô ta nữa. Rốt cuộc là có chuyện gì?

Mà giờ Chu Nhất Minh chạy đi đâu không biết? Cái tên này không phải nhất thời muốn tự sát đấy chứ? Chắc không đến nỗi như thế, khả năng lớn nhất là lại rúc vào chỗ nào đó nốc rượu quên sầu rồi.

Tính ra đây là lần thứ ba anh ta thất tình, hết lần này đến lần khác, đúng là đen đủi, tôi mà như anh ta thì cũng uống rượu, chửi thề cho đến say thì thôi. Giờ có trời mới biết anh ta uống ở chỗ nào, có tìm cũng chẳng được, chỉ còn biết đợi đến khi nào anh ta say khướt rồi tự mò về thôi.”

Hơn một giờ sáng, Chu Nhất Minh lờ mờ về nhà, người run cầm cập vì lạnh, một lời cũng không nói, nằm vật xuống giường. Bố mẹ anh ta xót con, vội vàng đổ đầy nước nóng vào túi chườm rồi đắp vào trong chăn chườm chân cho anh ta.

Bà Chu có lòng tốt, ai ngờ chiếc túi chườm đột nhiên bung ra, nước nóng chảy xối xả ra ngoài làm Chu Nhất Minh bị bỏng. Anh ta vội tung chăn, nhảy dựng lên rồi tru lên như con sói bị thương: “Ai ui... Sao tôi lại đen đủi thế này?”

Ngày hôm sau nghe tin, tôi chạy vội sang hỏi han, chia buồn. Vừa bước vào phòng đã thấy Chu Nhất Minh đang ngồi trên giường, hai chân bông rộp. Anh ta thấy tôi, liền mặt mày nhăn nhó than phiền: “Ba bong nước lớn, mười hai bong nước nhỏ. Mẹ kiếp, ông trời không có mắt hay sao mà để anh trai phải khổ nhục thế này?”

“Không sao, vết thương nhỏ này chắc chắn anh Nhất Minh sẽ chống đỡ được. Điều em quan tâm hơn cả là chuyện của anh với Đinh Man. Hai người có chuyện gì thế? Sao cô ta lại bảo anh lừa dối cô ta? Nói thật đi, anh đã làm gì cô ta?”

“Anh trai thì có thể làm gì cô ta được chứ. Nếu có tà tâm thì anh cũng chẳng có gan làm. Em có biết bố cô ta làm gì không? Làm quản giáo trong tù đấy. Bên hông ông ta lúc nào cũng dắt một chiếc dùi cui, anh không muốn bị ăn gậy.”

“Hey, nghe có vẻ anh rất trung thực. Vậy rốt cuộc tại sao cô ta lại nói anh lừa cô ta?”

“Chẳng phải tại em à?”

Lời của Chu Nhất Minh làm tôi sững sờ. “Em? Liên quan gì đến em?”

“Em bảo anh mua giày tăng chiều cao, nói có thể làm giảm khuyết điểm của anh. Bình thường khi bọn anh ở bên nhau, anh luôn đi đôi giày ấy, hôm qua đưa cô ta về nhà liền cởi giày ra, lập tức thấp đi mười phân, lúc đó ánh mắt cô ta đã khác rồi, anh biết ngay thế nào cũng có chuyện. Kết quả không ngờ còn rắc rối hơn bội phần, cô ta hỗn hển nói anh lừa cô ta, nhất định đòi chia tay.”

Tôi ngây ra một hồi. “Thì ra là vì lý do đó. Anh bình thường khéo ăn khéo nói lắm cơ mà! Lời hay ý đẹp đâu không đem ra nói cho cô ta nghe. Anh phải tìm cách thuyết phục cô ta chứ, nói cho cô ta hiểu đàn ông tốt hay xấu không liên quan gì đến chiều cao.”

“Em nghĩ anh không nói à? Nói gãy cả lưỡi rồi nhưng cô ta không thèm nghe! Cô ta nói cô ta đã thấp rồi, nếu lấy một người đàn ông cũng thấp nữa thì sao này con cô ta sẽ không cao được. Cô ta nhất định phải tìm một người cao to để cải thiện thế hệ sau. Người ta nhìn xa trông rộng như thế, anh trai còn biết nói gì nữa?”

Đúng là chẳng nói được gì, tôi cũng chỉ biết thở dài ngao ngán. “Tối qua, sau khi bị cô ấy bỏ rơi, anh liền đi uống rượu phải không? Uống ở đâu thế? Điện thoại cũng không liên lạc được.”

“Đừng nhắc đến nữa, khi đó anh vì lý do chia tay của cô ta mà phát rồ, bèn mua hai chai rượu xái chạy ra hồ Công nhân gần đó ngồi uống. Uống say rồi ngủ bên bờ hồ, nửa đêm lạnh quá tỉnh dậy thấy điện thoại, ví tiền đều mất sạch, cũng không biết thằng khốn kiếp nào thấy anh say đã lấy cắp nữa.”

Chả trách gọi điện thoại cho anh ta lúc đầu thì không có ai nghe, sau lại tắt máy, thì ra là bị trộm lấy mất. May anh ta là con trai nên chỉ mất tiền và điện thoại, chứ nếu là con gái thì có khi còn mất luôn cả người.

“Em nói xem anh có đen đui không, vừa đầu năm đã bị bạn gái bỏ, bị mất trộm, lạnh gần chết quay về nhà định ngủ một giấc thì lại bị bỏng. Đúng là xui xẻo về đến tận cửa. Mẹ kiếp, không biết ông trời có thù hằn gì với anh nữa, haizz!”

Nghe đúng là xui xẻo thật, tôi nửa đùa nửa thật đề nghị: “Anh Nhất Minh, đã đen đui như vậy, hay là mừng Một lên chùa trên núi Thiên Đài dâng hương, cầu trời khấn Phật ban phước lành cho anh.”

Tôi thăm hỏi Chu Nhất Minh xong, anh ta lại quay sang hỏi tôi: “Đúng rồi, chẳng phải hôm qua em cũng đưa Phùng Trí Dũng về nhà ra mắt sao? Bố em thấy anh ta thế nào?”

“Bố em giống hệt mẹ anh, không thích người con rể tương lai này. Có điều bố em còn dân chủ hơn mẹ anh, ông chỉ đưa ra ý kiến thế chứ không cấm em qua lại với anh ta.”

“Tại sao bố em lại không thích anh ta?”

“Anh hỏi nhiều như thế để làm gì?”

“Quan tâm đến em thôi.”

“Cảm ơn, anh lo cho anh trước đi đã.”

“Đồng chí Yên Phiên Phi, nói thật với em, anh trai... có linh cảm xấu.”

“Linh cảm gì?”

“Anh với Đinh Man đã chấm dứt rồi, em và Phùng Trí Dũng chắc cũng không được lâu đâu.”

Nghe câu đó, tôi chỉ muốn đá anh ta một cái. “Này, ngậm ngay cái mồm quạ thối của anh lại! Em biết bây giờ tâm trạng của anh đang không vui nhưng cũng không nên đẩy ảm ức của mình sang người khác thế! Anh không hạnh phúc thì cũng nên chúc phúc cho người khác! Sao lại một mực rửa em và Phùng Trí Dũng không được lâu nữa?”

“Anh trai không rửa em, chỉ là trước kia hai đứa mình cùng vui lại biến thành cùng buồn. Mỗi lần anh và bạn gái chia tay thì không lâu sau em và bạn trai cũng đường ai nấy đi, cho nên anh mới nghĩ không biết lần này có như vậy không. Coi như anh nói sai đi!”

Linh cảm xấu của Chu Nhất Minh làm tôi cảm thấy khó chịu. Tôi không tin mình cũng đen đui như anh ta những cũng không tránh khỏi nghĩ ngợi.

Sau khi tôi và Phùng Trí Dũng quen nhau, anh ta đối với tôi một lòng một dạ, tôi cũng không hề giấu giếm anh ta điều gì nên giữa chúng tôi không tồn tại những mối họa kiểu như Đinh Man và Chu Nhất Minh. Anh ta cũng không giống Sở Văn Phi, chỉ thích yêu không thích cưới, anh ta từng bóng gió với tôi về vấn đề kết hôn, chỉ là không biết anh ta có giống Đối Thời Phi, chịu ảnh hưởng của mối tình cũ hay không.

Tuy nói ai ai cũng có quá khứ, Đối Thời Phi và Sở Văn Phi cũng coi như là quá khứ của tôi nhưng trong lòng tôi, bọn họ đã chết rồi, tuyệt đối không có chuyện nổi lại tình xưa.

Nhưng còn Phùng Trí Dũng thì sao? Bạn gái cũ của anh ta như thế nào? Anh ta có còn cất giấu hình bóng cô ta trong trái tim mình không?

Đợi có cơ hội thích hợp, tôi ngập ngừng hỏi anh ta. Anh ta thừa nhận mình đã từng yêu một cô gái ba năm liền nhưng chia tay hằn rồi.

Nguyên nhân chia tay thế nào, Phùng Trí Dũng không nói rõ nhưng anh ta khẳng định: “Em yên tâm, anh và cô ấy đã thật sự kết thúc. Anh không nghĩ đến cô ấy và cô ấy cũng không còn nhớ đến anh nữa, những ngày tháng sau này anh hy vọng luôn có em ở bên.”

Tuy người ta thường bảo những lời nói của đàn ông không đáng tin cậy nhưng Phùng Trí Dũng nói chắc như đinh đóng cột khiến tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Tôi nghĩ trừ phi phía mình có vấn đề gì, chứ Phùng Trí Dũng tuyệt đối sẽ không đề cập đến chuyện chia tay. Còn đối với anh ta, tôi cũng không ưa tính tiết kiệm chút thôi, chứ cũng không có gì bất mãn. Anh ta là một người đàn ông của gia đình, rất thích hợp làm đối tượng để kết hôn, tôi có thể nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của chúng tôi sau này.

Chỉ là bố tôi vẫn một mực muốn tôi suy nghĩ cho kỹ. Thôi được, dù sao anh ta cũng không chạy đi đâu được, tôi nghĩ thêm một chút cũng chẳng sao. Tạm thời cứ thế đã!

22. Chương 2 - Phần 10

10.

Sau tết không lâu, một đồng nghiệp của Phùng Trí Dũng đến mời chúng tôi đến dự sinh nhật lần thứ bốn mươi của anh ta.

Vị đồng nghiệp này làm cùng tổ với Phùng Trí Dũng, mọi người trong tổ bàn với nhau, thống nhất mỗi người mừng ba trăm tệ. Anh ta vốn định mừng hai trăm, không ngờ lại phải chi thêm một trăm nữa. Hôm đi dự tiệc, anh ta đưa tôi đi cùng, trên đường anh ta nửa đùa nửa thật nói: “Tự nhiên phải bỏ thêm một trăm tệ, em cố giúp anh ăn nhiều nhiều một chút, tranh thủ ăn bù lại.”

Tôi không biết anh ta nói đùa hay nói thật, theo như tôi hiểu thì đó là thật. Kiểu suy nghĩ này khiến tôi không thoải mái nhưng tôi nhanh chóng loại nó ra khỏi đầu, không mấy may nghĩ đến nữa.

Các món ăn trong bữa tiệc không ngon chút nào, tôi chỉ gấp vài miếng để đối phó với cái dạ dày. Nhưng Phùng Trí Dũng thì ăn lấy ăn để. Tôi lặng yên quan sát, thấy anh ta chỉ gấp những thứ ngon nhất. Gà thì chọn đùi, ăn cá nhất thiết phải chọn phần giữa, ăn món chân giò, anh ta gấp lấy gấp để, đĩa tôm hấp một mình anh ta chén quá nửa...

Nói thật, anh ta ăn như thế khiến tôi hơi xấu hổ, dù sao anh ta cũng là bạn trai của tôi. Chỉ vì phải bỏ thêm một trăm tệ mà anh ta ra sức ăn uống thế, có nên không? Có thể đừng nhỏ nhen như vậy được không? Tôi cứ suy nghĩ mãi vấn đề này, sau khi ra về, tôi sẽ góp ý với anh ta.

Sau khi ăn uống xong vẫn còn chương trình khác nữa, chủ nhà rất nhiệt tình, chu đáo, sắp xếp vài phòng trong khách sạn ột số bạn bè thân thiết và người thân chơi mạt chược. Vừa vặn Phùng Trí Dũng và một số đồng nghiệp cũng đang tìm một nơi chơi bài để giết thời gian, có chỗ “ngon” như thế liên không khách khứa chiếm luôn một phòng.

Tôi ngồi cạnh anh ta xem mãi cũng chán, bèn quyết định vào phòng trong đánh một giấc. Tối qua lên mạng xem phim tới muộn mới đi ngủ, ngủ vẫn chưa dậy giấc, giờ vừa đặt đầu xuống gối tôi đã ngủ thiếp đi. Tôi đã ngủ là ngủ rất say, Chu Nhất Minh thường nói tôi ngủ say như chết, chuyện gì xảy ra cũng không biết. Mặc dù phòng bên cạnh mọi người chơi mạt chược ầm ầm như chợ vỡ nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến chất lượng giấc ngủ của tôi. Cũng không biết đã ngủ bao lâu, tôi mơ màng tỉnh giấc vì bị nhiều âm thanh hỗn độn đánh thức. Những giọng the thé chói tai, những tiếng kêu gào vội vàng, hoảng loạn, những tiếng bước chân lộn xộn dồn dập... nhưng không hề nghe thấy tiếng chơi mạt chược như lúc tôi vừa mới ngủ. Những âm thanh hỗn loạn đó khiến tôi nhanh chóng tỉnh táo trở lại, rõ ràng là xảy ra chuyện rồi, tôi vội vàng nhảy ra khỏi giường, chạy ra ngoài xem sao.

Cửa phòng vừa mở ra, tôi đã ho sặc sụa vì khói, phòng đó không một bóng người, chỉ có chiếc bàn mạt chược. Lúc này tôi mới hiểu ra, tiếng the thé chói tai không ngừng đó chính là còi báo cháy tự động.

Thì ra tầng lầu này đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa khá lớn, khói bốc nghi ngút, khách khứa hoảng sợ chạy tán loạn. Phùng Trí Dũng cùng ba người chơi mạt chược cũng trốn tác chạy hết rồi, không ai nhớ ra tôi còn đang nằm ngủ ở bên trong.

Ba người kia không nhớ thì còn được, nhưng Phùng Trí Dũng là bạn trai của tôi, chẳng lẽ anh ta cũng quên tôi, chỉ lo thoát thân? Điều đó khiến tôi rất thất vọng! Tôi còn nghĩ sẽ cùng anh ta sát cánh đến hết cuộc đời này nhưng anh ta thì ngược lại, vừa mới cùng tôi lần đầu gặp nạn đã một mình thoát thân.

Khi tôi chạy ra khỏi phòng, hành lang đã ngập tràn khói, không nhìn rõ lối đi. Mò mẫm chạy được vài bước, cổ họng bị khói làm cho bỏng rát, đau đớn. Tôi nghĩ mình không thể mò mẫm chạy như thế được, như vậy sẽ rất khó thoát ra ngoài, không cẩn thận sẽ mất mạng như chơi. Trong những vụ hỏa hoạn, có rất nhiều người trước khi bị chết cháy thì đã bị chết vì ngạt thở. Tôi không thể đem tính mạng của mình để kiểm chứng điều đó một lần nữa.

Thế là tôi nhanh chóng quay trở về phòng, đóng chặt cửa. Tôi nghĩ lúc này bất luận thế nào ở trong phòng cũng an toàn hơn chạy loạn ở bên ngoài, còn có thể đứng ở cửa sổ cầu cứu. Tôi tin 119 không phải là vô tích sự, đội cứu hỏa sẽ có cách cứu người.

Quả nhiên 119 đến rất nhanh chóng, kịp thời. Máy chiếc xe cứu hỏa hú còi ầm ỉ lao đến, huy động tất cả vòi rồng, súng phun nước chữa vào đám cháy một cách thuần thục, cuối cùng đám cháy cũng được dập tắt hoàn toàn.

Sau khi đám cháy được dập tắt, họ quay sang dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, may là không có ai tử vong, chỉ có vài người bị thương và hơn chục người bị khó thở vì khói, tất cả đều đã được người của khách sạn đưa đi bệnh viện cứu chữa. Tôi nằm trong số hơn chục người đó, tuy nói là rủi ro nhưng trong cái rủi cũng có cái may.

Khi tôi được người ta dìu ra ngoài, Phùng Trí Dũng không biết từ đâu xuất hiện ngượng ngùng hỏi han: “Phiên Phi, em không sao chứ?”

Tôi trợn mắt, cứng rắn ném cho anh ta một từ: “Cút...”

Trong lúc nguy nan mới thấy lời bố nói là đúng, Phùng Trí Dũng đúng là một người đàn ông ích kỷ. Cái tên “Trí Dũng” của anh ta thật giàu ý nghĩa nhưng con người anh ta đâu được như thế, trí không thấy mà dũng cũng không, chỉ vì một đám cháy mà dễ dàng bỏ tôi lại, một mình chạy thoát thân. Nếu gặp phải trận động đất hay sóng thần gì đó thì tôi đã sớm chết một trăm lần rồi.

Bố thật sự đã không nhìn nhầm anh ta, tôi một lần nữa thấy hổ thẹn với chính mình, đúng là “có mắt không trông”, trong chuyện chọn bạn trai, tôi đúng là không có mắt nhìn người.

Sau chuyện lần này, Phùng Trí Dũng vẫn kiên trì xách hoa quả đến nhà tôi, vừa xin lỗi vừa giải thích. Anh ta nói hôm đó chơi bài đến muộn mẫm đầu óc, khi lửa bốc cháy, anh ta sợ quá nên nhất thời quên mất tôi đang ngủ ở bên trong tuyệt đối không hề cố tình bỏ mặc tôi, anh ta thật sự rất yêu tôi...

Bố tôi nghe thấy thế tức điên lên. “Cứ cho là lúc đầu cậu quên thật đi, nhưng sau đó cũng không thấy cậu dũng cảm xông vào lửa cứu con gái tôi! Cậu bỏ rơi con gái tôi nhưng rồi không dám quay lại tìm nó, hai điều này đã đủ chứng minh tình yêu của cậu với con gái tôi không như những gì cậu nói. Đừng nói với tôi những điều vô nghĩa ấy làm gì, xách đồ của cậu đi ngay cho tôi! Cho dù con gái tôi cả đời này không lấy được ai, cũng không gả cho cái loại đàn ông như cậu!”

Dì Thạch đứng kế bên cũng ra sức phối hợp, cầm chổi quét thẳng vào chân Phùng Trí Dũng. Mang tiếng là quét rác nhưng thực chất là muốn quét khách ra khỏi nhà.

Phùng Trí Dũng xấu hổ vội đứng dậy đi ra. Khi anh ta bước đến cửa, Điền Tịnh cũng chạy tới, nhìn anh ta khinh khỉnh nói: “Ôi! Ai thế này? Là Phùng Chạy Chạy phải không? Anh thật là biết chạy, đội điền kinh quốc gia mà không tuyển anh thì đúng là phí mất một nhân tài.”

Cái con bé Điền Tịnh này, cái miệng xinh xắn như quả anh đào vậy mà cũng có lúc sắc như dao, khi nói móc người khác miệng lưỡi cũng sắc bén lắm! Phùng Trí Dũng không thể nổi giận, mặt tái mét, vội vàng rời đi.

Vào trong nhà, Điền Tịnh vẫn còn hậm hực. “Quả nhiên, nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Cái tên Phùng Trí Dũng này, nhìn rõ là thật thà, chất phác, cứ tưởng có thể gửi gắm cả đời, ai ngờ lại là con người ích kỷ đến thế, khi hoạn nạn chỉ nghĩ đến bản thân mình. Phiên Phi, mình vừa được nghe kể chuyện của anh ta và bạn gái trước kia xong.”

Diễn Tịnh nói, trước đây Phùng Trí Dũng từng yêu một cô gái dịu dàng, hiền thực, hai người yêu nhau được ba năm, khi chuẩn bị kết hôn thì cô gái ấy đi khám, phát hiện ra có bệnh. Không phải bệnh nguy hiểm đến tính mạng nhưng khó chữa, cần phải chữa trị một thời gian dài. Vừa hay tin bệnh tình của bạn gái, Phùng Trí Dũng liền chia tay không chút do dự, anh ta sợ bị liên lụy. Tuy bạn gái anh ta rất đau khổ nhưng cũng gạt lệ đồng ý chia tay, bởi vì cô ấy cảm thấy anh ta đòi chia tay cũng là chuyện hợp lý, dễ hiểu, chẳng ai lại chấp nhận kết hôn với một kẻ đau ốm, bệnh tật. Nhưng trong suốt thời gian chia tay, anh ta còn khiến cô gái mắc bệnh đó đau khổ bội phần. Vì sau khi yêu nhau, hai người đã sớm sống chung, ngoài việc không có giấy đăng ký kết hôn, còn lại chẳng khác gì vợ chồng. Hai người thuê một căn hộ nhỏ ở phía bắc thành phố, tất cả nội thất, đồ gia dụng hay sổ tiết kiệm đều do hai người cùng mua, cùng góp, bây giờ chia tay phải phân chia tài sản. Phùng Trí Dũng đã đặc biệt soạn một bảng liệt kê, bất kể thứ gì là anh ta bỏ tiền ra mua, từ cái lớn như tivi đến cái nhỏ là chiếc gạt tàn, anh ta cũng mang đi hết. Còn số tiền trong sổ tiết kiệm, anh ta cạy vài năm nay thu nhập cao hơn bạn gái nên nhất định đòi lấy hai phần ba. Nói tóm lại, anh ta không muốn mình bị thiệt một chút nào, cũng không muốn để bạn gái chiếm bất cứ cái gì dù là nhỏ nhất. Ngay cả khi cô bạn gái đang ốm đau bệnh tật như thế, anh ta cũng chẳng cho cô ấy lấy một đồng. Làm như vậy là quá tuyệt tình, cô bạn gái vì thế mà càng đau khổ. Cô ấy còn nói: “Phùng Trí Dũng, xem ra em bị bệnh cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất em cũng nhìn rõ bộ mặt thật của anh. May mà chưa lấy anh, chứ lấy rồi thì thật là tồi tệ!”

Phùng Trí Dũng làm chuyện thất đức này khiến bao nhiêu người chỉ trỏ sau lưng. Nhưng anh ta lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, rằng bạn gái anh ta mắc bệnh mãn tính, rất có thể đã biết từ lâu rồi nhưng rắp tâm che giấu, muốn lừa gạt anh ta kết hôn, để anh ta cả đời phải gánh vác trách nhiệm. Vì thế cô ấy “bất nhân” thì anh ta phải “bất nghĩa”.

Tôi cứ há hốc miệng ra, nghe cái tên Phùng Trí Dũng này đúng là đồ tồi. Bình thường nhìn không đến nỗi, nhưng khi hoạn nạn mới thấy anh ta lộ rõ bộ mặt thật. Nếu không xảy ra vụ chạy ngoài ý muốn đó thì chắc tôi vẫn ngốc nghếch tin anh ta là người đàn ông thích hợp để kết hôn nhất. Tôi đúng là có mắt như mù!

Khi Chu Nhất Minh đến thăm tôi, cứ thập thò ngoài cửa không dám vào, tư thế sẵn sàng có thể ba chân bốn cẳng chạy bất cứ lúc nào.

Tôi không tức giận. “Anh thập thò ngoài ấy làm gì? Lại gần một chút thì em ăn thịt anh à?”

“Yên đại tiểu thư, anh thật sự sợ em sẽ ăn thịt anh mất. Anh trịnh trọng tuyên bố, anh không phải là con quạ thối mồm, thật sự không phải đâu. Anh không biết, anh chỉ thuận miệng nói vậy mà em và Phùng Trí Dũng kết thúc thật, anh thật sự hy vọng em có được cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc.”

Cái tên này nói câu cuối cùng còn ngậm nga như đọc thơ, hai tay giơ lên rất phối hợp nữa chứ.

Tôi ngứa mắt liền nhảy xuống giường, vớ lấy cái gối, đập tui bụi vào đầu anh ta. “Anh còn nói, anh còn nói, anh còn nói nữa à?”

Anh ta la ầm lên, chạy bốn xung quanh né “đạn”: “Ai da, em đang dưỡng thương cơ mà, sao vẫn có sức đánh mạnh thế? Đừng đánh nữa, đánh nữa là mất mạng đấy!”

Mặc kệ anh ta muốn nói gì thì nói, tôi cứ đánh. Anh ta kêu trời kêu đất, nói mỗi lần tôi thất tình đều giáng cho anh ta một trận, anh ta quá bất hạnh, toàn phải làm bao cát cho tôi đấm...

“Em phải biết là cảnh ngộ của anh còn đáng thương hơn em nhiều, bị người ta nói bỏ là bỏ ngay. Mẹ kiếp, năm nay đúng là đen đủi, ba lần yêu, cả ba lần đều thất bại. Nhưng không sao, sang năm mới rồi, anh trai tin rằng mình sẽ gặp được người con gái đối xử tốt với anh, không bỏ rơi anh. Bé bự, em cũng đừng vì Phùng Trí Dũng mà buồn nữa. Chúng ta phải nhìn về phía trước. Nếu không can qua thì làm sao biết được cái gì là tốt đẹp? Cần phải tin tưởng phía trước nhất định có người tốt hơn gấp trăm ngàn lần đang đợi chúng ta, nhất định sẽ có!”

23. Chương 3 - Phần 01

Chương 3: Thử yêu thì “xôi hỏng bỏng không”

Vừa mới tiến triển được một tí đã thất bại! Tôi và Chu Nhất Minh thử yêu nhau rồi cứ thế giữa đường đứt gánh. Tôi không những không có bạn trai mà ngay cả một người bạn tốt cũng không giữ được, cuối cùng tất cả đều “xôi hỏng bỏng không”.

1.

Năm mới qua đi, một tháng trời ăn uống no say khiến thân hình tôi trở lại trạng thái “đầy đặn”. Than ôi, sự nghiệp giảm béo quả là một cuộc chiến gian nan, lơ là một chút cũng không được!

Nhưng vấn đề cá nhân còn khiến tôi phiền lòng hơn chuyện giảm béo gấp bội phần. Năm nay tôi chính thức bước sang tuổi hai mươi sáu. Tuổi hai mươi lăm qua đi, tôi của tuổi hai mươi sáu đã là chiếc bánh ga tô để qua đêm, không còn “tươi ngon” nữa. Nhưng một nửa của tôi đang ở phương trời nào? Ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy xuất hiện. Bạn nói xem, có buồn hay không chứ?

Để đầu tranh thoát khỏi vấn đề cá nhân này càng sớm càng tốt, tôi lao vào các cuộc hẹn hò, bất luận là ai giới thiệu, đối tượng ra sao tôi đều đồng ý gặp mặt. Thế nên suốt cả mùa xuân tôi không ngừng đi xem mặt. Ngoài lúc đi làm, thời gian còn lại không phải là đang xem mặt thì cũng là trên đường đến xem mặt. Có trách cũng chỉ trách cảnh xuân tươi đẹp càng khiến người ta chất chứa tâm tư.

Không đi xem mặt thì không biết, đi xem rồi mới giật nảy cả mình, thì ra muốn tìm một người đàn ông tốt thích hợp để yêu đương, kết hôn thật sự không dễ dàng.

Con trai thời buổi này, theo như ngôn ngữ trên mạng thì đúng là loại “thượng hạng” gì cũng có, một số còn có thể giết bạn chết tươi.

Nói có sách mách có chứng, hãy nhìn vào một số trường hợp xảy ra với tôi để làm ví dụ kiểm chứng.

Anh chàng “thượng hạng” thứ nhất: Người này là cháu của một chú hàng xóm, làm ở Sở Lâm nghiệp. Người giới thiệu đưa hai chúng tôi đến gặp nhau. Anh ta rất thích gặp hỏi chuyện tình cảm trước đây của tôi, ví dụ như đã từng yêu mấy người, tại sao lại không yêu nữa... Tôi thấy rất phản cảm, hỏi những điều đó thú vị lắm à? Lớn như thế rồi, ai mà chẳng có quá khứ? Tôi quay sang hỏi anh ta trước đây đã từng yêu mấy người, tại sao lại chia tay? Anh ta cũng tỏ ra không hài lòng. Đấy, xem xem, đúng là điển hình của việc “chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn”.

Kết quả lần gặp mặt này không nói cũng biết, chẳng ai vừa mắt ai. Anh ta còn quay sang người giới thiệu phàn nàn rằng tôi không mấy dịu dàng. Tôi tức quá hóa buồn cười, chắc anh ta hỏi gì tôi trả lời vậy mới được xem là dịu dàng? Anh ta dựa vào cái gì chứ?!

Anh chàng “thượng hạng” thứ hai: Con trai cô cháu gái họ của bạn cũ của bà nội tôi, khi gặp từ đầu chỉ cuối chỉ nhắc đến mẹ anh ta. Bố anh ta mất sớm, anh ta nguyện cả đời này phải báo hiếu mẹ. Cho nên anh ta chỉ có một yêu cầu với người vợ tương lai là nhất định phải cùng anh ta báo hiếu, không được cãi lại bà, không được làm bà tức giận, mọi việc đều phải nghĩ đến bà trước... Tôi kiên nhẫn ngồi nghe sau đó khách khí đứng dậy cáo lui: “Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước!”

Anh chàng này không phải người xấu, nhưng tuyệt đối không thích hợp làm chồng. Mẹ anh ta vất vả quá nhiều vì anh ta, anh ta nên báo đáp nhưng không có quyền yêu cầu người vợ tương lai của mình cũng phải báo hiếu một cách vô điều kiện như thế. Nói một cách đơn giản, mình mắc nợ tại sao lại bắt người khác trả giúp?

Anh chàng “thượng hạng” thứ ba: Sếp bé trong một cơ quan nào đó, trong suốt thời gian gặp mặt, lúc nào cũng ra vẻ ta đây lãnh đạo khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Anh ta luôn miệng hỏi làm người nghe mà phát câu: “Em có biết nấu cơm không? Biết giặt giũ không? Có biết làm việc nhà không? Có biết...”

Tôi cố nín nhịn, cuối cùng không chịu được nữa, liền bật lại: “Này anh, nếu anh muốn tìm một bảo mẫu thì hãy ra cửa rẽ trái, đi khoảng năm mươi mét, có một trung tâm giới thiệu người giúp việc đấy. Tôi không đáp ứng được!”

Tôi nghĩ cái tay trưởng phòng này muốn tìm bảo mẫu thì đúng hơn. Anh ta đến trung tâm giới thiệu người giúp việc chắc thích hợp hơn đến trung tâm môi giới hôn nhân.

Anh chàng “thượng hạng” thứ tư: Vị này làm trong lĩnh vực kinh doanh, chúng tôi hẹn gặp tại một nhà hàng. Anh ta mới có hai mươi chín tuổi mà cứ như ông cụ non, đã không thông minh còn học đòi người khác hời đầu. Cái kiểu tóc “hỗ trợ trung ương” ấy khiến tôi không có cảm tình, ngoài mặt không biểu lộ nhưng đã ngầm xác định không cùng anh ta đi đến đâu rồi.

Ăn xong, anh ta thẳng thừng hỏi: “Xin hỏi cô có ấn tượng thế nào về tôi?”

Tôi cũng chẳng quanh co: “Tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau.”

Anh ta càng dứt khoát hơn: “Được, vậy bữa này tôi không mời nữa, ai trả phần người ấy.”

Tôi phục sát đất luôn, thật không hổ danh là người làm kinh doanh, nếu không có lợi, tuyệt đối không bỏ ra một đồng.

Anh chàng “thượng hạng” thứ năm: Người giới thiệu nói đây là một chàng trai trẻ tài năng. Tôi cùng anh ta ăn cơm, suốt bữa ăn anh ta chỉ thao thao bất tuyệt về giang sơn đất nước. Nói chán nói chê rồi dọn hết bát đĩa sang một bên, gỡ bản đồ, chỉ chỗ này chỗ kia, nói trong tương lai anh ta sẽ xây dựng như thế nào, nói hăng đến mức nước bọt bắn tung tóe.

“Chỗ này tôi chuẩn bị xây dựng sân bay, chỗ này dự định sẽ xây một tòa nhà đồ sộ có tính biểu tượng cao, chỗ này tôi dự định...”

Tôi dở khóc dở cười “cổ vũ”: “Ừm, anh quả là... một nhân vật phi thường!”

Đối với những người đàn ông có “chí lớn” như thế này, con chim yến nhỏ bé như tôi chắc phải tìm đường khác mà bay thôi, không thể chung đường được!

Anh chàng “thượng hạng” thứ sáu: Vị này là do dì em mẹ tôi giới thiệu, con trai của người bạn học của dì. Theo như dì nói thì điều kiện gia đình anh ta rất tốt, bố mẹ anh ta đã chuẩn bị sẵn một căn hộ để con kết hôn. Khi mới gặp anh ta, tôi cũng có ấn tượng rất tốt, trông khôi ngô, tuấn tú, nói chuyện cũng thấy hợp. Tôi cứ nghĩ sau mấy lần gặp phải phải phân chó cuối cùng cũng may mắn gặp phải cục vàng, ai ngờ mới gặp mặt được hai lần, anh ta đã tìm tôi mượn tiền, nói là muốn mua ô tô gì đó, đòi vay năm vạn tệ.

Tôi đương nhiên không đồng ý. Anh ta giận dữ nói: “Sao em nhỏ mọn thế? Sau này kết hôn em sẽ cùng anh ở nhà mới, giờ cũng nên bỏ ra chút tiền để anh mua xe chứ!”

Cái loại đàn ông gì thế không biết! Nói thực, lúc đó tôi chỉ muốn vả cho anh ta mấy cái. Cái đồ chết tiệt!

Sau đó, tôi cũng đi xem mặt vài lần nữa nhưng càng gặp càng thất vọng. Tôi có cảm giác như chẳng có ai chân chính, đáng hoàng, toàn đàn ông kiểu gì không biết! Sao số phận của tôi lại hẩm hiu thế? Sau đó, tôi đọc được một bài viết trên mạng, một cô gái quá lứa lỡ thì đi xem mặt bảy mươi lần vẫn chưa gặp được người phù hợp, trong lòng mới thấy cân bằng trở lại. Chị mày đã đáng thương rồi, vậy mà trên đời còn có người đáng thương hơn chị mày bội phần! Xem ra không chỉ có mình chị mày long đong trên con đường tình ái, rất nhiều người cũng lận đận không kém, khổ ải đến phát rồ!

Lúc đầu tôi rất có hứng thú với chuyện đi xem mặt. Người ta nói đó là một môn Kỹ thuật sống nhưng khi tiếp cận với nó, tôi lại thấy đây hoàn toàn là một quá trình mèo mù vớ phải chuột chết, đơn thuần chỉ là chơi đùa cùng số phận. Số may mắn thì có thể gặp được người thích hợp, không may thì coi như mở mang đầu óc, biết thêm được khối điều lạ trên đời.

Sau nhiều lần xem mặt thất bại, tôi điên tiết thay đổi status trên QQ: “Nếu chị ra đi, hãy đốt cho chị một anh trai!”

Thay status chưa được bao lâu đã thấy Chu Nhất Minh lên mạng. Anh ta gửi cho tôi một biểu tượng gào khóc thảm thiết. “Cùng là kẻ đáng cay, khổ ải đã từng. Nếu anh trai chết, cũng đốt cho anh một chị nhé!”

Thời gian này Chu Nhất Minh cũng đi xem mặt vài lần, nhắc đến mấy cô gái đã từng gặp, anh ta lại nghiêng răng kèn kẹt: “Mẹ kiếp, mấy cô gái đó người nào người ấy cứ như quả mìn, anh trai đi xem mặt mà tưởng như đi gỡ mìn vậy.”

Đối tượng đầu tiên Chu Nhất Minh xem mặt là cô nhân viên làm ở một công ty liên doanh với nước ngoài. Lần đầu tiên gặp mặt đã muốn anh ta tặng quà, nói cô ta thích một chiếc túi giá lúc đầu hơn hai nghìn tệ, giờ giảm giá còn hơn một nghìn, rất rẻ. Nghe nói thế, anh ta đã lạnh toát sống lưng, hơn một nghìn tệ mà còn nói là rẻ? Cứ như anh ta là thằng ngốc không bằng!

Anh ta không đồng ý tặng túi, người ta lập tức tỏ ra không vui rồi đứng dậy, nói một câu rồi đi thẳng: “Xin lỗi, em bỗng nhớ ra có việc phải đi. Tạm biệt!”

Lần tạm biệt này đương nhiên là không bao giờ gặp lại.

Đối tượng thứ hai là một cô gái làm thủ quỹ, vừa ngồi xuống đã nghe cô ta thao thao bất tuyệt một mình: “Có một số việc em phải nói ngay từ đầu, anh nghe kĩ nhé! Sau khi kết hôn, em tuyệt đối không ở cùng gia đình nhà chồng, anh phải mua một căn hộ khác, căn hộ phải nằm ở trung tâm thành phố. Còn nữa, em không thích có con, một đứa cũng không muốn, em không thích trẻ con, càng không muốn chăm chúng. Cuối cùng, em hy vọng chồng tương lai phải đủ khả năng đảm bảo cuộc sống cho cả gia đình, tiền lương của em, em sẽ giữ lại để tiêu riêng...”

Chu Nhất Minh sao có thể kiên nhẫn nghe hết được, lần này đến lượt anh ta chủ động đứng dậy trước. “Xin lỗi, anh chợt nhớ ra vẫn còn việc phải làm. Tạm biệt!”

Đối tượng thứ ba cũng là một viên chức, mặt mũi xinh xắn, Chu Nhất Minh mới gặp đã cảm thấy có tương lai. Không ngờ cô nương này còn nguy hiểm hơn cô trước, hỏi trực tiếp anh ta những vấn đề mang tính then chốt. Có xe chưa? Có nhà không? Có tài khoản không? Mỗi tháng thu nhập bao nhiêu... Hỏi tới mức anh ta khi đó không còn ý kiến gì nữa!

Đối tượng thứ tư là một cô sinh viên đại học năm thứ hai, người giới thiệu đưa cho anh ta mã số QQ của cô ta, nói để hai thanh niên tự làm quen. Khi nói chuyện trên QQ, anh ta thấy cô gái này rất được, không thực dụng như mấy cô trước, liền hẹn gặp mặt. Vừa gặp, anh ta đã giật thót cả mình, cô gái này quá xấu, mặt đầy tàn nhang, hai hốc mắt chỉ chít chấm đen như mắt quạ.

Anh ta thấy hơi thất vọng về lần xem mặt này nhưng đã trót gặp rồi, dù sao cũng nên mời người ta ăn cơm. Ăn xong, cô ta còn muốn đi hát, anh ta gắng gượng đưa cô ta đến một quán karaoke. Trong phòng hát, tiểu nha đầu này còn điên đến mức vừa nhảy vừa lắc lư cái đầu loạn lên. Hoang dại đến mức khiến anh ta nổi cả da gà, chợt nghĩ con bé này không phải uống thuốc lắc chứ, đừng có đẩy anh cùng vào đồn công an nhé...

Thế là anh ta giả vờ muốn đi vệ sinh rồi chuồn mất. Về nhà lập tức cho số QQ của cô ta vào danh sách đen, không dám qua lại nữa.

Đối tượng thứ năm là do đồng nghiệp của mẹ anh ta giới thiệu, một y tá, dáng vẻ rất nhút nhát. Chu Nhất Minh nghĩ, xem mặt nhiều như thế rồi, giờ mới gặp được một cô gái chân chất một chút. Nhưng cô y tá này mắc bệnh xấu hổ quá mức, ở bên anh ta mà cứ như ngậm hột thị, nếu ý gì có thể nói được hai từ thì dứt khoát không nói ba, điều đó khiến anh ta rất mệt mỏi, khó chịu, còn nói được cái cóc khô gì nữa!

Tối hôm đó, tôi và Chu Nhất Minh kể khổ với nhau trên QQ, người này nói phải đi đâu để kiếm được một người bạn trai tốt bây giờ, người kia nói kiếm đâu được bạn gái tốt, thật đúng là hai kẻ đắng cay, khổ ải đã từng.

Tôi bắt bình gõ bàn phím: “Mẹ kiếp, ngày trước đọc tiểu thuyết lãng mạn, những Vương Lão Ngũ kim cương, vàng ròng nhiều như lá rụng mùa thu, các nhân vật nữ chính thoải mái chọn lựa. Sao ngoài đời thực lại khác xa đến thế? Không cần nhắc đến những anh chàng kim cương, vàng ròng, chỉ sợ bạc đồng cũng khó gặp được một người.”

Chu Nhất Minh gõ một biểu tượng cười ha ha. “Cô nương bự ơi, đến giờ em vẫn còn nằm mơ có một vị tổng giám đốc nào đó đến yêu em à?”

Hồi trung học, tôi mê mẩn đọc tiểu thuyết lãng mạn, ngày ấy cũng là trào lưu một thời. Các truyện cơ bản đều giống nhau, không gì hơn ngoài kiểu nàng Lọ Lem gặp chàng hoàng tử bạch mã, nội dung cũ rích nhưng lại khiến các cô gái U20 như tôi say như điên, mất ăn mất ngủ.

Trong truyện xưa, những nhân vật nam chính không phải vua chúa thì cũng là hoàng tử, không phải thương gia giàu có thì cũng là anh hùng võ lâm oai phong, lẫm liệt, tuyệt đối không bao giờ là kẻ thường dân ngu

muội. Còn nhân vật nam chính trong các cuốn tiểu thuyết hiện đại thì không phải tổng giám đốc cũng là chủ tịch hội đồng quản trị, đôi khi còn là trùm xã hội đen cho thêm phần phong phú. Vua chúa, hoàng tử cách niên đại tôi đang sống quá xa nên khó có cảm giác gần gũi; còn trùm xã hội đen làm tôi thấy sợ, chỉ có thể tôn kính mà không dám gần gũi. Sau khi một số nhân vật nam chính điển hình đã bị loại thì đương nhiên chỉ còn lại tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị là những đối tượng có thể khiến tôi nảy sinh tình cảm.

Hồi trung học, gần trường tôi có một cửa hàng cho thuê truyện, phàm là những cuốn tiểu thuyết có nhân vật nam chính là tổng giám đốc hay chủ tịch hội đồng quản trị, tôi đều lần lượt mượn về đọc. Những cô gái trẻ đọc nhiều những thể loại truyện thể này sẽ không tránh khỏi mơ mộng được làm cô bé Lọ Lem. Khi đó tôi cũng thường tưởng tượng một ngày nào đó mình sẽ được một chàng trai thành đạt yêu thương. Nhân vật nữ chính trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn đều là những cô gái hết sức bình thường như tôi nhưng luôn được các chàng trai thành đạt yêu thương, hơn nữa những anh chàng đó còn to cao, đẹp trai, khôi ngô, tuấn tú, lại rất chung tình. Hỏi những cô gái trong sáng hồn nhiên như lứa tuổi của tôi không ước ao sao được?

Mong ước đó vốn chôn giấu trong sâu thẳm trái tim tôi, nhưng vào kỳ nghỉ đông năm lớp mười, chúng tôi tổ chức một buổi liên hoan và chơi trò nói thật. Khi đó, tôi đã uống hơi nhiều, bị mọi người hỏi trong tương lai tôi muốn lấy một người như thế nào, tôi liền đập bàn xô ghế, hãnh diện nói trong hơi men: “Tớ... tớ muốn lấy một vị tổng giám đốc, anh ấy cao to, đẹp trai, phóng khoáng, giàu có lại rất chung tình như trong tiểu thuyết ấy.”

Kết quả không cần phải nói, tự nhiên tôi trở thành trò cười ọi người, bị mọi người trêu mãi không thôi.

Chu Nhất Minh tuy học ở lớp bên cạnh nhưng cũng nghe nói đến “lời tuyên bố hùng hồn” của tôi, hể nhìn thấy tôi là lại nhe răng cười toe toét. “Bé bự ơi, nghe nói tương lai em muốn lấy một anh chàng tổng giám đốc. Có điều tổng giám đốc ở Trung Quốc ít lắm, không nhiều như ở Đài Loan đâu, anh đề nghị em suy nghĩ lại, hạ thấp yêu cầu xuống một chút, lấy quản đốc là được rồi. Số lượng quản đốc bây giờ nhiều hơn tổng giám đốc, khả năng đạt được mục tiêu cũng cao hơn, em thấy có phải không?”

Tôi dở khóc dở cười, tổng giám đốc và quản đốc thì khác nhau là mấy, đều là lãnh đạo cả. Có điều trong tiểu thuyết không bao giờ như thế, nhân vật nữ chính ai lại đi yêu quản đốc, như vậy tiểu thuyết lãng mạn còn gì là tiểu thuyết lãng mạn nữa!

Anh ta còn lảm nhảm mãi không thôi: “Gần nhà máy quân đội của bố mẹ chúng ta có không ít các công xưởng nhỏ như xưởng dệt, xưởng làm giấy, xưởng in ấn, xưởng sản xuất máy móc và thiết bị... Em không có việc gì thì thông dong đi bộ ra đấy, nhất định sẽ gặp được một vị quản đốc. Có điều, có phải là người cao to, đẹp trai, phóng khoáng, tuổi trẻ tài cao, lại còn chung tình nữa hay không thì không dám chắc.”

Tôi điên tiết quẳng chiếc cặp sách vào người anh ta. “Chu Nhất Minh, có tin là em sẽ đánh chết anh không?”

Giấc mơ được lấy tổng giám đốc của tôi lớn dần từng ngày nhưng sau này tôi cũng tỉnh mộng. Tôi hiểu rõ rằng, đời một tổng giám đốc đến yêu mình là một giấc mơ hết sức viễn vông. Không cần nói đến tổng giám đốc, giờ đây đến quản đốc tôi cũng chẳng với tới! Haizz, đều do tiểu thuyết lãng mạn đã hại tôi.

24. Chương 3 - Phần 02 - 03

2.

“Xin anh đấy, anh Nhất Minh, chuyện xưa như Trái đất rồi, đừng nhắc lại nữa. Bây giờ em có còn ngây thơ như thế nữa không? Đừng nói tổng giám đốc, đến quản đốc em cũng không dám mơ nữa rồi.”

Chu Nhất Minh khen ngợi tôi: “Tốt lắm, cuối cùng thì em cũng tỉnh ngộ rồi.”

Tôi tỉnh ngộ thì cũng có tác dụng gì chứ? Đã không còn mơ mộng đến tổng giám đốc nữa, sao vẫn không gặp được một người đàn ông thích hợp? Càng đi xem mặt càng nản, tôi gục đầu, thở dài một tiếng tuyệt

vọng. “Chu Nhất Minh, có những lúc em cảm thấy làm người thật vô nghĩa, chỉ bằng chết đi cho xong, chết là hết!”

Chu Nhất Minh nghe thấy thế liền kêu khổ thấu trời: “Cái gì? Em không muốn sống nữa á? Còn nhớ hồi tiểu học em cũng từng nói em không muốn sống nữa. Kết quả... kết quả thiếu chút nữa em đã làm anh không sống nổi. Bé bự, xin em hãy sống cho tốt vào, anh trai không chịu nổi cảnh em cứ giày vò anh mãi đâu!”

Không sai, đích thực hồi nhỏ tôi đã từng làm chuyện này, vài tuổi ranh đã tỏ ra chán đời, trở thành nhân vật scandal chấn động một thời trong khu tập thể của nhà máy.

Hồi học lớp bốn, tôi đã dùng cái đầu non nớt của mình nghiêm túc suy nghĩ đến việc tự sát.

Cái kiểu ưu tư, chán nản không phù hợp với lứa tuổi này nói ra đều tại mẹ tôi cả. Vì mẹ tôi giáo dục con cái thiếu kiên nhẫn, chỉ tôn thờ một câu châm ngôn có năm chữ: “Không đánh không thành tài”. Vì thế tôi thật sự nểm không ít mùi cay đắng. Trẻ con thích nghịch ngợm, lên núi, xuống ruộng, tung tăng khắp chốn, quần áo bị bẩn quay về nhà không tránh khỏi bị mắng, bị đánh. Sau đó vào tiểu học, hề thành tích học tập không tốt là lại bị ăn món “măng tre xào thịt”. Mẹ tôi đặc biệt làm một cái roi tre mỏng, chuyên để đối phó với cái mông đít của tôi. Điều đó khiến tôi rất đau khổ.

Tôi đã từng lừa lừa vớt chiếc roi tre đó đi nhưng mất cái này lại có cái khác, dù sao mẹ tôi cũng rất giỏi trong việc làm các “dụng cụ tra tấn” để “chăm sóc” tôi. Hồi ấy, tôi học rất dốt môn Toán, cộng trừ nhân chia sai be bét, thi có thể qua là coi như thắng lợi rồi. Đương nhiên, điều đó không đáp ứng được sự mong đợi con gái hóa phượng hoàng của mẹ tôi nên lại bị ăn đòn. “Sao con ngốc thế? Phép tính đơn giản như vậy mà cũng làm sai!”

Hầu như sau mỗi lần kiểm tra toán tôi đều bị ăn đòn, nhiều tới mức trong lòng cảm thấy bị tổn thương, cảm phần đến nỗi không thiết sống nữa. Sống để mẹ tôi đánh thì sống còn có ý nghĩa gì? Tôi không thấy hứng thú với cuộc đời này nữa.

Đúng lúc lại đang là đợt thi giữa kỳ, môn Toán làm sai be bét. Từ phòng thi đi ra tôi đã biết viễn cảnh sẽ chẳng tốt đẹp gì. Đúng lúc thầy giáo chấm bài trên văn phòng, trong đó có bài của tôi, có bạn cán bộ lớp vào xem, đi ra liền nói với tôi: “Yên Phiên Phi, cậu không qua rồi, được có bốn mươi chín điểm thôi.”

Toi rồi toi rồi, không qua thế này, tôi có thể tưởng tượng ra viễn cảnh bị mẹ đánh như thế nào. Tôi sẽ không cho bà có cơ hội đánh tôi nữa – tôi sẽ tự sát!

Thực ra lúc đó tôi không hiểu rõ ý nghĩa của việc “tự sát”, chỉ biết nó qua ti vi, một người nếu tự sát thì bạn bè, người thân của người ấy sẽ rất đau lòng. Tôi muốn khiến ẹ tôi đau khổ một chút, ai bảo bà suốt ngày đánh tôi.

Tôi có học được một số cách tự sát trên ti vi. Nào là nhảy xuống sông, treo cổ, uống thuốc độc hay cắt cổ tay... Cắt cổ tay là cách thức làm tôi ấn tượng nhất, chỉ cần lấy dao cứa vào cổ tay là chết ngay, tôi thấy rất kỳ diệu. Còn nhỏ không hiểu đó là do mạch máu bị đứt, máu chảy quá nhiều dẫn đến tử vong, tôi nghĩ dưới cổ tay ẩn giấu một động lực sinh mệnh nào đó.

Tôi quyết định cắt cổ tay tự sát nên lấy trộm một con dao lam của bố. Con dao đó mỏng như tờ giấy, lưỡi sắc lẹm. Hôm công bố kết quả thi giữa kỳ, tôi giấu con dao vào cặp sách rồi đi đến trường. Tôi đã nghĩ thông rồi, lát nữa khi mang kết quả thi về nhà, nếu mẹ tôi nhìn thấy điểm thi rồi đòi lấy roi đánh tôi, tôi sẽ lấy dao ra cắt cổ tay trước. Dù sao tôi cũng sẽ không cho bà cơ hội đánh tôi nữa.

Bài kiểm tra toán được trả lại, nhìn thấy con số bốn mươi chín mà lòng đau như cắt. Trong lòng tôi đã có chuẩn bị, bình tĩnh cất bài kiểm tra vào trong cặp. Sau khi tan học, Chu Nhất Minh ở lớp bên cạnh chạy lại hỏi tôi: “Bé bự, điểm thi cao không?”

Tôi bĩu môi lắc đầu, anh ta cũng chau mày thở dài. “Anh thi cũng không tốt, môn Ngữ văn bị gạch bao nhiêu.”

Chu Nhất Minh và tôi đối lập nhau, tôi học dốt môn Toán còn anh ta lại dốt môn Văn, chủ yếu là do anh ta viết sai quá nhiều. Khi anh ta viết từ mới, thường không thiếu bộ thì cũng thiếu nét.

Thành tích học tập của chúng tôi đều không phải là lý tưởng, điều đó đã khiến trái tim non nớt của hai đứa đầy rẫy những ưu tư. Sau giờ học, Chu Nhất Minh đi cùng tôi về nhà, mặt mày ủ ê, nói: “Làm sao bây giờ? Về nhất định sẽ bị đánh, anh không muốn về nhà đâu.”

Mẹ của Chu Nhất Minh và mẹ tôi cứ như cùng tốt nghiệp một trường vậy, dạy con đều tin vào câu: “Không đánh không thành tài”. Chu Nhất Minh thì không tốt, về nhà cũng sẽ không tránh khỏi bị đánh.

Thấy anh ta cũng rất lo lắng, tôi bèn có lòng tốt nói cho anh ta cách đối phó. Cái chính là chỉ cần tự sát, mẹ tôi có muốn đánh cũng không đánh được, xem sau này bà còn đánh ai được nữa.

Chu Nhất Minh nghe thế thì thấy rất có lý, nóng lòng muốn học cách thức của tôi, nhưng ngay lập tức không thể kiếm đâu ra dao, tôi bèn nói nghĩa khí đồng ý chia cho anh ta một nửa. Con dao này rất mỏng, chiều dài khoảng một inch, chiều rộng nửa inch, hai bên lưỡi dao rất sắc, ở giữa có một khoảng trống, tôi bẻ con dao ra làm đôi, mỗi người một nửa.

Chu Nhất Minh cầm nửa lưỡi dao lam, dè dặt hỏi: “Cửa vào đâu?”

Tôi tỏ ra rất chuyên nghiệp, làm điệu bộ như thật cho anh ta xem. “Cửa vào cổ tay là được.”

Anh ta đang học theo điệu bộ của tôi thì một cậu bạn cùng lớp từ phía sau chạy tới vỗ vào vai anh ta gọi: “Chu Nhất Minh!”

Cái vỗ vai đó đã làm hỏng hết việc, tay của anh ta không kiểm soát được, lưỡi dao trượt xuống cổ tay rạch một đường dài, máu chảy ra.

Tôi lập tức hét lên: “Máu... máu... máu...”

Mặc dù đã lên kế hoạch cắt cổ tay tự sát nhưng kế hoạch là một chuyện, thực tế nhìn thấy tay Chu Nhất Minh chảy máu, tôi sợ đến mức ba hồn bảy vía bay hết lên mây. Nửa con dao lam trên tay tôi bỗng chốc như trở thành một thanh sắt nóng làm tay tôi bỏng rát, tôi vội vàng quăng nó đi thật xa.

Chu Nhất Minh sợ đến đờ người, cứ cầm cổ tay máu chảy ròng ròng mà không biết phải làm thế nào. May là ngày ấy chúng tôi học ở trường tiểu học thuộc khu nhà máy nên đường từ trường về nhà hầu như đều là người của nhà máy quân sự. Rất nhanh đã có người lớn đi qua, một cô lấy chiếc khăn tay của mình ra băng bó vết thương cho Chu Nhất Minh rồi một chú đưa anh ta vào bệnh viện.

Tôi cũng nước mắt lưng tròng chạy theo. Khi đó tâm hồn non nớt của tôi còn nghĩ chắc chắn anh ta sẽ chết, dọc đường đi khóc lóc về hồi hận: “Chu Nhất Minh, anh chết thảm quá!”

Câu nói đó cũng là học được trên ti vi. Còn nhớ ngày ấy xem một bộ phim truyền hình cổ trang, trong phim có một người con trai chết, người con gái ở bên cạnh khóc lóc nói: “XX, huynh chết thảm quá!” Tôi liền vận dụng ngay vào hoàn cảnh này, khả năng bắt chước của trẻ đúng là rất nhanh!

Vết thương của Chu Nhất Minh không sâu, chỉ bị cửa nhẹ thôi, không đến mức bị đứt động mạch, có điều vết thương hơi dài, bác sĩ phải khâu cho anh ta bảy mũi.

Chuyện này cũng coi như kinh thiên động địa, có thể cải thiện đáng kể tình hình hay bị ăn đòn của tôi và Chu Nhất Minh. Khi biết chuyện hai đứa nhóc do bị người lớn đánh nhiều quá mà âm thầm bàn mưu tính kế tự sát, bố mẹ anh ta và bố mẹ tôi đều phát hoảng. Mẹ tôi luôn than phiền trẻ con bây giờ đúng là khó bảo, đánh vài trận đòn là chúng nó liền nghĩ ngay đến chuyện tự sát, phụ huynh không kiểm soát nổi!

Từ đó về sau, tôi và Chu Nhất Minh không bị đánh nữa, người lớn không dám động đến một sợi tóc của chúng tôi. Chu Nhất Minh cảm thấy rất thỏa đáng, tuy bị khâu bảy mũi nhưng sau này không phải chịu cảnh “thịt nát xương tan” nữa, có giá lắm! Tôi đương nhiên càng thấy thỏa đáng. Chu Nhất Minh bị một vết dao mà đã có tác dụng rút dây động rừng đối với mẹ tôi như thế, tôi không phải chịu chút đau đớn nào đã đạt được tâm nguyện. Vì thế, tôi tặng Chu Nhất Minh một cuốn sổ ghi chép rất to, rất đẹp để biểu thị lòng cảm ơn chân thành.

Còn bé học đòi tự sát chứ lớn rồi ai lại ngốc như thế. Nói muốn chết không có nghĩa là chán sống thật, chỉ là câu than thở thôi. Tôi không muốn tự tử đâu!

Chị đây còn phải tiếp tục sống, tiếp tục đến chỗ này chỗ kia xem mặt, tìm đối tượng. Đời người con gái, tôi mới tận hưởng giai đoạn đầu, vẫn còn chưa được làm vợ, làm mẹ, làm bà nội hay bà ngoại, tôi phải hướng đến những mục tiêu đó mà cố gắng tiến lên phía trước.

Vì thế phải tiếp tục xem mặt, trước khi đi tôi đều cầu nguyện: “Lạy Chúa! Lần này xin hãy ban cho con một người đàn ông tốt!”

Nhưng có lẽ Chúa chê tôi không phải con chiên của Người nên không quan tâm đến lời cầu nguyện của tôi. Tôi hết lần này đến lần khác gặp phải “những loại thượng hạng chốn nhân gian”... Mẹ kiếp, con trai tốt trên đời này chết hết rồi sao?

Tôi đang suy nghĩ về cái thân phận bi thương “độc thân có hại” của mình thì La Lợi vui mừng, hớn hở trao cho tôi chiếc thiệp hồng. Cô ấy và em họ của cô giáo Mai đã có kết thúc tốt đẹp, mừng Một tháng Năm này họ sẽ kết hôn. Sao người ta lại thuận buồm xuôi gió như vậy? Còn tôi, con đường tình ái quá lộn độn, long đong!

Bị kích động mạnh, hết giờ làm tôi không muốn về nhà, liền gọi Điền Tịnh cùng đi dạo phố. Trên phố đi bộ gặp Chu Nhất Minh đúng lúc tan làm, anh ta cũng không muốn về nhà nên đi cùng tôi, đi dạo một hồi thì rủ bọn tôi ăn đêm.

Khi ngồi ăn, Chu Nhất Minh mới nói không muốn về nhà là vì không muốn nghe bố mẹ cãi nhau mãi. Thì ra hai cụ rất vừa ý cô y tá đó, nghĩ cô con dâu tương lai là y tá thì chuyện sau này hai người có ốm đau vặt vãnh sẽ dễ dàng được giải quyết. Nhưng Chu Nhất Minh từ chối, không muốn tiếp tục qua lại với cô ta, vì thế không tránh khỏi bị họ trách mắng.

“Mẹ anh lúc nào cũng nói cô y tá đó tốt, anh cũng không phủ nhận cô ấy tốt nhưng cô ấy quá kiêu ngạo. Mỗi lần gặp nhau, anh nói mười câu thì may ra cô ấy nói một, chán chết đi được! Hề nghĩ đến chuyện anh sẽ phải sống với cô ấy cả đời lại thấy toát hết mồ hôi hột.”

Anh ta nói xong, chán nản làm một ngụm rượu.

Tôi chợt nghĩ đến anh chàng khôi ngô, tuấn tú nhưng ba hoa chích chòe mà dì tôi giới thiệu kia, liền gật đầu tán đồng: “Có một số người không phải là xấu nhưng thật sự không thể sống chung cả đời được. Bởi vì đó hoàn toàn không phải là người đi chung một con đường với mình.”

“Đúng thế, tìm đối tượng là tìm người có thể đi cùng mình trên một con đường. Phải hợp nhau về mọi mặt, nói chuyện phải hiểu nhau, chứ ông nói gà bà nói vịt thì còn gì là thú vị nữa.”

“Những người con trai em đi xem mặt cứ như từ sao Hỏa rơi xuống ấy, cơ bản không thể nói chuyện được.”

“Thì những cô gái anh xem mặt có khác gì, cứ như từ sao Kim đến vậy, quá tôn thờ tiền bạc, mở mồm ra là hỏi đã có nhà, có xe chưa.”

Tôi và Chu Nhất Minh vừa uống rượu vừa kêu ca, oán thán. Điền Tịnh ngồi bên nghe hai đứa tôi nói chuyện thì đột nhiên cười ha ha, nói: “Em thấy hai người rất hợp để đi chung một con đường, hay hai người thử hẹn hò xem sao!”

Cô ấy nói làm ngụm rượu trong miệng tôi phun hết ra ngoài. “Cậu nói cái gì, mình hẹn hò với anh ta? Cậu nói đùa đấy à?”

Chu Nhất Minh cũng lắc đầu quầy quậy. “Anh với Bé bự á? Sao thể được? Bọn anh đã quen nhau hơn hai mươi năm nay, nếu yêu thì đã yêu từ lâu rồi.”

“Ngày trước chưa yêu không có nghĩa là bây giờ không thể yêu, em thấy hai người về mọi mặt đều hợp nhau, rất hợp nhau. Thay việc đi chỗ này, chỗ khác xem mặt những người không thích hợp, chỉ bằng thử kết hợp với nhau xem.”

Tôi cười phá lên. “Cậu nói giống bố mình thế, ông cũng nói mình và Chu Nhất Minh rất hợp nhau. Có lần, khi mình về nhà phàn nàn không tìm được bạn trai, ông nói không tìm được ai thì tìm Chu Nhất Minh là được rồi.”

Chu Nhất Minh phản đối: “Hey, cái gì mà không tìm được ai thì tìm Chu Nhất Minh là được rồi? Anh trai có phải là phé phẩm đâu.”

Tôi đập bàn. “Anh nói ai là phé phẩm? Không muốn sống nữa chắc?”

Anh ta giơ tay lên đầu hàng. “Đấy, Điền Tịnh, em xem xem, anh trai có dám cần cô ấy không chứ? Em cho anh mượn gan báo rồi hãy nói.”

Điền Tịnh cười ha ha. “Gan báo thì em không làm được nhưng gan to thì có thể làm cho anh một lá. Người ta thường nói to gan mặt lớn mà, gan to vừa dễ dùng vừa có lợi ích kinh tế. Anh có cần không?”

Câu chuyện cười cười nói nói một hồi rồi cũng qua đi, tôi không để tâm đến nữa, tin là Chu Nhất Minh cũng chẳng để tâm. Tôi và anh ta quen biết nhau lâu như vậy rồi, luôn là bạn bè thân thiết, bất luận là tôi hay anh ta cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện này, trước đây không, hiện tại không, tương lai tôi nghĩ cũng sẽ không bao giờ xảy ra.

3.

Thời gian cứ thế trôi đi, đã vào giữa xuân, ánh mặt trời ngày càng lung linh, tươi sáng, những hàng cây xanh mát như tranh vẽ, những cánh hoa tươi rực rỡ sắc màu, cảnh sắc nơi nơi say đắm lòng người. Nhưng tâm trạng tôi lại vô cùng chán nản bởi sức khỏe có chút vấn đề.

Hai hôm trước, khi đang tắm tôi vô tình sờ thấy một khối u nhỏ ở ngực, lúc chat với Điền Tịnh trên QQ, cô ấy lập tức giục tôi đi kiểm tra xem sao.

“Ồ vú xuất hiện u thì nhất định phải đi kiểm tra, cậu phải biết ung thư vú là tay đao phủ nguy hiểm nhất đối với chị em phụ nữ.”

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi liền lên mạng tìm hiểu. Những thông tin về bệnh ung thư vú khiến tôi phát hoảng, bởi vì xem ngang ngó dọc cũng đều cảm thấy các triệu chứng của mình giống hệt như thế. Không kiểm chế được tôi nghĩ đến giả thiết bi quan nhất: Liệu tôi có bị ung thư vú không?

Giả định đó đã dọa tôi chết khiếp. Trong ý niệm của tôi, những người phát hiện ra mình có khối u ở vú chỉ cần đi kiểm tra thì trong mười người, có đến tám, chín người bị ung thư, chẳng còn sống được bao lâu nữa. Nếu phát hiện sớm thì cũng phải cắt đi mới có thể bảo toàn tính mạng.

Mẹ của Đới Thời Phi cũng thế. Tôi vẫn còn trẻ thế này, không có ngực có được coi là con gái nữa không? Sau này còn có thể lấy chồng được sao? Chi bằng chết đi cho xong.

Càng nghĩ càng thấy khủng hoảng tinh thần, tôi không có dũng khí đi bệnh viện kiểm tra. Nếu đúng là bị ung thư vú thật thì bất luận kiểm tra sớm hay muộn đối với tôi cũng thế thôi, đều ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống. Tốt hơn hết cứ mặc kệ nó, giả ngây giả ngô mà sống tiếp, được ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng giả làm đà điểu tự lừa dối mình cũng không khiến cho cuộc sống của tôi dễ chịu hơn, hễ nghĩ đến chuyện mình có khả năng bị ung thư vú, tôi lại thấy tuyệt vọng cực độ, hay nghĩ ngợi linh tinh: Tôi còn sống được bao lâu nữa? Có phải sắp chết rồi không? Thật không đáng chút nào! Còn chưa sống được nửa đời người, còn chưa kịp yêu đương, kết hôn và sinh con, cứ thế ra đi thật không cam tâm!

Bố tôi thấy tôi cứ lạ lạ, bèn hỏi: “Hồi này con sao vậy? Lúc nào mặt mày cũng ủ ê, hồn bay phách lạc thế?”

Tôi không dám nói sự thật với bố, ông bị bệnh cao huyết áp, không chịu được kích động. Một mình tôi chịu đựng là được rồi, không để ông bị ốm thêm nữa, tôi cố nặn ra một nụ cười. “Không có gì, con gái nhiều tuổi chưa kết hôn thì không tránh khỏi có chút thương tiếc tuổi xuân ấy mà.”

Bố tôi tin là thật, không hỏi han gì nữa. Nhưng Điền Tịnh lại muốn biết rõ ngọn ngành, gọi điện hỏi tôi đã đi kiểm tra chưa, tôi nói thật là không dám đi.

“Không dám đi thì không đi à? Không kiểm tra cho rõ ràng thì cậu nghĩ mình sẽ yên lòng chắc? Đừng sợ, ngày mai mình sẽ xin nghỉ làm một ngày, đưa cậu đi bệnh viện khám, có thể chỉ là vấn đề nhỏ thôi. Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung, tối ngủ sớm một chút, mai còn dậy đi kiểm tra.”

Nhưng làm sao tôi chợp mắt được! Nửa đêm còn dậy vào mạng xem phim hài, xem hết bộ này đến bộ khác nhưng tôi có cười được đâu.

Trên QQ, Chu Nhất Minh gửi cho tôi một tin nhắn: “Này, sao hôm nay em ngủ muộn thế? Em không ngủ sớm để giữ gìn nhan sắc à?”

Bình thường tôi không bao giờ thức khuya bởi vì thức đêm rất có hại cho sức khỏe và da dẻ, muộn nhất là mười một giờ tôi đã lên giường đi ngủ rồi. Hôm nay không giống như bình thường, anh ta thắc mắc là phải.

Lúc này tôi chẳng có tâm trạng đâu mà để ý đến anh ta, anh ta lại nhanh chóng gửi một tin nhắn nữa: “Đêm dài đằng đẵng, không có tâm trạng để ngủ! Anh tưởng chỉ mỗi mình anh không ngủ được, hóa ra Phiên Phi cô nương cũng thế!”

Tin nhắn đó kèm theo một biểu tượng mặt cười. Tôi cười khở, lúc này còn tâm trạng đâu mà nhăn nhó nhăn nhó với anh ta nữa, cho dù là Châu Tinh Trì[1] đứng ngay trước mặt pha trò tôi cũng không thể cười nổi.

[1] Đạo diễn, diễn viên hài Hồng Kông, được đánh giá là diễn viên hài xuất sắc nhất của điện ảnh châu Á với biệt danh Vua hài.

“Tâm trạng không tốt, không muốn nói nhiều với anh, kiếm chỗ khác vui vẻ mà chơi!”

“Cái gì mà tâm trạng không tốt? Vẫn nghĩ ngợi chuyện chưa tìm được bạn trai à? Đừng lo lắng quá, có lo cũng vô ích, chuyện này không vội được đâu, em xem anh trai chẳng có gì phải lo lắng cả, vẫn ăn uống, ngủ nghỉ, vui vẻ như thường.”

“Đương nhiên anh không vội rồi, anh vẫn còn nhiều thời gian, còn em sợ là không còn bao nhiêu thời gian nữa.”

“Em gái ơi, có gì mà không còn thời gian chứ? Em còn sinh sau anh trai ba tháng cơ đấy... Đợi, đợi đã, Yên Phiên Phi, không phải là em đang có chuyện gì đấy chứ?”

Đừng thấy tên tiểu tử này không thi được đại học mà nghĩ anh ta ngốc nhé, khôn phết đấy! Tôi cũng chẳng giấu anh ta. “Chu Nhất Minh, có khả năng em bị ung thư.”

Chu Nhất Minh không trả lời qua QQ nữa mà lập tức gọi điện. Tôi vừa nhấc máy đã nghe thấy anh ta la lên: “Sao lại là có khả năng? Rốt cuộc là có hay không? Em đã đi viện kiểm tra chưa? Rốt cuộc là bị bệnh gì?”

Tôi không tiện nói cho anh ta nghe là bệnh gì. Nói mình bị ung thư vù vù với một người con trai, tôi thật sự không thể mở miệng được, cho dù hai chúng tôi đã quen biết nhau hơn hai mươi năm nhưng những chỗ thâm kín trên cơ thể con gái dù sao vẫn là những chỗ thâm kín, tôi chỉ có thể nói chung chung là phát hiện thấy trên người có khối u.

Có lẽ anh ta cũng hiểu ra nên không hỏi rõ là u ở đâu, kiên quyết nói giống hệt Điền Tịnh: “Em ngốc thế! Sao còn chần chừ không đi kiểm tra? Ngày mai kiểm tra luôn đi, dù kết quả thế nào cũng còn hơn là ở nhà lo lắng, đoán già đoán non.”

Tôi thở dài thườn thượt. “Bọn anh không phải là em, không hiểu em lo sợ thế nào đâu. Nếu kiểm tra ra đúng là bị ung thư... vù thật thì làm thế nào?”

“Em sợ cái gì, ung thư có rất nhiều loại, một số bệnh ung thư nếu phát hiện sớm sẽ chữa khỏi, không nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

“Nếu là giai đoạn cuối rồi thì sao? Như vậy nhất định sẽ chết. Anh Chu Nhất Minh, em nói thật nhé, mặc dù trước đây em đã từng nói sống không có ý nghĩa gì thì chết đi còn hơn nhưng chỉ là nói vui thôi. Em chưa muốn chết, năm nay em mới hai mươi sáu tuổi, em còn chưa kịp một lần yêu đương tử tế, còn chưa kịp lấy chồng, sinh con. Nếu bây giờ ông trời muốn bắt em đi, em thật sự không cam tâm!”

Chu Nhất Minh nói không chút do dự: “A Phi, em yên tâm, ngày mai đi kiểm tra, nếu thật sự em bị ung thư thì anh trai sẽ thỏa mãn tâm nguyện của em, sẽ ở bên em, yêu em, lấy em, cùng em sinh con, để cái, em không chê anh trai thấp là được rồi.”

Chu Nhất Minh nói giọng đầy khí phách, cho dù anh ta nói để an ủi tôi hay nhất thời nghĩa khí dâng cao thì tôi cũng rất cảm động.

Khóe miệng muốn nở nụ cười nhưng hai mắt đã ngấn lệ. “Bây giờ... em nào dám chê anh chứ! Anh không chê em... em đã cảm tạ trời đất lắm rồi!”

Ngày hôm sau, Chu Nhất Minh xin nghỉ làm, cùng Điền Tịnh đưa tôi đến viện kiểm tra. Tôi căng thẳng cực độ bước vào phòng khám, chân tay run rẩy, rất sợ nhận được kết quả không mong muốn ấy.

Sau khi kiểm tra cẩn thận xong, chờ đợi kết quả của bác sĩ như chờ đợi một bản tuyên án tử hình vậy. Rất may bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, chỉ là u xơ lành tính nhưng vẫn có xác suất chuyển thành ung thư, vì vậy tốt nhất là nên phẫu thuật, cơ bản là để loại bỏ mối nguy hiểm tiềm ẩn, đương nhiên sau khi cắt bỏ vẫn phải tiến hành kiểm tra để có kết quả chính xác nhất là u lành hay u ác.

Thì ra chỉ là u xơ, không phải ung thư, nghĩ lại mấy hôm trước lo lắng, sợ hãi thấy thật buồn cười. Tôi suýt nữa đã tự hù dọa mình chết rồi.

Điền Tịnh cũng thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, được rồi, không có chuyện gì là tốt rồi. Mình đã nói là nên đi kiểm tra sớm rồi mà, có kết quả kiểm tra rõ ràng sẽ không phải tự hù dọa mình nữa.”

Chu Nhất Minh cũng mặt mày rạng rỡ. “Vấn đề nhỏ là tốt rồi nhưng vẫn phải làm phẫu thuật, em có cần nhập viện không?”

“Không cần, bác sĩ nói chỉ là tiểu phẫu nên có thể ngoại trú, phẫu thuật xong, nghỉ ngơi một lúc là có thể về nhà được, không phải lo.”

“Vậy bao giờ sẽ phẫu thuật?”

“Ngày kia.”

“Ngày kia, vậy anh xin nghỉ một ngày, đưa em đi rồi lại đón em về.”

Điền Tịnh nói: “Vậy có anh Chu Nhất Minh rồi thì em không đến nữa, gần đây công việc ở ngân hàng bận lắm, em cũng ngại xin nghỉ.”

“Được, có anh rồi, em bận thì cứ lo việc của em đi.”

Hôm phẫu thuật, tôi cũng rất căng thẳng. Lớn như này rồi nhưng chưa từng phẫu thuật bao giờ nên trong lòng không tránh khỏi lo sợ.

Chu Nhất Minh chạy ngược chạy xuôi giúp tôi làm thủ tục, còn ra sức hỏi bác sĩ xem phẫu thuật có đau không, có phức tạp, có nguy hiểm không. Vị bác sĩ tốt bụng đã bị anh ta hỏi đến phát phiền: “Tôi đã nói đó chỉ là tiểu phẫu thôi, không có gì, cậu cứ yên tâm đi.”

Phẫu thuật đúng là rất đơn giản, sau khi gây tê tại chỗ, cắt cái u xơ đó đi rồi khâu lại là xong.

Khi phẫu thuật tôi không hề có cảm giác gì, sau khi phẫu thuật xong cũng không cảm thấy đau lắm, chỉ nghỉ ngơi một lúc là có thể tự đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Chu Nhất Minh như trút được gánh nặng. “Quả nhiên chỉ là tiểu phẫu, em có thể tự đi ra được, không nói thì không nhận ra em vừa làm phẫu thuật xong.”

Nói thì nói vậy, chứ trên đường về nhà anh ta vẫn cẩn thận đỡ trước đỡ sau, cứ như tôi là một mặt hàng dễ vỡ vậy. Hôm sau anh ta cũng giúp tôi đi lấy kết quả xét nghiệm, kết quả là u lành khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, cửa ải này coi như đã vượt qua!

Chu Nhất Minh cũng thở phào. “Bé bự, lần này suýt chút nữa bị em dọa chết rồi.”

Lần tiểu phẫu này, sau khi xong việc tôi mới kể lại qua loa cho bố tôi nghe. Ông nghe xong vẫn tỏ vẻ xúc động: “Nhớ nhé, phẫu thuật là chuyện lớn mà lại giấu giếm gia đình không nói.”

“Bố, chỉ là tiểu phẫu thôi mà, nửa tiếng là xong. Con nghĩ không cần để bố biết làm gì, bố biết lại đâm ra lo lắng.”

“Nói thế mà cũng nói được, tiểu phẫu thì cũng là phẫu thuật, bố và dì cũng phải đi cùng con đến bệnh viện. Con một mình im hơi lặng tiếng đi, nếu có chuyện gì xảy ra thì sao?”

“Bố, con có làm sao đâu. Với lại, không phải con đi một mình, hôm phẫu thuật Chu Nhất Minh đưa con đi.”

“Hà? Nhất Minh đưa con đi?” Nhìn mặt ông có vẻ nguôi giận. “Có nó đưa đi thì bố yên tâm rồi.”

Bố tôi rất thích Chu Nhất Minh, điều này thì tôi biết. Ông đã từng nói với tôi, nếu tôi mãi không tìm được bạn trai thích hợp thì yêu Chu Nhất Minh là được rồi. Lời của bố khi ấy tôi không cho là đúng, nhưng sau chuyện xảy ra lần này, tôi cũng có chút động lòng.

Tôi và Chu Nhất Minh từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cá tính, sở thích của nhau đều rõ như trong lòng bàn tay. Ở bên anh ta chắc chắn sẽ hòa hợp hơn anh A, anh B xa lạ nào đó. Bình thường anh ta là một người tùy tiện, ăn nói chẳng đâu vào đâu nhưng đến giờ phút quan trọng thì lại là người đàn ông có thể dựa dẫm được. Giống như lúc tôi nghi ngờ mình bị ung thư, nếu là Phùng Trí Dũng thì chắc chắn anh ta đã cao chạy xa bay rồi, nhưng Chu Nhất Minh không cần nghĩ ngợi gì liền hứa hẹn: “Nếu thật sự em bị ung thư thì anh trai sẽ thỏa mãn tâm nguyện của em, sẽ ở bên em, yêu em, lấy em, cùng em sinh con, để cái, em không chê anh trai thấp là được rồi.”

Trước đây tôi luôn nghĩ, một người đàn ông thấp bé không thể mang lại cho người khác cảm giác an toàn, không đủ để phó thác cả đời. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy cao hay thấp không phải là vấn đề, những lúc quan trọng mới có thể thấy được tấm chân tình.

Tôi bắt đầu suy nghĩ thật nghiêm túc, hay là tôi và Chu Nhất Minh thử... thử hẹn hò xem sao. Ít nhất trước khi tôi chưa gặp được ai tốt hơn thì có thể coi anh ta là một ứng cử viên không tồi.

25. Chương 3 - Phần 04 - 05

4.

Tôi bắt đầu chú ý đến Chu Nhất Minh nhưng không biết anh ta nghĩ gì, có muốn như vậy hay không. Mặc dù đêm trước hôm đi bệnh viện kiểm tra, anh ta đã từng nói, nếu thật sự tôi có mệnh hệ gì, anh ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của tôi, sẽ ở bên tôi, yêu tôi, lấy tôi và cùng tôi sinh con để cái. Nhưng bây giờ kết quả kiểm tra đã chứng minh tôi chỉ sợ bóng sợ gió thì anh ta cũng không nhắc đến nữa. Tôi thử đề cập đến chuyện này, thăm dò ý tứ anh ta xem sao thì anh ta chỉ cười hi hi.

“Mạo hiểm quá! Bé bự, suýt chút nữa anh trai phải thu nhận phế phẩm là em rồi. May mà em không việc gì, có thể tiếp tục chờ đợi hoàng tử bạch mã của em xuất hiện. Anh trai cũng đợi xem ông trời có mở mắt không, ban cho anh một cô bạn gái vừa đẹp người vừa đẹp nết.”

Lời nói của anh ta khiến tôi thấy buồn vô cùng, rõ ràng lần này tôi và anh ta suy nghĩ không giống nhau, tức thì giận dỗi một cách vô lý. “Trên đời này còn có hoàng tử bạch mã sao? Đừng nói đến hoàng tử, ngay cả bạch mã em cũng chẳng thấy con nào. Em không dám hy vọng có thể tình cờ gặp được hoàng tử bạch mã nữa rồi, anh cũng thực tế một chút đi, còn muốn ông trời ban ột cô bạn gái vừa đẹp người vừa đẹp nết nữa. Anh muốn đạt được tâm nguyện của mình mà dựa vào ông trời có mắt hay không thì còn xa lắm, ít nhất anh phải có họ hàng máu mủ với ông ấy thì may ra...”

Chu Nhất Minh nở một nụ cười lạc quan. “Không phải lúc nào ông trời cũng mở mắt, anh trai là một thanh niên tốt, anh không tin mình lại không xứng với một cô gái tốt.”

Suốt mấy ngày liền tôi suy nghĩ, không biết phải làm thế nào để đề cập với anh ta chuyện thử hẹn hò. Điền Tịnh giúp tôi đưa ra chủ ý, hẹn anh ta cùng đi ăn đêm, uống vài chén rồi cô ấy sẽ “nhắc lại ý cũ” để tôi có dịp thể hiện, muốn bóng gió xa xôi hay nói thẳng thì tùy. Nếu anh ta vẫn không hiểu thì tôi sẽ giả vờ say, mượn rượu để nói ra suy nghĩ của mình. Như vậy có thể giúp tôi tiến hoặc lùi một cách dễ dàng.

Chủ ý này rất hay, tôi gật đầu tán thành cả trăm lần. Nhưng tôi còn chưa kịp hẹn với Chu Nhất Minh thì giữa Điền Tịnh và Đỗ Uy đã xảy ra chuyện. Cô ấy lo chuyện của mình còn chưa xong, đầu óc đâu mà nghĩ đến chuyện của tôi nữa.

Đỗ Uy có người khác, là cô nữ sinh năm hai cùng trường với anh ta. Anh ta bắt cá hai tay đã hơn nửa năm nay rồi nhưng giấu không cho Điền Tịnh biết. Nếu không phải là cô nữ sinh kia không chịu an phận, gọi

điện cho Điền Tịnh nói rõ chân tướng sự việc thì cô ấy vẫn còn ngốc nghếch nghĩ Đỗ Uy một lòng một dạ với mình.

Cô nữ sinh kia năm nay mới hai mươi tuổi, là một cô gái 9x cá tính, bạo dạn. Trên điện thoại, cô ta nói mình và Đỗ Uy đã yêu thương nhau, hy vọng Điền Tịnh đừng làm phiền bạn trai của cô ta nữa.

“Bây giờ người anh ấy yêu là tôi, không phải là chị nữa. Tình yêu chỉ tồn tại khi hai bên cùng yêu nhau, xin chị đừng làm người thứ ba xen vào giữa hai chúng tôi nữa.”

Cuộc điện thoại này làm Điền Tịnh tức gần chết, mẹ kiếp, ai là người thứ ba không biết! Cô ấy không thèm đôi co với con nhãi ranh hỗn xược ấy, gọi thẳng cho Đỗ Uy.

Lúc đầu Đỗ Uy chối bay chối biến, về sau thấy không giấu nổi mới ngượng ngừng thừa nhận. Lý do là anh ta một mình trên thành phố học hành, cuối tuần mới có cơ hội gặp mặt Điền Tịnh, ngày thường cảm thấy cô đơn, tẻ nhạt, lại cộng thêm cô gái đó rất nhiệt tình, cứ qua lại suốt nên càng ngày càng gần gũi.

Trên điện thoại anh ta thề thốt: “Điền Tịnh, thực ra người anh yêu là em, ở bên Vi Thanh chỉ là để xua đi nỗi cô đơn mà thôi. Anh biết anh có lỗi với em, em có thể tha thứ cho anh không?”

Điền Tịnh nghe thấy thế càng tức giận. “Em tha thứ cho anh á? Anh chết luôn đi cho rồi!”

Tôi cũng không ủng hộ cô ấy tha thứ cho Đỗ Uy. Tôi luôn cảm thấy đàn ông phạm phải sai lầm khác có thể tha thứ, chứ sai lầm kiểu này thì không thể. Con mèo một khi đã ăn vụng thì không thể cải tạo được, đàn ông cũng thế, nếu không quản chặt thì nhất định sẽ lại phạm sai lầm, chết cũng không thay đổi.

Sau khi sự việc bị bại lộ, Đỗ Uy vội vàng từ thành phố trở về, khổ sở van xin Điền Tịnh tha thứ. Điền Tịnh rất mâu thuẫn, một mặt cô ấy hận anh ta đến tận xương tủy, tuyệt đối không thể tha thứ, nhưng mặt khác lại thấy không cam tâm cứ thế mà chia tay, nhường anh ta cho kẻ thứ ba là con ranh hỗn xược ấy. Cách nào cũng thấy bẽ tắc, khó xử, cô ấy liền sang tìm tôi bàn bạc.

Tôi nào dám bừa bãi đưa ra chủ ý. “Điền Tịnh, chuyện này cậu là người hiểu rõ nhất, sao mình có thể nói bừa được? Mình chỉ có thể nói nếu đổi lại là mình gặp phải chuyện tương tự, mình nhất định sẽ đá cái loại đàn ông không chịu được cô đơn đi càng xa càng tốt.”

Điền Tịnh không cam tâm. “Nhưng như thế thì chẳng phải quá dễ dàng cho Vi Thanh sao? Nếu mình đá Đỗ Uy thì nhất định cô ta sẽ dang tay đón nhận ngay.”

“Cậu còn quan tâm đến chuyện anh ta sẽ được ai đón nhận thì chuyện của cậu sao kết thúc được? Nói thực, loại đàn ông như thế chẳng lẽ vẫn còn giá trị cho cậu tranh giành quyền sở hữu với người khác à?”

Điền Tịnh cắn răng, chau mày. “Mình vẫn không cam tâm để cho anh ta thuận lợi mọi bề như thế. Mình muốn trả thù anh ta, khiến anh ta không còn con cá nào mà bắt nữa.”

“Cậu định làm thế nào để anh ta không còn con cá nào mà bắt?”

“Mình cũng không biết, đợi mình nghĩ thêm rồi hẵng hay.”

Điền Tịnh còn chưa nghĩ xong thì cái con nhãi Vi Thanh kia đã làm họ luôn rồi. Hôm đó, sắp đến giờ tan làm, Đỗ Uy châu chực trước cửa ngân hàng đợi Điền Tịnh, trên tay còn ôm một bó hồng rõ to, thành tâm thành ý đến nhận lỗi. Nhưng khi Điền Tịnh vừa ra đến cửa ngân hàng, một cô gái trẻ cũng xuất hiện, lao như bay về phía Đỗ Uy, mặt mũi trắng bệch, ánh mắt rừng rực như ngọn lửa đang bốc cháy. “Đỗ Uy, anh đã từng nói người anh yêu là em. Tại sao anh còn đến tìm cô ta?”

Điền Tịnh vừa nghe đã nhận ra ngay cô gái trẻ đó chính là Vi Thanh. Cô ta ném ánh mắt căm giận cực độ về phía Đỗ Uy, hận không thể dùng ánh mắt ấy giết chết anh ta.

Đỗ Uy vừa xấu hổ vừa tức giận, hướng về phía Điền Tịnh bình tĩnh cười xin lỗi, sau đó quay sang Vi Thanh giận dữ quát: “Cô chạy tới đây làm gì? Tôi đã bị cô hại thê thảm lắm rồi.”

“Em hại anh thế nào?”

“Cô đã lén lút xem trộm danh bạ điện thoại của tôi, tìm hiểu mối quan hệ giữa tôi và Điền Tịnh, cố ý chia rẽ chúng tôi, thật quá đáng!”

“Em làm thế đều vì tương lai của chúng ta! Anh chia tay với cô ta sớm một chút, mới có thể cùng em...”

Đỗ Uy không đủ kiên nhẫn cắt ngang lời cô ta: “Tôi với cô làm gì có tương lai. Tôi nói cho cô biết, Vi Thanh, người tôi thật sự yêu là bạn gái của tôi. Với cô chỉ là chơi bời thôi, cô coi là thật gì chứ! Nếu sớm biết cô coi là thật thì tôi đã không dây dưa với cô rồi.”

Vi Thanh như một con mèo bị chọc tức, gào ầm lên: “Đỗ Uy, anh nói gì? Anh chỉ muốn chơi bời với tôi thôi à? Anh xem tôi là cái gì? Là con điểm chắc?”

Cô ta càng nói càng tức giận, cuối cùng giơ tay định tát Đỗ Uy. Anh ta đương nhiên không để cho cô ta đánh, liền nắm lấy cánh tay của cô ta. Cô ta ra sức huy động cả tay lẫn chân để phản kháng, vừa đá vừa cào vừa cắn vừa chửi: “Đỗ Uy, anh đừng nghĩ tôi còn ít tuổi mà bắt nạt nhé, tôi nói cho anh biết, đã chọc tức bà cô này thì cái gì bà cô cũng có thể làm nhé!”

Cô ta và Đỗ Uy giằng co nhau như hai con chó tranh miếng thịt. Sau đó đột nhiên cô ta cắn vào tai anh ta, hai hàm răng điên cuồng nghiền lấy nghiền để. Anh ta đau quá, hét lên như lợn bị chọc tiết: “A...”

Ngày hôm đó, trước cửa ngân hàng vô cùng náo nhiệt. Người con gái đã đau đớn vì bị người con trai lừa dối rồi, con người vô liêm sỉ đó còn tuyên bố thẳng thừng rằng anh ta chỉ gặp dịp thì chơi thôi. Bị kịch tình trường! Cô gái không cam tâm bị xem là vật mua vui nên tức giận đánh kẻ phụ tình... Sân khấu náo nhiệt diễn cảnh người thật việc thật như thế, người qua đường không đành lòng bỏ lỡ, xúm xít vào xem cảnh náo nhiệt.

Màn Vi Thanh cắn đứt tai Đỗ Uy là màn cao trào của cao trào, đám đông vây quanh vô cùng kinh ngạc. Có rất nhiều người còn lôi điện thoại ra quay phim, chụp ảnh, có cô gái còn nói quay đoạn này để về cho chồng mình xem. “Để anh ấy sau này chung thủy một chút, đừng có liếc mắt đưa tình với cô gái nào khác. Con gái bây giờ không dễ bắt nạt đâu.”

Cảnh náo nhiệt này ngay tối hôm ấy đã bị đưa lên mạng, tốc độ phát tán nhanh đến chóng mặt. Tôi không được tận mắt chứng kiến nhưng cũng có cơ hội được xem video đang xôn xao trên mạng ấy. Phải nói cô gái 9x Vi Thanh đó quả là dữ tợn, một nhát cắn đứt tai Đỗ Uy, biến anh ta trở thành kẻ một tai. Đỗ Uy đòi kiện Vi Thanh đã làm anh ta bị thương nhưng bố mẹ Vi Thanh nghe tin đã vội vàng từ thành phố xuống, thương lượng bồi thường cho anh ta.

Những chuyện này đương nhiên là do Điền Tịnh kể lại cho tôi nghe, cô ấy nói không ngờ con bé Vi Thanh đó lại tức giận đến mức làm cho ngọc nát đá tan như thế. Cô ấy còn đang nghĩ làm thế nào để Đỗ Uy trước sau không có chỗ quay đầu thì cô ta đã tìm đến, đánh nhau với anh ta một trận dữ dội. Anh chàng bắt cá hai tay trở thành “Đỗ Uy một tai” thực sự không phải là điều Điền Tịnh muốn, chỉ sợ sau này anh ta không còn cơ hội tìm được một cô gái có điều kiện tốt nữa. Nhưng đây cũng coi như anh ta bị quả báo.

Tôi gửi đoạn video Đỗ Uy và Vi Thanh đánh nhau cho Chu Nhất Minh xem. Anh ta xem xong, kêu lên kinh hoàng: “Cô gái này đúng là ghê gớm thật, dám cắn đứt một tai người ta. Anh trai nhìn cũng thấy đau thay Đỗ Uy!”

“Anh còn đau thay cho anh ta nữa à? Cho anh ta đáng đời! Em mà bị như vậy, em cũng cắn đứt.”

“Hả?... Bé bự, sao em dữ thế? Sau này ai mà làm bạn trai của em há chẳng phải lo ôm đầu suốt ngày sao?”

Tôi ngắt lời, thôi đi, chỉ toàn nói chuyện xui xẻo. Còn chưa kịp đề cập với Chu Nhất Minh chuyện thử hẹn hò thì đã dọa anh ta sợ chạy mất dép rồi.

Mất bò mới lo làm chuồng, tôi nói: “Đừng có nói em giống đao phủ, động một cái là đòi lấy đầu người khác như thế. Bạn trai tương lai của em chỉ cần không trăng hoa thì em tuyệt đối không động đến một sợi lông chân của anh ấy.”

“Thôi đi, em nói nghe thì hay lắm. Cái gì mà một sợi lông cũng không động đến, anh trai rõ hơn ai hết em thích đánh đến mức nào. Nói thực, anh trai rất thông cảm với bạn trai tương lai của em, trông em hộ pháp thế này, đàn ông ai địch nổi, chỉ bị em cười đầu cười cổ thôi.”

Sao thế này? Đang nói chuyện Vi Thanh đánh người, sao lại quay sang đổ hết lên đầu tôi thế? Lại còn không có người đàn ông nào đánh lại tôi nữa chứ, tôi có phải là Ngọc Kiều Long trong phim Ngọa hổ tàng

long đầu.

Tôi tức giận, vút qua một bên vấn đề đánh người, chỉ hỏi: “Chu Nhất Minh, anh nói em như hộ pháp là có ý gì? Ý nói em béo phải không?”

Anh ta cười làm hòa. “Tiểu nhân đâu dám, Yên đại tiểu thư không béo, chỉ đầy đặn thôi.”

Thế có nghĩ là nói tôi béo còn gì! Gần đây tôi càng ngày càng “đầy đặn”. Sao tôi lại dễ béo đến thế? Ba bữa chỉ cần ăn nhiều hơn một chút là chỗ nọ, chỗ kia phì ra, thể trọng tăng lên trông thấy. Thật là... thị trường chứng khoán sao không tăng nhanh như vậy đi? Hai năm trước, khi thị trường chứng khoán náo nhiệt, tôi thuận theo bỏ ra một vạn tệ mua cổ phiếu, giờ vẫn ứ đọng. Đúng là cái cần tăng thì không tăng, cái không cần tăng lại tăng vùn vọt. Không được, tôi không thể để thể trọng của mình tăng lên tự do như vậy được! Tôi phải áp dụng biện pháp cứng rắn hơn.

5.

Khoảng thời gian này tôi lại ra sức giảm cân. Ba bữa chính không ăn cơm, chỉ toàn ăn hoa quả, lại mặc sức uống trà giảm béo, hy vọng thể trọng có thể nhanh chóng giảm bớt.

Hôm đó, khi đi làm, bạn cũ mỗi tháng ghé thăm một lần lại đến. Có thể do gần đây ăn uống không đủ chất, lại thường xuyên uống trà giảm béo cho nên chu kỳ kinh nguyệt có chút không bình thường, lần này bạn cũ đến sớm một tuần. Tôi không chuẩn bị tinh thần từ trước, khi bị cũng không có cảm giác gì. Ngồi trên ghế đút cho cậu bạn nhỏ ăn, khi xong việc tôi đứng dậy, cậu bạn nhỏ đó tỏ ra vô cùng ngạc nhiên nói với tôi: “Cô giáo Yên, váy của cô nở một bông hoa lớn màu đỏ.”

Tôi cúi xuống nhìn suýt ngất, trên váy nào có phải bông hoa lớn màu đỏ gì cho cam, là một vết máu. Thì ra bạn cũ đã im hơi lặng tiếng viếng thăm.

Vội vàng nói với cô giáo Đồng một tiếng rồi rúc vào nhà vệ sinh xử lý sự cố, tôi ra sức vò chiếc váy, thật là tội tệ! May mà cậu bạn nhỏ nhìn thấy, ngây thơ cứ nghĩ là bông hoa lớn màu đỏ!

Hồi nhỏ tôi cũng từng gặp chuyện này. Chị hàng xóm khi đến kỳ kinh nguyệt cũng bị ra hết quần và bị tôi nhìn thấy. Ngày ấy, tôi đã vào lớp một, không giống như cậu bạn nhỏ mới học lớp mẫu giáo bé không hiểu gì này, tôi đã biết rõ đó là máu. Tôi vô cùng sợ hãi hỏi chị ấy sao lại bị chảy máu, chị ấy nói dối là bị đinh cắm vào mông. Khi đó tôi tỏ ra rất đồng cảm, thầm nghĩ cái đinh đó chắc phải to lắm, đâm chị ấy chảy nhiều máu thế kia thật là đáng thương.

Là một học sinh lớp một, đứa trẻ đơn thuần chưa hiểu gì như tôi hoàn toàn không biết những kiến thức cơ bản về sinh lý của phụ nữ, mẹ cũng chưa bao giờ nói cho tôi biết. Có lần, tôi vô tình sờ thấy gói băng vệ sinh của mẹ, không biết chiếc khăn giấy dài trắng tinh mềm mại này dùng để làm gì, liền tò mò cầm ra hỏi mẹ. Mẹ lại nói dối tôi, bảo đó là giấy bản cao cấp chuyên dùng cho người lớn, trẻ con không được dùng, phải lớn lên mới dùng được.

Điều đó khiến tôi rất muốn được lớn lên, làm người lớn thật tốt, chùi dít cũng được dùng giấy cao cấp hơn trẻ con.

Chuyện đó chưa qua được mấy hôm, Chu Nhất Minh đã mang một gói băng vệ sinh đến trường, khoe vật quý hiếm cho tôi xem, nói là khăn ăn cao cấp của mẹ anh ta, cũng nói là trẻ con không dùng được. Anh ta không chịu. Tại sao người lớn được dùng khăn ăn cao cấp mà trẻ con lại không được dùng? Thế là lấy trộm một gói bỏ vào trong cặp, định dùng để lau miệng.

Tôi đính chính lại: “Mẹ em nói đó là giấy bản cao cấp.”

“Không đúng, mẹ anh nói đó là khăn ăn cao cấp.”

“Giấy bản.”

“Khăn ăn.”

“Giấy bản.”

“Khăn ăn.”

Chúng tôi cãi nhau đến mặt đỏ tía tai, ai cũng nghĩ mẹ mình nói mới đúng. Một cô giáo đi qua thấy chúng tôi cãi nhau thì dừng lại hỏi, chúng tôi kể rõ ngọn ngành cho cô giáo nghe, cô ấy nhìn gói băng vệ sinh rồi lăn ra cười, suýt ngất.

Hôm đó về nhà, Chu Nhất Minh bị mẹ anh ta đánh ột trận. Nếu anh ta lấy trộm một cái chắt mẹ anh ta cũng không phát hiện ra, đằng này lại lấy trộm cả gói, hỏi không phát hiện ra làm sao được?

Lớn lên mới hiểu, khăn ăn hay giấy bản cao cấp gì gì đó hoàn toàn đều là các mẹ nói dối cả. Năm mười bốn tuổi, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ đó đích thị là băng vệ sinh, vật dụng riêng tư thầm kín của con gái. Còn Chu Nhất Minh khi nào mới hiểu rõ thì tôi không biết.

Nhưng tôi biết là về mặt này, anh ta cũng thiếu hiểu biết như tôi. Còn nhớ hồi nhỏ, có lần nhân dịp năm mới, gia đình anh ta mời họ hàng thân thích đến ăn cơm, vài chị lớn tuổi hơn bọn tôi cũng đến. Trẻ con đương nhiên rất dễ thân nhau, chẳng mấy chốc đã cùng nhau chơi đùa vui vẻ. Khi đó Chu Nhất Minh cùng anh chị em họ của mình ở bên ngoài bắn pháo hoa, tôi cũng đi theo góp vui. Đang chơi vui vẻ, đột nhiên nghe thấy Chu Nhất Minh gào lên: “Không hay rồi, mông chị họ chảy máu! Mông chị họ chảy máu!”

Cái loa phóng thanh này hét lên làm cho đám trẻ con ở đó vô cùng kinh hãi, còn người lớn thì đỏ mặt khóc dở cười. Chị họ anh ta khi ấy sợ quá khóc thét lên, về sau hiểu rõ ngọn ngành thì xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, phải đến gần nửa năm ngại không để ý đến cậu em họ này.

Hôm đó bạn cũ ghé thăm khiến tôi cảm thấy không được thoải mái. Đang là thời điểm giảm béo quyết liệt, cơ thể lại mất máu, toàn thân như không còn chút sức lực, lại chóng mặt, đau bụng nữa, mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Tôi thấy mình không thể chịu được nữa, bèn nói với cô giáo Đồng một tiếng, định xin nghỉ làm về nhà sớm. Cô ấy nhìn sắc mặt nhợt nhạt của tôi liền nhắc nhở: “Đừng tự đi xe về nữa, gọi taxi mà về, hay là gọi cho bạn đến đón thì hơn.”

Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định gọi cho Chu Nhất Minh. Mặc dù lúc này anh ta cũng đang đi làm, nhưng tôi nghĩ để anh ta xin nghỉ nửa ngày đến đón tôi chắc không có vấn đề gì.

Chu Nhất Minh đồng ý ngay. Anh ta đi taxi đến trường mầm non nhanh nhất có thể, vừa thấy tôi đã la lên: “Em làm sao thế? Mặt tái nhợt không còn giọt máu thể kia.”

Anh ta đề nghị tôi không nên về nhà vội, đến viện kiểm tra trước thì hơn. Đương nhiên tôi không đồng ý, kiên quyết đòi về thẳng nhà. Anh ta vẫn một mực khuyên: “Hay cứ đi viện trước đã, sức khỏe không được tốt thì nên đi kiểm tra sớm, có bệnh cũng dễ chữa hơn. Nghe lời anh trai đi, đến viện khám trước nhé!”

Tôi thực sự bị anh ta làm ồn không thể chịu nổi liền buột miệng thốt ra một câu: “Em không sao, chỉ là bệnh sinh lý của con gái thôi.”

Chu Nhất Minh im bặt, đỏ mặt cười nói: “Thế à... không có chuyện gì là tốt rồi.”

Chu Nhất Minh đi con ngựa yêu quý của tôi về nhà. Tôi ngồi đằng sau, toàn thân mềm nhũn, rất muốn dựa vào lưng anh ta. Anh ta tuy không cao nhưng lại có tấm lưng chắc khỏe, dựa vào nhất định sẽ rất dễ chịu. Nhưng tiếc là tôi chỉ dám nghĩ chứ không dám làm. Hành động thân mật kiểu ấy chỉ dành cho những người yêu nhau, tôi lấy tư cách gì chứ? “Vô cớ xuất binh” thì không được!

Khi đi ngang qua một siêu thị, tôi chợt nhớ ra ở nhà hết băng vệ sinh, phải mua thêm hai gói mới đủ dùng, liền bảo Chu Nhất Minh dừng xe. “Em phải vào mua ít đồ, anh đứng đây đợi em nhé!”

Anh ta liếc nhìn tôi, nở một nụ cười xảo quyệt. “Có phải em mua khăn ăn cao cấp không?”

Anh ta còn nhấn mạnh “khăn ăn cao cấp” nữa chứ, nghe thấy thế tôi hơi xấu hổ nhưng cũng không chịu thua. “Đúng thế, có cần mua hộ anh một bịch để lau mồ hôi không?”

“Hả... không cần đâu, em mua cho em là được rồi, anh không có phúc tận hưởng.”

Tôi vào siêu thị mua băng vệ sinh, loại tôi vẫn dùng đang có chương trình khuyến mãi, mua mười bịch trở lên sẽ được tặng một cái ô che nắng rất đẹp. Tôi nghĩ thế cũng có lợi, dù sao vẫn phải dùng, chép miệng mua luôn mười bịch còn được tặng thêm cái ô, cho băng vệ sinh vào đây một giỏ rồi mang ra quầy thu ngân thanh toán.

Thật sự vừa này nếu Chu Nhất Minh không nói đùa những câu kiểu như “khăn ăn cao cấp” thì chắc tôi cũng ngại không dám mua nhiều như thế, dù sao để anh ta nhìn thấy một túi băng vệ sinh to thế này cũng hơi xấu hổ. Nhưng anh ta đã biết tôi vào mua cái gì rồi nên thấy không cần phải ngượng nữa.

Tôi xách một túi đầy băng vệ sinh đi ra, tuy được để trong túi nylon nhưng vẫn nhìn thấy rõ. Chu Nhất Minh vừa nhìn thấy đã suýt ngất. “Không phải chứ? Em mua làm gì lắm thế? Định đi buôn à?”

“Mặc kệ em!”

Tôi buộc túi băng vệ sinh ra phía trước xe rồi ra sau xe ngồi để Chu Nhất Minh chở về. Cứ như thế, anh ta lái con ngựa quý của tôi, dưới chân để một túi to băng vệ sinh, sau lưng chở tôi. Trên đường anh ta luôn miệng kêu khổ: “Bé bự ơi, túi “khăn ăn cao cấp” của em sắp làm anh trai xấu hổ muốn chết rồi!”

Mặc dù chê tôi làm anh ta mất mặt nhưng Chu Nhất Minh vẫn chở tôi về nhà. Trong nhà không có ai, bố tôi sau khi về hưu cứ chiều đến lại ra khu sinh hoạt cộng đồng chơi cờ, còn dì Thạch thích đi chơi mặt chược. Tôi không còn chút sức lực nào nữa, bụng lại đau quặn quại, liền đi thẳng vào phòng nằm.

Chu Nhất Minh bước vào theo. “Em sao rồi? Vẫn khó chịu lắm à?”

Tôi uể oải trả lời anh ta: “Đau bụng.”

“Đau bụng!” Anh ta nghĩ một lát rồi nói: “Nếu đau quá thì anh sẽ đi mua thuốc cho em. Đó là thuốc giảm đau, lần trước bị đau răng, anh uống thấy đỡ hẳn nhưng không biết em có dùng được không.”

Tôi nghe nói có thể giảm đau thì đương nhiên đồng ý, thật sự là đau đến mức không chịu nổi nữa rồi!

“Vậy anh mau đi mua đi, mặc kệ có dùng được không, cứ giảm đau là tốt rồi.”

Chu Nhất Minh vội vàng chạy đi mua thuốc, rất nhanh đã quay trở lại, nhưng không mua thuốc Fenbid, anh ta sợ dùng lung tung sẽ xảy ra chuyện, liền tìm một bác trung niên mặc áo blouse trắng trong hiệu thuốc, ấp a ấp úng hỏi: “Cô gái đó... đến... đến kỳ sinh lý... bị đau bụng, uống thuốc gì thì tốt ạ? Uống Fenbid có được không?”

Cuối cùng người ấy giới thiệu cho anh ta một hộp thuốc bột chữa đau bụng kinh, khi anh ta cầm ra quầy thu ngân thanh toán, cô nhân viên thấy lạ cứ nhìn anh ta, miệng tủm tỉm cười. Anh ta xấu hổ cũng gượng cười theo. “Tôi biết đàn ông đến mua thuốc này rất buồn cười, nhưng cô có thể không cười được không?”

Kết quả, không chỉ cô nhân viên đó cười, mà những cô nhân viên khác và khách mua hàng cũng cười cầm lên. Chu Nhất Minh xấu hổ quá chạy mất dép.

Anh ta rót một cốc nước ấm rồi đổ gói thuốc bột vào, khuấy đều rồi đưa cho tôi. “Uống đi, vì gói thuốc này mà anh trai không biết giấu mặt vào đâu đây. Em uống mà không thấy đỡ thì thật là có lỗi với anh trai.”

Chu Nhất Minh có thể chạy ra hiệu thuốc mua cho tôi một hộp thuốc đau bụng kinh mang về. Phần lớn con trai đi mua loại thuốc này thường rất xấu hổ, vậy mà anh ta vẫn đi mua, điều đó khiến tôi thầm cảm kích. Tôi không dám có lỗi với anh ta, vội vàng uống thuốc.

Không biết có phải do bình thường ít uống thuốc hay do ảnh hưởng tâm lý mà vừa uống chưa được bao lâu, tôi đã cảm thấy bụng dễ chịu hẳn.

Thấy tinh thần của tôi đã đỡ hơn nhiều, Chu Nhất Minh lập tức làm ra vẻ vất vả và công lao lớn đòi được thưởng: “Yên đại tiểu thư, hôm nay anh trai chăm sóc em tốt như thế, liệu có được thưởng không?”

“Anh muốn được thưởng chứ gì? Được thôi, em thưởng cho anh một... cô bạn gái mà anh thích nhất. Có được không?”

“Thật không?” Chu Nhất Minh tỏ vẻ tinh thần hăng hái. “Em có cô gái nào thích hợp giới thiệu cho anh à? Trông cô ấy thế nào? Tính tình có tốt không? Làm nghề gì?”

“Trông gần giống em, tính cách cũng giống em, cũng là giáo viên mầm non như em. Sao hả? Những điều kiện cơ bản đó anh có hài lòng không?”

“Gần giống em? Nếu cố chịu thì cũng được!”

“Cái gì? Gần giống em mà anh bảo là cố chịu thì cũng được á? Em có điểm gì không tốt?”

“Tốt tốt tốt, vô cùng hài lòng, vô cùng hài lòng, được chưa? Có phải giáo viên mới ở trường mầm non không? Em thật tốt. Miếng ngon không để cho kẻ khác, khi nào hẹn gặp được?”

Tôi hít một hơi thật sâu, sá gì chứ! “Đang gặp rồi đấy thôi, người em nói chính là em.”

Lời đã nói ra rồi, tôi quyết không do dự nữa, phải nhân cơ hội này nói cho rõ ràng.

Chu Nhất Minh nhìn tôi như thể bị ai điểm huyết vậy, một lúc lâu sau mới phản ứng lại: “Ý em nói... em làm bạn gái của anh?”

“Ừ! Lần trước Điền Tịnh nói hai chúng ta rất hợp để đi chung một con đường, có thể thử hẹn hò xem sao, biết đâu lại hợp hơn những anh A chị B xa lạ kia. Về sau em nghĩ cũng thấy có lý. Chu Nhất Minh, dù sao bây giờ hai đứa mình cũng chưa tìm được ai thích hợp, hay là chúng ta thử hẹn hò đi. Sao nào?”

Chu Nhất Minh nghe tôi nói xong thì không nhịn được cười. “Chúng ta thử yêu nhau? Ha ha, Bé bự, sao anh thấy giống hồi bé chơi trò gia đình quá!”

Tôi vội vàng nói: “Anh đừng nói những câu vô nghĩa nữa! Em hỏi anh có muốn thử không?”

Anh ta hào hứng gật đầu. “Được, thử thì thử.”

Anh ta ngừng một lát, sau đó thêm một câu với giọng rất ban ơn: “Em đã không chê anh lùn thì anh trai cũng không chê em béo nữa.”

Tôi dấm nhẹ một cái vào ngực anh ta, làm ra vẻ giận dỗi, cười nói: “Anh xéo đi!”

26. Chương 3 - Phần 06 - 07

6.

Tôi và Chu Nhất Minh bắt đầu thử yêu nhau.

Chuyện này chúng tôi thống nhất không cho hai bên gia đình biết vội. Nếu để bố mẹ biết thì không còn đơn giản là thử yêu nữa, họ sẽ bắt chúng tôi đi đăng ký kết hôn ngay. Trước khi chưa chắc chắn có hợp nhau hay không, chúng tôi thận trọng giữ bí mật với hai bên gia đình.

Chu Nhất Minh hỏi: “Vây... chúng ta thử thế nào? Thử bao lâu? Có cần định ra quy định gì không?”

Về mặt này nhất định phải thương lượng cho rõ ràng. Tôi và anh ta thương lượng đi thương lượng lại, cuối cùng quyết định thử yêu nửa năm.

Trong nửa năm, nếu giữa chúng tôi không nảy sinh tình cảm yêu đương, hoặc có ai đó thích hợp với mình hơn xuất hiện thì sẽ chia tay trong hòa bình, lại làm bạn tốt như cũ.

Làm bạn gái của Chu Nhất Minh, mới đầu không thấy khác gì so với làm bạn tốt của anh ta. Bất luận là tôi hay anh ta, nhất thời không có cách nào chuyển đổi vai trò quá nhanh như vậy được. Anh ta nói chuyện với tôi vẫn hi hi ha ha, không có lấy một câu ngọt ngào.

Còn tôi cũng không biết làm nũng hay tỏ ra dịu dàng, yếu đuối trước mặt anh ta vì làm như vậy tôi thấy không quen.

Điền Tịnh nói chúng tôi như thế thì không được, phải mau chóng chuyển đổi vai trò. Cô ấy đề nghị chúng tôi thử chính thức hẹn hò một lần xem sao, một không gian thật lãng mạn sẽ giúp chúng tôi nhanh chóng thích nghi với vai trò mới.

Tôi cũng nghĩ như thế, liền gọi điện nói cho Chu Nhất Minh nghe, anh ta đồng ý ngay: “Hẹn hò lãng mạn phải không? Được, chiều nay tan làm anh trai sẽ đến đón em, đưa em đi lãng mạn một chuyến.”

Chiều đến, Chu Nhất Minh y hẹn đến đón tôi. Anh ta đi một chiếc Bora màu trắng, nói là vì cuộc hẹn lãng mạn này nên đã đến chỗ bạn mượn, còn nói vì cuộc hẹn này mà anh ta đã trưng cầu ý kiến rất nhiều bạn bè, nghiên cứu mọi phương diện rồi mới đưa ra phương án cuối cùng.

Tôi không kiên nhẫn được nữa liền hỏi: “Phương án gì?”

Anh ta tỏ ra đặc ý nói: “Tí nữa em sẽ biết.”

Chu Nhất Minh lái xe thẳng ra ngoại thành, sau đó rẽ trái quẹo phải trên một con đường núi quanh co, đến lưng chừng núi thì có một mái đình đá lục giác, anh ta dừng xe, dắt tôi vào trong.

“Anh trai chở em đến đây ngắm cảnh hoàng hôn. Sao hả? Đủ lãng mạn rồi chứ?”

Ngắm cảnh hoàng hôn trên núi thực sự là một điều rất lãng mạn. Vầng mặt trời to tròn, đỏ như màu son từ từ bị che khuất bởi đám mây mù trên núi, một cảnh hạ màn rực rỡ không gì sánh bằng. Lần đầu tiên tôi được ngắm cảnh hoàng hôn đẹp như thế, không thể không khen ngợi anh ta: “Chu Nhất Minh, không ngờ anh cũng có dây thần kinh lãng mạn cơ đấy!”

Anh ta làm ra vẻ khiêm tốn: “Đâu có, đâu có, may mà các bạn trong câu lạc bộ xe đạp hiến kế đấy. Trước đây bọn anh đã từng đạp xe đến chỗ này chơi, buổi tối ngắm sao cũng rất tuyệt, sao nhìn rất rõ và sáng. Bọn mình ngắm cảnh hoàng hôn trước, sau đó anh sẽ đưa em đến quán Nồi đất gần đây ăn cơm, ăn xong lại quay về đây ngắm sao. Thấy thế nào?”

Nghe có vẻ không tồi, tôi đương nhiên không phản đối. Kế hoạch thì hay đấy nhưng làm sao có thể thực hiện được! Ngắm cảnh hoàng hôn xong, tôi và Chu Nhất Minh chuẩn bị quay ra xe thì anh ta tìm mãi không thấy chìa khóa đâu. Sau khi lục lọi khắp túi quần, túi áo không thấy, anh ta mới vỗ một cái rồ mạnh vào đầu, nói: “Thôi chết, chìa khóa để ở trong xe mất rồi.”

Tôi nghe thấy thế suýt ngất. “Cái gì? Sao anh lại bất cẩn thế?”

Chìa khóa để ở trong xe, người không vào được, càng không có cách nào lái xe, đành phải gọi điện tìm công ty mở khóa, nhờ bọn họ nhanh chóng phái người đến giúp. Hai đứa tôi lòng nóng như lửa đốt, còn người ta lại thông thả, ung dung: “Những người có thể điều được điều khiển đi cả rồi. Hơn nữa bây giờ là giờ ăn cơm, trong một thời gian ngắn không thể đến kịp. Các bạn kiên nhẫn đợi một chút nhé, hề có người là chúng tôi sẽ điều đến ngay.”

Thê thảm quá, vốn định chạy tới đây để tìm cảm giác lãng mạn, kết quả lại phải chịu khổ thế này! Đợi rồi lại đợi, đợi đến lúc trời tối đen như mực vẫn không có ai đến giúp chúng tôi mở khóa.

Mùa hè trên núi, trời vừa tối muỗi đã bay ra chi chít, đáng thương cho kẻ trắng nõn trắng nà như tôi chính là đối tượng mà chúng thèm nhỏ dãi. Không biết bao nhiêu con muỗi vo ve làm phiền tôi không yên, tôi nghi là bọn chúng hô hoán anh em, bạn bè đến làm một bữa liên hoan trên người tôi. Cho dù hai tay không ngừng khua khoắng, đánh đập, tôi vẫn bị chúng bu lấy, tay chân chỗ nào cũng chi chít mẩn đỏ. Chu Nhất Minh đứng bên cạnh lại chẳng bị sao, bọn muỗi không có chút hứng thú nào với anh ta.

Tôi tức gần chết. “Chu Nhất Minh, có phải anh cố tình đưa em đến đây uối đốt chết không hả?”

Anh ta làm vẻ mặt vô tội. “Không phải, thực sự anh biết trên núi nhiều muỗi nên đã đặc biệt chuẩn bị một chai tinh dầu. Nhưng... lại để trong xe mất rồi.”

Đến tận gần bảy rưỡi công ty mở khóa mới gọi điện nói đã phái người đi rồi, có điều chỗ đó anh ta chưa đến bao giờ nên có thể sẽ mất nhiều thời gian để tìm đường.

Chẳng còn cách nào, tôi đành tiếp tục để muỗi xơi tái thôi. Bọn chúng được một bữa no nê, còn tôi thì chết đói. Vì muốn giảm béo nên bữa trưa tôi chỉ ăn một chút canh, sớm đã tiêu hóa hết rồi, giờ bữa tối vẫn chưa được nạp vào, cái dạ dày cứ kêu ùng ục đòi nạp năng lượng. Không phải tôi không cho nó ăn, mà ở đây kiếm đâu ra đồ ăn chứ?

Chu Nhất Minh cũng nghe thấy bụng tôi réo ùng ục, ra sức xin lỗi: “Em đói rồi phải không? Cố chịu một lát nhé, đợi mở được khóa anh trai sẽ lập tức đưa em đi ăn.”

Ông trời ơi, tôi phải chịu cả hai nỗi khổ thế này! Người thì đầy thương tích, bụng thì đói gần chết. Ngồi đợi tưởng chừng như dài hàng thế kỷ, cuối cùng người của công ty mở khóa cũng từ từ lái xe đến. Sau khi kiểm tra chứng minh thư, thẻ công tác và các giấy tờ có liên quan khác, bọn họ mở khóa và nhận năm mươi tệ rồi đi thẳng.

Chu Nhất Minh vội vàng lấy chai tinh dầu ở sau xe ra đưa cho tôi bôi, tôi vừa bôi vừa giục anh ta mau mau lái xe đi. “Em đói sắp chết rồi, em muốn ăn cơm!”

“Anh đưa em đi ngay đây, quán Nồi đất đó có món gà hầm nồi đất rất ngon, đảm bảo em ăn vào sẽ hết lời ca ngọ ả xem.”

“Thế còn đợi gì nữa, mau lái xe đi! Em đang đói đến mức có thể nuốt một con bò rồi đây này.”

Vào đến quán, Chu Nhất Minh vội vàng gọi món. Các món ăn vừa đặt lên bàn, tôi đã cầm mặt cầm mũi vào ăn, gần một ngày chưa ăn gì, giờ thực sự quá đói rồi. Sau một bữa thịnh soạn ở nhà hàng Nồi đất, bụng tôi căng tròn như quả bóng. Tôi vẫn còn thèm thường muốn chén thêm hai que kem nữa. Kem trên tay, bên trái một miếng, bên phải một miếng, luân phiên gặm. Hôm nay dù sao cũng đã ăn nhiều rồi, ăn thêm một chút cũng chẳng sao, từ sau hôm giảm béo đến giờ, lâu lắm rồi tôi chưa được ăn kem, thèm không chịu nổi.

Ăn uống no nê xong, chúng tôi quay về thành phố. Trên đường tôi đột nhiên cảm thấy đau bụng, càng lúc càng đau, rồi đau quặn quại, mồ hôi vã ra như tắm. Chu Nhất Minh hơi hoảng. “Sao thế? Có phải em lại bị đau bụng sinh lý không?”

“Không phải, vừa mới đau thôi. Ai da, sao lại đau thế này?”

Thấy tôi đau đến mức không chịu được, Chu Nhất Minh vội vàng lái xe đến bệnh viện. Nửa đường tôi còn bị nôn nữa, bữa ăn vừa nãy coi như đi tong, những thứ ở trong dạ dày nôn ra bằng sạch. Khi đến bệnh viện, do vừa đau bụng vừa bị nôn nên người tôi nhũn như con chi chi, không còn chút sức lực. Chu Nhất Minh vội vàng công tôi vào phòng cấp cứu, mệt quá thở hồng hộc.

Bác sĩ chẩn đoán: “Viêm dạ dày cấp. Vừa ăn quá nhiều phải không?”

Tôi uể oải gật đầu một cách thảm hại, Chu Nhất Minh đứng bên cạnh ngáp ngừng nói thêm: “Là vì... bữa tối không kịp ăn đúng giờ, cô ấy đói quá nên đã ăn vội, ăn nhiều hơn một chút.”

Bác sĩ khuyên nhủ: “Càng đói thì càng không được ăn nhiều, ăn nhanh. Sao những kiến thức thông thường như thế mà cũng không biết?” Nói xong, bác sĩ cẩn thận kê đơn thuốc rồi đưa cho Chu Nhất Minh. “Đi thanh toán rồi lấy thuốc, sau đó vào phòng tiêm để tiêm.”

Vừa nghe nói đến tiêm tôi đã chết khiếp. “Tôi không tiêm đâu, tôi sợ nhất là tiêm! Bác sĩ ơi, tôi uống thuốc thôi có được không?”

Bác sĩ nói: “Không được, vừa phải uống thuốc vừa phải tiêm.”

Trong phòng tiêm, khi cô y tá đang cẩn thận tìm ven để tiêm, tôi vẫn lo lắng hỏi: “Cô y tá ơi, tiêm có đau không?”

Cô y tá trẻ nói về khiêm tốn: “Tôi vừa mới vào viện thực tập, có thể tiêm sẽ hơi đau. Nhưng cũng nhanh thôi, chị cố chịu một chút nhé!”

Tôi vừa nghe nói thế liền vội vàng phản đối: “Không được, tôi không muốn cô tiêm, thay người, thay người!”

Tôi quay đầu lại nhìn một lượt các y tá khác trong phòng tiêm, cuối cùng chọn ra một cô y tá trung tuổi đến tiêm ỉnh. Tôi nghĩ càng từng trải thì càng có kinh nghiệm, cô ấy tiêm chắc sẽ đỡ đau hơn mấy cô y tá trẻ. Ai ngờ cô ấy vừa đâm kim tiêm xuống, tôi đã lập tức gào lên: “A... a...”

Cô y tá trung tuổi đó tiêm cho tôi xong thì từ tốn nói: “Tôi làm y tá bao nhiêu năm nay nhưng tiêm không phải là sở trường của tôi, có điều cô đã chọn thì tôi không còn cách nào khác.”

Cô y tá đó đã đi lâu rồi mà tôi vẫn thấy tức anh ách: “Đúng là bị lừa, cái cô y tá đó tôi công bao nhiêu năm làm y tá, tiêm mà cứ như đâm người ta, đau chết đi được!”

Chu Nhất Minh còn cười trêu tôi: “Tiêm chứ có phải giết em đâu, em hét to như thế, ai không biết cứ tưởng xảy ra án mạng rồi. Em cũng thật là, bình thường gan lớn lắm cơ mà! Sao lại sợ chiếc kim nhỏ xíu như thế?”

“Thì có sao, mình tinh màn bạc nổi tiếng Thành Long, được công nhận là nhân vật anh hùng, đóng phim hành động không cần phải có người đóng thế, tưởng như chơi đùa với tính mạng, vậy mà vẫn sợ tiêm.”

“Được rồi, được rồi, em có lý.”

“Đương nhiên em có lý rồi. Chu Nhất Minh, anh còn dám nói nữa! Hôm nay vì anh mà em phải vào bệnh viện đây. Đều tại anh hại em!”

“Đúng đúng đúng, đều tại anh hại em, anh trai xin lỗi em, được chưa?”

Chu Nhất Minh không tranh cãi với tôi nữa, tôi cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà đấu khẩu, tối nay tôi đã đủ thê thảm lắm rồi, toàn thân mệt mỏi rã rời, tiêm xong mệt chỉ muốn ngủ. Trong phòng tiêm có hai hàng ghế và bốn chiếc giường, dựa vào mức độ bệnh nhân nặng nhẹ để truyền dịch. Bốn chiếc giường đều đã có người chiếm, tôi không có giường để ngủ, chỉ có thể dựa vào vai Chu Nhất Minh ngủ một giấc. Đến tận khi truyền hết hai chai nước, anh ta mới gọi tôi dậy: “Công chúa ngủ ơi, mau dậy đi, vai của bốn công tử bị em dựa tê hết cả rồi.”

Chu Nhất Minh đưa tôi về đến nhà thì đã là mười một giờ đêm. Buổi chiều tan làm, trong đầu tôi còn hiện lên cảnh tượng lãng mạn của buổi hẹn hò. Kết quả, buổi hẹn này lại khiến tôi thê thảm cực độ. Người chỉ chít vết muỗi đốt, lại còn phải mang về nhà một túi thuốc bác sĩ kê nữa, chẳng khác gì thương binh được đưa ra khỏi chiến trường.

Chu Nhất Minh tỏ ra rất xin lỗi và hứa sẽ đền cho tôi vào một ngày khác.

7.

Nhờ phúc của Chu Nhất Minh mà tôi được nghỉ hai ngày ở nhà dưỡng bệnh. Hai hôm nay, để chăm sóc cho cái dạ dày đáng thương của mình, tôi chỉ được ăn những thức ăn lỏng, dễ tiêu. Vì thế dĩ Thạch ngày ngày nấu cháo trắng cho tôi, chẳng có mùi vị gì, tôi nhăn nhó mặt mày cố húp.

Chu Nhất Minh đi làm vẫn tranh thủ thời gian gọi điện hỏi thăm tôi: “Yên đại tiểu thư, dạ dày có dễ chịu hơn chút nào không?”

Tôi thở dài, nói: “Bị bệnh gì không bị lại bị đau dạ dày, ngày nào cũng phải ăn cháo. Ăn đến mức em sắp chết đói rồi đây này.”

“Sao thế được? Có cháo rồi, không chết đói được đâu.”

“Cháo trắng đó thì có tác dụng gì! Loãng không khác gì nước, Trư Bát Giới mà ăn như thế cũng sẽ gầy như Bạch Cốt Tinh thôi.”

“Bé bự, vậy thì em càng phải ăn nhiều cháo một chút. Chẳng phải em cũng đang muốn giảm béo sao?”

Kể cũng đúng, đang cần giảm béo mà! Thế là tôi không phản nản chuyện ăn cháo nhạt nhẽo không mùi vị nữa, quay sang hỏi anh ta: “Chu Nhất Minh, anh đã phá hỏng buổi hẹn hò, còn khiến em thê thảm thế này nữa. Anh định bù đắp cho em thế nào?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, hay là sau khi em khỏi ốm, anh trai sẽ mời em một bữa thật thịnh soạn nhé!”

“Cái gì? Một bữa em đã đủ tiêu rồi, anh nghĩ hay nhỉ?”

“Vậy hay là... ăn xong anh trai sẽ đưa em đi dạo phố, em thích gì thì cứ mua, anh trai chi hết, được không?”

Thế còn được! Nghĩ lại ngày trước anh ta cứ lững thững theo sau Đinh Man như quân hầu, giờ tôi cũng sắp được tận hưởng cảm giác có người theo sau phục vụ rồi.

Khi bệnh coi như đã khỏi, Chu Nhất Minh y hẹn mời tôi một bữa thịnh soạn. Nói thực, thời gian này tôi vẫn phải ăn đồ thanh đạm, dễ tiêu nên không tốn kém lắm, vì thế tôi quyết tâm triệt anh ta bằng con đường mua sắm.

Chu Nhất Minh đọc được tâm ý của tôi, mặt đầy đau khổ nói: “Bé bự, giết thì giết nhưng đừng giết thể thảm quá nhé! Em biết đấy, gần đây anh trai dồn tiền vào sửa sang nhà nên nghèo lắm, trong ví chỉ có vài đồng bạc.”

Căn hộ mới của Chu Nhất Minh tháng trước đã được giao lại, có chìa khóa trong tay rồi thì bắt đầu sửa sang. Anh ta chưa muốn sửa sang ngay nhưng bố mẹ anh ta cứ giục, nói là vật giá ngày càng tăng, làm sớm ngày nào lợi ngày ấy. Khi tìm đối tượng, có cái nhà mới đang hoàn thiện rồi thì cũng được cộng thêm vài điểm.

Tôi cười ha ha, nói: “Không sao, tiền mặt không đủ thì anh Nhất Minh trả bằng thẻ tín dụng cũng được.”

Lang thang trên phố một hồi, tôi mua bao nhiêu thứ. Ở cửa hàng trang sức, tôi mua một đôi kẹp tóc pha lê rất đẹp. Trong cửa hàng mỹ phẩm, tôi mua một lọ kem chống nắng. Vào cửa hàng đồ gia dụng, tôi mua một khung ảnh rất sang trọng... Ghé qua cửa hàng tranh thêu chữ thập, bị mấy cô nhân viên tán hươu tán vượn, bùi tai tôi lại mua một bức. Trước đây tôi chỉ dùng kim để đơm cúc áo, vậy mà bây giờ còn định thêu cả hoa nữa. Sau khi thanh toán bằng thẻ xong, Chu Nhất Minh nói, chắc chắn bức tranh thêu chữ thập này tôi không vứt bỏ thì cũng đem cho thôi.

Đi qua một cửa hàng bán phụ kiện thời trang, tôi nhìn thấy trên tấm kính bên đường treo các loại móc treo điện thoại rất đẹp, chợt nhớ ra móc treo điện thoại của mình đã bị hỏng, định vào trong mua một cái thì Chu Nhất Minh nói: “Vừa vặn hai hôm trước móc treo điện thoại của anh bị hỏng, anh trai cũng muốn mua một cái.”

Chúng tôi cùng vào trong chọn, lúc đầu ai chọn của người ấy, về sau chủ cửa hàng đi ra nhiệt tình giới thiệu: “Các bạn qua đây xem đi, bên này đều là những mẫu móc treo điện thoại đôi mới nhất đấy, rất hợp với những cặp tình nhân trẻ như hai bạn.”

Cặp tình nhân trẻ... Tôi và Chu Nhất Minh đưa mắt nhìn nhau, phải rồi, bây giờ chúng tôi đang yêu nhau mà, sao có thể mặc ai người ấy mua chứ? Thế là anh ta lập tức kéo tôi qua bên đó xem, cười hì hì nói: “Đi thôi, bạn gái của anh, chúng ta chọn một đôi móc treo tình nhân nào!”

Có rất nhiều loại móc treo điện thoại đôi, dễ thương có, hài hước có, ấm áp có, lãng mạn có... nhìn hoa cả mắt, không biết đường nào mà chọn. Lúc đầu tôi thích một đôi móc treo thiên thần màu trắng nhưng Chu Nhất Minh phản đối: “Cái này trông nữ tính quá, anh trai dùng người ta sẽ cười chết mất.”

Anh ta thích cặp móc treo hình Sói xám và Sói đỏ giống nhân vật trong phim hoạt hình hơn.

“Em đã bao giờ xem bộ phim hoạt hình này chưa? Cặp vợ chồng Sói xám và Sói đỏ này rất vui vẻ. Ông chồng Sói xám rất sợ vợ, Sói đỏ động một tí là cầm chảo đánh chồng, giống y như em đánh anh trai ấy.”

Tôi chưa từng xem bộ phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám này, chỉ nghe qua thôi. Trong nhà không có trẻ con, bình thường không bao giờ bật kênh dành cho thiếu nhi. Không như Chu Nhất Minh, suốt ngày đến nhà chị họ chơi, đùa với hai cô cháu gái, cùng chúng xem phim hoạt hình, đưa chúng đi mua truyện tranh và các đồ chơi liên quan.

Đã không chọn được cái nào ưng hơn thì mua cặp móc treo Chu Nhất Minh thích vậy, hơn nữa cặp sói này càng nhìn càng đáng yêu. Sau khi thanh toán xong, chúng tôi mỗi người cầm một con, đang định lấy điện thoại ra đeo vào thì chủ cửa hàng lại nhiệt tình nói: “Hai bạn nên đưa móc treo của mình cho người kia.”

Được gợi ý, thế là chúng tôi trao đổi móc treo điện thoại cho nhau. Chu Nhất Minh hết nhìn điện thoại của anh ta lại nhìn sang điện thoại của tôi, cặp móc đôi này đã minh chứng hai chủ nhân của chúng là một cặp. Anh ta vỗ nhẹ vào vai tôi, cười nói: “Bạn gái ơi, bây giờ cũng hơi có cảm giác em là bạn gái của anh rồi. Có vật chứng rồi nhé!”

Đeo cặp móc treo điện thoại tình nhân này vào đã thực sự khiến chúng tôi nhận thức rõ hơn mối quan hệ của hai người là mối quan hệ yêu đương chứ không phải bạn bè nữa. Tôi định nhân cơ hội này thử làm nũng trước mặt Chu Nhất Minh, thế là vừa tiếp tục dạo phố vừa ngâm chuẩn bị tinh thần. Sau khi đã sẵn sàng và đợi đến thời cơ chín muồi, tôi liền quay sang Chu Nhất Minh, dùng những lời lẽ ấm áp, dịu dàng nhất nói với anh ta: “Chu Nhất Minh, người ta đi mệt quá, mệt quá rồi đây này!”

Tôi làm nũng, anh ta tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Em... Sao em lại nói như thế?”

“Em nói thế thì có vấn đề gì?”

“Đương nhiên là có vấn đề rồi, với tính cách của em, em sẽ nói: “Chu Nhất Minh, em đi một gần chết rồi đây này” mới đúng chứ! Sao lại học theo mấy cái bộ phim Đài Loan nói ỏn à ỏn ẻn “người ta mệt quá mệt quá” như thế? Em nói xem, người ta là ai? Anh trai nghe mà suýt nổi da gà đây này.”

Đấy xem xem, hai người quá thân thiết, tôi có muốn làm nũng một chút cũng không xong. Từ nhỏ đến lớn, trước mặt anh ta, tôi chưa từng tỏ ra mềm mại như nước bao giờ, bây giờ có muốn làm bộ dịu dàng, anh ta cũng thấy không quen, thiếu chút nữa còn khiến anh ta nổi hết cả da gà lên nữa.

Tôi tức giận. Chu Nhất Minh anh đúng là đồ ngốc! Bản tiểu thư muốn đối tốt với anh một chút mà anh cũng không cảm nhận được! Vậy cứ đợi đấy, cô nương đây sẽ tiếp tục làm thịt anh!

Phía trước là một cửa hàng thời trang nữ, đồ ở đây không rẻ chút nào, bình thường tôi và Diên Tịnh chỉ vào ngắm nghía chứ không dám mua, trừ khi họ giảm giá. Nhưng bây giờ đang là đầu hè, toàn mẫu mã mới, không hề giảm giá. Bình thường tôi cũng không vào đâu nhưng bây giờ thì mặc kệ, dù sao cũng có công tử đi cùng trả tiền, tôi tự tin tiến vào bên trong.

Tiện tay với một chiếc váy nhìn cũng thuận mắt mang đi thử. Tôi diện đồ mới đi ra, cô nhân viên bán hàng hết lời khen ngợi: “Cô mặc chiếc váy này rất đẹp!”

Đẹp cái gì mà đẹp! Chiếc váy may theo phong cách Hàn Quốc này tôi mặc trông chẳng khác gì váy bà bầu. Chu Nhất Minh ngó tôi một cái rồi không thèm nhìn nữa, chăm chăm nhìn một cô gái xinh đẹp, thon thả từ phòng thay đồ bên cạnh bước ra. Cô ta mặc một chiếc áo màu sắc rực rỡ kết hợp với chiếc quần short denim cao bồi, trông rất bắt mắt. Cái tên trời đánh kia nhìn không chớp mắt, chỉ thiếu chảy nước miếng nữa thôi.

Tôi càng tức điên, bạn trai mình lại chăm chú nhìn cô gái khác, tôi mặc kệ là đang ở đâu, vội vàng thay quần áo rồi lôi anh ta ra ngoài, quên luôn cả ý định ban đầu “giết” chết anh ta.

Anh ta vẫn không thôi quay đầu lại, còn cảm thán: “Cô gái đó người đẹp thật đấy!”

“Đừng nhìn nữa, đẹp như thế thì không đến lượt anh đâu!”

“Gái đẹp không nhìn thì phí, không đến lượt thì cũng được nhìn cho đã mắt.”

Tôi dở khóc dở cười: “Chu Nhất Minh, anh đừng quên bây giờ anh đang là bạn trai của em đấy nhé! Trước mặt em mà anh còn trắng trợn ngắm gái đẹp như thế, anh không giữ thể diện cho em à?”

Chu Nhất Minh gõ một cái vào đầu, nói: “Quên mất, quên mất, tự nhiên lại quên mất! Xin lỗi nhé, Bé bự, à không... bạn gái, bạn gái!”

Tôi dở khóc dở cười. Bạn thân hai mươi mấy năm trời, bây giờ chuyển thành mối quan hệ yêu đương, đừng nói Chu Nhất Minh, đến tôi cũng thấy khó mà thay đổi ngay được! Không biết đến bao giờ mới thích ứng được với vai trò mới đây?

Vấn đề của tôi chỉ có thể tìm Diên Tịnh nhờ giúp đỡ. Cô ấy nghĩ nát óc cuối cùng đưa ra một chủ ý, bảo chúng tôi phải nhanh chóng có những đụng chạm về thể xác. Nam nữ yêu nhau, nếu có những cử chỉ ôm hôn thân mật thì tự nhiên sẽ có cảm giác khác biệt.

Cùng Chu Nhất Minh ôm hôn thăm thiết? Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để có thể làm được việc này. Đặc biệt lại là cố tình làm chuyện đó thì tôi càng thấy lúng túng, không cần nghĩ nhiều liền từ chối thẳng thừng.

Tôi không nghĩ được cách nào tốt hơn thì Chu Nhất Minh lại nghĩ ra một ý tưởng mới. Anh ta gọi cho tôi: “Bạn gái, tối nay đi xem phim nhé! Anh đã đặt chỗ ở phòng chiếu phim dành cho các cặp đôi rồi, chẳng phải chúng ta cần nuôi dưỡng tình cảm sao?”

Đó là một ý tưởng hay! Nói tóm lại, tất cả những nơi có liên quan đến hai người yêu nhau thì chúng tôi đều nên đi, không sợ không cảm hóa được bầu không khí đó!

Rạp chiếu phim hai đứa đã đi không biết bao nhiêu lần nhưng phòng dành riêng cho các cặp đôi thì đây là lần đầu tiên ghé qua. Chỗ ngồi trong phòng rất rộng, chiếc sofa có thể ngồi vừa ba người, hai người ngồi cứ thấy trống trống. Phải trái trước sau đều là những cặp đôi vô cùng thân mật, đầu sát đầu, vai kề vai, ngồi

ôm nhau. Đường như chỉ có mỗi tôi và Chu Nhất Minh ngồi ngay ngắn xem phim, tôi không dựa vào anh ta, anh ta cũng chẳng ôm tôi, chúng tôi mười ngón tay dính đầy dầu mỡ cầm cổ vịt gặm, tận hưởng mùi vị thơm ngon của nó. Hai đứa vừa xem phim vừa gặm cổ vịt, một đôi ở hàng ghế trước lại vừa xem phim vừa “gặm” má nhau, “gặm” còn nồng nhiệt hơn cả chúng tôi.

Trong phòng chiếu phim tối thui vốn không nhìn thấy gì, chỉ là bọn họ càng “gặm” càng háng hái, đến mức phát ra tiếng khiến tôi vừa xem phim vừa tò mò nhìn. Thầm nghĩ đôi này cũng thật là... dù gì cũng là chốn công cộng, đèn có tối đến mấy nhưng âm thanh phát ra như thế, người khác không chú ý mới lạ!

Chu Nhất Minh cũng ngẩng cổ ngó mấy lần rồi quay sang thì thầm với tôi: “Nhìn hai đứa kia trẻ quá, chắc nhiều nhất cũng chỉ mười bảy, mười tám thôi.”

Là giáo viên, lại là giáo viên mầm non, tôi không thở dài ngán ngẩm cái thói đời này cũng không được.

Phim chiếu được một nửa thì cổ vịt đã gặm hết, nước ô mai cũng uống cạn, tôi bảo Chu Nhất Minh ra ngoài mua thêm cốc nữa. Anh ta vừa đứng lên đã vội vàng ngồi xuống, thở hổn hển.

Tôi thấy thế thì lấy làm ngạc nhiên, hỏi nhỏ: “Sao lại ngồi xuống?”

Anh ta chỉ chỉ tay về phía trước, ghé sát tai tôi thì thầm: “Cúc áo của cô bé ngồi phía trước mở hết ra rồi, anh trai vừa đứng lên đã nhìn thấy bộ ngực trắng nõn nà.”

Cái gì? Còn có chuyện đó nữa à? Tôi cũng thử đứng dậy ngó một cái, quả nhiên, áo của cô gái đã mở ra để cho bàn tay của người con trai kia mặc sức vuốt ve. Trời ạ! Thói đời gì thế không biết! Nếu là con tôi thì tôi sẽ lôi ra đánh chết thôi!

Nội dung bộ phim này thế nào tôi hoàn toàn không ấn tượng, mà ấn tượng sâu đậm nhất là những cử chỉ thân mật thái quá không chút kiêng kỵ trong phòng chiếu phim của đôi tình nhân thiếu niên kia. Chu Nhất Minh cũng có vẻ bị kích động mạnh, sau khi ra khỏi rạp chiếu phim cứ thở dài thườn thượt. “Trẻ con bây giờ khác thật đấy! Anh trai lớn thế này cũng chỉ nhìn thấy ngực con gái trên phim ảnh, thế mà cái thằng bé ấy mới vài tuổi ranh đã tận tay sờ vào rồi.”

“Anh chưa từng nhìn thấy? Nhậm Giai, Tiêu Tương Tương, Đinh Man, ba cô ấy vẫn chưa cho anh mở mang kiến thức à?”

“Chưa, Nhậm Giai chỉ cho anh cầm tay, Tiêu Tương Tương thì còn cho anh kiss, chứ Đinh Man ngay cả chạm vào người cũng không được ấy chứ. Khi làm bạn trai của cô ta thì đúng lúc thời tiết càng ngày càng lạnh, quần áo khoác lên người cả đống, ngay cả đường cong trên cơ thể còn không được nhìn thấy. Anh trai tổn với cô ta nhiều nhất đấy, cuối cùng lại bị cô ta đá chỉ vì lý do lùn. Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo!”

Chu Nhất Minh bắt đầu oán thán, tôi không nhịn được cười. “Anh Nhất Minh, em thông cảm sâu sắc với nỗi bất hạnh của anh!”

Anh ta cười đùa cợt nhả. “Bé bự, không nên đồng cảm bằng chót lưỡi đầu môi như thế, phải thực tế một chút. Ví dụ như một nụ hôn, một cái ôm đều có thể an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của anh trai.”

Câu nói của anh ta chỉ là nói đùa, cùng lắm cũng chỉ nửa đùa nửa thật nhưng sau khi nghe xong, tôi lại tiến lại gần, hôn lên má anh ta một cái rõ kêu. Không vì cái gì khác, chỉ vì Điền Tịnh nói nếu yêu nhau, chỉ cần có những hành động ôm hôn gần gũi thì sẽ có cảm giác khác ngay. Tôi muốn thử xem sao.

Chắc không thể ngờ tôi lại có hành động thân mật như thế với mình nên Chu Nhất Minh ngây ra một lúc mới phản ứng lại: “Vừa rồi em hôn anh?”

Hơi ấm trên má anh ta vẫn phảng phất trên môi tôi, cảm giác đó rất tuyệt. “Ừm, anh muốn em hôn mà!”

“Em chuyển sang nghe lời từ bao giờ thế? Vậy hôn lại đi, lần này đừng hôn má, hôn môi ấy!”

Chu Nhất Minh với bộ dạng được đăng chân lân đăng đầu, tôi cố ý tỏ ra nghiêm túc: “Anh nghĩ hay nhỉ? Không làm!”

“Cũng đúng, việc này một mình em không thể làm được. Anh trai sẽ chủ động, còn có thể làm tốt hơn em, nhiều hơn em ấy chứ. Đến đây nào, bạn gái của anh, để anh hôn em! Em hôn anh trai một cái, ít nhất anh trai cũng có thể hôn lại em mười cái, không thể để em bị thiệt.”

Anh ta vừa nói vừa chu môi về phía tôi. Tôi mỉm cười né tránh. “Không cần, em tình nguyện chịu thiệt.”

“Không được, không thể để em chịu thiệt được, người chịu thiệt nên là anh mới phải.”

“Em đã nói em tự nguyện mà.”

“Nhưng anh trai không tự nguyện để em chịu thiệt. Nào, lại đây, lại đây, để anh thiệt thêm một tí nữa!”

“Em không cần...”

“Cần mà...”

“Không cần...”

“Cần...”

“Không...” Lời còn chưa nói xong, môi của tôi đã bị đôi môi ấm áp của anh ta áp tới. Không thốt ra được một từ nào nữa!

Đối với vấn đề ai bị thiệt, chúng tôi đã tranh cãi một hồi, cuối cùng Chu Nhất Minh vẫn là người “thiệt” nhiều nhất. Nhưng sao tôi không cảm thấy mình được lợi mà giống như bị người khác chiếm lợi thì đúng hơn.

27. Chương 3 - Phần 08 - 09

8.

Sau khi hôn, mối quan hệ của chúng tôi bắt đầu có chút mùi vị của hai người yêu nhau. Tiếp tục sánh bước trên con đường bồi dưỡng tình cảm, đến chỗ nào hơi tối một tí anh ta lại cười nói: “Hay là chúng ta cùng chịu thiệt một chút nữa đi?”

“Thôi đi, rõ ràng anh muốn chiếm lợi thì có.”

Anh ta cười hì hì nói: “Vậy anh trai nhường cho em chiếm lợi đây, được không?”

Tôi ngo tra ngo phải thấy không có ai để ý, liền nhanh như chớp cắn vào má anh ta một cái. Tôi cắn tới mức anh ta nhăn nhó mặt mày kêu oai oái: “Ai da, sao lại cắn anh?”

Tôi cười ha ha rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy, anh ta đuổi theo. Đường nhiên chạy thì tôi không phải là đối thủ của anh ta. Khi thấy sắp bị anh ta tóm rồi, tôi lập tức hét to: “Vô lễ, vô lễ quá...”

Tôi dọa đến mức anh ta phải dừng lại không dám đuổi theo nữa. “Bé bự, em lợi hại thật đấy, về anh trai sẽ xử lý em!”

Tôi tỏ ra không sợ: “Còn lâu nhé, ai sẽ xử lý ai còn chưa biết! Trước đây ai hay bị em tấn cho thê thảm ấy nhỉ?”

Chu Nhất Minh buồn cười không nói được gì. Chúng tôi đi dạo đến mười giờ thì quay về nhà. Sau khi giúp tôi cho xe vào nhà kho, anh ta đột nhiên kéo tôi vào lòng: “Xem anh xử lý em thế nào nhé!”

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, đôi môi của tôi đã dính chặt vào môi anh ta. Một nụ hôn mạnh như vũ bão, mãnh liệt tới mức khiến tôi suýt ngạt thở. Rất lâu sau anh ta mới buông tôi ra, vừa hỗn hạo hỗn hạo vừa cười nói: “Sao hả, rốt cuộc ai xử lý ai? Đừng có nghĩ anh trai không đánh lại em nhé! Trước đây anh trai nhường em thôi.”

Tôi thừa nhận tôi sai, đừng nhìn anh ta thấp bé mà khinh thường nhé! Một khi đã phát huy hết sức mạnh thì ngay cả giãy giụa tôi cũng không làm nổi. Đàn ông rất cuộc vẫn là đàn ông!

Nhưng tôi vẫn mạnh miệng: “Tại em nhất thời bị anh tấn công bất ngờ thôi. Không tính.”

“Không tính? Vậy có cần để em chuẩn bị một lát rồi làm lại không?”

Tôi biết lúc này mình không phải là đối thủ của anh ta, chỉ có thể tìm cảm giác thành công trong quá khứ. “Chu Nhất Minh, đừng quên hồi nhỏ toàn là em công anh đi ăn trộm nho nhỏ! Ngày ấy nhìn anh như cây đậu non, gầy đến mức không có chút sức lực.”

Anh ta tỏ ra không hiểu thắng như tôi: “Cái đó thì anh thừa nhận, ngày ấy em to gấp đôi anh. Anh còn nhớ có lần cùng em chơi trò chơi, suýt chút nữa bị em đè chết rồi.”

Thật thế không? Chuyện xảy ra khi nào, sao tôi lại không nhớ nhỉ? “Lần nào chơi trò chơi mà em suýt đè chết anh? Chơi trò gì vậy?”

Anh ta nhìn tôi, cười mãi không thôi: “Em không nhớ một chút nào à?”

Anh ta cười nhiều quá làm tôi bán tín bán nghi, trở nên bối rối. “Rất cuộc là trò gì?”

“Không nhớ thì thôi.”

Anh ta nói lấp lửng, thật không giống với tính cách thường ngày. Tôi không chịu bỏ qua: “Có gì thì mau nói ra đi, chơi trò thần bí nữa chứ!”

“Vậy anh gợi ý một tí nhé! Khi đó hai đứa mình còn rất nhỏ, khoảng năm, sáu tuổi thôi. Một hôm em chạy sang nhà anh tìm anh để chơi, nói đêm qua nhìn thấy bố mẹ em chơi một trò chơi, trông có vẻ rất hay, muốn anh chơi cùng em. Sao hả, nhớ ra chưa?”

Theo gợi ý của anh ta, tôi lật giở lại ký ức của mình... Đột nhiên tôi nhớ ra! Câu chuyện của những năm tháng ấu thơ đó khiến tôi chợt đỏ mặt.

Ngày ấy, tôi và Chu Nhất Minh đều còn rất nhỏ, rất cuộc là năm hay sáu tuổi tôi cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ khi ấy là mùa xuân, có một đêm tôi đang ngủ thì chợt tỉnh giấc, liền trèo xuống giường đi tiểu. Khi đi ngang qua phòng bố mẹ, tôi nhìn qua khe cửa thấy hai người quần lấy nhau, lăn qua lăn lại trên giường. Họ vừa lăn vừa cười rất vui vẻ.

Trẻ con như tôi không biết họ đang làm gì, liền đẩy thẳng cửa bước vào hỏi: “Mẹ, mẹ và bố đang làm gì thế?”

Bố mẹ tôi không ngờ tôi chạy vào, vội vàng buông nhau ra, sau đó nói với tôi là bọn họ đang chơi trò chơi rồi dỗ tôi về phòng ngủ tiếp. Tôi cũng ngoan ngoãn quay trở về phòng.

Ngày hôm sau tôi chạy sang nhà Chu Nhất Minh tìm anh ta chơi cùng, chơi bị một lúc thấy chán, tôi chợt nhớ ra đêm qua bố mẹ tôi chơi trò chơi có vẻ rất vui, muốn thử xem sao. Nói với Chu Nhất Minh, anh ta cũng rất hứng thú, nghĩ trò chơi người lớn thích thì chắc chắn sẽ rất thú vị. Thế là chúng tôi cùng leo lên giường của bố mẹ Chu Nhất Minh, học theo bố mẹ tôi quần lấy nhau rồi lăn qua lăn lại.

Lăn được vài vòng thì Chu Nhất Minh không làm nữa. “Em nặng quá, sắp đè chết anh rồi đây này. Trò này chẳng có gì hay ho, không chơi nữa!”

Tôi cũng không thấy trò này hay ở điểm nào. Tôi và Chu Nhất Minh chuyển sang chơi trò bật lò xo trên đệm.

Hôm đó chúng tôi nô đùa, nhảy đến mức chiếc đệm lò xo Simmons của bố mẹ Chu Nhất Minh không còn ra hình thù gì nữa, không cần phải nói, khi tan làm về mẹ anh ta thấy thế, đánh cho anh ta một trận.

Chuyện này về sau tôi không còn nhớ nữa, có trời mới biết tại sao Chu Nhất Minh vẫn nhớ rõ như thế. Tên tiểu tử thói ấy còn cười khoái chí. “Khi ấy anh suýt bị em đè chết, còn không nhớ nữa à? Cho nên khi vào tiểu học, sau khi em nói có cậu bạn bắt nạt em, anh nghĩ nếu đánh nhau, nhất định cậu bạn không địch nổi em đâu, vì thế anh mới bảo em đừng sợ, cứ đè chết nó là được.”

Thảo nào khi ấy anh ta ủng hộ kế hoạch tác chiến của tôi, hóa ra trong lòng đã có dự tính trước và anh ta cũng nhận thức được sức lực của bản thân mình. Sao ngày ấy tôi nhận thức được sức lực của bản thân mình. Sao ngày ấy tôi lại ngốc nghếch tin lời bố mẹ để rồi sang tìm anh ta “chơi trò chơi” chứ? Tuy làm chuyện ngốc nghếch ấy khi còn nhỏ nhưng giờ nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ.

Mặt đỏ ửng, tôi quay lại truy cứu trách nhiệm của Chu Nhất Minh: “Toàn nhớ những chuyện xấu, đầu anh không suy nghĩ lành mạnh được một chút à?”

Anh ta còn cười to hơn. “Cái gì? Đầu anh không suy nghĩ lành mạnh á? Yên đại tiểu thư, em nói xem, em không thể buộc tội anh như thế được. Anh không có tư duy lành mạnh cũng là do cái trò chơi không lành mạnh của em đấy chứ!”

Tôi phải biện bạch cho cái thanh danh trong sạch của mình: “Ngày ấy em có hiểu gì đâu.”

“Anh cũng không hiểu cho nên mới ngốc nghếch cùng em chơi trò chơi. Trò đó...” Anh ta nói đến đó thì không nói tiếp nữa, cứ tùm tùm cười.

Nhắc lại chuyện cũ, tôi xấu hổ quá liền vội vàng bỏ đi. “Em đi đây, anh cứ đứng đấy mà cười ngốc nghếch một mình đi.”

Tôi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, sau lưng vẫn còn vang vọng tiếng cười nói của Chu Nhất Minh: “Đèn cầu thang hỏng rồi, em chạy chậm thôi kẻo ngã đấy.”

Sau khi về nhà tắm rửa xong, tôi lên QQ kể cho Điền Tịnh nghe chuyện ngốc nghếch vì hồi bé thiếu hiểu biết ấy. Điền Tịnh gửi liên tiếp mấy biểu tượng cười ha ha. “Buồn cười chết mất, hóa ra còn nhỏ như thế mà cậu và Chu Nhất Minh đã chơi trò “vận động trên giường” rồi, hai người đáng yêu quá đi!”

Tôi cũng thấy buồn cười, hồi nhỏ sao lại ngốc đến thế? Ngốc đến đáng yêu!

Ngày hôm sau gặp lại Chu Nhất Minh, anh ta vẫn còn tùm tùm cười về ám muội. Tôi biết rõ anh ta cười cái gì, liền đá cho anh ta một cái. “Cảnh cáo anh nhé! Còn cười nữa là em không thêm chơi với anh đâu.”

“Thôi thôi, anh trai không cười nữa. Nói vào việc chính nhé, tối nay chúng ta ăn gì?”

Sau khi thử hẹn hò, tôi và Chu Nhất Minh tan làm thường hay đi ăn tối cùng nhau, ăn xong lại tiếp tục chương trình khác, chúng tôi phải nuôi dưỡng tình cảm trong thế giới của hai người.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Em muốn ăn ở nhà hàng nào có món khẩu nhục[2].”

[2] Món ăn nổi tiếng của Trung Quốc, làm từ thịt lợn, hơi giống món thịt kho tàu nhưng làm cầu kỳ hơn và có vị ngon hơn.

Anh ta vỗ ngực. “Không vấn đề gì, đi theo anh, có thịt ngay.”

Tôi hớn hở theo anh ta đi ăn. Chúng tôi ăn hết sạch một bát khẩu nhục, ăn xong tôi mới thấy hối hận. “Haizz, lại ăn nhiều thịt rồi, giờ em đang giảm béo mà!”

“Em còn giảm béo cái nổi gì! Giảm tới giảm lui cũng có gầy được chút nào đâu. Thôi, cứ như thế cũng được. Anh trai thấy em “châu tròn ngọc sáng” như vậy cũng không khó coi đâu.”

Câu nói này nghe thật dễ chịu! Tôi không cần phải chiến đấu với cái thể trọng của mình nữa. Thực sự không phải tôi không muốn ăn uống điều độ, ăn kiêng khổ quá rồi. Còn nhớ có lần để giảm béo tức tốc, một ngày ba bữa tôi toàn ăn táo, về sau ăn nhiều đến mức nhìn thấy táo đã ợ chua.

Tốt rồi, bây giờ không cần làm thế để lấy lòng bạn trai nữa. Chu Nhất Minh từ nhỏ đã quen nhìn thân hình Bé bự của tôi, có khi tôi gầy đi anh ta lại thấy không quen ấy chứ.

Thế là bữa tối tôi và Chu Nhất Minh thường đi khắp chốn, ăn uống no nê, sau đó lại tìm chỗ để chơi, chen chúc trên phố hoặc xem phim hay đến câu lạc bộ...

Có lần anh ta đề nghị dạy tôi chơi điện tử, kéo tôi vào phòng trò chơi. Về mặt này tôi rất ngốc, học thể nào cũng không biết chơi, còn anh ta lại là một cao thủ, trò gì cũng giỏi. Khi chơi trò gấp thú bông, chân tay tôi vung về đến mức không gấp được con nào. Anh ta vừa ra tay đã gấp được một con gấu bông rất đẹp.

Tôi thích quá, ôm lấy con gấu bông khen ngợi anh ta: “Anh giỏi thế!”

“Cái đó thì nhảm nhò gì, năm xưa sau khi thi đại học xong, anh và đám bạn cùng lớp đi chơi thư giãn. Anh gấp được con thú bông to nhất, đắt nhất, đẹp nhất khiến ắt ông chủ khi đó tái mét.”

“Thật không? Thế con thú bông đó đâu?” Hình như tôi không nhìn thấy con thú bông nào ở nhà Chu Nhất Minh.

“Khi ấy anh đem tặng rồi, anh là con trai, chơi mấy thứ ấy làm gì.”

Tôi đang định hỏi anh ta tặng ai thì anh ta đã hỏi tôi trước: “Em nhìn lại xem, thích con nào nữa không? Anh trai gấp cho em.”

Tôi chỉ con thú bông to nhất. “Vây anh gấp con to nhất kia cho em đi.”

“Không vấn đề gì.”

Gấp con thú bông to tướng như thế hơi khó nhưng sau nhiều lần thất bại, cuối cùng Chu Nhất Minh cũng gấp được. Tôi ôm hai con thú bông, một lớn một nhỏ, tâm trạng đang vui liền thưởng cho anh ta một nụ hôn. Anh ta không chịu, nói ít nhất phải thưởng hai cái, thế là tôi lại thưởng thêm một cái nữa.

Khi tôi ôm hai con thú bông về nhà, bố tôi vẫn chưa ngủ, ngược ánh mắt đầy hoài nghi sau cặp kính lão, hỏi tôi: “Sao mấy ngày nay tan làm con không về nhà ngay? Đi đâu thế? Mấy con thú đó ở đâu ra?”

Tôi nói dối mà sắc mặt không thay đổi: “Con đi dạo phố với Điền Tịnh, đi qua cửa hàng thú bông, thấy hai con này đáng yêu nên mua về.”

Bố tôi “ừm” một tiếng rồi nói: “Thì ra là thế, bố cứ tưởng con lại có bạn trai mới rồi.”

Tôi vội vàng phủ nhận: “Không có chuyện đó đâu, bố đừng đoán lung tung!”

Sau đó, tôi chạy vào trong phòng, bí mật gọi cho Chu Nhất Minh, nói lại cho anh ta nghe những lời bố tôi vừa nói. Anh ta vừa cười vừa thì thầm nói mẹ anh ta cũng nói thời gian gần đây tan làm không thấy anh ta đâu, có phải là có bạn gái mới rồi không.

Anh ta đương nhiên phủ nhận, một lời cũng không hé lộ. Mẹ anh ta còn dùng giọng điệu của Triệu Bản Sơn[3] nói: “Khả năng là có!”

[3] Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Anh ta lại học theo cách đó trả lời: “Thật sự không có.”

Tôi nghe thấy thế thì buồn cười quá, cảm giác hai chúng tôi cứ như đảng viên bí mật, hoạt động ngay dưới mũi quân địch mà không bị phát hiện.

9.

Làm đảng viên bí mật cũng hay nhưng thực hiện công việc bí mật lại không dễ dàng gì. Hôm nay, tôi và Chu Nhất Minh đang ở nhà hàng thì gặp người quen. Chúng tôi đã thanh toán xong, chuẩn bị đi khỏi thì gặp La Lợi và ông chồng thạc sĩ cũng đến ăn.

La Lợi và chồng có vẻ ngoài rất cân xứng, vợ xinh đẹp, thon thả, chồng cao to, tuấn tú, đứng cạnh nhau có thể nói là một đôi kim đồng ngọc nữ. Mấy bức ảnh cưới của bọn họ đã được hiệu ảnh treo lên quảng cáo, một bức chụp rất tình cảm được một tờ tạp chí nào đó đăng nữa. Hai người đó là một đôi đáng để người khác phải ghen tỵ.

Nói thực, tôi rất ghen tỵ với họ. Bởi vì tôi nghĩ bọn họ quá may mắn, con đường tình yêu và hôn nhân quá thuận buồm xuôi gió, không như tôi gặp ghềnh, khúc khuỷu! Dựa vào cái gì mà bọn họ lại may mắn đến thế? Thôi đi, tôi thừa nhận mình đang hẹp hòi đố kỵ với cặp đôi vừa may mắn vừa hạnh phúc này.

Thấy tôi đi cùng một người con trai, vẻ vô cùng thân mật, La Lợi có vẻ hơi ngạc nhiên, ngó Chu Nhất Minh mấy lần liền. Cô ấy cũng không nói gì nhiều, chỉ nói xã giao với tôi hai câu. Nhưng ngày hôm sau đi làm, cô ấy thì thầm hỏi tôi: “Anh chàng tối qua không phải là bạn trai của chị đấy chứ?”

Cô ấy dùng câu phủ định để hỏi, tôi cũng thuận thế phủ nhận: “Đương nhiên không phải rồi, chỉ là bạn học cũ thôi.”

“Tôi cũng đoán là không phải, anh ta thấp như thế, nhất định chị sẽ không thích đâu. Nhưng lúc đầu nhìn thấy vẻ thân mật của chị và anh ta, tôi thấy hơi nghi ngờ.”

Quan điểm chọn bạn đời của tôi bây giờ cả trường mầm non đều biết, con trai dưới một mét tám không thể gửi gắm cả đời được. Vì thế La Lợi mới nói như vậy.

Tôi cười trừ. “Anh ấy không chỉ là bạn học cũ mà bố mẹ anh ấy và bố mẹ tôi là đồng nghiệp, vì thế hai chúng tôi từ nhỏ đã quen nhau, quan hệ rất thân thiết, như anh trai, em gái nên đã khiến cô hiểu lầm.”

La Lợi gật gật đầu. “Nhìn hai người không giống bạn bè bình thường. Nhưng thấy anh ta thấp như vậy, tôi lại nghĩ đó chắc chắn không phải là bạn trai của chị nên đoán mò là anh họ. Thì ra đúng là “anh trai”.”

La Lợi không ngừng đề cập đến chuyện Chu Nhất Minh lùn khiến tôi nghe cũng thấy chối tai nhưng không tiện nói gì, chỉ thấy buồn trong lòng. Chu Nhất Minh đúng là thấp thật, một mét bảy hầy còn thiếu một phân. Sao anh ta không cao thêm chút nữa chứ?

Buổi hẹn kế đó, tôi gọi trước cho Chu Nhất Minh, yêu cầu anh ta đi giày tăng chiều cao. Anh ta ngạc nhiên nói: “Đi cùng em thì cần gì phải giả dối nữa, anh cao như thế nào thì em cũng biết rõ rồi mà!”

Tôi nhần tâm trả lời thẳng thừng: “Không phải đi để em nhìn mà để cho người khác nhìn.”

Anh ta nhanh chóng bật lại: “Có ai đó nói xấu phải không, nói em tìm tòi tìm hỏi cuối cùng chọn một người lùn làm bạn trai, khiến em thấy mất mặt chứ gì?”

“Đúng thế, sau này anh và em đi ra ngoài, anh đều phải đi giày tăng chiều cao vào đấy, xem ai còn nói gì được nữa.”

Anh ta im lặng một lúc rồi nói: “Anh không muốn đi.”

Tôi hoàn toàn không ngờ anh ta lại cự tuyệt như thế, lập tức gào lên: “Cái gì?”

“Đi đôi giày tăng chiều cao ấy không thoải mái, mệt lắm!”

“Mệt, vậy ngày trước anh đi giày tăng chiều cao cùng Đinh Man đi hết phố này đến phố khác mua sắm sao không thấy kêu mệt? Giờ em bảo anh đi, anh lại than mệt. Anh như thế là có ý gì?”

Tôi không vui, Chu Nhất Minh lại càng không vui. “Chẳng có ý gì cả. Khi hẹn hò với Đinh Man, anh đi giày tăng chiều cao chỉ là muốn che đi khuyết điểm của mình. Lúc đó bọn anh mới yêu nhau, anh chỉ muốn thể hiện những gì tốt đẹp nhất. Nhưng mà Yên Phiến Phi, hai chúng ta đã quen biết nhau hơn hai mươi năm nay, chơi với nhau từ nhỏ, anh là người như thế nào, tính tình ra sao, cao thấp đến đâu em đều rõ cả, chẳng lẽ anh còn phải làm hàng nữa à? Anh thấp bé từ lâu em đã biết rồi. Nếu em thấy không chấp nhận được, cho rằng anh làm bạn trai của em sẽ khiến em bẽ mặt thì ngay từ đầu em đừng nên hẹn hò với anh làm gì. Thôi, anh trai không xứng với em đâu, chúng ta dừng ở đây đi, không thử thiếp gì nữa!”

Chu Nhất Minh nói một hơi rồi dập máy, tôi ngây ra một lúc lâu, vừa tức vừa lo lắng, vừa buồn vừa hận, cuối cùng giậm chân nói: “Thôi thì thôi, cứ làm như anh quý lắm ấy! Đồ Vi sinh vật!”

Sau khi biết chuyện tôi và Chu Nhất Minh cãi nhau, Điền Tịnh tỏ ra rất ngạc nhiên: “Chu Nhất Minh bình thường không phải là người dễ bị kích động, sao lần này lại nóng nảy thế, đôi ba câu đã đòi chấm dứt với cậu rồi?”

Tôi tự cho là mình đúng: “Thì thế, mình cũng có nói gì đâu, chỉ bảo anh ta đi giày tăng chiều cao vào thôi. Anh ta cứ làm như mình đòi giết anh ta không bằng, thà chết cũng không chịu làm theo.”

“Nhất Minh phản ứng là việc của Nhất Minh, chuyện này cũng không thể trách anh ấy được. Rõ ràng cậu phàn nàn anh ấy lùn khiến người ta bị tổn thương quá mức.”

“Ngày trước mình vẫn thường bảo anh ta lùn đấy thôi, có bao giờ anh ta tức giận với mình đâu. Ai mà biết lần này tự nhiên lại nổi khùng, vừa nói một cái đã giận dữ, cứ như mình chọc tiết anh ta vậy.”

“Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ. Trước đây cậu với anh ấy chỉ là bạn bè, cậu trêu thế nào cũng được. Bây giờ hai người đang hẹn hò, cậu coi thường anh ấy thì làm sao anh ấy chịu được! Đối lại là cậu, anh ấy chê cậu là cô bạn gái này béo quá, sợ đưa cậu đi gặp bạn bè sẽ bị mất mặt, không muốn đưa cậu đi nữa, liệu cậu có ba máu sáu cơn không?”

Đặt mình ở địa vị người khác! Tôi không nói được gì nữa.

Điền Tịnh ngập ngừng hỏi: “Rốt cuộc cậu định thế nào, cứ thế chia tay với Chu Nhất Minh à?”

Lòng tôi rối như tơ vò. Biết chuyện này là do lỗi của mình trước, tôi quá đề cao thể diện, tôi cảm thấy xấu hổ khi phải thừa nhận bạn trai của mình cao chưa đến một mét bảy, là một người thấp bé. Nhưng thấy người ta nói vậy, tôi cứ bị ám ảnh về chiều cao của Chu Nhất Minh, cảm thấy đi cùng một người bạn trai như thế, tôi sẽ không ngẩng cao đầu tự hào được. Cho nên anh ta đã tức giận, đã mắng tôi và muốn dứt khoát chia tay.

Sau hôm cãi nhau với Chu Nhất Minh trên điện thoại, anh ta không hề gọi lại cho tôi, tôi cũng nén uất ức không chủ động liên lạc với anh ta, muốn thử xem ai chịu ai.

Kết quả tôi không tìm anh ta, anh ta cũng chẳng đến tìm tôi. Mấy ngày nay, mặc dù sống cùng trong một tiểu khu nhưng tôi không hề nhìn thấy anh ta lần nào. Đây không phải cố tình tránh mặt thì là gì chứ?

May là tôi và Chu Nhất Minh tuy giận dữ không gặp mặt cũng không liên lạc, nhưng bố mẹ hai nhà vẫn đi đi lại lại. Hôm nọ mẹ Chu Nhất Minh đặc biệt mang sang biếu hai mươi quả trứng muối tự tay bà làm, đều là trứng gà nhà, giá trị dinh dưỡng cao hơn rất nhiều so với trứng bán ngoài chợ. Tình nghĩa là chính chứ vật chất sá gì! Hôm nay, bạn cũ của bố tôi từ Hải Nam xuống chơi, mang biếu vài túi bột dừa và cà phê Hưng Thịnh[4], ông liền có qua có lại, san ra một nửa bảo tôi mang sang biếu nhà họ Chu.

[4] Thương hiệu cà phê nổi tiếng của Trung Quốc.

Bình thường về đến nhà là tôi rất lười xuống dưới lầu, rúc trong phòng ôm cái máy tính như công chúa cấm cung. Nhưng lần này bố vừa sai tôi đã lập tức chấp hành, xách túi đồ sang nhà họ Chu.

Đã mấy ngày tôi không gặp Chu Nhất Minh rồi, lần này viện lý do chính đáng để sang nhà xem anh ta thế nào. Không nói đến chuyện nói lại tình xưa nhưng ít nhất cũng không đành lòng để mất đi tình bạn bao nhiêu năm qua.

Người ra mở cửa là Chu Nhất Minh. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta đã khách khí nói: “Ồ, Yên Phiên Phi đến đây à? Có việc gì không?”

Đã quen nghe anh ta gọi mình là Bé bự hoặc A Phi, giờ anh ta gọi cả họ tên thế này, tôi nghe không quen tí nào. Mà cái lối khách khí ấy của anh ta tôi lại càng không quen, quá xa lạ, thực sự quá xa lạ.

“Ồ, những thứ này là bố em bảo mang sang biếu bố mẹ anh.”

Anh ta vừa nghe thấy thế đã quay đầu lại gọi: “Mẹ ơi, Yên Phiên Phi mang đồ sang biếu bố mẹ này.”

Bảo mẹ anh ta ra xong, anh ta liền quay về phòng của mình, rõ ràng là có ý không muốn nói chuyện với tôi nữa. Bà Chu vợ được tôi thì chuyện trò không dứt, còn tôi lơ đãng “vâng, dạ” cho phải phép. Không dễ gì bà mới chịu buông tôi ra, đi chợ mua đồ.

Tôi không cam tâm đi một chuyến công toi, liền tự động đi vào phòng Chu Nhất Minh. Anh ta đang hăng say tác chiến trên máy tính, những ngón tay trên màn phản quang điều khiển vũ khí giết nhân vật hoạt hình, giết tới giết lui thành một đống, ngoảnh mặt làm ngơ trước sự xuất hiện của tôi.

Tôi mặc kệ, đứng trước cái máy tính, che khuất tầm nhìn của anh ta. “Anh không nhìn thấy em phải không? Vậy như thế này đã nhìn thấy chưa?”

“Em làm cái gì thế? Mau tránh ra đi, anh đang qua cửa, không rồi để để ý đến em, em đừng gây rắc rối nữa!”

“Anh không có thời gian để ý đến em hay là sau này không muốn để ý đến em nữa?”

Anh ta tránh không trả lời đúng trọng tâm: “Bà cô mau tránh ra cho tôi nhờ! Em mà còn gây rắc rối nữa là từ nay anh mặc kệ đấy.”

Anh ta vừa nói vừa đẩy tôi ra. Tôi đột nhiên cảm thấy rất tủi thân, trò chơi này hấp dẫn đến thế sao? Tôi đã hạ mình đến làm lạnh với anh ta rồi, vậy mà anh ta vẫn không thèm để ý, chỉ chuyên tâm chơi điện tử.

Tôi cắn cắn môi, không cam tâm cứ thế về tay không. “Chu Nhất Minh, em cần phải nói với anh về chuyện giữa chúng ta. Anh có thể ngừng chơi một lát được không?”

Anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không thèm ngó sang tôi một chút. “Giữa chúng ta có chuyện gì?”

“Đương nhiên là chuyện hai đứa yêu nhau rồi.”

“Ồ, là việc đó hả? Chẳng phải hôm trước đã nói rõ rồi sao, chúng ta kết thúc rồi.”

Tôi ngang ngược đập bàn, nói lớn: “Anh nói kết thúc là kết thúc ngay à? Em còn chưa đồng ý. Nếu cần nói thì em là người nói mới đúng.”

Anh ta đột nhiên tức giận, ném con chuột rồi đứng dậy, nói: “Dựa vào cái gì mà cần em phải đồng ý? Em nói bắt đầu thì bắt đầu, nói kết thúc thì kết thúc, anh là con rối để em mặc sức giật à? Bây giờ anh nói muốn chia tay. Mẹ kiếp, em chê anh lùn thì anh cũng chê em béo, nhìn xem cái mặt em tròn như bánh trung thu, cái eo em như thùng nước, chân thì to như chân voi... Anh không chơi với em nữa, anh đi kiếm chỗ khác tốt hơn!”

Những lời lẽ thô thiển đó khiến tôi điên tiết nhảy dựng lên. “Anh... còn dám chê em béo. Em béo thì làm sao? Béo có thể uống thuốc giảm béo, còn anh lùn thì vô phương cứu chữa, trừ phi dùng máy làm bún ép cho dài ra. Anh vẫn nghĩ kiếm được người tốt chắc, chỉ bằng anh nghĩ xem làm thế nào để thúc đẩy nền hòa bình thế giới có khi còn có triển vọng hơn.”

Anh ta đỏ mặt tía tai. “Anh lùn đấy thì sao nào? Napoléon có lùn không? Nhưng ông ấy có thể làm hoàng đế châu Âu đấy. Picasso có lùn không? Nhưng điều đó cũng không ngăn cản ông trở thành một họa sĩ thiên tài.”

“Anh là Napoléon? Là Picasso? Anh đừng có nằm mơ, anh chỉ là một con cóc không biết tự lượng sức mình mà đòi ăn thịt thiên nga thôi!”

“Cho dù anh chỉ là con cóc cũng kiên quyết không cần con cóc cái như em!”

“Anh... anh chết đi cho rồi!”

Chúng tôi quá thân thuộc, quá biết làm thế nào để đâm trúng tim đối phương. Trận cãi vã này long trời lở đất, còn căng thẳng hơn cả trận đấu khẩu hồi trung học, cãi nhau đến cuối cùng hai bên đều thốt ra những câu tuyệt tình nhất, tàn nhẫn nhất.

“Em đừng có đánh giá thấp anh. Rồi sẽ có ngày anh tìm được người tốt hơn em gấp mười lần, khiến em phải trở mặt mà nhìn!”

“Thế thì sau này em cũng tìm được người tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần để mắt anh phải lòi con ngươi ra!”

Lời đã nói đến bước này thì mối quan hệ cũng coi như căng thẳng lắm rồi. Tôi thở hắt hắt, chỉ muốn chạy nhanh ra khỏi đây, liếc mắt chột phát hiện ra chiếc di động của Chu Nhất Minh để trên máy vi tính không còn dây treo điện thoại nữa.

Hôm đó chúng tôi cùng mua một đôi dây móc treo tình nhân, điện thoại của anh ta treo biểu tượng của tôi là con Sói đỏ, còn điện thoại của tôi treo biểu tượng của anh ta là Sói xám. Bây giờ con Sói đỏ đó không còn nữa, rõ ràng đã bị anh ta vứt đi rồi. Tôi không chịu thua, vội vàng rút điện thoại của mình ra, ném mạnh con Sói xám về phía chiếc máy vi tính. “Chu Nhất Minh, tôi và anh tuyệt giao!”

Anh ta cầm lấy cái móc treo điện thoại đó, ném ra ngoài cửa sổ, thở hắt hắt nói: “Tuyệt giao thì tuyệt giao, không còn liên quan gì đến nhau nữa!”

Tôi giận dữ bỏ đi, vừa đi vừa nghiêng răng kèn kẹt nghĩ, trên thế gian này cóc ba chân còn khó kiếm, chứ đàn ông hai cẳng thì thiếu gì, tôi không tin mình không tìm được ai tốt hơn Chu Nhất Minh anh!

Vừa mới tiến triển được một tí đã thất bại! Tôi và Chu Nhất Minh thử yêu nhau rồi cứ thế giữa đường đứt gánh. Tôi không những không có bạn trai mà ngay cả một người bạn tốt cũng không giữ được, cuối cùng tất cả đều “xôi hỏng bống không”.

28. Chương 3 - Phần 10

10.

Lăn qua lăn lại, cuối cùng tôi lại về điểm khởi đầu, là một kẻ độc thân cô đơn, thậm chí còn tồi tệ hơn trước. Ngày trước thất tình tôi còn có thể rủ Chu Nhất Minh cùng đi xem phim, chơi mạt chược, dù gì cũng có thể xua đi nỗi đau đớn trong lòng, nhưng bây giờ, tôi còn có thể đi tìm anh ta sao? Anh ta cũng không đến tìm tôi nữa.

Bố tôi dường như cũng cảm nhận được. “Sao gần đây Chu Nhất Minh không sang nhà mình chơi, nó bận lắm à?”

Tôi làm ra vẻ không quan tâm: “Con biết làm sao được, bố đi mà hỏi anh ta.”

Sau trận cãi vã hôm đó, tôi và Chu Nhất Minh không còn qua lại với nhau nữa. Cho dù cùng sống chung trong một tiểu khu, thường xuyên đụng đầu nhau nhưng cả hai đều coi như không nhìn thấy. Không lâu sau, nhà mới trang hoàng xong, anh ta liền chuyển sang đó để đi làm cho tiện, trong tiểu khu càng khó nhìn thấy bóng dáng anh ta. Trước đây, dù có việc hay không, anh ta vẫn thường xuyên gọi điện, nhắn tin hay chat trên QQ với tôi, bây giờ màn hình điện thoại của tôi không còn hiện tên anh ta nữa, QQ của anh ta luôn để trạng thái ẩn, còn tôi cũng không chịu thua, cho số QQ của anh ta vào danh sách đen.

Anh ta đã nói mặt tôi to như bánh trung thu, eo tròn như thùng nước, chân như chân voi, tôi... tôi với anh ta không thể đội trời chung!

Tôi và Chu Nhất Minh giờ mặt đến mức tuyệt tình như vậy khiến Điền Tịnh rất đổi kinh ngạc. “Hai người thực sự đã kết thúc rồi? Ngay cả là bạn bè cũng không?”

“Mình đã nói là tuyệt giao với anh ta rồi, cậu còn muốn mình nhắc lại bao nhiêu lần nữa? Cái tên đó thật đáng ghét, mình nói anh ta là con cóc, anh ta liền nói mình là con cóc cái, còn nói sẽ tìm một người tốt hơn mình gấp mười lần để mình trở mặt mà nhìn. Hãy chờ xem, mình sẽ tìm một người tốt hơn anh ta gấp trăm ngàn lần để anh ta lòi con người ra.”

Điền Tịnh biết tôi đang tức giận, đang trong cơn giận dữ thì không thể khuyên can vì càng khuyên càng khẳng khẳng, cố chấp, cô ấy cũng không tham gia vào chuyện này để đưa ra quan điểm của mình nữa.

“Thôi được rồi, công cuộc hẹn hò thử nghiệm của cậu đã thất bại, hoan nghênh cậu quay trở lại đội ngũ độc thân có hại cho xã hội của chúng ta.”

Sau khi chấm dứt quan hệ yêu đương với Đỗ Uy, Điền Tịnh vẫn chưa gặp được ai phù hợp nên vẫn độc thân. Như vậy cũng coi như có bạn đồng hành, không chỉ cùng độc thân mà còn cùng đang bôn ba trên đường tìm kiếm một nửa của mình.

Điền Tịnh nhỏ hơn tôi gần hai tuổi, không cần phải quá sốt ruột nhưng những vấn đề khó khăn trong hôn nhân của “thời đại khách thừa” càng ngày càng nhìn thấy rõ, bố mẹ cô ấy không dám xem thường, cũng đi khắp nơi nhờ người giới thiệu đối tượng cho con gái mình. Vậy mà Điền Tịnh không chịu đi, cô ấy cảm thấy phương thức xem mặt đó quá cổ hủ và nhàm chán, ngược lại hăng hái kéo tôi đi đăng ký thành viên của một trang web tìm bạn đời nào đó.

“Tìm người yêu trong thời đại Internet, tại sao lại không phát huy lợi thế của nó? Không chừng nhân duyên xa nghìn dặm lại ở trong tầm tay chúng ta.”

Thực sự tôi cũng không có cảm tình với chuyện đi xem mặt, nghịch nghịch một chút trên trang web tìm bạn đời cũng là trải nghiệm mới thú vị. Thêm nữa, tôi nôn nóng muốn cho Chu Nhất Minh lòi con người ra, bèn đồng ý ngay, không chút do dự. Đăng ký thành viên, hoàn tất các thông tin, còn đặc biệt treo một tấm ảnh khá đẹp làm hình đại diện.

Trang web tìm bạn đời này làm việc rất hiệu quả, vừa mới đăng ký thành viên buổi trưa, buổi chiều đã có mười mấy thành viên nam gửi thư cho tôi. Xem ra tôi vẫn còn rất được hoan nghênh, lòng chuộng hự vinh thấy rất thỏa mãn.

Xem từng bức thư một, những thành viên nam gửi thư đến ở khắp năm châu bốn bể, đâu đâu cũng có.

Xa nhất là một vị người Mỹ gốc Hoa gần năm mươi tuổi, tự giới thiệu là mở một nhà hàng Trung Quốc ở San Francisco, nói sau khi bà vợ kết tóc xe tơ của mình hai năm trước đã chết vì bệnh thì luôn muốn tái hôn, không cần cô gái phải lắm tài nhiều của, chỉ cần một cô gái dịu dàng, có đạo đức tốt ở nơi cố hương, nhìn ảnh cảm thấy tôi là người lựa chọn thích hợp, nếu sau một thời gian tìm hiểu mà hai bên đều cảm thấy phù hợp thì ông ta sẽ về nước kết hôn, sau đó đưa tôi sang Mỹ làm bà chủ.

Bức thư đó nghe có vẻ rất hấp dẫn, di cư sang Mỹ, làm bà chủ, chắc sẽ có nhiều cô gái trẻ động lòng nhưng tôi vừa xem xong liền cho ngay vào thùng rác. Tôi không hiểu nổi, chạy sang Mỹ vì một ông già năm mươi tuổi để làm cái gì? Lại không phải vua chúa gì cho cam. Lấy tuổi thanh xuân của mình ra đánh đổi lấy thể xanh, người khác có thể chấp nhận chứ tôi tuyệt đối không làm cái chuyện ấy.

Tiếp đó là một loạt các thành viên nam khác, muôn hình muôn vẻ, ở các địa phương khác nhau, Quảng Đông, Quảng Tây, Hồ Nam, Hồ Bắc đủ cả, Thượng Hải, Bắc Kinh, Tân Cương, Nội Mông đâu cũng có; về tuổi tác thì có người nhiều tuổi hơn tôi, cũng có người ít tuổi hơn; về tình trạng hôn nhân thì ly dị có, vợ chết cũng có; về nghề nghiệp thì chủ doanh nghiệp tư nhân có, công nhân viên chức có, người làm công ăn lương các loại; về mặt tình cảm thì đều nói muốn theo đuổi tình yêu đích thực, cũng có người nói đã một mối rồi muốn có một mái ấm, thậm chí còn có kẻ ti tiện đến mức nói hấn ta chỉ vì muốn an ủi tâm hồn cô đơn của những cô gái ế mà thôi, nói rõ ràng là chỉ xin số QQ để chuyện trò. Cái thằng cha này làm cái quái gì không biết? Chẳng lẽ là một con vịt?

Buông tiếng thở dài sau khi đọc hết những bức thư của đủ loại thành viên nam, tôi đã hiểu ra rằng kiếm một người đàn ông trên trang web tìm bạn đời thực sự không dễ, vàng thau lẫn lộn, có đôi được một thời vàng hay không cũng là một việc cần may mắn. Có điều đã trót đăng ký rồi thì cứ từ từ xem sao.

Sau khi sàng lọc một lượt tất cả các bức thư, tôi chọn ra được vài người cùng thành phố mà điều kiện có vẻ thích hợp, thử chuyện trò với họ qua email hoặc chat qua QQ xem sao. Sau một thời gian tiếp xúc, nếu cảm thấy được thì sẽ hẹn gặp mặt.

Đối tượng đầu tiên gặp mặt là một thành viên nam ột mét tám, công nhân viên chức, năm nay ba mươi tuổi, mọi phương diện đều phù hợp với yêu cầu của tôi. Hẹn gặp nhau ở một quán trà, tôi đến đúng giờ nhưng anh ta đã ở đó đợi tôi rồi. Ấn tượng đầu tiên không được tốt lắm bởi mặt anh ta chi chít mụn. Lại thật, tuổi dậy thì đã qua lâu rồi mà sao vẫn lắm mụn trứng cá thế? Ngồi xuống nói chuyện được vài câu thì tôi cứ có cảm giác khách khứa xung quanh đều chú ý đến chúng tôi.

Hey, chẳng lẽ bọn họ lại nhận ra hai chúng tôi là lần đầu tiên gặp mặt? Chẳng lẽ mọi người lại có con mắt tinh tường như vậy sao?

Tôi đang hoang mang thì đột nhiên một cô bé ở bàn bên gọi lớn: “Cô giáo Yên!”

Tôi quay sang nhìn, thì ra là cô bé học mẫu giáo trong trường của chúng tôi nhưng không phải học lớp tôi, mà là lớp bên cạnh, lớp của La Lợi. Hai lớp hay giao lưu, đôi khi còn gộp vào học chung, các bạn nhỏ lớp bên đó hầu như đều biết tôi. Đương nhiên tôi không nhớ được tên cô bé, chỉ có thể cười trả lời: “Xin chào cô bạn nhỏ, em ở đây làm gì thế?”

Cô bé thật thà chỉ vào đối tượng xem mặt của tôi nói: “Cậu của em muốn tìm bạn gái, bà ngoại em bảo cả nhà cùng đến để kiểm định hộ cậu em.”

Tôi bỗng tỉnh ngộ, chẳng trách khách khứa mấy bàn xung quanh đều chú ý đến chúng tôi như thế, thì ra là tổng động viên cả nhà đến làm cổ vấn. Thằng em chơi trò chiến đấu trong bóng tối, làm chị mày bị rơi vào ổ mai phục. Chẳng có gì thú vị! Đi xem mặt mà cũng cần cả nhà lớn bé già trẻ đến kiểm định hộ, con người này chắc chắn không có chính kiến, chị mày ngàn lần không vừa mắt được!

Đối tượng thứ hai gặp mặt là một nghiên cứu sinh, nói chuyện trên mạng thấy cũng được, gặp mặt mới phát hiện con người này quá lắm lời. Anh ta rất thích hỏi, cái nên hỏi hay không nên hỏi đều hỏi tuốt, hỏi mãi không chán. Hơn nữa, khi nói chuyện nước bọt còn bắn tung tóe, đến mức bắn cả vào cốc trà để trước mặt, tôi không dám uống tiếp nữa. Gặp một lần không dám có lần thứ hai.

Đối tượng xem mặt thứ ba càng khỏi phải nói, thông tin đăng ký là một nhà thiết kế đồ họa, năm nay hai mươi tám tuổi nhưng khi gặp mặt thì lại là sinh viên đại học năm thứ hai khoa Thiết kế, mới hơn hai mươi

tuổi đầu. Cậu ta thừa nhận mình khai báo thông tin cá nhân, biện giải là vì thích tình yêu chị em nên muốn tìm bạn gái lớn tuổi hơn.

Cậu em trai này rất thành thực nói: “Từ nhỏ em đã không có mẹ, em rất nhớ mẹ. Em muốn sống cùng với một người con gái lớn hơn mình nhiều tuổi, để em có thể cảm nhận được tình yêu, cũng có thể cảm nhận được tình mẫu tử.”

Tôi vừa tức vừa buồn cười. “Xin lỗi, cậu muốn tìm tình yêu của mẹ nhưng tôi lại không muốn tìm con trai để yêu thương.”

Lần một rồi lần hai, lần hai lại lần ba, tôi cứ thất bại chất chồng thất bại. Điền Tịnh còn khổ hơn, gặp phải lắm cảnh dở khóc dở cười hơn tôi nhiều.

Thành viên nam đầu tiên Điền Tịnh gặp mặt, thực sự ấn tượng ban đầu rất tốt, một người đàn ông đoan chính, ăn nói nhỏ nhẹ, hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Ăn cơm xong, hai người đều cảm thấy muốn có thêm thời gian để tìm hiểu, thế là anh ta mời Điền Tịnh đi hát karaoke. Kết quả ở quán karaoke anh ta gặp phải một người bạn, người đàn ông đó có vẻ uống hơi nhiều, chỉ vào Điền Tịnh nói: “Hey, hôm nay cậu gọi cô gái này được đấy! Có vị hơn những cô trước nhiều.”

Mặc dù chỉ là một câu nói nhưng có thể hình dung được cả một bức tranh tổng thể, gã này thường xuyên tìm các cô gái để chơi bời. Điền Tịnh khi đó mặt mũi tối sầm quay người đi thẳng, những kẻ trắng hoa là những kẻ không thể dung nạp được nhất.

Đối tượng xem mặt thứ hai, cảm giác ban đầu cũng được, nhưng sau khi nói chuyện mới phát hiện ra hai người trước đây đã từng biết nhau, hồi nhỏ đều học cùng trường, lại còn cùng đảm nhận nhiệm vụ kéo cờ trong nghi thức kéo cờ nhân kỷ niệm ngày Quốc khánh. Giờ gặp lại, cùng nhau chuyện trò vui vẻ về những kỷ niệm thời thơ ấu, hai người nhanh chóng có cảm giác thân thiết hơn. Khi đó Điền Tịnh còn hào hứng nói với tôi: “Đây đúng là duyên phận, tốt nghiệp tiểu học lâu như vậy rồi, không ngờ có thể gặp lại, không phải là duyên phận thì là gì?”

Nhưng Điền Tịnh đã vui mừng quá sớm, sau nửa tháng hẹn hò, có một cô gái tìm đến nhà khóc sụt sùi, tự xưng là bạn gái của anh bạn cùng trường kia, đã yêu nhau được năm năm rồi, cũng đã vì anh ta mà phải phá thai hai lần, nhưng anh ta vẫn do dự, cố tình lên mạng tìm bạn trăm năm tốt hơn.

Loại đàn ông chân trong chân ngoài như thế, Điền Tịnh đương nhiên không cần.

Sau khi không tìm được ai trong thành phố phù hợp, Điền Tịnh vẫn không nản lòng, nói rộng điều kiện của mình, chấp nhận gặp gỡ một số thành viên nam ở những thành phố lân cận. Sau khi so sánh, cân nhắc một lượt, người đàn ông đầu tiên lọt vào tầm ngắm là một người họ Lý, sống ở Thâm Quyển. Hai người chuyện trò trên mạng trước, sau đó thấy được mới bắt đầu thân mật trên điện thoại.

Anh chàng họ Lý đó tự giới thiệu mình là người Hồng Kông, năm nay ba mươi hai tuổi, chưa kết hôn, ở Thâm Quyển mở chuỗi cửa hàng đồ nội thất cao cấp, vì công việc bận rộn không có thời gian tìm bạn gái nên mới thông qua internet để tìm kiếm đối tượng. Anh ta thường xuyên gọi điện cho Điền Tịnh, hỏi han chu đáo, lời lẽ ngọt ngào, còn để người nhà của anh ta gọi điện cho cô ấy. Một giọng nói già nua nhưng thân thiện tự xưng là bố của anh chàng họ Lý kia, dùng cái giọng đặc tiếng Quảng Đông nói ông ta luôn hy vọng con trai mình sẽ sớm “lấp vào chỗ khuyết”[5], bây giờ biết tin anh ta đã có bạn gái thì rất mừng. Còn một giọng đặc tiếng Quảng Đông khác cũng với vẻ đầy mãn nguyện tự xưng là mẹ anh ta, giọng vô cùng nồng nhiệt, thân thiện, bảo cô ấy khi nào có thời gian đến Hồng Kông chơi, nhất định sẽ tiếp đón nồng nhiệt.

[5] Tiếng Quảng Đông có nghĩa là kết hôn, tìm được một nửa còn lại.

Cả nhà anh ta thích Điền Tịnh như thế, cô ấy chắc hẳn có thể nhanh chóng được làm dâu ở đất Hồng Kông. Nhưng tôi lại cảm thấy có gì đó không ổn, liệu có tốt đẹp như thế thật không? Mặt mũi còn chưa nhìn thấy, người như thế nào còn chưa biết rõ, đã luôn miệng nói hài lòng hài lòng, dựa vào cái gì chứ?

Điền Tịnh cũng giữ thái độ thận trọng. “Đương nhiên mình cũng không cho là thật mà chạy đi Hồng Kông ngay đâu, để tìm hiểu một thời gian rồi hãy nói.”

Một tuần sau, anh chàng họ Lý gọi điện cho Điền Tịnh, khoe là mình mới mở thêm một chi nhánh bán hàng ở một nơi nào đó tại Thâm Quyển, hôm nay sẽ tổ chức khai trương, người thân và bạn bè đều gửi hoa tới chúc mừng, hy vọng Điền Tịnh với tư cách là “vị hôn thê” cũng gửi tặng vài lẵng, như vậy vừa có chút thể diện vừa có thể khiến người nhà anh ta thích Điền Tịnh hơn.

Điền Tịnh hơi sững sờ. “Nhưng em không ở Thâm Quyển, tặng hoa cho anh kiểu gì?”

“Không sao, anh đưa cho em số điện thoại cửa hàng hoa ở chỗ anh, em gọi điện đặt trước rồi chuyển tiền qua đó là được, bọn họ sẽ mang hoa đến.”

“Thế à? Vậy cũng được.”

Điền Tịnh đồng ý lấy lệ xong, cúp máy liền gọi cho tôi, kể lại chuyện anh chàng họ Lý yêu cầu cô ấy tặng hoa, tôi liền kết luận như đinh đóng cột: “Lừa đảo, chắc chắn là tên lừa đảo. Không phải lừa đảo, mình không mang họ Yên nữa.”

Điền Tịnh cũng hoàn toàn đồng ý với nhận định của tôi, sau đó thử gọi điện cho cửa hàng hoa đó xem sao, khi hỏi ra một lẵng hoa giá một, hai nghìn tệ, bèn khẳng định chắc chắn đó là một tổ chức chuyên lừa đảo. Cô ấy không ngờ ngần đến mức gửi tiền vào tài khoản để đặt mua lẵng hoa. Kết quả tên họ Lý đó lại gọi điện thúc giục, nói là người Hồng Kông bọn họ rất chú trọng đến vấn đề này, nếu cô ấy với thân phận là vợ chưa cưới mà không bày tỏ sự quan tâm, không tặng hoa thì bố mẹ anh ta sẽ nhìn cô ấy bằng con mắt khác. Mà anh ta lại rất yêu cô ấy, không muốn để bố mẹ có chút ấn tượng xấu gì về cô ấy.

Điền Tịnh thuận theo giọng mặt anh ta: “Nói thật, bây giờ là cuối tháng em không còn tiền để mua hoa tặng anh. Anh đã yêu em như thế, không muốn để bố mẹ anh có ấn tượng xấu về em, hay là anh tự bỏ tiền ra mua rồi lấy danh nghĩa là em tặng, bố mẹ anh không biết được đâu. Đúng không?”

Đầu máy bên kia, anh chàng họ Lý đó cảm như hén. Điền Tịnh vẫn còn muốn chơi anh ta một ván: “À đúng rồi, nghe nói bên Hồng Kông, đồ mỹ phẩm và đồ điện tử rất rẻ. Tình yêu ơi, anh nói yêu em như vậy, có thể mua tặng em vài bộ mỹ phẩm của hãng Clinique và một cái iPad đời mới nhất của Apple không?”

Anh chàng họ Lý nói quanh co vài câu rồi kiểm soát gác máy, từ đó không còn liên lạc với Điền Tịnh nữa.

Suốt mấy tháng trời “đãi cát tìm vàng” như thế, tôi và Điền Tịnh lên trang web tìm bạn đời, cứ đãi rồi lại đãi, không những không “đãi” được một anh chàng nào ra hồn, mà trước sau còn kết giao với hai kẻ lừa đảo. Xem trên trang web thấy từng đôi từng đôi nam nữ thành viên ghép nối thành công dẫn đến những đám cưới hạnh phúc, ngọt ngào, ngoài việc tự trách số phận mình không may mắn, tôi còn biết làm gì hơn?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm cũ qua đi, một năm mới lại đến, tôi lại già thêm một tuổi, bước vào ngưỡng cửa của tuổi hai mươi bảy.

“Càng khao khát mỗi ngày tỉnh dậy, mở mắt ra là thấy mình đang ngồi trên ghế nhà trường, ngôi trường tiểu học thân yêu và bị thầy giáo ném viên phấn giữa trán.” Một hôm vô tình đọc được câu đó trên mạng, cô gái hai mươi bảy tuổi cảm động đến rưng rưng nước mắt. Thời gian không ngừng trôi là một điều đáng ghét nhất, mọi thứ đã đổi thay mà mình vẫn điềm nhiên như không “trốn” trong xó xỉnh, giặt mình ngoảnh lại đã thấy mình lớn bằng nhường này. Thời gian như lưỡi dao thúc ép con người ta tiến gần đến tuổi già hơn, nó không thể ngừng lại một chút sao? Đêm Giao thừa, tôi không có tâm trạng để đón cái năm mới với vắn ấy, chỉ đeo tai nghe nghe gần suốt đêm bài hát Không muốn lớn lên:

“Tôi không muốn, tôi không muốn, tôi không muốn lớn lên, lớn lên rồi thế giới không còn những câu chuyện thần tiên nữa...”

Nghe nhạc rồi dần dần chìm vào giấc ngủ, đêm đó tôi mơ một giấc mơ. Trong mơ tôi thấy mình vẫn là một cô bé mũm mĩm mặc đồng phục, cười lên người một cậu bé, đánh tới tấp. Chu Nhất Minh đeo cặp sách đứng một bên hoan hô, cổ vũ: “Đánh hay lắm, đánh quá đỉnh, đánh đến mức con chó con phải kêu gâu gâu!”

Tỉnh dậy sau cơn mơ, tôi thấy mình đã khóc. Mẹ kiếp, tôi không biết nước mắt tuôn rơi vì cái gì, chẳng lẽ chị đây đã già?

Nghe nói tuổi càng cao người ta càng dễ đa sầu đa cảm. Nhưng sao tôi vẫn chưa tìm thấy một nửa của mình? Anh ấy còn chưa đến, sao tôi dám già đi?

29. Chương 4 - Phần 01 - 02

Chương 4: Một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn

Cuối cùng tôi đã đến, không có một nửa kia một trăm điểm hoàn mỹ, chỉ có hai người, mỗi người năm mươi điểm mà thôi! Khi hai người thích hợp ở bên nhau mới có thể hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn. Tôi tin, tôi tin chắc rằng, tôi và Chu Nhất Minh ở bên nhau tuyệt đối đủ để hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn.

1.

Sau hôm tham gia hội Hoán thảo dịp Valentine, tâm trạng của tôi vẫn rất tệ, làm cái gì cũng mất tập trung.

Có hôm sáng sớm xuống lầu ăn mì, ngồi cùng bàn là cậu bé có lon Coca để bên cạnh, tôi thần kinh thế nào lại coi Coca là giấm, cầm lên, đổ vào bát mì của mình. Có lẽ chưa từng gặp phải một “tên cướp” nào như tôi, cậu bé liền khóc thét, nói: “Coca của cháu!”.

Lúc này tôi mới định thần lại, không để đâu cho hết ngượng, rất nhiều khách khứa đến ăn sáng nhìn tôi như nhìn một đứa thần kinh, đầu óc có vấn đề.

Là một người bình thường, gần đây vì cái gì mà tôi lại biến thành một kẻ thần kinh như thế? Tôi đang chán nản! Chán nản vô cùng!

May mà sau kỳ nghỉ đông ngắn ngủi, cuối tháng Hai trường mầm non sẽ khai giảng. Khai giảng thật tốt. Sau khi khai giảng tôi sẽ có việc để làm, hằng ngày không còn thời gian rảnh rỗi mà nghỉ ngơi lung tung tới mức tâm trạng chẳng khác gì đám cỏ dại mọc um tùm.

Khai trường rất bận, mệt gần chết, đến ngày nghỉ là nằm vật xuống giường, hận không thể ngủ cho đã. Cuối tuần ngủ đến tận trưa mới tỉnh dậy vì đói, tôi định xuống bếp, nhét đầy bụng rồi lại lên giường ngủ tiếp nhưng đi qua phòng khách lại thấy bố và dì Thạch đang ngồi nói chuyện, vẻ mặt rất căng thẳng, tôi chỉ nghe loáng thoáng được một câu: “... Vẫn còn may, tất cả mọi người đều bình an vô sự trở về, chỉ có một người bị thương nhẹ”.

Tôi vừa mở tủ lạnh lấy một hộp sữa chua vừa tò mò hỏi: “Cái gì bình an vô sự trở về ạ? Ai bị thương ạ?”.

“Câu lạc bộ xe đạp gì đó của Chu Nhất Minh tổ chức leo núi, chiều hôm kia mười người đạp xe đến núi Nghi Thanh. Bốn giờ hơn thì đến chân núi, sau đó bắt đầu leo núi, kết quả trời tối không nhìn rõ bị lạc đường, cuối cùng phải gọi 110 cầu cứu. Đội cứu hộ phải tìm kiếm một ngày hai đêm, sáng nay mới đưa được hết đám người đó về”.

Sữa chua mắc trong miệng, mãi mới nuốt xuống được, tôi vẫn không dám tin. “Chu Nhất Minh cũng đi?”.

“Đương nhiên nó cũng đi, từ hôm kia điện thoại bắt đầu không liên lạc được, bố mẹ nó lo gần chết. May mà sáng nay nó có gửi tin nhắn, nói buổi trưa có thể về nhà được rồi, hai ông bà mới thở phào nhẹ nhõm”.

Ăn xong sữa chua, rửa mặt rửa mũi, chải đầu rồi bước ra khỏi cửa, tôi đi thẳng đến nhà Chu Nhất Minh. Đương nhiên là đi thăm hỏi, an ủi bố mẹ Chu Nhất Minh rồi.

Bà Chu vừa nhìn thấy tôi đã thao thao bất tuyệt kể lể: “Con xem, nó đã lớn như vậy rồi mà không chịu đi tìm bạn gái, ngày ngày chỉ gọi chiếc xe đạp là bà xã, đi chơi đàn cũng vác theo. Đã thế lại còn suýt chút nữa xảy ra chuyện không khiến người khác bớt lo. Nó lớn rồi, không thể đánh mãi được, nhiều lúc tức quá chỉ muốn quát cho nó vài cái vào mông”.

Bác gái đã cao tuổi, tức giận quá sẽ không tốt cho sức khỏe, đương nhiên tôi phải trấn an bà. Sau một hồi ra sức khuyên nhủ, tâm trạng bà đã lắng xuống, không còn tức giận nữa. Lúc này, Chu Nhất Minh, về mặt

rất mệt mỏi, cười “bà xã” của anh ta về. Bộ quần áo trên người rách tả tơi, mặt mũi, tay chân đầy vết trầy xước, vết máu, rõ ràng là kết quả của việc chui rúc trong rừng sâu, núi thẳm.

Thấy tôi cũng ở đây, anh ta rất ngạc nhiên, cứ liếc nhìn tôi. Tôi vội vàng thanh minh: “Nghe nói anh mất tích, bố mẹ anh rất lo lắng nên em chạy sang xem hai bác thế nào”.

Nói vậy là có ý tôi đến thăm bố mẹ anh ta, không liên quan gì đến anh ta cả.

Bà Chu thấy con trai thương tích đầy mình thì lòng đau như cắt, nào còn nhớ vừa nãy đã nói muốn quất vào mông anh ta, vội vàng lấy thuốc đỏ lau vết thương cho anh ta.

Chu Nhất Minh né tránh không muốn hợp tác. “Không cần đâu mẹ, vết thương con con thế này, bôi quét lờ lợc vào làm gì, trông khó coi lắm”.

“Con là con trai, sợ gì khó coi, nhất định phải khử trùng vết thương. Nào, mau ngồi xuống, mẹ rửa cho”.

Anh ta đành lảng sang chuyện khác. “Mẹ, con đói quá, rất đói, rất đói. Mẹ đi làm cái gì cho con ăn đã, được không?”.

Bà Chu đi vào bếp bận bịu sửa soạn, ông Chu ở trên nhà hỏi han tỉ mỉ tình hình con trai hai ngày nay bị lạc đường trong núi Nghi Thanh như thế nào. Anh ta không nói cụ thể. Mặc dù sự việc đã qua rồi nhưng vẫn không muốn để bố mẹ phải sợ hãi, anh ta chỉ nói qua loa vài câu cho xong chuyện.

“Thực ra buổi hoạt động lúc đầu diễn ra rất suôn sẻ, chỉ là khi leo núi trời tối, nhất thời không cẩn thận đi nhầm hướng nên bị lạc. Lòng vòng mấy tiếng đồng hồ vẫn không tìm ra lối đi, bèn gọi 110 cầu cứu. Số vẫn còn may, lẫn lộn suốt một ngày hai đêm mà mọi người đều bình an qua cơn nguy hiểm. Chỉ là đã gây rắc rối cho người dân và cảnh sát, làm bố mẹ phải lo lắng, sợ hãi. Con bảo đảm sau này tuyệt đối không để xảy ra chuyện như thế này nữa”.

Trong khi họ nói chuyện, bà Chu đã nhanh chóng nấu xong, bưng ra một bát mì thịt gà to tướng, mùi vị rất thơm. Tôi vẫn chưa ăn sáng, vừa ngửi thấy mùi thơm đã thấy đói cồn cào, bụng réo ừng ục.

Bà Chu tuy đã lớn tuổi nhưng tai vẫn rất thính, nghe thấy tiếng bụng tôi réo, liền nói: “Phiên Phi, con cũng chưa ăn cơm phải không?”.

“Vâng ạ! Anh ấy không sao rồi, vậy con về nhà ăn cơm đây”.

“Sao con không nói sớm là vẫn chưa ăn trưa, bác cứ nghĩ con ăn rồi mới sang, kết quả lại để con bụng rỗng ngồi với bác cả buổi. Hay đợi bác nấu cho con bát mì nhé!”.

“Không cần, không cần đâu ạ! Con về nhà ăn cơm được rồi”.

“Sao thế được? Bây giờ về nhà thức ăn cũng nguội cả rồi, để bác nấu cho con bát mì”.

Tôi và bà Chu cứ lôi lôi kéo kéo mãi, Chu Nhất Minh ngồi một bên im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: “Mẹ, không cần phải làm thêm đâu, con sẽ cho Yên Phiên Phi nửa bát cũng được. Con đói quá rồi, không nên ăn nhiều ngay, nhiều mì thế này mà ăn hết, chắc chắn sẽ bị đau dạ dày”.

Ông Chu cũng đồng tình: “Đúng đấy, quá đói hay quá no cũng đều không tốt cho dạ dày. Nhất Minh không nên ăn nhiều”.

Thế là một bát chia hai, tôi và Chu Nhất Minh mỗi người chiếm một góc bàn ngồi ăn. Bố mẹ anh ta đã đi nghỉ rồi, trong phòng khách chỉ còn lại hai đứa, lúc đầu chỉ cầm cúi ăn không nói gì, về sau anh ta cũng lên tiếng, nhưng mắt vẫn nhìn vào bát mì trước mặt: “Cảm ơn em hôm nay đã sang thăm hỏi bố mẹ anh!”.

Người nào không biết cứ nghĩ anh ta đang nói chuyện với bát mì. Tôi cũng học theo, nhìn bát mì của mình, trả lời: “Không có gì, hai bác đều là những người chứng kiến em lớn lên, có chuyện đương nhiên em phải sang thăm hỏi. Còn anh, sau này cũng phải để hai cụ bớt lo một tí, không còn nhỏ nữa, vậy mà vẫn để bố mẹ phải lo lắng. Họ chỉ có mỗi mình anh là con trai, nếu anh...”.

Tôi chưa nói hết câu đã bị anh ta cắt ngang: “Được rồi, được rồi, sao em nói cứ như cô giáo dạy trẻ con thế?”.

Tôi vênh mặt nói: “Thì em vốn là giáo viên mầm non mà”.

“Nhưng anh không phải học trò của em”.

“Vậy thì sao? Nói có lý thì phải nghe, điều đó không liên quan gì đến chuyện có phải là học trò hay không. Hơn nữa, đã là bạn cũ quen biết hơn mười hai năm rồi, nói anh vài câu không được à?”.

Đã cắt đứt, không nói chuyện với Chu Nhất Minh nữa thì thôi nhưng hễ khai thông là chúng tôi lại nói chuyện với nhau như trước. Lúc này, tôi hoàn toàn không nhớ chuyện mình đã tuyên bố tuyệt giao với anh ta.

Chu Nhất Minh dường như cũng quăng nó ra khỏi đầu rồi, không còn ương ngạnh, cố chấp nữa. “Được, em muốn nói gì thì nói đi. Nhưng bát mì của em mà không ăn thì sẽ nhũn hết đấy, mau ăn đi đã”.

Sau chuyện gặp nạn trên núi Nghi Thanh, mối quan hệ giữa tôi và Chu Nhất Minh sau sáu tháng đóng băng đã bước đầu tan được lớp vỏ băng giá.

Chúng tôi đã nối lại mối quan hệ bang giao, tình bạn coi như được khôi phục nhưng tất nhiên vẫn chưa hoàn toàn trở về trạng thái như xưa.

Từ bạn bè tiến lên một bước thành người yêu, rồi lại từ mối quan hệ yêu đương cái cọ đến mức tuyệt giao, rồi từ tuyệt giao khôi phục lại mối quan hệ bạn bè.

Cứ lần qua lần lại như thế, bất luận là tôi hay anh ta có lẽ đều không biết phải xác định vai trò của mình với đối phương thế nào cho phải. Mặc dù đã ngầm hiểu rằng quay lại làm bạn bè, nhưng mối quan hệ bạn bè này không còn được tự nhiên, thân mật như trước nữa.

Chu Nhất Minh về cơ bản nếu không có việc gì thì không liên hệ với tôi, chỉ ngày lễ tết mới nhắn tin thăm hỏi. Ngày Quốc tế Phụ nữ, ngày Cá tháng Tư, ngày Quốc tế Lao động, ngày Thanh niên[1] cũng không bao giờ bỏ qua nhưng chỉ toàn là những câu chung chung, chẳng có ý nghĩa gì.

[1] Ngày kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ của Trung Quốc, mừng Bốn tháng Năm.

Trên QQ, mặc dù tôi đã bỏ nick của anh ta ra khỏi danh sách đen, nhưng hiếm khi thấy nick sáng, chắc là để chế độ ẩn. Haizz, thời đại internet, khoảng cách xa xôi nhất trên đời này đã không còn là khoảng cách giữa cái sống và cái chết, mà là tôi để chế độ ẩn, bạn online hay tôi online, bạn lại để ẩn.

Hôm nay, khá bất ngờ, Chu Nhất Minh chủ động chạy sang tìm tôi. Cũng chẳng vòng vo tam quốc, nói thẳng thừng rằng một người bạn của anh ta có cô con gái cuối năm nay sẽ vào mẫu giáo, muốn cho học ở trường mầm non thực nghiệm của chúng tôi, hỏi tôi có thể nghĩ cách giúp con bé được vào học không.

Tôi cười khẩy. “Em thấy lạ là tại sao tự nhiên hôm nay anh lại đến tìm em, hóa ra là “không có chuyện không lên điện Tam Bảo”. Cần em thì đến tìm, không cần thì cấm thấy mặt mũi đâu. Không giúp!”.

Anh ta léo nhéo theo tôi, hi hi ha ha cười cầu hòa. “Đâu có, Bé bự, nể tình chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm nay, anh trai đã mở miệng, chẳng lẽ em lại không giúp, đúng không?”.

Tôi quyết không bị lôi kéo. “Chúng ta có quan hệ bạn bè gì đâu! Anh là bạn trai của em hay anh trai của em mà em phải giúp anh?”.

Anh ta vẫn cười cười nói nói: “Bé bự, cái khác anh không dám nói, anh là anh trai của em tuyệt đối không vấn đề gì. Đừng quên, năm đó nếu không phải là anh trai, em đã sớm bị chết chìm trong hố phân rồi”.

Mặt tôi đỏ ửng. “Anh... anh... anh... không được nhắc đến chuyện đó!”.

2.

Phải nói những chuyện đáng xấu hổ thời thơ ấu của tôi có thể đựng đầy một sọt nhưng kể ra thì chuyện đáng xấu hổ nhất vẫn là chuyện bị rơi xuống hố phân.

Tôi không nhớ rõ dạo đó mình mấy tuổi, nhưng là một tiểu nha đầu tinh nghịch, suốt ngày giở thói ngang ngược. Có lần tôi và Chu Nhất Minh đi chơi, đi được nửa đường thì nhìn thấy một người say rượu, đi cứ lắc la lắc lư, chân nam đá chân chiêu. Trẻ con thường thích bắt chước, tôi vừa hiếu kỳ vừa thấy hứng thú nên đã học theo kiểu say rượu đó, đi từ khu nhà máy ra đến tận cánh đồng, càng đi lại càng hăng, lắc bên đông lại lắc bên tây. Chu Nhất Minh đi đằng sau luôn miệng khen tôi bắt chước rất giống. Tôi đang đắc ý,

bồng hăng chân một cái, ngã bổ nhào về phía miệng hố, mùi hôi thối xộc lên mũi. Thôi xong, tôi bị rơi vào hố ủ phân rồi!

Cái hố phân đó khá rộng, tuy không sâu nhưng với một đứa trẻ như tôi thì có thể chìm ngấm. Cộng thêm tôi lại rất béo nên càng bị lún sâu. Tôi càng vùng vẫy thì càng bị lún nhanh hơn, loáng cái đã chìm tới ngực, mùi hôi thối nồng nặc khiến tôi khó thở, lập tức khóc thét lên: “Mẹ ơi, mẹ ơi!”.

Trong lúc hoảng loạn tôi chỉ biết gọi mẹ, Chu Nhất Minh nhảy lên phía trước, vừa nhìn thấy thế đã sợ đến mức mặt tái xanh tái mét, lập tức co cẳng chạy. “Anh đi gọi mẹ em!”.

Thấy anh ta chạy đi tôi càng khóc to, bị ngâm trong hố phân cảm giác rất sợ hãi, lại không thể trèo lên được. “Anh quay lại, không được đi!”.

Chu Nhất Minh rất có nghĩa khí quay đầu lại ngay, nhìn tôi vẻ đầy lo lắng. “Làm sao bây giờ? Anh lại không kéo nổi em”.

Không kéo nổi tôi cũng bắt anh ta kéo, anh ta mà không kéo thì tôi càng luống cuống. Chu Nhất Minh nhào người ra phía trước hố phân, cố hết sức kéo tôi, một thôi một hồi vẫn không kéo được tôi lên, chỉ giúp tôi không bị chìm xuống sâu hơn thôi. Hố phân chẳng khác gì đầm lầy, sau khi bị ngâm trong đó hai tiếng đồng hồ, một bác nông dân đi qua nhìn thấy mới giải cứu cho tôi.

Bác nông dân vừa bịt mũi vừa kéo tôi lên, bảo tôi mau chóng về nhà tắm rửa sạch sẽ. Khấp người bốc mùi hôi thối, tôi lững thững đi về nhà, gió tạt vào người, cách mười mét vẫn còn ngửi thấy mùi hôi thối, mọi người đi qua vừa bịt mũi vừa cười. Mẹ tôi rất tức giận, có điều không muốn ra tay đánh tôi vì sợ phân bắn tung tóe lên người bà. Bà cố nuốt giận, không ra tay ngay. Sau khi lột hết quần áo, rửa ráy sạch sẽ cho tôi xong, quần áo sạch còn chưa kịp mặc bà đã bắt đầu đánh, đánh đến mức tôi gào khóc van xin cũng không tha. Ăn phải quả đắng, sau này tôi nhanh chóng học cách tự tắm, để không bị rơi vào “bàn tay ác quỷ” của mẹ nữa.

Tôi không cho Chu Nhất Minh nhắc đến chuyện tôi bị rơi xuống hố phân nhưng anh ta lại lấy chuyện đó ra để uy hiếp tôi: “Vậy rốt cuộc em có giúp không? Nếu em không giúp, anh sẽ không chịu trách nhiệm giữ bí mật đâu đấy!”.

“Hừ, anh dám! Đừng quên anh cũng có chuyện đáng xấu hổ đấy nhé! Còn nhớ chuyện lần đầu tiên anh rửa bát không?”.

Lần này đến lượt Chu Nhất Minh đỏ mặt. “Sao em vẫn còn nhớ chuyện đó?”.

Lần đầu tiên Chu Nhất Minh rửa bát là hồi khoảng bốn, năm tuổi. Khi ấy, anh ta rất có hứng thú với việc rửa bát, thực ra thích nghịch nước thì đúng hơn, ngày nào cũng đòi rửa. Mẹ anh ta đương nhiên không khiến, bố anh ta thì giảng giải đạo lý cho con trai nghe, nói anh ta còn nhỏ, rửa bát thứ nhất là không sạch, thứ hai sẽ làm bẩn hết quần áo, đợi khi nào lớn lên sẽ cho anh ta rửa. Vậy mà anh ta vẫn muốn rửa. Thế là một hôm ăn cơm trưa xong, bố anh ta đi làm, còn mẹ anh ta sang nhà hàng xóm có việc, anh ta liền tự động đi rửa bát.

Hôm đó như thường lệ, ăn xong một cái tôi liền quăng bát đĩa rồi chạy sang chơi với anh ta. Ngày ấy mọi người đều sống ở căn nhà một tầng, chỉ cần có người ở nhà là cửa không bao giờ đóng. Tôi đẩy cửa bước vào và nhìn thấy anh ta. Anh ta đang đứng trên một chiếc ghế nhỏ, thân hình nhỏ bé quay lưng lại phía tôi, trần truồng, không biết đang vắt vả, miệt mài làm cái gì, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Tôi thấy hiếu kỳ chạy ra đứng trước hỏi: “Anh Nhất Minh, anh đang làm gì đấy?”.

Anh ta hãnh diện nói với tôi: “Anh đang rửa bát”.

“Sao anh rửa bát lại không mặc quần áo?”.

“Bố anh bảo nếu anh mặc quần áo rửa bát sẽ làm bẩn hết quần áo nên anh đã cởi ra”.

Đấy xem xem, trẻ con ứng biến linh hoạt chưa! Khi đó tôi còn rất khâm phục anh ta, thầm nghĩ cái chiêu này tôi có thể học theo được, sau này mùa hè ra ngoài chơi tôi sẽ không mặc gì, đỡ bị mẹ đánh mắng vì tội làm bẩn quần áo. Hơn nữa, thấy Chu Nhất Minh rửa bát có vẻ rất vui, nước xối ào ào, tôi cũng muốn cởi quần áo ra để làm cùng.

Đúng lúc đó mẹ anh ta quay về, đi cùng người hàng xóm. Hai người lớn nhìn thấy cảnh một đứa trẻ đang rửa bát một cách hài hước như thế thì cười lẫn cười bò, sau đó mẹ anh ta vội vàng mặc quần áo cho anh ta và nghiêm cấm sau này không được làm như thế nữa. “Càng ngày càng lớn rồi, không được tùy tiện cởi quần áo như thế nữa. Bé bị còn đang ở đây, con hờ cả mông đít ra thế này mà không thấy xấu hổ à?”

Lời nói của bà Chu khiến tôi hiểu ra, chiều này của Chu Nhất Minh không thể học theo được, trẻ con càng ngày càng lớn, không thể tùy tiện cởi quần áo, nhất là tôi là con gái, anh ta là con trai, càng không thể cởi hết ra rồi chơi cùng nhau được.

Chúng tôi đều nắm trong tay yếu điểm của nhau, không ai dám đe dọa ai. Chu Nhất Minh “cứng” không được đành phải dục.

“Yên đại tiểu thư giúp đỡ một chút đi mà. Anh trai cũng không có cách nào mới tìm em, người bạn chí cốt đó của anh gần đây xảy ra chút chuyện, vẫn còn phải lo lắng về việc cho con vào mẫu giáo, em nghĩ cách giải quyết giúp cho con bé vào trường nhé?”

Tôi thành thật nói rõ ngọn ngành: “Không phải em không muốn giúp mà là không giúp được”.

Thời đại này, đăng ký vào trường mầm non đã khó, được vào học càng khó khăn hơn. Trường thực nghiệm của chúng tôi là trường được thành phố xếp hạng, không ít gia đình đổ xô vào. Nhưng mỗi năm trường chỉ có thể chiêu sinh từng ấy trẻ, cung lớn hơn cầu, số trẻ xin vào trường học vượt quá chỉ tiêu cần tuyển. Chu Nhất Minh muốn tôi giúp nhưng tôi khẳng định là giúp không nổi. Mỗi năm hiệu trưởng đều có một danh sách dài dằng dặc những người đăng ký vào trường có quan hệ dây mơ rễ má không biết từ đâu, hơn nữa tôi chỉ là một giáo viên phụ trách sinh hoạt quen, có quyền gì mà lên tiếng.

Anh ta vẫn không bỏ cuộc. “Thật sự không có cách nào sao?”

“Thật sự không có cách nào, trừ phi trường mầm non là do nhà em mở thì em mới lên tiếng được, còn bây giờ, chỉ có hiệu trưởng mới nói được thôi”.

Chu Nhất Minh nhú mày, tức giận cực độ. “Mẹ kiếp, lên mẫu giáo mà cũng vất vả như thế à? Thôi được, không cần học mẫu giáo nữa, càng đỡ tốn kém”.

Chu Nhất Minh miệng nói vậy nhưng đứa bé, con chiến hữu của anh ta không thể không đi học. Hai ngày sau, anh ta lại chạy đến trường thực nghiệm, lần này không đến tìm tôi mà là tìm hiệu trưởng. Tên tiểu tử này không biết thần thông quảng đại cỡ nào mà quen được đường dây lãnh đạo nào đó trên Sở Giáo dục của thành phố, khiến hiệu trưởng vừa nhìn thấy tờ giấy giới thiệu đã gật đầu ngay.

Tôi vô cùng ngạc nhiên. “Chu Nhất Minh, anh được đấy, trực tiếp để cấp lãnh đạo ra mặt. Sao anh tìm ra được cửa đó?”

“Ai bảo em vô dụng, anh trai đành phải nghĩ cách đi cửa khác. Anh phải nhờ đến đại đội trưởng của bọn anh đấy, may mà bạn học của em họ vợ anh ấy là con dâu của vị lãnh đạo đó, cho nên anh đã nhờ bọn họ thu xếp hộ”.

Bình thường trong đơn vị, Chu Nhất Minh quan hệ cũng không tồi, lãnh đạo và đồng nghiệp đều yêu quý anh ta. Nhưng từ trước tới giờ anh ta chưa từng nhờ cậy lãnh đạo việc gì, đây là lần đầu tiên. Anh ta là người nhiệt tình nhưng đây không phải là việc nhỏ, có thể “thuận nước dòng buồm” nhờ cậy mà giúp đỡ dễ dàng được. Thời buổi bây giờ muốn xin cho con em đi nhà trẻ không thể đường hoàng mà xong được, hơn nữa lại chẳng phải con của mình, việc gì anh ta phải đi chuốc cái nợ ân tình với cấp trên vào người?

Tôi nghi ngờ hỏi thì anh ta trả lời qua quýt: “Anh trai rồi quá không có việc gì làm nên kiếm việc làm cho vui, không được à?”

Tôi không moi được gì từ miệng Chu Nhất Minh thì cảm thấy rất thất vọng. Trước đây anh ta không như vậy, hề có việc gì anh ta cũng đều nói cho tôi biết. Giống như chuyện đi xem mặt thường xuyên thất bại, đáng xấu hổ như vậy mà anh ta cũng không giấu tôi, hơi một tí là gọi điện cho tôi nói “tâm hồn yếu đuối đang bị tổn thương”. Còn bây giờ, anh ta không nói với tôi bất cứ điều gì. Nhàm chán, thật là hết sức nhàm chán!

Cuối tuần hẹn Điền Tịnh đi ăn lẩu ở Little Sheep, cô ấy cũng nói chuyện Chu Nhất Minh đang giúp đỡ một chiến hữu.

“Hôm qua anh ta đến ngân hàng tìm mình, hỏi về chuyện căn hộ mua từ khoản vay thế chấp, nhất thời chưa thể trả tiền cho ngân hàng thì có bị tịch thu ngay để bán đấu giá không. Mình lấy làm lạ, anh ta không có tài khoản vay mua nhà thì quan tâm đến mấy vấn đề này làm gì. Hồi kĩ mới biết, thì ra anh ta lo lắng ột chiến hữu”.

Chu Nhất Minh nói, cuộc sống của vị chiến hữu đó lúc đầu cũng khá giả, sau khi xuất ngũ trở về, làm giám sát an ninh ột siêu thị lớn giữa trung tâm thành phố, làm chưa được hai năm thì kết hôn với một cô nhân viên thu ngân trong siêu thị, năm sau sinh được một thiên kim tiểu thư. Năm ngoái họ vừa vay ngân hàng mua một căn hộ hai phòng ngủ ở Garden Village, ba người một nhà sống hòa thuận, vui vẻ. Nhưng tháng trước, anh ta đang đi trên đường thì không may bị ô tô đâm phải, tay tài xế bỏ chạy mất, không có một đồng bồi thường, chỉ có thể tự trách mình đen đủi. May là chỉ bị chấn thương nhẹ nhưng xương cột sống bị rạn. Bác sĩ nói không thể phẫu thuật vì rất nguy hiểm, tốt nhất nên nằm yên một chỗ để tự nó lành. Vì thế anh ta phải nằm yên trên giường ít nhất ba tháng mới được ngồi dậy, tiếp theo phải chữa trị thêm hai tháng nữa mới hồi phục, trong suốt thời gian đó không thể đi làm. Anh ta không đi làm thì không có thu nhập, nếu chỉ dựa vào thu nhập của vợ thì khó có thể duy trì cuộc sống. Một gia đình nhỏ, nhu cầu ăn, mặc, đi lại cùng với các loại hóa đơn, cái gì cũng đều cần đến tiền nhưng bức thiết nhất vẫn là tiền vay thế chấp mua nhà. Năm ngoái, để mua nhà họ đã dốc toàn bộ số tiền tích cóp được, ngay cả bố mẹ hai bên cũng vét sạch. Giờ anh ta nằm đấy, trong nhà không còn bao nhiêu tiền, trước mắt chỉ có thể duy trì sinh hoạt qua ngày, còn tiền vay thế chấp ngân hàng nhất thời không thể lo nổi.

“Sao hả, hoàn cảnh của anh ta như thế, nếu mấy tháng liền không trả được tiền nhà thì ngân hàng bọn cậu có nhanh chóng tịch thu để bán đấu giá không?”.

Điền Tịnh nói với anh ta, về phía ngân hàng, các khoản nợ chưa trả là vấn đề đau đầu nhất nhưng không đến mức vạn bất đắc dĩ hay chỉ đơn giản xử lý theo luật pháp là xong. Thủ tục đấu giá bất động sản rất phiền phức, thêm một việc chi bằng bớt một việc, ngân hàng vẫn hy vọng khách hàng có thể nghĩ cách để tiếp tục trả nợ.

“Chu Nhất Minh, là người nhà em mới nói cho anh biết thôi. Nói tóm lại, khất nợ vài kỳ cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm, phía ngân hàng sẽ không lập tức thu hồi để bán đấu giá đâu. Có điều sau này, nếu bạn anh còn muốn vay vốn mua nhà nữa thì sẽ rất khó giành lại được niềm tin khi trong sổ tín dụng đã có “vét”.”

Chu Nhất Minh rất vui mừng. “Không có vấn đề gì lớn là tốt rồi, bạn anh không phải là kẻ lừa dối, đợi qua mấy tháng này, anh ấy đi làm lại được, nhất định sẽ thanh toán cho ngân hàng bọn em không thiếu một xu”.

Tôi nghe xong câu chuyện Điền Tịnh kể, cũng đem chuyện Chu Nhất Minh vì con của một người bạn đi mẫu giáo mà phải cầu cạnh người khác kể cho Điền Tịnh nghe. Cô ấy lập tức khẳng định: “Chắc chắn là cùng một người, nếu không Chu Nhất Minh hơi sức đâu quan tâm đến nhiều người như thế!”.

Tôi cũng nghĩ là cùng một người, ít nhất người bạn mà Chu Nhất Minh nói với tôi và người anh ta nói với Điền Tịnh đều có một cô con gái trạc tuổi ấy, chắc không phải là trùng hợp.

30. Chương 4 - Phần 03 - 04

3.

Sự thật đã minh chứng phán đoán của tôi là đúng.

Chủ nhật, tôi ở nhà ngủ nướng, ngủ đến gần mười một giờ vẫn chưa muốn dậy. Bỏ tôi gõ cửa, gọi: “Phiên Phi, mấy giờ rồi còn chưa dậy? Mặt trời còn chưa tắt, sao con vẫn ngủ được thế?”.

“Tắt mặt trời” là câu chuyện thời thơ ấu của tôi. Từ nhỏ tôi đã thích ngủ nướng, nhưng ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào chói mắt, khiến tôi ngủ không ngon giấc. Ngày ấy còn ít tuổi, đang mơ màng ngủ, không biết tại sao lại chói mắt như thế, cứ nghĩ là do bật đèn, tôi liền cúi đầu huơ huơ tay. “Tắt đèn đi! Mau lên, tắt đèn đi!”

Bố tôi đứng bên giường buồn cười nói: “Không tắt được, là mặt trời chiếu sáng đấy”.

Tôi nheo nheo mắt tiếp tục xua tay. “Vậy thì tắt mặt trời đi!”.

Bố tôi phì cười.

Bây giờ ngủ nướng, tôi vẫn ghét ánh sáng mặt trời làm chói mắt, nhưng dù mặt trời không tắt, tôi vẫn có cách riêng để đối phó, đó chính là đeo miếng che mắt để ngủ. Cho dù mặt trời có lên đến đỉnh đầu, tôi vẫn kê cao gối mà ngủ.

Bị bố đánh thức, tôi rất không hài lòng. “Gì thế ạ? Ngày nghỉ không để cho người ta ngủ thêm một lúc. Con không phải đi làm, bố quan tâm con ngủ đến mấy giờ làm gì?”.

“Bố không muốn quản con, mà là mẹ của Chu Nhất Minh tìm con, bảo con sang đó ngồi một lát”.

Tôi thấy khó hiểu, vội mở mắt. “Không có chuyện gì sao tự nhiên lại gọi con sang đó ngồi?”.

“Nhà bà ấy có khách đến chơi, nói là vợ và con gái của bạn Chu Nhất Minh, cô bé đó tháng Chín này sẽ vào trường mầm non thực nghiệm của bọn con học đúng không? Bà Chu muốn con sang ngồi một lát để làm quen với con bé, sau này quan tâm đến người ta một chút”.

Tôi dở khóc dở cười. Chu Nhất Minh và mẹ anh ta nhiệt tình y như nhau, vội vã giới thiệu con bé với tôi để sau này tôi quan tâm đến nó nhiều hơn. Trẻ con sau khi vào trường còn phải phân lớp, vẫn chưa xác định sẽ vào lớp nào, không phải lớp tôi thì tôi có muốn quan tâm cũng không được!”.

Khi tôi sang nhà họ Chu, bà Chu đang chuyện trò vui vẻ với khách. Bàn uống nước chất đầy mấy hộp quà, rõ ràng là quà của khách mang đến cảm ơn. Thấy tôi đến, bà Chu vội vàng kéo tôi vào giới thiệu với khách: “Mẹ của Diễm Diễm, đây là Yên Phiên Phi, cô ấy chuyên dạy lớp mẫu giáo bé ở trường mầm non thực nghiệm đấy”.

Mẹ Diễm Diễm nhiệt tình bắt tay tôi. “Cô giáo Yên, xin chào!”.

“Xin chào, xin chào!”.

Tôi vừa khách khí trả lời vừa cố tình đưa mắt nhìn phòng ngủ. Lại thật, sao không thấy Chu Nhất Minh đâu? Khách của anh ta đến, anh ta không nên đi vắng chứ!

Mẹ của Diễm Diễm hỏi han vài câu rồi ngại ngùng chuyển ngay vào chủ đề chính: “Cô giáo Yên, nghe nói cô rất có kinh nghiệm trông trẻ lớp mẫu giáo bé, Diễm Diễm nhà chúng tôi sau này vào trường, nếu được phân vào lớp cô thì tốt quá!”.

Đây không phải là vấn đề gì lớn, chuyện phân lớp cho bọn trẻ, giữa các giáo viên với nhau, nói nhỏ một tiếng là được. Đối với tôi chỉ là chuyện “thuận nước dòng buồm”, còn với người ta lại là việc luôn phải tâm niệm. Tôi liền đồng ý ngay, như vậy là thỏa mãn rồi chứ? Hơn nữa, tôi cũng đã rõ, bà Chu gọi tôi sang chủ yếu là vì việc này, làm mất mặt ai chứ không thể để mất mặt bác gái được! Bà là người đã chứng kiến tôi lớn lên, yêu thương tôi hết mực.

Mẹ của Diễm Diễm tỏ ra vui mừng luôn miệng cảm ơn, còn nói sau này nếu có thời gian mời tôi và Chu Nhất Minh đến nhà dùng cơm, đa tạ chúng tôi đã nhiệt tình giúp đỡ. Nhất là Chu Nhất Minh, cô ấy nói nếu không có Chu Nhất Minh giúp giải quyết vấn đề đi nhà trẻ của Diễm Diễm thì cô ấy lo đến chết mất.

“Cô giáo Yên, thời gian này thực sự tôi rất bận, chồng tôi bị tai nạn, rạn xương cột sống phải nằm trên giường ba tháng. Mặc dù có bà nội giúp đỡ nhưng bà cũng cao tuổi rồi, mỗi ngày sau khi tan làm là tôi lại vội vội vàng vàng chạy về nhà, bận tới mất tới mũi”.

Nhìn xem, tôi đoán trúng phóc rồi nhé, người bạn này chính là chiến hữu đó.

“Không có gì, cô cứ về đi, dù sao hôm nay Chu Nhất Minh cũng không có nhà. À đúng rồi bác ơi, sao anh ấy lại không có nhà? Khách của anh ấy đến, lẽ ra anh ấy phải về nhà đón tiếp chứ?”.

“Nó định hôm nay về nhà ăn cơm nhưng gần đến giờ về lại gọi điện nói phải làm thêm. Gần đây Ban Quản lý đô thị của Nhất Minh nhiều việc quá, hơi một tí lại phải làm thêm”.

Mẹ Diễm Diễm cười nói: “Đàn ông ở tuổi này cố gắng phấn đấu sự nghiệp cũng là một chuyện tốt”.

“Cố gắng theo đuổi sự nghiệp nhưng chuyện gia đình mãi không có động tĩnh gì thì cũng không được. Người xưa nói “thành gia lập nghiệp”, phải yên bề gia thất rồi mới lao vào phấn đấu sự nghiệp được, Nhất Minh mãi vẫn chưa tìm được đối tượng để kết hôn, làm cha mẹ như cô chú lo chết mất thôi!”.

“Chuyện riêng tư của Nhất Minh vẫn chưa giải quyết được sao?”.

Thế là bà Chu tóm được mẹ Diễm Diễm than phiền kể khổ, con trai bà không có số đào hoa thế nào, khó tìm đối tượng ra sao, kiếm được người nào chia tay người ấy, thật khiến người ta tức chết.

Mẹ Diễm Diễm xung phong đảm nhận: “Cô à, việc này cô yên tâm, cứ giao cho cháu. Các cô gái trẻ làm trong siêu thị chỗ cháu đông lắm, nhất định cháu sẽ tìm cho Nhất Minh một người thích hợp. Anh ấy tốt bụng như thế, không thể không có ai thích được, chỉ là duyên phận chưa đến, duyên phận tới thì tự nhiên “trăng đến rằm trăng tròn” thôi cô ạ!”.

Bà Chu nghe thấy thế thì mặt mày rạng rỡ. “Phải rồi, vậy cô nhờ cả ở cháu. Nếu mai mối thành công, cô sẽ biếu cháu hũ mứt cặp móng giò”.

Ở chỗ tôi, người ta tạ lễ cho người mai mối bằng móng giò. Bà Chu mong có một ngày được mang lễ vật đó đi biếu. Tôi đứng một bên nghe mà thấy lòng chua xót. Mẹ Diễm Diễm sẽ giới thiệu đối tượng cho Chu Nhất Minh, thành thật mà nói tôi ngần lẩn không muốn cô ấy ôm đồm việc này. Dù sao tôi và Chu Nhất Minh cũng từng thử yêu nhau, tuy sớm đã chia tay nhưng tôi không hề muốn anh ta tìm được “người kế nhiệm” trước tôi.

Rồi tôi lại nghĩ mẹ Diễm Diễm ôm đồm nhiều việc cũng chưa chắc có kết quả gì, Chu Nhất Minh “thấp hơn mực nước biển” như thế, khi xem mặt khó có cô gái nào để mắt đến, không chừng cô ấy sẽ tốn công vô ích thôi.

Nhưng tôi đã xem thường mẹ Diễm Diễm, cũng đánh giá quá thấp sức mạnh tổng thể của Chu Nhất Minh rồi.

Thành thực mà nói, Chu Nhất Minh ngoài chuyện hơi lùn ra thì những điều kiện khác rất được: dung mạo sáng sủa, tính cách, phẩm chất đạo đức tốt, công việc và thu nhập ổn định, điều kiện gia đình cũng không tệ, bố là kỹ sư về hưu, mẹ là nhân viên tổng đài về hưu, cả hai đều có lương hưu, không phải lo lắng gì.

Nếu là những cô gái có điều kiện tương đối một chút, có thể sẽ không chấp nhận cái dáng “thấp hơn mực nước biển” của anh ta, cho rằng mình thừa khả năng tìm được người tốt hơn. Nhưng đối với những cô gái làm ở siêu thị của mẹ Diễm Diễm thì Chu Nhất Minh đã là đối tượng lý tưởng để kết hôn rồi.

Bởi vì làm ở siêu thị không phải là một công việc ổn định, thu nhập cũng không cao. Rất nhiều cô gái đều hiểu rõ mình đang sử dụng cần câu cơm là tuổi thanh xuân của mình, nhưng tuổi trẻ rồi cũng qua đi, cần câu ấy không thể tồn tại mãi được. Đối với một cô gái, nếu dựa vào năng lực bản thân mà không có khả năng xoay chuyển được tình hình hiện tại thì chỉ có thể hy vọng vào con đường gả cho người ta mà thôi.

Ai cũng muốn mình lấy được ông chồng đại gia nhưng suy cho cùng, thời buổi bây giờ khó kiếm lắm. Thực sự chỉ muốn tìm một người có thể cùng sống những tháng ngày êm đềm, hạnh phúc, hay nghiêng về “những người đàn ông có thể lợi dụng về mặt kinh tế”. Không nghi ngờ gì nữa, Chu Nhất Minh chính là người đàn ông lý tưởng có thể lợi dụng về mặt kinh tế đó.

Cho nên mẹ Diễm Diễm tập trung tuyên truyền những ưu thế của Chu Nhất Minh, những điểm yếu chỉ tóm lược sơ qua. Các đồng nghiệp trẻ của cô ấy vừa nghe nói đã có người tỏ ý muốn xem mặt. Chu Nhất Minh lập tức trở thành chiếc bánh bao thơm phức, ba ngày đi xem mặt ba cô, cô nào cô nấy đều bày tỏ nguyện vọng muốn cùng anh ta tiến thêm một bước nữa, để xem anh ta chọn ai. Bà Chu vui mừng đến mức cười không khép được miệng, cảm giác nở mày nở mặt.

Khi nghe được tin đó, tôi cảm thấy rất khó chịu. Vận may của Chu Nhất Minh lại đến rồi, ba cô gái đang đợi anh ta lựa chọn, anh ta là hoàng đế hay thái tử chứ?

Còn nữa, tại sao anh ta luôn may mắn hơn tôi? Lần nào cũng vậy, khi tôi vẫn còn cô đơn thì anh ta đã có đối tượng rồi. Tôi không dễ gì có được đối tượng nhưng khi anh ta tan vỡ thì tôi cũng lập tức tiêu tan theo. Xét về vận may tôi không đo được với anh ta nhưng hề gặp vận xui là anh ta lại kéo tôi cùng xuống vực, tức chết đi được!

Hôm nay tôi cực kỳ phẫn nộ, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, lúc ăn cơm không chê thức ăn mặn thì cũng chê canh nhạt. Bỗng tôi nghe không lọt tai liền nói: “Có người nấu à ăn là tốt lắm rồi, chê người ta nấu không ngon thì đừng ăn nữa, có giỏi thì tự đi mà nấu!”.

Tôi lập tức vứt đôi đũa xuống, không ăn nữa, vốn không muốn ăn, nuốt không trôi vì đã đầy một bụng tức rồi.

“Có ba cô gái đang đợi Chu Nhất Minh lựa chọn. Wow, sao anh ta lại cao tay thế?!”.

Đối với chuyện Chu Nhất Minh được ưa chuộng, Điền Tịnh cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau khi ngạc nhiên thì lại gật đầu tỏ vẻ đồng tình. “Có người để mắt tới cũng là chuyện tốt, xem ra lần này Chu Nhất Minh có số đào hoa rồi”.

Tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Cũng chẳng biết người ta thích anh ta ở điểm gì”.

“Đừng nói như thế, thực ra con người Nhất Minh rất tốt. Yên Phiên Phi à...”. Điền Tịnh ngừng lại một lát, nhìn tôi rồi nửa đùa nửa thật cười nói: “Sao mình cứ có cảm giác cậu đang ghen”.

Tôi lập tức nhảy dựng lên, đỏ mặt tía tai nói: “Ai bảo thế, mình thềm vào ghen, anh ta là cái thá gì mà mình phải ghen chứ!”.

Có lẽ tôi đã tỏ ra quá kích động khiến Điền Tịnh phát hoảng, cô ấy vội trấn an tôi: “Mình nói đùa thôi, đương nhiên cậu không thềm ghen rồi, Chu Nhất Minh là cái thá gì chứ, người thì lùn, cậu chẳng thềm để ý đâu”.

“Mình đương nhiên không thềm quan tâm đến anh ta rồi, mình sẽ tìm được một người tốt hơn anh ta gấp trăm ngàn lần!”.

Nói thì dễ, làm mới khó. Tìm gấp một người bạn trai, lại nhất định phải là người có điều kiện tốt thì khả năng thành công là rất nhỏ, chẳng khác gì đợi miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Tôi tìm đâu ra người đàn ông như thế bây giờ? Có đốt đèn lồng tìm cũng không thấy!

Lòng đã rối như tơ vò còn gặp hạn, rằng tôi tự nhiên lại đau nhức đến muốn chết, cơm cũng không ăn được. Thôi vậy, khoan hãy tìm bạn trai, nhanh chóng đi tìm bác sĩ khám rằng cái đã!

Đã gặp vận đen lại càng đen, vừa ở bệnh viện khám răng đi ra, tôi lại phát hiện thấy con ngựa quý của mình không cánh mà bay. Lần này thì đúng là mất thật rồi, bởi khi này rõ ràng tôi dựng xe trong bãi đỗ xe, không thể có khả năng ban Quản lý đô thị dắt đi được.

Nhìn chỗ để con ngựa quý giờ trống không, tôi tức đến muốn ứa nước mắt. Mẹ kiếp, đúng là đen đủi, sao việc gì chị đây cũng không thuận lợi thế này! Lẽ ra tình trường không được như ý thì những lĩnh vực khác phải được mãn nguyện mới đúng chứ, tại sao còn bị mất xe nữa? Biết đến bao giờ mình mới được đổi vận đây?!

Giây phút đó, tôi thật sự muốn khóc thật to. Nhưng giữa đường giữa chợ, ngựa xe như nước, kẻ qua người lại tấp nập thế này, chị đây thực sự không muốn bị mất mặt. Bị người lạ nhìn thấy thì không sao, nếu chẳng may bị phụ huynh bọn trẻ bắt gặp, lại nghĩ cô giáo Yên thần kinh có vấn đề, sau này không dám cho con vào học lớp tôi nữa thì nguy.

Vì vậy tôi chỉ có thể buồn rười rượi lê gót về nhà, bước đi mà đầu óc cứ như ở trên mây, khi sang đường còn quên cả nhìn đèn tín hiệu, suýt bị xe đâm. Chiếc xe đó lướt qua người tôi, người tài xế vừa kính hãi vừa tức giận, hạ thấp cửa kính rồi thò đầu ra ngoài quát tháo tôi: “Cô đi cái kiểu gì thế? Muốn hại chết người ta à?!”.

“Xin lỗi, xin lỗi!”. Tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi, vì đúng là tôi đã sai! Sang đường không chịu nhìn đèn tín hiệu, có xảy ra chuyện gì thì cũng đều là hành vi hại mình, hại người.

Sang đường xong, tôi rẽ trái rồi đi thẳng, đi chưa được bao lâu thì một chiếc xe Mazda đi chậm chậm rồi dừng lại sát cạnh tôi, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một người đàn ông thò đầu ra gọi: “Yên Phiên Phi, em đi đâu đấy, để anh đưa em đi?”.

Vừa nhìn thấy xe và người tôi đã ngạc nhiên, đứng ngây ra một lúc lâu, không nói nên lời... Đó chính là Đới Thời Phi, đã lâu lắm rồi tôi không gặp, cũng không liên lạc gì với anh ta.

4.

Tôi và Đới Thời Phi chia tay nhau từ mùa hè năm ngoái, chớp mắt một cái đã hơn một năm trôi qua, nhanh thật đấy! Anh ta không có gì thay đổi, vẫn cao to, khôi ngô, tuấn tú như xưa. Anh ta nhất định muốn tôi lên xe để đưa tôi đi một đoạn. Lúc đầu tôi lịch sự từ chối nhưng anh ta cứ nài nỉ mãi. Anh ta nói vừa nãy qua ngã tư đã nhìn thấy tôi, tất nhiên cũng chứng kiến cảnh tôi suýt bị xe đâm và bị tài xế khiển trách.

“Yên Phiên Phi, em đang gặp phải chuyện gì buồn à? Vừa nãy sang đường mà tâm trí để đâu đâu, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện rồi. Hay lên xe đi, anh đưa em về nhà”.

Người ta có lòng tốt, tôi không nên từ chối nữa. Sau khi lên xe, chúng tôi mỗi người một câu hỏi han gượng gạo, anh ta hỏi tôi dạo này thế nào, tôi hỏi anh ta sống có tốt không.

Nói thực, tôi hy vọng anh ta sống không tốt. Chẳng có lý do gì mà trong khi tôi đang tàn tạ thế này, bọn họ thì người nào người nấy đều được tận hưởng cuộc sống hạnh phúc. Nếu như thế, thử hỏi thế gian này còn có công bằng nữa không?

Thế gian này quả nhiên vẫn còn công bằng. Đới Thời Phi thở dài nói, anh ta và cô bạn gái vẫn chưa đi đến đâu cả, cô ta lại sang Mỹ rồi.

Tôi vô cùng ngạc nhiên. “Cái gì? Chẳng phải cô ấy về nước là vì anh sao?”.

Đới Thời Phi cười khổ: “Lúc đầu là cô ấy cãi nhau với anh bạn trai người Mỹ, nhất thời tức giận đòi chia tay rồi về nước tìm anh quyết định tiến tới hôn nhân. Nhưng sau khi cô ấy đi rồi, anh bạn trai người Mỹ còn lại một mình thì cảm thấy không thể rời xa cô ấy được nên cũng bay sang đây. Kết quả, cô ấy lại nói xin lỗi anh, trong lòng cô ấy, người cô ấy yêu thực sự là anh ta chứ không phải anh, vì thế không thể kết hôn với anh được, xin anh tha thứ”.

Tôi vừa thấy cảm thông vừa có chút hả hê trong lòng, đúng là muốn “cười trên nỗi đau của người khác”. Đáng đời! Lúc đầu không cần tôi, muốn quay lại gặm bãi cỏ cũ, không ngờ bãi cỏ đó còn có một con ngựa khác muốn tranh giành, kết quả không đánh thắng nổi cái lão người Mỹ kia, lại một lần nữa dâng bạn gái cho hắn.

“Đây cũng coi như bị báo ứng, khi ấy em vì anh, vì mẹ anh mà tận tâm tận lực nhưng anh lại nói chia tay là chia tay ngay, bỏ mặc em giữa đường. Kết quả, anh cũng bị người ta bỏ rơi giữa đường như vậy, đây không phải báo ứng thì là cái gì?”.

Chuyện trên thế gian này thật là kỳ diệu, tôi không ngờ Đới Thời Phi cũng cảm cảnh như tôi. Anh ta bỏ rơi tôi, tự nhiên lại có người khác bỏ rơi anh ta, thật giống như báo ứng!

Tôi như hả được cơn giận, nói thẳng: “Đáng đời, anh cũng có ngày hôm nay!”.

Trước đây tôi chưa bao giờ nói cái giọng đó với Đới Thời Phi, tôi luôn luôn tôn trọng anh ta như tôn trọng Đức Phật, ai bảo ngày ấy tôi mê mẩn anh ta, một lòng một dạ muốn làm dâu nhà họ Đới chứ.

Giờ đây tôi không còn ôm mộng đó nữa, đương nhiên cũng không cần cố làm anh ta hài lòng. Có gì thì nói nấy, tiểu tử nhà anh đúng là đáng đời! Bà cô này trước đây đối xử với anh tốt như thế, vậy mà anh không thêm ngó ngang, nói bỏ là bỏ được ngay khiến người ta vừa đau lòng vừa mất mặt. May mà ông trời có mắt, không để anh có được cuộc sống hạnh phúc, yên bình.

Đới Thời Phi gật đầu, thừa nhận: “Anh đúng là đáng đời, em muốn mắng thế nào cứ mắng. Thật sự anh luôn cảm thấy có lỗi với em, muốn tìm em nói lời xin lỗi nhưng lại sợ em không muốn gặp anh nữa. Hơn

nữa, tự nhiên đi tìm em cũng thấy ngại. Hôm nay vô tình gặp em ở trên đường, cũng coi như duyên phận chưa hết, anh muốn một lần nữa nói lời xin lỗi em, mong em tha thứ”.

Mắng thì cũng mắng rồi, cười trên nỗi đau khổ của người khác thì cũng cười rồi, tôi cũng không muốn mình là kẻ không có lòng vị tha. “Thôi được rồi, việc đã qua lâu rồi, cũng chẳng có gì phải tha thứ hay không tha thứ. Em không để tâm, anh cũng không cần nhắc lại làm gì”.

“Vậy sau này chúng ta có thể tiếp tục làm bạn không?”.

Bạn? Tôi giật thót tim, quay sang nhìn Đới Thời Phi, trán vã mồ hôi! Đây chẳng phải miếng bánh từ trên trời rơi xuống hay sao?! Tuy không hiểu rõ anh ta muốn “làm bạn” là có ý gì nhưng ít nhất ý đồ muốn thường xuyên lui tới với tôi là điều không nói cũng hiểu. Tôi đang phát rồ vì chưa tìm được ai phong độ như thế để dắt đến trước mặt Chu Nhất Minh, diều võ đương oai, để anh ta lác mắt nhìn thì tự nhiên ông trời lại phái Đới Thời Phi đến giúp tôi.

Tôi mừng thầm như bắt được vàng. “Đương nhiên rồi, đương nhiên chúng ta có thể tiếp tục là bạn bè”.

Tối hôm đó, tôi vui mừng khôn xiết báo tin vui cho Điền Tịnh trên QQ, tôi muốn dẫn Đới Thời Phi đến trước mặt Chu Nhất Minh, huênh hoang, khoác lác một phen để cho tên đồ tể đó sáng mắt. Chị đây không bao giờ ăn tạp nhé! Hừ! Mẹ Điền Điền giới thiệu cho anh ta mấy cô gái đó thì đã là gì, ngoài tuổi tác còn trẻ, chẳng có điểm gì nổi bật. Đới Thời Phi là tiến sĩ học ở trời Tây về, vừa cao to, đẹp trai vừa giỏi giang, anh tuần. Trận đấu này, tôi sẽ thắng anh ta một cách tuyệt đối!

Điền Tịnh lại không hứng khởi, cô ấy tỏ ra không sao hiểu nổi. “Đới Thời Phi rõ ràng muốn nói lại tình xưa với cậu, sao không thấy cậu vui mừng dù chỉ một chút?! Trong khi ấy lại hứng khởi vì có thể lấy đó để đả kích Chu Nhất Minh. Yên Phiên Phi, cậu không ầm đầu đấy chứ? Ngày trước, chẳng phải cậu rất thích Đới Thời Phi sao? Giờ cũng xem như anh ta quay lại, sao cậu không có chút kích động, ngược lại khi nhắc đến Chu Nhất Minh, cậu lại tỏ ra kích động bội phần? Cậu... xem ra cậu đã quá nặng lòng với Chu Nhất Minh rồi. Ôi Chúa ôi, nhất định là cậu yêu anh ta rồi!”.

Tôi yêu Chu Nhất Minh? NO! Tôi nhất định không thừa nhận chuyện này! Tôi chỉ muốn anh ta tức điên lên thôi! Chị đây đã nói rồi, chị sẽ tìm được một người tốt hơn anh ta gấp trăm ngàn lần để anh ta phải lác mắt nhìn. Cuối cùng chị đây cũng đã hoàn thành tâm nguyện.

Chưa đến hai hôm, Đới Thời Phi đã gọi điện đến hỏi tôi có rỗi không, anh ta muốn mời tôi đi ăn. Tôi đã đạt đúng ý nguyện. “Được thôi, không vấn đề gì!”.

“Vậy em muốn ăn gì? Đồ Tây hay đồ Trung?”.

“Ở phố đi bộ có một nhà hàng Quảng Đông rất ngon, chúng ta tới đó ăn đi!”.

“Được, vậy bây giờ tối nay anh sẽ đứng dưới lầu đợi em”.

Đúng bảy giờ, Đới Thời Phi đến đón tôi. Ngồi ăn ở nhà hàng Quảng Đông mà tâm trí tôi cứ để đâu đâu, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Đới Thời Phi thấy thế liền hỏi: “Em còn có việc à?”.

“Không có việc gì, chỉ là em muốn ăn xong thì đi dạo ở phố đi bộ một lát. Các cửa hàng ở đó thường chín giờ đã đóng cửa, cho nên chúng ta ăn nhanh một chút được không?”.

Đới Thời Phi không nghi ngờ gì, chúng tôi ăn vội vàng rồi rời khỏi nhà hàng, thông thả đi dạo trên phố đi bộ. Ánh mắt tôi không hề tập trung vào các cửa hàng quần áo mà cứ nhìn chăm chăm ra đường.

Tôi nhanh chóng phát hiện ra Chu Nhất Minh, anh ta mặc đồng phục của ban Quản lý đô thị đang lẫn vào đám đông đi tuần tra. Chỉ thoáng một cái là tôi đã nhận ra anh ta giữa đoàn người đông đúc. Hình dáng anh ta tôi đã nhìn suốt hơn hai mươi năm nay, đã quá quen rồi, liếc một cái là nhận ra ngay, tuyệt đối không bao giờ nhầm.

Khi tôi phát hiện ra Chu Nhất Minh thì cũng là lúc anh ta nhìn thấy tôi. Thật trùng hợp, đúng lúc tôi đưa mắt nhìn anh ta thì anh ta cũng quay đầu nhìn tôi. Khi thấy tôi và Đới Thời Phi kề vai sánh bước, hai mắt anh ta tròn tròn như hai cái đèn pha, rõ ràng là đang vô cùng ngạc nhiên.

Biểu hiện đó của anh ta chính là điều tôi mong muốn, tôi vừa hả giận vừa đắc ý, cố tình kéo Đới Thời Phi đi đến chỗ anh ta, chào hỏi: “Chu Nhất Minh, anh vẫn chưa tan làm à?”.

Đới Thời Phi vẫn nhớ Chu Nhất Minh, quay sang anh ta gật đầu chào: “Xin chào, lâu quá rồi không gặp!”.

Chu Nhất Minh hết nhìn anh ta lại quay sang nhìn tôi, mặt ngây ra, lắp ba lắp bắp: “Ồ... Xin... xin chào!”.

Đới Thời Phi không những còn nhớ Chu Nhất Minh mà còn nhớ cả Nhậm Giai nữa. “À đúng rồi, bạn gái của cậu hồi này thế nào? Bệnh tình của cô ấy đã khỏi chưa?”.

Chu Nhất Minh ngây ra một lúc mới phản ứng lại được, gãi đầu gãi tai, cười gượng gạo. “Anh nói đến Nhậm Giai hả? Tôi và cô ấy chia tay từ lâu rồi. Giờ tôi vẫn độc thân, bạn gái không biết vẫn còn trốn trong bụng của nhạc mẫu nào nữa”.

Tai tôi như dựng ngược lên, anh ta vừa nói vẫn độc thân, vậy “ba cô chọn một” kia lại có vấn đề gì sao?

“Không phải chứ, Chu Nhất Minh? Mẹ Diễm Diễm đã giới thiệu cho anh ba cô rồi mà, sao không chọn lấy một người?”.

Anh ta cười trừ. “Em nắm rõ tin tức nhỉ? Có điều anh trai lại không có cảm giác với mấy cô gái đó. Vấn đề tình cảm rất quan trọng mà, phải không?”.

Chu Nhất Minh không làm cái chuyện “ba cô chọn một”, vẫn còn đơn thân, điều này khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cho dù tôi và anh ta thử yêu nhưng không thành thì tôi cũng không hy vọng anh ta yêu được người khác nhanh như thế.

Không biết Chu Nhất Minh có nghĩ như vậy không. Tối đó anh ta chủ động gọi điện cho tôi, hỏi giữa tôi và Đới Thời Phi có chuyện gì, sao còn qua lại với hắn.

Tôi cố tình phớt lờ: “Anh quan tâm đến chuyện em qua lại với ai làm gì? Chuyện của em không cần anh quản”.

Anh ta lấy tư cách anh trai để quan tâm đến tôi. “Bé bự, anh trai cũng vì quan tâm đến em. Có phải Đới Thời Phi muốn quay lại với em không? Anh ta xem em là cái gì, lớp xe dự phòng à? Em đừng để ý đến anh ta, phải biết là “hảo mã bắt cật hồi đầu thảo[1]”.”

[1] Câu thành ngữ, ý nói ngựa khôn không gặm cỏ cũ, không ngoái đầu lại bãi cỏ đã chạy qua. Nói rộng ra là người khôn ngoan không mãi luyến tiếc cái đã mất.

“Tuy nói là ngựa khôn không gặm cỏ cũ nhưng nếu bãi cỏ đó non mơn mớn thì vẫn còn giá trị. Hơn nữa, em có quay lại hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh. Cần anh phải phát biểu ý kiến chắc?”.

Anh ta tỏ ra lép vế. “Chẳng qua là anh... anh trai muốn tốt cho em...”.

Tôi “hừ” một tiếng. “Anh tỉnh lại đi, em không ham, anh quản ít một chút thì hơn!”.

Anh ta im lặng hồi lâu rồi đột nhiên nói nhanh: “Được, cứ coi như anh lo toàn chuyện không đâu, em không thích thì thôi! Em muốn ăn ngon cỏ nào thì ăn, chẳng liên quan gì tới anh!”.

31. Chương 4 - Phần 05

5.

Quan hệ giữa tôi và Chu Nhất Minh lại một lần nữa căng thẳng. Anh ta tức giận, không thèm quan tâm đến tôi nữa. Hôm đó, anh ta tan làm về nhà ăn cơm, gặp tôi ở cổng tiểu khu nhưng giả bộ không nhìn thấy, quay đầu đi tiếp.

Tôi không cam tâm đuổi theo, kéo anh ta lại. “Anh như vậy là có ý gì? Mỗi lần nhìn thấy em, anh đều lẩn tránh là sao hả?”.

Anh ta tỏ vẻ ngây ngô. “Chẳng phải em nói anh trai quan tâm đến em ít thôi sao? Anh trai tôn trọng ý kiến của em, tránh xa một chút để không ảnh hưởng đến em còn gì!”.

Anh ta còn lấy lời của tôi ra chặn họng tôi, để tôi không nói được gì nữa. Tôi đã tức lại càng tức. “Được, Chu Nhất Minh, anh cứ trốn đi, trốn càng xa càng tốt, sau này đừng để em nhìn thấy bản mặt anh nữa, chúng ta tuyệt giao!”.

Thế là lại căng thẳng! Sau khi biết chuyện, Điền Tịnh liền nói chúng tôi quá ấu trĩ.

“Hai người làm sao thế? Càng ngày càng như trẻ con. Có khi hồi bé cũng không đến mức kỳ cục như vậy, có chút chuyện vặt cũng đòi tuyệt giao”.

Lúc tức lên thì không thấy thế, sau đó bình tĩnh lại cũng cảm thấy hơi kỳ quặc. Hành động của tôi đã kỳ cục rồi nhưng Chu Nhất Minh cũng kỳ cục không kém. Tôi và anh ta đều đã hai mươi bảy tuổi mà cứ như trẻ con lên bảy, nói giở mặt là giở mặt được ngay, cái kiểu gì thế không biết!

Ở trường mầm non, tôi cũng ra dáng là một giáo viên, đối xử dịu dàng, ăm ắp với những mầm non của đất nước. Anh ta mặc đồng phục cũng rất ra dáng là một nhân viên ban Quản lý đô thị, khi thực thi pháp luật cũng có lý, có tình. Hai người bình thường, trong cuộc sống hằng ngày cũng như trong công việc đều không phải là những kẻ ngốc nghếch, sao lúc này lại như đang thi xem ai ngốc hơn thế? Tôi muốn tuyệt giao với anh ta, anh ta liền tuyệt giao với tôi, hai người thi xem ai giận dữ lâu hơn.

Điền Tịnh từ đó phán đoán: “Mình thấy hai người đều bị tình yêu làm cho phát sốt rồi. Rõ ràng cả hai đều sốt cao vì tình, sốt đến mức ngốc nghếch nên mới làm cái chuyện ngốc nghếch đó chứ!”.

Theo như cách nói của Điền Tịnh thì tôi và Chu Nhất Minh quen nhau lâu như thế, mối quan hệ luôn ở mức trên tình bạn nhưng chưa chạm tới ngưỡng của tình yêu. Sau khi thử chuyển từ tình bạn sang tình yêu, cả tôi và Chu Nhất Minh đều dần dần có tình cảm với đối phương. Về sau, tuy đã đột ngột chấm dứt quá trình yêu đương thử nghiệm nhưng phản ứng hóa học của tình cảm đã phát tác không thể cưỡng lại được. Vì vậy bất luận là tôi hay anh ta đều khó chấp nhận đối phương có một khởi đầu mới. Tôi vừa nghe nói anh ta có ứng cử viên bạn gái mới thì tức điên lên, thực ra là đang nổi máu ghen. Còn anh ta nhìn thấy tôi và Đối Thời Phi gặp nhau cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể lấy thân phận bạn trai ra để tỏ thái độ không hài lòng, đành phải lấy tư cách là anh trai để biểu thị sự quan tâm, muốn ngăn cản tôi đi “ăn bái cổ cũ”.

Điền Tịnh phân tích xong, khuyên tôi: “Đừng làm mình làm mẩy nữa, đi tìm Chu Nhất Minh nói chuyện đi. Mình tin là cậu đã yêu anh ta, anh ta cũng yêu cậu mất rồi, cứ thế mà cãi nhau thì chẳng ra sao cả”.

Tôi không chấp nhận! Tại sao tôi phải chủ động đi tìm anh ta nói chuyện, anh ta không thể chủ động đến tìm tôi được à? Hơn nữa, chuyện ngừng thử yêu cũng là anh ta đề cập trước, lúc này lại bảo tôi đi tìm anh ta, như vậy chẳng khác gì bảo tôi đi cầu xin anh ta, thế thì còn mặt mũi gì nữa.

Vì vấn đề thể diện, tôi cương quyết không đi tìm Chu Nhất Minh nhưng thầm nghĩ, nếu Chu Nhất Minh còn luyến tiếc tôi, nhất định anh ta cũng đang nghĩ có nên đến tìm tôi nói chuyện hay không. Tôi và anh ta thử thi xem, cuối cùng ai là người kiên trì hơn.

Chu Nhất Minh kiên định gồm, một tuần trôi qua mà vẫn không thềm đến tìm tôi. Tôi cũng cố kiềm chế, trong lòng vô cùng tức tối, liền trút giận lên con thú bông anh ta tặng. Vừa ném vừa quăng quật, vừa đánh vừa vụn như thể đang hành hạ anh ta vậy.

Anh ta không gọi điện cho tôi, còn Đối Thời Phi lại thường xuyên gọi hỏi thăm. Nếu trước đây đó là chuyện tôi cầu cũng không được thì bây giờ lại thấy có chút lười biếng ứng phó với anh ta. Ngày tôi và Đối Thời Phi còn ở bên nhau, anh ta không chủ động thì tôi lại vội vàng chủ động. Lúc này anh ta chủ động nhưng tôi lại thiếu sự nhiệt tình, bởi vì tôi không còn xem anh ta là báu vật nữa. Tâm trí tôi bây giờ đã dồn hết vào Chu Nhất Minh, tại sao anh ta vẫn chưa chịu đến tìm tôi?

Vì trong lòng đang mong đợi nên mỗi ngày đều chịu đựng sự giày vò, dằn vặt. May là lại đến kỳ nghỉ hè, cả ngày mặt ủ mày ê, gọi điện quấy nhiễu Điền Tịnh, tâm sự không tìm cô ấy thì tìm ai chứ? Cô ấy nói đáng đời tôi, rõ ràng có lòng mà còn giả bộ, sợ mất mặt, còn nói tôi nghỉ hè đừng nên suốt ngày ru rú ở nhà một mình, càng nhốt mình trong nhà càng dễ nghĩ ngợi lung tung.

“Ngày mai là ngày nghỉ, cậu qua đây, hai đứa mình đi dạo một chút cho khuây khỏa”.

Chúng tôi gặp nhau ở chỗ hẹn rồi loanh quanh chán chê, khi không còn chỗ nào để đi nữa thì tôi nhìn thấy một trung tâm giải trí lớn, trong lòng nổi hứng bèn kéo cô ấy vào chơi trò chơi điện tử.

Lúc đầu Điền Tịnh không muốn đi. “Mình không biết chơi mấy thứ đó”.

“Đi đi, bọn mình sẽ chơi trò đơn giản nhất”.

Tôi cương quyết kéo bằng được cô ấy vào, vừa bước vào đã gặp người quen. Mấy cậu bạn cùng lớp hồi học trường cấp ba cũng đang ở đó, bọn họ đang chơi trò chơi trực tuyến, còn có hai người học cùng lớp với Chu Nhất Minh nữa. Ngày ấy hai lớp chúng tôi ở cạnh nhau nên học sinh hai lớp ngày nào chẳng đi ra đi vào, nhìn mặt nhau rồi.

Tôi còn nhớ trong hai người đó, cậu tóc húi cua ngày ấy rất thích Điền Tịnh, viết thư tình còn bảo Chu Nhất Minh nhờ tôi chuyển hộ. Cậu ta tên là gì nhỉ? Hình như là Tạ Đông Phương thì phải.

Tuy nhiều năm không gặp nhưng liếc một cái Tạ Đông Phương đã nhận ra Điền Tịnh, nhiệt tình chạy lại chào hỏi, mở miệng là gọi bạn học cũ rất nhiệt tình.

Mấy cậu bạn học cùng lớp tôi cười vang không ngớt. “Đừng có gọi lung tung! Điền Tịnh không phải là bạn học cũ của cậu, cô ấy là bạn học cũ của bọn mình chứ! Cậu muốn tìm bạn học cũ thì sang lớp 3 của bọn cậu mà tìm”.

Nhìn thấy Điền Tịnh, Tạ Đông Phương không chơi nữa, quay sang phò tá chúng tôi chẳng khác gì tùy tùng, nói chúng tôi muốn chơi trò gì cậu ta cũng có thể dạy, đảm bảo chúng tôi sẽ được vui chơi thỏa thích.

Tên tiểu tử này tỏ ra rất ân cần, vồn vã. Tôi không nín được cười, ghé sát tai Điền Tịnh thì thầm: “Có vẻ như người ta đối với cậu tình cũ khó quên, thấy thế nào, có động tình chút nào không? Lần này có muốn cho cậu ta một cơ hội không?”.

Hồi còn học cấp ba, thư tình của Tạ Đông Phương gửi cho Điền Tịnh, cô ấy chưa đọc đã xé đi rồi.

Ngày ấy Điền Tịnh là một học trò ngoan, ngoài việc học, cô ấy không để ý tới bất cứ điều gì khác. Hoa trôi hữu ý, nước chảy vô tình, khi đó Tạ Đông Phương bị tổn thương, có người nói sau khi ở lớp tự học buổi tối về, cậu ta một mình nhảy qua tường, ra ngoài uống rượu, lúc quay về, trèo qua tường còn bị ngã chảy máu đầu, sau được bác bảo vệ nhà trường đưa vào bệnh viện, hôn mê mất một ngày. Điền Tịnh khi đó sợ phát khiếp, lo không biết cậu ta có nguy hiểm gì đến tính mạng không.

“Như vậy người ta không nói là mình hại chết cậu ta chứ?”.

Tôi trấn an Điền Tịnh: “Yên tâm đi, cậu ta tự ngã, không phải do cậu đẩy, sao có thể đổ trách nhiệm cho cậu được? Cậu đừng sợ”.

Cô ấy vẫn tỏ ra sợ hãi, thút thít, nói: “Mình không giết người nhưng người ta lại vì mình mà chết!”.

May thay Tạ Đông Phương chỉ bị chấn thương nhẹ, sau khi tỉnh lại thì nhanh chóng bình phục, ra viện lại khỏe mạnh bình thường, nào không có vấn đề gì, thi đại học còn thừa điểm vào một trường đại học ở phương Bắc, bây giờ không biết đã đi làm ở đâu rồi.

Tạ Đông Phương nói hiện cậu ta đang làm việc ở một công ty chứng khoán trên thành phố, hai ngày nghỉ ở nhà, cùng đám bạn học cũ đi đánh điện tử.

“Không ngờ lại trùng hợp thế, gặp được hai cô bạn học cũ xinh đẹp”.

Sau khi Điền Tịnh và Đỗ Uy chia tay, cô ấy vẫn chưa tìm được bạn trai mới thích hợp. Cùng tôi lên trang web tìm bạn đời “đãi cát tìm vàng”, cuối cùng cũng chỉ đãi được toàn sắt vụn, chẳng biết có phải vận xui của tôi đã lấy sang cả cô ấy rồi không.

Lần đi tham gia hội Hoán thảo, ban đầu cô ấy và anh chàng “Hàn Canh” đó đã lọt vào mắt xanh của nhau, nhưng sau mấy lần hẹn hò mới phát hiện ra tên tiểu tử đó bên ngoài ngọc ngà, bên trong xơ mướp, thực ra anh ta đã có gia đình, nhưng vợ đang sống ở nước ngoài nên mới giả là còn độc thân đến tham gia hội

Hoán thảo, chỉ muốn tìm một nhân tình để giải khuây. Sau khi biết rõ chân tướng sự việc, Điền Tịnh đã cho anh ta một cái tát nẩy lửa.

Hôm nay vô tình gặp lại Tạ Đông Phương, liệu có phải duyên phận của Điền Tịnh đã đến rồi không? Tôi cảm thấy anh chàng bạn học Tiểu Tạ này cũng là một ứng viên thích hợp nên cố tình cho bọn họ một cơ hội.

Tôi cố ý để Tạ Đông Phương dạy Điền Tịnh chơi trò chơi, còn mình chạy đi chơi trò duy nhất biết là gấp thú bông.

Trò này là do Chu Nhất Minh dạy tôi, anh ta không ở đây, tôi muốn thử xem mình có thể gấp được con nào không. Kết quả chứng minh tôi thật vô dụng, tốn mất hai, ba chục tệ rồi mà vẫn chưa gấp được con nào dù là nhỏ nhất.

Đang chán nản thì Điền Tịnh và Tạ Đông Phương đi tới. Biết tôi đã thất bại, cậu ta cười, nói: “Chơi trò này phải có kỹ thuật. Cậu tìm Chu Nhất Minh, bảo cậu ấy dạy cho. Cậu ấy chơi trò này giỏi lắm, hồi cấp ba, cậu ấy đã tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian và tiền bạc để luyện trò này đấy, còn chuyên tâm hơn cả ôn thi đại học”.

Tôi biết Chu Nhất Minh chơi trò này rất giỏi, thực tế tôi đã từng chứng kiến rồi. Điền Tịnh lại tỏ ra ngạc nhiên: “Chu Nhất Minh thích chơi trò gấp thú bông đến thế cơ à? Những con thú bông ở trong này thường con gái mới thích chứ, anh ta là con trai, gấp những thứ này về làm gì?”.

Tạ Đông Phương cười to hơn. “Hai người không biết đấy thôi, Chu Nhất Minh chơi trò này là để lấy lòng người đẹp. Ngày ấy hoa khôi Hạ Tuyết lớp mình rất thích gấu bông, những con gấu bông ở trong máy gấp này rất độc đáo, đáng yêu, không cửa hàng nào bán cả”.

Tôi đột nhiên bị chạm vào nỗi lòng. “Mình biết, sau khi thi đại học xong, lớp cậu có rất nhiều người rủ nhau đi chơi điện tử, lúc ấy Hạ Tuyết cũng có mặt. Lần đó Chu Nhất Minh gấp được một con thú bông to và đẹp nhất, đem tặng cho cô ấy. Có đúng không?”.

“Không sai, Chu Nhất Minh nói cho cậu biết rồi hả?! Khi đó Hạ Tuyết rất vui, ôm con thú bông, cười rất ngọt ngào”.

Nghe nói người khác cười ngọt ngào, tôi lại thấy lòng chua chát, sắc mặt trông cũng thật khó coi.

Tạ Đông Phương lại không nhận thấy, cứ vô tư nói tiếp: “À đúng rồi, tháng này Hạ Tuyết mới từ Thượng Hải trở về đấy, nói thời gian vừa rồi bận rộn đến phát điên, giờ muốn nghỉ ngơi một tháng để lấy lại sức. Hôm kia bọn mình đã triệu tập được gần chục bạn học cũ, Hạ Tuyết nhìn thấy Chu Nhất Minh còn nhắc lại con thú bông đó, nói cô ấy vẫn giữ cẩn thận đến tận bây giờ”.

Tôi càng nghe càng thấy chua xót, vừa chua xót vừa tức giận. Chẳng trách mấy hôm nay anh ta lừa tôi đi, thì ra là tình yêu đầu của anh ta trở về, anh ta còn nhớ đến tôi chắc? Lúc này anh ta chỉ muốn sớm loại tôi ra khỏi đầu, trong lòng chỉ có Hạ Tuyết của anh ta thôi.

Hạ Tuyết ới là Hạ Tuyết, tự nhiên cô quay về làm cái gì? Lần này cô về sẽ khiến thế giới của tôi bắt đầu có tuyết rơi rồi!

Sắc mặt tôi càng lúc càng khó coi, Điền Tịnh vội vàng ra hiệu cho Tạ Đông Phương đừng nói nữa. Cậu ta không hiểu gì nhưng cũng im miệng ngay, hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Điền Tịnh, tỏ ra vô cùng lúng túng.

“Phiên Phi, chơi cũng lâu rồi, chúng ta đi thôi, kiếm nơi nào ngồi ăn cái gì đó! Gần đây có nhà hàng Kentucky, bọn mình đi ăn cánh gà nướng nhé, mình mời, muốn ăn mấy đôi thì ăn!”.

Tôi không chịu đi, ở lại hăng hái độ sức với cái máy gấp thú bông. Nghiêm nét mặt, chau mày, nghiêng răng nghiêng lợi gấp, tư thế ấy không giống đang chơi trò chơi chút nào, mà giống đang đấu tay đôi với cái máy thì đúng hơn. Không phải tôi làm cho nó chết, mà là nó toàn giết tôi.

Hết xu để chơi lại mua, cứ hết lại mua, nhaoáng cái đã nướng hết một trăm tệ. Mất không hề chớp, tôi moi ra tờ một trăm tệ nữa. “Điền Tịnh, cậu ra mua giúp mình một trăm tệ xe để chơi, mình không tin mình lại không gấp được một con”.

Điền Tịnh dè dặt nhìn tôi, ngập ngừng nói: “Mình nói... chúng ta không chơi nữa được không?”.

Tôi quát ầm lên: “Chơi! Sao lại không chơi? Chị đây hôm nay không gặp được một con, nhất định không về!”.

Điền Tịnh không biết phải làm thế nào, đành quay người chạy ra mua xu. Chắc chắn cô ấy đã nhân tiện lén lút làm một việc, bởi không lâu sau Chu Nhất Minh đã chạy tới.

32. Chương 4 - Phần 06

6.

Chu Nhất Minh rõ ràng là từ nơi làm việc chạy thẳng đến đây, trên người vẫn còn nguyên bộ đồng phục của nhân viên ban Quản lý đô thị. Tạ Đông Phương đứng đợi sẵn ở cửa khu trung tâm giải trí, dắt anh ta thẳng đến chỗ tôi.

“Yên Phiên Phi, em sao thế?”.

Tôi liếc nhìn anh ta, vừa tức giận vừa oán hận, khẩu khí cứ như phóng hỏa tiễn, đạn đạo: “Chẳng sao cả, em đang chơi trò chơi. Làm sao, chơi trò chơi thì mất mỹ quan thành phố à, mà cần nhân viên ban Quản lý đô thị như anh đến quản?”.

“Anh trai nào dám quản em, anh trai nghe Điền Tịnh nói em xảy ra chút chuyện, liền vội vàng chạy đến xem rốt cuộc là làm sao. Kết quả vừa đến đã thấy sắc mặt khó coi, giọng điệu thì cứ như nuốt phải thuốc súng. Không từ từ nói được à, ai trêu ghẹo em chứ?”.

Điền Tịnh cũng lên tiếng phụ họa để điều đình: “Phải đấy, có gì thì từ từ nói, Yên Phiên Phi, cậu đừng có như thùng thuốc nổ nổ tung lên sao Hỏa nữa. Cậu xem, Chu Nhất Minh quan tâm đến cậu nhiều như thế, vừa nghe nói cậu xảy ra chuyện, anh ấy đã tức tốc xin nghỉ chạy đến đây ngay”.

“Điền Tịnh, em gọi điện bảo anh đến đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em nói đi!”.

Điền Tịnh kéo Chu Nhất Minh sang một bên thì thầm, bảo Tạ Đông Phương trông chừng tôi.

Lúc này có lẽ Tạ Đông Phương đã quan sát thấy tất cả, bèn quay sang cười, giải thích với tôi: “Thực ra hôm bọn mình tụ họp, Hạ Tuyết và Chu Nhất Minh nói chuyện với nhau không nhiều, bọn họ tuyệt đối không vượt quá giới hạn bạn bè đâu, về điểm này thì cậu hoàn toàn yên tâm”.

Nói bằng thừa, tôi đương nhiên biết Hạ Tuyết và Chu Nhất Minh tuyệt đối không vượt qua giới hạn bạn bè rồi. Hạ Tuyết xinh đẹp ngồi ngồi như thế, thiếu gì đàn ông ưu tú vây quanh, Chu Nhất Minh có muốn chen vào cũng chẳng được. Vả lại bây giờ anh ta cũng không còn giữ tâm tư thời niên thiếu ấy! Nhưng hãy nghĩ đến chuyện anh ta tốn bao công phu khổ luyện gấp thút bông chỉ để dành được một chút cảm tình của mỹ nhân là lòng tôi chưa chất như trái mận tháng Năm.

Điền Tịnh và Chu Nhất Minh nói chuyện với nhau một hồi, sau đó cô ấy quay sang gọi Tạ Đông Phương đi, trước khi đi còn nháy mắt với tôi. “Bọn mình đi đây, hai người từ từ nói chuyện nhé!”.

Chu Nhất Minh bước đến, đứng ngay trước mặt tôi, khiến tôi không thể giao đấu với chiếc máy gấp thú bông được nữa. “Chuyện xưa như Trái đất rồi, em còn ghen làm gì!”.

Mặt tôi ngay lập tức đỏ ửng. “Ai thèm ghen, anh ghen thì có, anh uống tám trăm chai giấm Sơn Tây thì có[2]”.

[2] Trong tiếng Trung, từ “ ” vừa có nghĩa là “giấm” vừa có nghĩa là “ghen tuông”. Ở đây tác giả muốn chơi chữ.

Anh ta gơ tay đầu hàng. “Anh thừa nhận, anh thừa nhận là anh cũng ghen. Nhìn thấy em và Đới Thời Phi ở bên nhau, anh cảm giác như thể bị ai đó đổ tám trăm chai giấm vào bụng vậy”.

Anh ta dịu xuống, tôi cũng dịu theo. “Nói như vậy, anh... thực sự không nỡ bỏ em đúng không?”.

Anh ta gật đầu lia lịa. “Thực sự không nỡ bỏ”.

“Vậy tại sao lúc đầu anh còn đề nghị chia tay với em?”.

“Chẳng phải khi ấy em chê anh lùn sao?! Yên Phiên Phi, trước đây em nhất quyết đòi tìm bạn trai cao trên một mét tám, lần đó không biết tại sao lại chợt có ý nghĩ muốn thử hẹn hò cùng anh. Anh nghĩ thử thì thử, không ngờ hai đứa lại coi là thật. Kết quả, khi anh vừa mới coi đó là thật thì em lại lòi chuyện cao thấp của anh ra nói, anh có thể không nản lòng được sao?”.

“Em không cố ý. Là do... đồng nghiệp nói nên em bị ảnh hưởng”.

“Anh biết, chuyện anh lùn từ đầu đến cuối luôn là vết dao đâm vào tim em. Nếu chỉ có hai chúng ta ở bên nhau thì em có thể bỏ qua, nhưng khi đi ra ngoài, dưới ánh mắt của người khác, đặc biệt là ánh nhìn đánh giá của người quen, em liền thấy mất tự nhiên. Anh cảm thấy như vậy chẳng ra sao cả, thậm chí hay là thôi đi, cứ quay lại làm bạn bè tốt cho xong. Nhưng...”.

Anh ta ngừng lại một lát, thở dài rồi hỏi tiếp: “Bây giờ anh phát hiện... phát hiện mình không thể quay trở lại như xưa được nữa. Còn em?”.

Tôi cũng thở dài thườn thượt rồi trả lời: “Em cũng thế”.

Anh ta nhìn tôi, cười. “Vậy... chúng ta... lại tiếp tục thử nhé?”.

Tôi liền thốt ra không chút do dự: “Không thử nữa!”.

Anh ta chợt ngây ra, nói gấp gáp: “Em làm sao thế, đang tử tế lại giở mặt được ngay? Muốn hại anh tức chết phải không?”.

Tôi cười tinh nghịch. “Anh Nhất Minh, anh bớt giận chút đi, em nói không thử nữa có nghĩa là sau này chúng ta yêu thật, chứ không yêu thử nữa”.

Thử yêu là mối quan hệ lưu lại khoảng trống, trong thời gian hẹn hò, nếu một người không hài lòng, chúng ta có thể thuận thời hủy bỏ mối quan hệ yêu đương đó. Nếu có đối tượng thích hợp hơn xuất hiện, chúng ta không phải kiêng nể cảm nhận của đối phương mà đề nghị kết thúc. Nó giống như kiểu cưới lừa tìm ngựa. Nhưng bây giờ tôi không muốn lãng phí thời gian nữa bởi tôi đã hiểu rõ mình muốn gì.

Tuy Chu Nhất Minh không phải là một người đàn ông hoàn mỹ, cũng không giống chàng bạch mã hoàng tử chút nào nhưng thực sự anh ấy rất tốt. Nếu bỏ lỡ anh ấy, tôi nghĩ mình sẽ không thể tìm được ai thích hợp hơn. Nếu dễ dàng buông tay, sau này nhất định tôi sẽ rất hối hận, tôi không muốn mình hối hận.

Tối đó, tôi và Chu Nhất Minh lại tay trong tay đi dạo.

Chúng tôi đi mua một đôi móc treo điện thoại tình nhân, lần trước trong khi cãi nhau, tôi đã vứt trả lại Chu Nhất Minh, anh ấy tức quá cũng ném phăng nó qua cửa sổ, không biết đã rơi ở xó xỉnh nào trong vườn hoa rồi. Thật tội lỗi, tội lỗi! Bây giờ chúng tôi không những hòa hợp như thuở ban đầu mà còn thân thiết hơn trước rất nhiều. Đương nhiên cần phải mua lại một đôi móc treo điện thoại để biểu trưng cho thân phận tình nhân của hai chúng tôi. Vẫn quay lại cửa hàng ngày trước, vẫn mua đôi móc treo điện thoại tình nhân có hình vợ chồng Sói xám và Sói đỏ.

Tôi cũng đã đá mắt xem qua vài tập của bộ phim hoạt hình nổi tiếng này, phát hiện thấy đôi vợ chồng sói trong phim rất đáng yêu. Sói xám sợ vợ suốt ngày bị Sói đỏ lấy chảo đuổi đánh, chạy bán sống bán chết, giống hệt như khi tâm trạng tôi không tốt lại lấy Chu Nhất Minh ra làm nơi trút giận. Tuy Sói đỏ bắt nạt Sói xám nhưng không bao giờ để cho kẻ khác bắt nạt chồng mình. Cho dù Sói xám không thể bắt được chú cừu non nào mang về cho vợ ăn thịt thì Sói đỏ vẫn cứ yêu lão chồng ngốc của mình, không bao giờ rời xa.

Về mặt này tôi còn kém xa Sói đỏ, rõ ràng thích Chu Nhất Minh, cảm thấy anh ấy rất tốt, vậy mà chỉ vì mấy lời nói của người khác, sống chết cũng muốn giữ thể diện nên thành ra làm khổ mình. Tôi quyết định rồi, mình phải học tập Sói đỏ, có thể chê người đàn ông của mình nhưng tuyệt đối không thể để cho người khác nói anh ấy không tốt. Bạn trai của tôi cao hay thấp không liên quan gì đến mấy người!

Tôi bày tỏ quyết tâm của mình với Chu Nhất Minh, đương nhiên anh ấy rất vui, ôm chầm lấy tôi rồi hôn một cái. “Nào, để anh trai “chịu thiệt” một chút vậy”.

Chu Nhất Minh hôn rồi vẫn còn muốn hôn nữa, tôi không chịu, đẩy anh ấy ra và bắt đầu tính sổ: “Không được, chẳng phải anh nói mặt em như cái bánh trung thu, eo em như thùng nước, chân to như chân voi sao? Cái mặt bánh trung thu như thế mà anh cũng có hứng thú gặm à?”.

“Em yêu, mặt em không phải như bánh trung thu mà như vàng trắng rằm. Eo em không to như thùng nước mà vẫn có đường cong, dù đường cong ấy không được rõ ràng cho lắm nhưng cũng không thể phủ nhận sự tồn tại của nó. Còn về phần chân, chân to một chút cũng không phải không tốt, giống như em nói ấy, gió thổi cũng không sợ ngã. Mấy cô liễu yếu đào tơ, gió thổi là bay ấy, anh trai nhìn không thuận mắt, đáng “châu tròn ngọc sáng” như em, anh trai thích ngắm hơn”.

Tên tiểu tử này khua môi múa mép làm tôi chỉ còn biết cười nhưng vẫn cố kìm nén để tiếp tục tính nợ với anh ấy: “Không nói em là con cóc cái chứ?”.

“Sao em lại là con cóc cái được? Đó là những câu anh nói khi tức giận thôi, không xem là thật được. Bây giờ trong mắt anh trai, Bé bự là thiên nga rồi, anh trai rất muốn ăn. Nào nào nào, mau lại đây cho anh trai ăn thêm miếng nữa!”.

“Ăn” một miếng còn chưa xong, suốt dọc đường vừa đi vừa “ăn”, “ăn” mãi chưa chán, còn nói lâu quá rồi anh ấy chưa được “ăn” nên rất muốn “ăn”. Kết quả bị anh ấy chiếm ưu thế, đương nhiên tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Khi về nhà, Chu Nhất Minh đưa tôi đến lầu dưới vẫn còn ôm lấy tôi, “gặm” một trận nữa. Cứ nghĩ trời tối, đèn tắt không ai nhìn thấy, ai ngờ một người hàng xóm đứng ở cửa sổ đã nhìn thấy hết.

Tiểu khu của chúng tôi toàn là người của nhà máy quân đội, phải trái trước sau đều là đồng nghiệp cũ, người quen cũ của bố mẹ, vừa nhìn thấy đã nhanh chóng loan tin giật gân khắp nơi: Con gái nhà họ Yên và con trai nhà họ Chu yêu nhau đấy. Hôm qua chúng nó còn thậm thụt ôm hôn nhau.

Tin vĩa hè còn lan nhanh hơn cả tin tức trên đài truyền hình trung ương, sáng hôm sau vừa thức dậy tôi đã bị bố gọi ra thẩm vấn: “Con và Chu Nhất Minh yêu nhau à?”.

Bố tôi ngày nào cũng dậy rất sớm, sau khi ra vườn hoa tập thể dục xong, đi thẳng ra chợ cóc ở tiểu khu mua thức ăn. Khi đi mua thức ăn, ông đã nghe đầy cả hai lỗ tai “tin tức nóng hổi” rồi.

Tôi hoàn toàn không biết mình đã trở thành nhân vật đình đám, còn nghĩ tạm thời phong tỏa tin tức với bố đã, liền cãi bướng: “Bố nghe ai nói? Làm gì có chuyện ấy!”.

“Không có? Thế tối qua con và nó ở dưới lầu ôm nhau làm cái gì?”.

Bố tôi chỉ rõ thời gian, địa điểm, nhân vật khiến tôi cảm như hén. Chắc chắn cảnh tối qua đã bị ai đó nhìn thấy rồi. Mẹ kiếp, mồm miệng ai mà nhanh thế không biết!

Thấy tôi im miệng, bố càng đắc ý. “Còn chối, cái đuôi cáo đã lòi cả ra rồi mà còn giả vờ. Có gì mà phải giấu? Bố phản đối con và Chu Nhất Minh yêu nhau à? Ngược lại là con thì có, trước đây luôn miệng chê người ta lùn, sao lần này lại thuận mắt rồi? Lại đổi tính đổi nết à? Con mau nói đi xem nào!”.

Tôi gần như bỏ cửa chạy lấy người, không chạy thì chỉ cần ba lượt thẩm vấn chắc chắn sẽ không tiêu hóa nổi. Có điều chạy ra khỏi nhà rồi cũng chẳng khá hơn, luẩn quẩn trong tiểu khu gặp không biết bao nhiêu người quen, ai nhìn thấy tôi cũng cười, cười đến mức khiến tôi mặt mũi đỏ gay, chân như bói dầu, lẩn thật nhanh ra khỏi tiểu khu, sau đó vội vàng gọi cho Chu Nhất Minh để khởi binh vấn tội.

Chu Nhất Minh còn kêu khổ với tôi, nói sáng sớm hôm nay, anh ấy vẫn còn đang ngủ đã bị mẹ lôi ra khỏi chăn chất vấn. Bà Chu quá kích động, truy đến cùng xem hai đứa bắt đầu yêu nhau từ khi nào, bao giờ thì làm đám cưới.

Ôi trời ơi! Tôi đã biết là không thể để cho các bậc tiền bối biết chuyện chúng tôi yêu nhau. Quả đúng như dự đoán, họ biết một cái là sẽ lập tức đi thẳng vào chủ đề cưới xin.

Tối hôm đó, mẹ Chu Nhất Minh đến nhà tôi, cùng bố tôi vui vẻ chuyện trò. Người này ca ngợi con gái mình tốt, người kia ca ngợi con trai mình tài, cả hai đều nhất trí chuyện tôi và Chu Nhất Minh yêu nhau. Bà Chu còn đặc biệt hy vọng chúng tôi định ngày kết hôn càng sớm càng tốt và đảm nhận nhiệm vụ duy trì nòi giống.

Mẹ Chu Nhất Minh rất muốn bé cháu. Trước đây, mỗi lần bà nói chuyện đó với Chu Nhất Minh, anh ấy toàn cười đùa cợt nhả: “Mẹ, nếu một mình con có thể sinh được thì con sẽ sinh ngay ẹ một đứa để mẹ đỡ phải phiền nản mãi không thôi”.

May mà bố tôi vẫn thận trọng, vững vàng, không hùa theo ngay. “Hai đứa nó yêu nhau, tôi cũng rất vui, lúc nào tôi cũng yêu quý Nhất Minh. Có điều, chuyện hôn nhân cứ để chúng nó tự định liệu. Nếu chúng nó đồng ý kết hôn sớm một chút thì tôi đương nhiên càng vui hơn”.

Chuyện tôi và Chu Nhất Minh yêu nhau đã từ dưới đáy nỗi lênh bênh trên mặt nước rồi. Bạn bè thân thích, bạn học cũ lần lượt biết tin, không ít người đã trêu đùa chúng tôi.

Có lần, mấy bạn học cũ hẹn nhau đi ăn. Bốn, năm đứa con gái cứ như đám vịt bầu vây quanh tôi kêu quạc quạc, thi nhau hỏi tôi tại sao chọn tái chọn hồi cuối cùng lại chọn cái tên Vi sinh vật ở lớp bên cạnh.

“Hồi còn học cấp ba nghe nói hai người là bạn thanh mai trúc mã nên phải là một đôi mới đúng, nhưng hai người lại không vừa mắt đối phương. Cậu ta chê cậu béo, cậu chê cậu ta lùn, còn cãi nhau một trận ỉn ỏi, sao bây giờ lại thích nhau?”.

Tôi còn chưa trả lời, Điền Tịnh đã cười nói: “Rùa nhìn đậu xanh, càng nhìn càng thấy vừa mắt ấy mà”.

Tôi còn nói gì được nữa, chỉ có thể ngồi yên cho bọn họ trêu chọc.

Lúc đầu đã hẹn nhau sau khi ăn cơm, Chu Nhất Minh sẽ qua đón tôi, nhưng gần đến lúc đó thì anh ấy lại phải làm thêm giờ, gọi điện dặn dò tôi ăn xong thì tự về nhà.

Cả ngày tôi chưa được gặp Chu Nhất Minh nên đương nhiên không nỡ cúp máy ngay, liền trốn ra một góc thì thầm mật ngọt.

“Anh có nhớ em không?”.

“Đương nhiên là nhớ rồi”.

“Nhớ nhiều không?”.

Anh ấy ba hoa chích chòe: “Nói yêu cầu của em xem, em muốn nhớ bao nhiêu anh trai sẽ nhớ bấy nhiêu, nhất định sẽ kiên quyết phối hợp từ đầu đến cuối”.

Tôi trách yêu: “Mồm mép lấu lỉnh!”.

Cúp máy chưa được bao lâu, anh ấy lại gửi tin nhắn: “Dự báo thời tiết, hôm nay từ sáng sớm đến trưa đôi lúc nhớ em, buổi chiều chuyển nhớ dữ dội, do đó dự báo tâm trạng sẽ giảm đi năm độ, chịu ảnh hưởng của áp suất thấp kéo dài, dự báo tình trạng này còn kéo dài cho đến khi gặp được em”.

Tin nhắn này khiến tận đáy lòng tôi cũng cảm thấy ngọt ngào, ngọt ngào đến mức đôi môi nhếch lên cười đầy ẩn ý.

Bữa cơm đó tôi ăn mà tâm hồn cứ để đâu đâu. Ăn xong, mọi người nói đi hát karaoke, tôi không muốn đi nhưng không chống lại được bọn họ người đông thế mạnh, nhất định kéo tôi đi bằng được. Ngồi đến mười giờ thì tôi nhất định đòi về, tôi muốn đi gặp Chu Nhất Minh, đợi anh ấy một lát nữa sẽ tan làm. Tôi cũng rất nhớ anh ấy, rất nhớ, rất nhớ!

Trước đó, chúng tôi đã liên lạc, hẹn gặp nhau ở đầu phố đi bộ. Tôi tiện đường mua cho Chu Nhất Minh một túi bánh bao nhân thịt Hoa Kỳ mà anh ấy rất thích để ăn đêm. Vừa gặp đã thấy trên tay anh ấy cũng cầm một túi nhãn hiệu KFC, không cần hỏi cũng biết đó nhất định là món cánh gà nướng mà tôi thích ăn. Khi trao cho nhau túi đồ ăn, cả hai cùng cười, nụ cười ngọt ngào xuất phát từ sâu thẳm trái tim.

Tìm một cái ghế bên bồn hoa ở đầu phố đi bộ rồi cùng ngồi xuống, chúng tôi cùng ăn bánh bao và cánh gà nướng. Tôi tước phần thịt ngon nhất ở cánh, đưa cho anh ấy ăn. Anh ấy đút nhân thịt thơm ngon của bánh bao vào miệng tôi. Hai đứa miệng bóng nhẫy dầu mỡ, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Đang ăn đột nhiên tôi nhớ ra. “Chu Nhất Minh, hình như anh vẫn chưa nói câu “anh yêu mến em””.

“Hey, cần gì phải nói, em biết là được rồi”.

“Không được, biết là chuyện của biết, nói vẫn phải nói”.

“Em tha cho anh được không? Mấy câu hoa mỹ đó anh trai không thốt ra được”.

Tôi vẫn không chịu: “Không được, không được, anh nhất định phải nói! Mau nói đi, nói anh yêu mến em đi! Nói to một chút, em muốn nghe rõ”.

Chu Nhất Minh làm ra vẻ kiên cường: “Không nói, có đánh chết anh trai cũng không nói!”.

Tôi lập tức véo tay Chu Nhất Minh, cười đùa, nói: “Anh có nói không thì bảo! Không nói em véo chết anh!”.

“Ai da, em đánh thật à?! Kề cận với cái chết, anh trai chỉ có thể không giữ khí tiết thôi, anh nói, anh nói!”.

Tuy miệng nói đồng ý nhưng anh ấy cứ dằng hắng mãi, không thốt được nên lời.

Tôi giục: “Rốt cuộc anh có chịu nói không?! Anh cố tình làm em mất hứng hả?”.

Ánh mắt Chu Nhất Minh cười đầy ngụ ý. “Vây... anh muốn thỉnh cầu bạn gái đại nhân một chút, anh không muốn nói bốn từ, mà nói ba từ có được không?”.

Cái gì mà ba từ với bốn từ, tôi nhất thời chưa kịp phản ứng, sau đó định thần lại để suy nghĩ, đột nhiên tỉnh ngộ, không nhịn được cười. “Vây... anh nói đi!”.

Chu Nhất Minh ghé sát vào tai tôi thì thầm, nói tuy nhỏ nhưng nghe rất rõ: “Anh yêu em!”.

Kim lòng khôngặng, tôi cười tươi như đóa hoa nở rộ.

Trong suốt hơn hai mươi năm qua, đây là buổi tối lãng mạn nhất. Mặc dù trong thời đại ngày nay đó là chuyện rất bình thường, trên ti vi, trong phim ảnh, đâu đâu chẳng có những cảnh đẹp, lãng mạn.

Tôi và Chu Nhất Minh chỉ là ngồi trên con đường nhỏ của một thị trấn nhỏ, chứ không phải trong một nhà hàng Pháp trang hoàng lộng lẫy, lịch sự gì. Chúng tôi chỉ cùng nhau ăn bánh bao và cánh gà nướng rất đổi bình thường, chứ không phải ngồi ăn dưới ánh nến lung linh, có hoa hồng và tiếng đàn violon du dương. Dưới bầu trời đêm, chỉ có ánh đèn neon thấp thoáng xa gần, không có pháo hoa rực rỡ làm nền ột tình yêu lãng mạn. Nhưng khi nghe Chu Nhất Minh nói với tôi ba từ đó, khoảnh khắc ấy, dường như có một cơn mưa sao băng tỏa sáng khắp bầu trời, như có muôn ngàn đóa hoa hồng đua nhau khoe sắc, như có tiếng nhạc vang lên, là một điệu valse chậm rãi, êm ả. Cảm xúc trong tôi tràn ngập lãng mạn, chỉ có lãng mạn...

33. Chương 4 - Phần 07

7.

Sau khi chuyện yêu đương bị phát hiện, tôi và Chu Nhất Minh không ngày nào được yên. Suốt ngày bị mẹ anh ấy giục cưới, nào là tuổi không còn trẻ nữa, nào là đã đến lúc kết hôn, sinh con, còn nói cái gì mà con gái hai mươi tám tuổi là giai đoạn sinh đẻ tốt nhất. Tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, cứ chần chừ mãi là qua mất thời kỳ hoàng kim.

Cứ như thế đến phát mệt, có hôm bị kích động quá, tôi liền nảy ra ý nghĩ. “Chu Nhất Minh, hay là chúng ta đăng ký kết hôn đi cho xong chuyện, để mẹ anh đỡ phải ngày nào cũng kêu ca, lải nhải”.

Chu Nhất Minh trở mắt nhìn tôi một hồi rồi bỗng làm ra vẻ thẹn thùng. “Đáng ghét, sao lại cầu hôn người ta như thế? Hoa tươi đâu? Nhẫn kim cương đâu?”.

Tôi không nhịn được cười, đẩy tay về phía Chu Nhất Minh, nói: “Em không kiếm anh đòi hoa tươi, nhẫn kim cương là may lắm rồi đấy!”.

Anh ấy nghiêng người tránh tay tôi, nửa đùa nửa thật cười hỏi: “Nói thật đi, có phải em rất muốn kết hôn rồi không? Nếu muốn thì chúng ta sẽ chính thức lo chuyện hôn sự. Chúng ta đều hiểu nhau cả rồi, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn thôi”.

Tôi “ném bóng” sang cho Chu Nhất Minh: “Vậy... anh có muốn kết hôn không?”.

Anh ấy không chút do dự, cười hì hì rồi gật đầu: “Muốn, đương nhiên là muốn rồi. Nếu hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, vậy thì em thân yêu, anh rất hy vọng em có thể chôn anh nhanh một chút”.

Tôi cười khì khì. “Anh nghiêm túc một chút đi!”.

Chu Nhất Minh làm ra vẻ ngây thơ. “Anh rất nghiêm túc mà!”.

Đột nhiên tôi nhớ đến mấy câu hỏi mà trước đây bố tôi dùng để hỏi Đới Thời Phi, giờ tôi cũng muốn nghe câu trả lời của Chu Nhất Minh.

“Chu Nhất Minh, anh có yêu em thật lòng không?”.

“Đương nhiên rồi!”.

“Khi không gặp em, anh có thấy nhớ nhưng không?”.

“Đương nhiên rồi!”.

“Khi gặp được em rồi anh có thấy vui mừng khôn xiết không?”.

“Đương nhiên rồi!”.

Tôi tỏ ra không hài lòng: “Sao anh cứ nói đương nhiên rồi, đương nhiên rồi mãi thế?”.

“Thì bởi toàn là những chuyện không còn nghi ngờ gì nữa nên anh đương nhiên phải trả lời là đương nhiên rồi”.

“Câu hỏi tiếp theo không được chỉ trả lời đương nhiên, phải trả lời kĩ càng, tỉ mỉ hơn”.

“Được, tùy em, cái gì anh trai cũng chiều”.

“Khi ở bên cạnh em, anh có cảm thấy thời gian trôi quá nhanh không?”.

Anh nghiêm túc gật đầu. “Đúng là có cảm giác ấy, lắm lúc anh trai hận không thể lấy sợi dây thừng trói ông mặt trời lại, để ông ấy không chạy nhanh quá”.

“Vậy sau khi chia tay em, anh có cảm thấy một ngày dài tựa một năm không?”.

Anh ấy vỗ đùi cái đét. “Không có, điều này thì tuyệt đối không có”.

Tôi định trợn mắt lên thì nghe thấy anh ấy nói gấp gáp: “Anh không cảm thấy một ngày dài bằng một năm mà tưởng như một giây dài bằng một năm ấy. Lúc đó anh trai lại hận không thể lấy roi đánh đuổi ông mặt trời, bắt ông ấy đi nhanh một chút”.

Tôi mỉm cười. “Vậy... em có phải là người anh muốn có quan hệ cả đời không?”.

Anh ấy lập tức nắm lấy tay tôi, thật chặt. “Câu hỏi này anh sẽ dùng hành động thực tế để trả lời”.

“Anh có muốn cùng em sống trọn đời trọn kiếp không?”.

Anh ấy nhìn tôi, long trọng gật đầu, câu trả lời không thể ngắn gọn hơn, cũng không thể chắc chắn hơn: “Có!”.

Ánh mặt trời dịu nhẹ xuyên qua khung cửa sổ, sắc vàng tươi màu mặt mới. Chu Nhất Minh trả lời một loạt các câu hỏi mà không cần phải nghĩ ngợi, càng làm cho không gian tràn ngập hương vị ngọt ngào. Trái tim tôi tựa như chiếc kem ngọt ngào mềm mại tan chảy, đột nhiên tôi bổ nhào vào vòng tay anh ấy.

Chu Nhất Minh ôm tôi, cúi xuống hôn lên má tôi, nói: “Thế nào, câu trả lời của anh có đạt yêu cầu không? Nếu đã đạt yêu cầu thì chỉ bằng nghĩ một chút rồi chấp thuận lấy anh đi!”.

Tôi vùi mặt vào lòng Chu Nhất Minh, cười nói: “Xem ra anh thực sự muốn kết hôn rồi”.

“Việc một Vương Lão Ngũ muốn làm nhất không phải cưới vợ thì là gì? Còn chưa nói đến việc vợ tương lai của anh càng nhìn càng thấy vừa ý. Miếng thịt kho tàu ngon thế này, không nhanh chóng ra tay, ngộ nhỡ bị kẻ khác cướp đi mất há chẳng phải lỗ to sao?”.

Tôi cố ý nói ngược lại: “Em tốt như thế thì sao có thể tùy tiện gả cho anh được, như vậy hời cho anh quá!”.

Anh ấy vỗ ngực. “Em tốt, anh cũng tốt. Lẽ nào anh trai lại kém em? Ngoài chuyện hơn lùn một tí, còn lại đều được cả. Mọi cái đều có, anh trai có xe, có nhà, có thể tín dụng nữa”.

Tôi cười vỡ bụng. “Dựa vào chiếc xe đạp leo núi, căn hộ mini và chiếc thẻ tiền lương mà cũng vênh vào kiêu ngạo thế hả?!”.

“Vậy em còn muốn gì nữa? Muốn sống giàu có, sung sướng à? Muốn ngồi trên chiếc xe ô tô đắt tiền hả? Muốn lấy tỷ phú phải không? Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, thực thể một chút đi! Anh trai như thế này cũng coi như một người đàn ông tốt rồi! Em nói thẳng ra đi, có muốn lấy không thì bảo! Nghe nói bây giờ kết hôn rất rẻ, tới Cục Dân chính, chỉ cần chín tệ là làm xong thủ tục, nếu đồng ý lấy thì anh mời”.

“Được thôi! Anh Nhất Minh, anh có xe, có nhà, có tài khoản ngân hàng như vậy, kẻ hám tiền như em không lấy anh thì lấy ai?!”.

Đương nhiên tôi muốn lấy rồi, bây giờ trong mắt tôi, Chu Nhất Minh là người đàn ông tốt nhất, không ai có thể thay thế. Mặc dù trước đây tôi đã từng mơ mộng, hy vọng mình có thể tìm được một người đàn ông hoàn mỹ như chàng hoàng tử bạch mã để gửi gắm cả đời. Nhưng cuối cùng tôi đã hiểu, không có một nửa một trăm điểm hoàn mỹ, chỉ có hai người, mỗi người năm mươi điểm mà thôi! Khi hai người thích hợp ở bên nhau mới có thể hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn.

Tôi tin, tôi tin chắc rằng, tôi và Chu Nhất Minh ở bên nhau tuyệt đối đủ để hợp thành một trăm điểm hạnh phúc mỹ mãn.

Tôi và Chu Nhất Minh dự định kết hôn, tin tốt lành đó đương nhiên khiến bố tôi, dì Thạch và bố mẹ anh ấy vui mừng khôn xiết.

Nói làm là làm, đi đăng ký kết hôn trước rồi cử hành hôn lễ. Lúc đầu định ngày đại hỷ vào tháng Mười một, thế nhưng như vậy thì gấp quá, chuẩn bị không kịp. Về sau định vào Tết Nguyên đán thì tôi lại chê trời lạnh, mặc váy cưới không tiện. Đã từng chứng kiến những đám cưới tổ chức vào mùa đông rồi, cô dâu còn phải khoác thêm áo lông đỏ bên ngoài, trông chẳng ra sao cả, tôi tuyệt đối không làm việc đó. Thế là cuối cùng quyết định chọn một ngày tốt trong thượng tuần tháng Mười một, thời tiết tháng Mười một ở thị trấn này vẫn còn ấm áp, nhiệt độ trung bình chỉ trên dưới hai mươi độ, không lạnh cũng không nóng.

Giờ đã là tháng Tám, ngày tốt cũng cận kề rồi, phải chuẩn bị gấp mới kịp. Bố mẹ hai bên nhiệt tình chuẩn bị. May mà căn hộ hai phòng ngủ của Chu Nhất Minh đã trang hoàng xong cả rồi, không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần chọn những đồ nội thất ưng ý, sắp xếp nữa là được.

Nhưng hôn nhân là chuyện đại sự, còn rất nhiều việc phải làm, tôi và Chu Nhất Minh đều lo lắng, bao nhiêu tâm huyết dồn hết vào chuyện kết hôn. Đương nhiên anh ấy bận hơn tôi nhiều vì còn phải đi làm, tôi may mắn hơn vì đang là kỳ nghỉ hè, có rất nhiều việc đều do tôi đi lo liệu trước nên càng lo lắng.

Trước tiên, tôi lo lắng về vấn đề phục trang ngày cưới. Làm cô dâu thì nhất định phải đẹp nhất trong ngày trọng đại cả đời. Ít nhất tôi cũng phải chọn ình một chiếc váy cô dâu, một chiếc áo dài và một bộ lễ phục. Cô dâu mới không thể không thay nhiều bộ y phục được.

Cùng nhớ hồi nhỏ cùng bố mẹ đi ăn cưới, tôi thích nhất là được ngắm cô dâu, xem cô dâu có xinh không. Cô dâu ăn mặc, trang điểm có đẹp không là tiêu điểm chú ý của các quan khách. Tôi không thể để hôm đó khách khứa không mấy chú ý đến mình, đoá hoa chỉ rực rỡ một lần trong đời, sao tôi lại không cố gắng hết sức để đoá hoa nở rực rỡ nhất?

Tiếp theo tôi phải lo lắng bài trí nội thất trong nhà, đặt mua cái gì, sắp xếp đồ như thế nào cũng phải cân nhắc kĩ càng. Tôi ra ngoài xem đồ nội thất, rèm cửa, đèn trang trí... chú trọng nhất là giường cưới, bộ chăn ga gối đệm động phòng hoa chúc, khi cơn sóng tình trào dâng thì đương nhiên phải có những vật dụng thật hoàn mỹ phối hợp, tôi nhất định phải mua một bộ chăn ga gối đẹp nhất, hài lòng nhất.

Ngoài những thứ đó, tôi còn phải mua rất nhiều đồ khác nữa, quần áo mới, giày mới, tất mới, túi xách mới... Là một tân nương, ngày kết hôn cái gì cũng phải mới. Cho nên suốt kỳ nghỉ hè dường như tôi toàn ở trên phố, đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác mua đồ, hễ ưng cái nào là gọi ngay cho “Chủ tịch Chu” nhà tôi chạy qua ngắm nghía và cho ý kiến.

Từ khi tôi và Chu Nhất Minh cùng nhau đi đăng ký kết hôn, anh ấy tỏ ra rất đặc ý, cầm hai tờ chứng nhận đăng ký kết hôn là mặt mày hơn hở, luôn miệng hát ca.

“Có cái này rồi, anh trai coi như đổi đời, từ vị trí nô lệ lên làm tướng quân. Bà xã yêu quý, công ty hợp tác hôn nhân mới thành lập của chúng ta này, từ nay về sau anh là chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc, việc lớn việc nhỏ đều phải thông qua anh để đưa ra quyết định cuối cùng, biết không hả?”.

Tôi liền véo Chu Nhất Minh một cái rõ đau cho nhớ. “Anh nghĩ hay nhỉ!”.

Véo xong mới cảm thấy mình đã là vợ rồi thì phải dịu dàng, ngoan hiền, cẩn thận không để ông xã vừa rơi vào tay đã sợ chạy mất dép. Thế là tôi lại làm mặt mỉm cười e lệ như phụ nữ Nhật Bản. “Biết rồi, Chủ tịch Chu”.

Sau khi Chu Nhất Minh thăng chức thành “Chủ tịch Chu” thì tỏ ra rất hứng khởi, lập tức rút chiếc nhẫn kim cương ra, đeo cho tôi. Chiếc nhẫn đó đeo vào tay rất đẹp, không cần phải nói tôi vui mừng đến mức nào. Tên tiểu tử này cũng biết giả bộ ghê! Khi vào Cục Dân chính đăng ký kết hôn, Chu Nhất Minh không chịu mua nhẫn như người ta vẫn làm, còn nói cái gì mà đợi đến hôm chính thức kết hôn hẵng hay, thì ra anh ấy muốn làm tôi ngạc nhiên.

Chu Nhất Minh mua chiếc nhẫn này hết hơn một vạn tệ. Bình thường anh ấy không nỡ bỏ ra nhiều tiền như thế, nhưng anh ấy nói: “Cả đời mới kết hôn một lần, vợ chưa cưới đã trao thân gửi phận ỉnh thì mình không thể keo kiệt đến mức ngay cả chiếc nhẫn đắt tiền cũng không dám mua”. Nhưng ngoài chiếc nhẫn, những thứ khác anh ấy đều không tiêu hoang phí. Đương nhiên không phải quá bủn xỉn mà có chừng mực, không đắt quá cũng không rẻ quá.

Hôm nay tôi kéo Điền Tịnh đi cùng, giúp tôi chọn ga gối. Lúc đầu tôi thấy ưng một bộ hơn chín trăm tệ của hãng Dohia, hợp với tiêu chuẩn không đắt quá cũng không rẻ quá của Chu Nhất Minh. Nhưng Điền Tịnh lại nói mấy hôm trước cô ấy nhìn thấy một bộ ga gối cưới rất đẹp của hãng Mendale, giá hơi đắt một chút, hơn ba nghìn tệ nhưng lại được khuyến mãi một chiếc váy lễ phục màu hồng, chiếc váy đó cũng rất đẹp.

“Mình dẫn cậu vào Mendale xem nhé, bộ đó thật sự rất đẹp. Tuy hơi đắt một chút nhưng tiền nào của ấy, đẹp hơn bộ hơn chín trăm tệ kia nhiều”.

Tôi và cô ấy đến Mendale xem, quả nhiên bộ ga gối cưới màu hồng ấy rất đẹp, chiếc váy lễ phục cũng rất hợp với sở thích của tôi, mặc thử hơi chật một chút nhưng cô nhân viên bán hàng nói có thể nói rộng cho tôi. Sản phẩm không chê vào đâu được, có điều giá hơn ba nghìn tệ, thì hơi khiến người ta xót xa. Tôi gọi điện trưng cầu ý kiến của Chu Nhất Minh, anh ấy cũng phản đối.

“Có nhầm lẫn gì không? Bộ ga gối ấy bán đắt quá! Hơn nữa, cũng chỉ dùng khi đem đến đi ngủ thì nằm đắp, không nên mua đắt quá như thế, nếu hơn một nghìn tệ thì còn được”.

Tôi thất vọng tắt điện thoại, quay sang nói với Điền Tịnh: “Chủ tịch Chu nhà mình không đồng ý, nói không cần thiết phải mua đắt như thế”.

“Cậu kệ anh ấy, kết hôn là việc trọng đại, cả đời mình mới có một lần, xa xỉ một chút cũng đáng. Hơn nữa, tiền ở trong tay cậu, cậu muốn mua gì, chẳng phải cậu nói là được sao?”.

Đúng thế, tiền ở trong tay mình, Chu Nhất Minh đã đưa toàn bộ thẻ tín dụng cho tôi rồi, anh ấy đi làm tích cóp vài năm được mấy vạn tệ, cộng thêm tôi cũng tích cóp được mấy vạn, lần này kết hôn, mẹ anh ấy cũng đưa năm vạn tệ làm lễ vật ăn hỏi, bố tôi còn đưa riêng cho tôi ba vạn tệ nữa. Trên tay tôi có gần hai mươi vạn tệ, từ trước đến nay chưa có nhiều tiền như thế bao giờ, cảm giác mình giống như một phụ nữ giàu có. Nhưng người ta tin tưởng tôi như thế, đưa toàn bộ tiền cho tôi quản lý, tôi không thể tiêu bừa được.

Nghĩ ngợi một lát, tôi vẫn lưỡng lự. “Hay bọn mình cứ sang chỗ khác ngó xem sao đã”.

Thế là chúng tôi lại lượn sang hãng Fuanna và một vài hãng khác nữa, nhưng đã nhìn bộ hơn ba nghìn tệ xa xỉ rồi thì không thể nhìn vừa mắt những bộ trên dưới một nghìn hay hai nghìn tệ nữa. Không sợ không nhận biết được mặt hàng, chỉ sợ hàng so với hàng, những đồ đắt bao giờ cũng tốt hơn đồ rẻ, quá đúng là tiền nào của nấy.

Diễn Tịnh thấy tôi không ưng mấy bộ bình thường đó, bèn đưa ra ý kiến: “Hay là cậu về lên mạng tìm, xem trên mạng rẻ hơn nhiều không, rồi mua trên mạng cũng được”.

Câu nói đó đã thức tỉnh tôi. Về đến nhà một cái tôi liền lên mạng tìm bộ ga gối cưới Mendale đó. Phát hiện thấy trên mạng chỉ bán có hơn hai nghìn tệ nhưng không khuyến mãi chiếc váy lễ phục. Cũng chẳng sao, quan trọng nhất là mặt hàng chính chứ không phải hàng khuyến mãi.

Chu Nhất Minh vừa tan làm đã bị tôi gọi sang thẳng nhà. Tôi mở bức ảnh trên mạng cho anh ấy xem. “Chủ tịch Chu, anh nhìn xem, anh thấy bộ ga gối này thế nào?”.

Anh ấy liếc qua một cái rồi nói. “Bộ này cũng bình thường!”.

“Anh chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả, bộ này mà còn kêu là bình thường, em đi ngắm cả buổi chiều mà không thấy bộ nào đẹp hơn. Nói cho anh biết, bộ buổi chiều em thích chính là bộ này, giá hơn ba nghìn tệ. Nhưng ở trên mạng chỉ bán với giá hơn hai nghìn, rẻ được gần một nghìn tệ đấy”.

Anh ấy nghe ra. “Em vẫn muốn mua bộ này đúng không?”.

“Đúng thế, người ta cả đời kết hôn có một lần, mua một bộ đắt một chút, có được không?”.

Anh ấy xoa xoa cằm ra chiều suy nghĩ. “Chuyện này... để lãnh đạo suy nghĩ thêm đã”.

Tôi vội vàng chạy ra tủ lạnh lấy một lon Coca anh ấy thích uống mang vào phòng, đưa cho anh ấy, nịnh nọt: “Chủ tịch Chu, chắc anh khát rồi hả? Uống chút nước đi!”.

Anh ấy giả bộ nghiêm túc lắc đầu. “Không cần hối lộ, lãnh đạo đây không duyệt bộ này”.

“Vậy lãnh đạo duyệt bộ nào?”.

Anh ấy vẫn ra vẻ nghiêm túc nhưng ánh mắt đã tràn ngập nụ cười. “Lãnh đạo thích mỹ nhân kế hơn”.

“Hiểu rồi, hiểu rồi”. Tôi tiến ra phía trước, hôn anh ấy một cái rồi kêu. “Lãnh đạo, thế này anh đã mãn nguyện chưa?”.

“Không được, vẫn chưa đủ, tiếp tục!”.

Thế là tôi bắt đầu hôn má Chu Nhất Minh, hết hôn trái rồi lại hôn phải, cứ như con chim nhỏ mổ thức ăn vậy. Bận rộn hồi lâu mà anh ấy vẫn nói chưa đủ, tôi không làm nữa. “Mệt quá, thôi đi!”.

“Anh không mệt, đổi sang anh hôn em nhé!”.

Anh ấy nhào đến hôn tôi, chiếc cằm chưa cạo râu sạch sẽ cọ vào mặt tôi buồn buồn. Tôi vừa cười vừa trốn, hai người chẳng biết thế nào lại cuộn tròn lấy nhau lăn trên giường. Chiếc đệm êm ái hứng chịu thể trọng của hai người, để chúng tôi mặc sức lăn trái lăn phải.

Lăn lộn một hồi, tôi cảm thấy hơi thở của anh ấy có phần gấp gáp hơn, anh ấy thì thào vào tai tôi, giọng hổn hển: “Anh nói... tối nay anh không về nữa có được không?”.

Đương nhiên tôi hiểu anh ấy nói không về nữa có nghĩa là gì, từ chối thẳng thừng: “Không được, anh muốn ở lại làm gì?”.

“Anh muốn làm cái gì, chẳng lẽ em lại không biết? Anh...”. Anh ấy dừng lại một lát rồi cười, nói đầy ngụ ý: “Anh muốn chơi trò chơi hồi bé hai đứa mình chơi ấy, lần này chúng ta nhất định chơi vui hơn nhiều”.

Nghĩ lại chuyện hai đứa trẻ con đã từng bắt chước người lớn “chơi trò chơi”, tôi cũng buồn cười nhưng cố kiềm chế, nói: “Không được, anh mau về đi!”.

“Tại sao lại không được? Chúng ta đã đính hôn rồi, bà xã đại nhân yêu quý ơi, về mặt pháp luật anh đã là ông xã chính thức của em chứ không còn là giai đoạn mới yêu đương, tìm hiểu nữa đâu!”.

Lần này tôi đổi vai làm lãnh đạo: “Đúng, anh đã có cương vị chính thức nhưng thời gian nhậm chức thì còn phải đợi sắp xếp đã. Đồng chí Chu Nhất Minh, anh cần phải kiên nhẫn, có biết không hả?”.

Về mặt anh ấy đầy đau khổ. “Anh phản đối, cương quyết phản đối! Đã có cương vị chính thức mà còn không nhanh sắp xếp công việc, em làm như thế chẳng khác nào muốn hành hạ người ta! Em có biết là

đứng trước một bát thịt kho tàu ngon mà chỉ có thể ngắm chứ không được ăn sẽ cảm thấy khó chịu như thế nào không hả?”.

“Vậy anh đừng nhìn nữa, mau về nhà đi! Ngoan, nghe lời! Chúng ta phải cố gắng kiềm chế để dành cho đêm tân hôn”.

Tôi nửa tiến nửa lùi đẩy Chu Nhất Minh ra khỏi cửa, anh ấy có vẻ không cam lòng nhưng cũng chẳng biết phải làm sao. “Được rồi, đừng đẩy nữa, anh trai đi là được chứ gì? À phải rồi, bộ ga gối cưới đó em thích thì cứ mua, nghìn vàng cũng khó mua được niềm vui!”.

34. Chương 4 - Phần 08 - 09

8.

Sau khi đã được sự chấp thuận của Chủ tịch Chu, tôi vội vàng lên mạng đặt mua hàng. Bộ ga gối cưới màu phấn hồng nhanh chóng được giao đến, chất lượng sản phẩm chính hãng, giá cả lại rẻ được một phần ba, mua sắm trực tuyến thật tốt!

Bộ ga gối Mendale đó, dì Thạch và bà Chu sau khi ngắm nghía bằng con mắt từng trải cũng phải thốt lên khen ngợi. Giá hơn hai nghìn tệ đối với họ đương nhiên rất đắt nhưng họ đều nói kết hôn là chuyện đại sự, tiêu hoang một chút cũng chẳng sao.

Vì mua bộ ga gối này trên mạng, chứng thực thấy chất lượng sản phẩm tốt, là hàng chính hãng mà giá cả lại rẻ hơn nên sau đó, phàm là những cái gì có thể mua được trên mạng, tôi đều đặt mua tuốt. Tất nhiên cũng có một số thứ không thể mua qua mạng được, ví dụ như váy cưới. Người tôi vốn đầy đà, không được chuẩn cho lắm nên y phục phải thử trực tiếp, không thể mua bừa được.

Mua váy cưới thì càng cần phải nhờ Điền Tịnh tham mưu, gần đây hề cô ấy có chút thời gian rảnh rồi là đều bị tôi chiếm hết. Cô ấy nói tôi toàn tha cô ấy đi khắp nơi, lang thang hết phố này đến phố khác. Tôi bảo mình còn muốn kéo cô ấy đi cùng làm của hồi môn nữa cơ. “Nói thật đấy, hôm cưới cậu phải làm phù dâu, đưa mình về nhà chồng!”.

Tôi kết hôn, Điền Tịnh đương nhiên phải làm phù dâu rồi, ngoài cô ấy, thực sự tôi không nghĩ đến ai khác. Còn việc chọn phù rể thì để Chu Nhất Minh tự giải quyết. Anh ấy cũng nhanh chóng tìm được người, nói là Tạ Đông Phương tình nguyện.

“Lúc đầu anh định chọn một đồng nghiệp nào đó trong đội nhưng cậu ấy gọi cho anh, nói nhất định phải cho cậu ấy cơ hội này”.

Tôi vừa nghe đã hiểu ra ngay, mục đích của tay phù rể này chẳng trong sáng gì, rõ ràng muốn hướng tới phù dâu đây mà.

Khi tôi nói cho Điền Tịnh biết Tạ Đông Phương chủ động xin làm phù rể, cô ấy vừa nghe cũng hiểu ngay, mặt đỏ ửng. “Gần đây cậu ta thường xuyên gọi điện ỉn chuyện trò, tuần nào từ thành phố về cũng hẹn gặp mình. Lần trước mình thuận miệng nói cho cậu ta biết khi nào cậu và Chu Nhất Minh cưới, mình sẽ làm phù dâu, không ngờ cậu ta lại đi tìm Chu Nhất Minh đòi làm phù rể”.

“Điền Tịnh ơi, người ta có ý với cậu đã quá rõ rồi. Còn cậu thì sao? Rốt cuộc nghĩ thế nào, liệu có khả năng tiến triển được không?”.

“Mình cũng không biết, có điều mình không thấy phản cảm với cậu ta. Nếu cậu ta muốn theo đuổi mình thì cứ để xem biểu hiện của cậu ta thế nào”.

Nghe giọng điệu đó là biết Tạ Đông Phương vẫn có cơ hội, chỉ cần cậu ta kiên trì theo đuổi, sẽ có ngày lòng chân thành vượt qua mọi khó khăn. Tôi tin cậu ta sẽ có được Điền Tịnh.

Hôm đó tôi và Điền Tịnh dạo phố cả buổi chiều, cuối cùng cũng mua được chiếc váy cưới vừa ý. Chiếc váy màu hồng phấn, trông đầm thắm, thanh lịch, kiểu váy quây đơn giản, bên dưới xòe rộng như chiếc ô, mặc vào nhìn như công chúa ấy. Tôi rất thích!

Trong sâu thẳm trái tim cô gái nào cũng mơ ước mình sẽ trở thành công chúa, tuy đại đa số đều sinh ra trong một gia đình bình dân, không phải ai cũng có thể trở thành công chúa. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc đặc biệt trong đời, bất luận là ai cũng có thể trở thành một cô công chúa xinh đẹp và quyến rũ, bước đi trong tiếng vỗ tay và ánh mắt tán thưởng, chúc phúc của tất cả quan khách.

Trả tiền xong, tôi đang dặn nhân viên gói ghém cẩn thận thì Chu Nhất Minh gọi điện: “Công chúa Đậu xanh, tối nay có rồi không? Đám bạn học bắt anh khao nên muốn đưa em đi cùng”.

Từ lúc đem câu nói: “Rùa nhìn đậu xanh, càng nhìn càng thấy vừa mắt” của Điền Tịnh kể cho Chu Nhất Minh nghe, anh ấy liền gọi đùa tôi là “công chúa Đậu xanh”.

“Anh không phải là hoàng tử, công chúa đậu Hà Lan mềm mại, yếu đuối anh không có phúc được hưởng, chọn công chúa Đậu xanh này là được rồi”.

Công chúa Đậu xanh, nghe cũng không đến nỗi nào. Tôi rất thích. Hà Lan hay Đậu xanh cũng là công chúa mà.

Hoàng tử của tôi đến đón, tôi đành phải nhả tâm để Điền Tịnh về nhà một mình. Cô ấy dở khóc dở cười. “Từ giờ đừng đến tìm mình nữa nhé, có Chủ tịch Chu nhà cậu lo liệu cả rồi!”.

Chu Nhất Minh và đám bạn học cũ đó hẹn nhau liên hoan ở nhà hàng mà bọn họ thường lui tới.

Bọn họ chơi thân với nhau nhiều năm nay nên không cần phải giữ ý giữ tứ gì nữa, ai cũng ăn uống thoải mái, tranh giành đồ ăn của nhau. Càng tranh cướp càng vui, ăn lại càng ngon cho nên đồ ăn vừa đặt xuống bàn nhaoáng cái đã sạch trơn. Tôi cũng là người phàm tục, không có thứ không thích, nếu không được ăn thịt thì cũng coi như không ăn gì. Nhưng tôi không độ được với bọn họ, chỉ có thể ngồi nhìn trong tuyệt vọng.

Tôi không tranh được miếng nào, may mà Chu Nhất Minh có “kinh nghiệm sa trường đã lâu” nên rất biết cách tranh cướp thịt. Chỉ cần có món mặn nào đặt lên bàn là anh ấy hăng hái tiến lên, vội vã giơ đũa gấp. Đôi lúc chậm một bước không tranh kịp, anh ấy liền không khách khí quay sang cướp lại miếng thịt từ bát của người khác.

Mỗi lần gặp được miếng thịt anh ấy lại đưa cho tôi ăn trước. “Mau ăn đi, mau ăn đi, ăn chậm là hết đấy! Đi ăn với cái hội này, không nhanh chỉ có chết đói thôi!”.

Nói thực, chơi trò tranh cướp đồ ăn này rất vui, vừa ăn vừa đùa nghịch, hơn nữa có Chu Nhất Minh, hề gặp được miếng thịt, miếng cá to nào lại vội vàng đưa cho tôi, cảm giác thật dễ chịu! Tôi cũng không nỡ ăn một mình nên sau khi cắn một miếng lại quay sang đút cho anh ấy ăn.

Cả bàn thấy thế thì la hét ầm ĩ: “Kinh quá, kinh quá! Hai người định để người khác nhức mắt đến chết hả?”.

Tôi mặc kệ, vừa ăn vừa tranh thủ độp lại một câu: “Vậy ai nhức mắt chết thì cứ chết đi, mấy người bọn cậu cũng chẳng có gì tốt đẹp”.

Bọn họ càng la ó, nói tôi tuy có cái bụng to có thể bao dung chuyện thiên hạ như Đức Phật Di Lặc nhưng miệng lưỡi thì sắc như dao, không dễ đối phó. Một cậu còn tỏ ra thắc mắc, hỏi Chu Nhất Minh: “Rốt cuộc cậu làm cách nào mà thu phục được cô ấy thế? Nói nghe xem, để anh em còn học tập kinh nghiệm!”.

Chu Nhất Minh vừa được tôi đút ột miếng, nhồm nhoàm nhai, che miệng trả lời: “Không có gì, cứ đi đến, cầm tay dắt đi thôi”.

“Yên Phiên Phi mà cũng để cho cậu tự dắt đi à?”.

Anh ấy ngang ngạnh đập bàn. “Không chịu đi thì đánh cho chóng mặt rồi tiếp tục dắt đi!”.

Cả bàn cười ngặt nghẽo, la hét nói Chu Nhất Minh quả là cao siêu.

Đang lúc náo nhiệt nhất thì điện thoại đổ chuông, trong phòng ăn ồn ào quá, tôi liền chạy ra ngoài nghe điện. Trên màn hình hiện lên số điện thoại của Đối Thời Phi, tôi ấn nút nghe. Anh ta nói mới đi công tác nước ngoài về, có quà muốn tặng tôi, hỏi tôi có rỗi không thì ra quán cà phê ngồi một lát, nhân tiện đưa quà cho tôi.

Cái tên này thật là! Lúc đầu tôi theo đuổi anh ta thì anh ta chẳng coi tôi ra gì, giờ tôi không cần nữa thì anh ta lại sẵn đón, nịnh bợ. Đời là thế, đôi lúc rất mâu thuẫn! Lúc có thì không biết trân trọng, đến khi mất rồi mới thấy quý.

Tôi lịch sự từ chối anh ta: “Xin lỗi anh nhé, hôm nay em không rỗi!”.

“Không có gì, vậy khi nào em rỗi?”.

Tôi không muốn vòng vo với anh ta nữa, bèn nói thẳng cho anh ta biết: “Thời gian gần đây em rất bận bởi vì tháng Mười một này em kết hôn rồi, em bận chuẩn bị cho đám cưới”.

Đầu máy bên kia nói ấp úng không thành tiếng: “Em... sắp kết hôn?”.

“Vâng! Hình như anh vẫn chưa chúc mừng em đấy nhé!”.

“Ồ, chúc mừng chúc mừng!”.

“Cám ơn anh, không có việc gì nữa thì em cúp máy đây, ông xã đang tìm em rồi”.

Tôi tin đây là lần cuối cùng tôi và Đối Thời Phi liên lạc với nhau, chắc chắn anh ta sẽ không tìm tôi nữa.

Sau khi quay lại phòng ăn, tôi thấy bát của mình đã đầy ắp thịt thỏ. Chu Nhất Minh vừa giục tôi ăn mau vừa hỏi khi nãy ai gọi điện. Tôi nói: “Gọi nhầm thôi, không có gì quan trọng cả”.

Bây giờ đối với tôi người quan trọng nhất chính là người đang ở trước mặt.

Sau khi cả nhóm giải tán, Chu Nhất Minh đưa tôi về nhà. Tôi lại kéo anh ấy lên phòng khoe chiến lợi phẩm thu được sau cả buổi chiều lang thang ngoài phố. Chiếc váy cưới đó Chu Nhất Minh cũng rất thích, bảo tôi mặc thử cho anh ấy xem. Sau khi thay xong bước ra, tôi còn dõm dáng uốn éo hình chữ S trước mặt Chu Nhất Minh, ánh mắt anh ấy có vẻ hơi gian.

Tôi nhận thấy liền đẩy anh ấy ra ngoài. “Được rồi, được rồi, anh có thể về được rồi”.

Chu Nhất Minh bám chặt cánh cửa, quay sang tôi, cười nhả nhỏ. “Em phải mau mau đồng ý cho anh ở lại đi chứ! Về mặt pháp luật anh đã là chồng của em rồi, buổi hôn lễ đó chẳng qua chỉ là nghi thức truyền thống thôi”.

Tôi không nhượng bộ: “Không được, trước khi cử hành hôn lễ, tuyệt đối không được!”.

Chu Nhất Minh định nói thêm thì tiếng cửa phòng của lão nhân gia mở ra, ông cầm cốc ra lấy nước uống, thấy hai đứa đang lúi lúi kéo kéo thì cố tình ho một tiếng, khiến Chu Nhất Minh đang cười đùa bỗng im bật, không muốn đi cũng phải đi.

Trước khi đi ra, anh ấy còn nháy mắt với tôi, nói: “Vấn đề này lần sau chúng ta lại thảo luận tiếp”.

9.

Đúng là khi kết hôn có rất nhiều việc phải làm, tôi bận rộn suốt cả tháng Tám, vừa đi mua những đồ cần thiết vừa phải đến hiệu ảnh để chụp ảnh cưới. Thực ra tôi và Chu Nhất Minh đều không thích chụp ảnh, nhất là chụp ảnh cưới cứ rập khuôn theo mô típ quen thuộc. Nhưng nhà mới không treo vài kiểu ảnh thì trông không có không khí, vì thế bộ ảnh cưới này lại càng phải chụp.

Thời buổi bây giờ chụp ảnh cưới không rẻ chút nào, một bộ ít nhất cũng phải hàng nghìn tệ. Chủ tịch Chu nhà tôi ban hành chỉ thị tối cao: “Chọn gói chụp rẻ nhất là được rồi, bọn mình đều không mạnh về mảng này, chẳng tội gì phải nung tiền cho hiệu ảnh”.

Chỉ thị tối cao này, tôi cương quyết thực hiện đến cùng. Đi khảo giá ba nơi, so sánh và mặc cả, cuối cùng chọn được một tiệm ảnh khuyến mãi nhân dịp mới khai trương, giá một nghìn tám trăm tám mươi tám tệ

một bộ, ngoài ra còn được tặng thêm nào là móc treo chìa khóa khung ảnh, một bộ váy cưới và một lần trang điểm cô dâu.

Thời buổi bây giờ, các tiệm ảnh cưới làm ăn phát đạt không thể tưởng tượng nổi, muốn chụp ảnh đều phải hẹn trước. Chu Nhất Minh ban ngày phải đi làm, không có thời gian, thế nên chúng tôi hẹn chụp vào buổi tối. Như vậy lại hóa hay, bởi vì buổi tối người đến chụp hình không nhiều, trang điểm xong có thể vào chụp ngay, không cần phải đợi.

Trong phòng trang điểm, họ trang điểm cho tôi rất đậm, da tôi vốn đã rất đẹp rồi mà họ còn trát thêm một lớp phấn dày cộp nữa. Gắn thêm hai tầng mi giả, lông mày gần như cạo sạch và vẽ lại hai đường mới. Trang điểm đến mức tôi hoàn toàn không còn là tôi nữa. Chu Nhất Minh nhìn thấy vậy cứ cười suốt. “Em là ai thế? Hình như anh không quen biết em thì phải?”.

Thực ra anh ấy cũng có trang điểm, nhưng con trai trang điểm không nhiều nên vẫn giữ được dung mạo thường ngày. Anh ấy mặc một bộ vest đen được là phẳng phiu, ve cài áo màu vàng lấp lánh, ăn mặc như vậy trông rất phong độ. Tôi cũng không nhịn được cười. “Chủ tịch Chu, hôm nay trông anh rất ra dáng chủ tịch!”.

Bộ ảnh cưới đó chúng tôi chụp đến gần mười hai giờ đêm mới xong, tổng cộng thay ba bộ y phục: một váy cưới, một bộ lễ phục và một bộ áo dài truyền thống Trung Quốc. Bộ áo dài mặc là buồn cười nhất, bộ của tôi đỏ chót đầy hình rồng phượng, còn Chu Nhất Minh mặc một chiếc áo choàng dài, trên đầu còn đội một chiếc mũ quả dưa, đuôi mũ còn có bím tóc tết dài, nhìn hệt như các lão thần thời nhà Thanh.

Nhìn anh ấy mặc bộ quần áo đó đứng trước ống kính, tôi cười gần chết. “Chủ tịch Chu... không đúng, phải gọi anh là Chu lão gia mới đúng, không biết dòng tộc họ Chu có mấy trăm mẫu đất?”.

Mặc quần áo kiểu cổ trang, chụp ảnh cũng mang đậm phong cách cổ trang. Ví dụ như cánh tay hai người vào bái đường, tân lang công tân nương vào động phòng hoa chúc, tân lang vén khăn trùm đầu của tân nương lên, v.v... Ấy vậy mà bộ ảnh lại rất đẹp, khi chọn ảnh hầu như cái nào tôi cũng lấy, tất cả đặt ở nhà mới thì mới có hương vị của tân hôn.

Mà tôi cũng rất thích bộ lễ phục cưới truyền thống màu đỏ chót đó nên ngay sau hôm đi chụp ảnh cưới về, tôi liền ra một cửa hàng áo cưới đặt may một bộ áo cô dâu màu đỏ chót. Lười đi tham khảo nhiều nơi, tôi đặt ngay một bộ ở trên phố. Tôi còn trêu Chu Nhất Minh: “Có cần may cho anh một bộ áo choàng dài không?”.

Anh ấy cười ha ha. “Em tha cho anh đi!”.

Ba bộ lễ phục cho ngày cưới đều đã chuẩn bị ổn thỏa, cũng coi như một việc lớn đã xong. Nội thất trong nhà cũng đã đặt rồi, người ta sẽ giao đến tận nơi. Còn chuyện đặt tiệc nhà hàng thì đã có các bậc tiền bối của hai bên gia đình lo liệu, chúng tôi không quan tâm, cũng coi như đỡ được một gánh nặng.

Vừa vặn kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, trường mầm non cũng sắp khai giảng, khi tôi trở lại trường làm việc, mặt mũi tươi cười rạng rỡ, miệng ngân nga một điệu hát dân gian.

Khi con người ta gặp chuyện vui thì tinh thần cũng trở nên sáng khoái, yêu đời. Tôi hoan hỷ đến mức vừa bước vào văn phòng là mọi người đã nhận ra ngay. Có người tò mò hỏi tôi có chuyện gì mà vui thế, hay là nhặt được năm triệu?

Tôi mỉm cười trả lời: “Còn vui hơn cả nhặt được năm triệu tệ, tôi tìm được một phiếu ăn dài hạn. Hai tháng nữa sẽ là ngày đại hỷ của tôi, đến lúc đó mời mọi người tới uống rượu hỷ!”.

Công bố của tôi khiến các đồng nghiệp rất bất ngờ, trước khi nghỉ hè tôi vẫn còn đơn thân lẻ bóng, sao chỉ qua một kỳ nghỉ đã công bố sắp kết hôn? Mới nghe nói trên trời rơi xuống một em Lâm, chứ chưa từng nghe nói trên trời rơi xuống một anh Bảo[1].

[1] Một câu thành ngữ, ý nói gặp được chuyện tốt lành. Ở đây tác giả muốn chơi chữ, Lâm và Bảo là hai nhân vật trong “Hồng lâu mộng”.

Đức lang quân tương lai đó của tôi từ đâu chui ra, mọi người đương nhiên vừa nghi hoặc vừa tò mò muốn biết.

Tôi tất nhiên phải phụ trách giải đáp thắc mắc này: “Thực ra trước đây tôi và anh ấy yêu nhau rồi, chỉ là chưa công bố mà thôi. Có lần đã bị giáo viên ở trường ta bắt gặp, La Lợi từng nhìn thấy tôi và anh ấy cùng đi ăn với nhau”.

La Lợi ngớ người, buột miệng nói: “Là cái anh chàng lùn đó hả?”.

Tôi không hề oán giận, vẫn mỉm cười nói: “Ừ, chính là anh ấy. Ngày trước tôi cũng chê anh ấy lùn nhưng bây giờ tôi cảm thấy cao thấp không phải là vấn đề. Napoléon có lùn không? Nhưng ông ấy có thể làm hoàng đế châu Âu đấy. Picasso có lùn không? Nhưng điều đó cũng không ngăn cản ông ấy trở thành một họa sĩ thiên tài”.

Tôi bẻ nguyên lời của Chu Nhất Minh ra nói với vẻ rất hùng hồn. La Lợi thấy đúng nên cũng không phản đối gì thêm, chỉ nói: “Chúc mừng, chúc mừng!”.

Những đồng nghiệp khác cũng nói lời chúc mừng.

Cô giáo Tôn cao tuổi nhất còn nói thêm: “Tiểu Yên, trước tìm đối tượng cháu luôn nhấn mạnh phải tìm người cao, không cao không lấy, cô cảm thấy như vậy không thỏa đáng. Chọn đàn ông sao có thể chỉ nhìn vào mặt đó được, một người đàn ông quan trọng nhất là ở tính cách tốt, chứ không phải ở hình dáng”.

Tôi mỉm cười, ra sức gật đầu. “Cô giáo Tôn, cô đúng là thánh minh! Đáng lẽ cháu phải nghe lời cô sớm hơn mới phải, cũng may là bây giờ vẫn chưa quá muộn”.

Học kỳ mới đã bắt đầu, tôi lại “vinh dự” được nhận nhiệm vụ khó khăn. Lãnh đạo vẫn sắp xếp cho tôi phụ trách trận tuyển đầu – lớp mẫu giáo bé.

Đám trẻ ở lớp mẫu giáo bé vẫn như vậy, đứa nào cũng khóc lóc, kêu gào khi bố mẹ chúng đưa đến trường, đến mức phải luân phiên nhau dỗ dành. Một bé gái khi bị mẹ đưa đến lớp còn kêu gào thảm thiết: “Con không muốn đi học!”.

Khi tôi bước tới đón con bé, người mẹ trẻ ấy đã chú ý đến tấm thẻ trước ngực tôi rồi vô thức đọc thành tiếng: “Yên Phiên Phi! Cô giáo Yên, tên của cô đẹp quá, rất giàu chất thơ!”.

Đa số các bậc phụ huynh đều cố tình trò chuyện làm quen với giáo viên để sau này con em mình vào học sẽ được giáo viên quan tâm hơn một chút. Tôi cho rằng cô ấy cũng như vậy, bèn mỉm cười đáp lễ: “Cảm ơn cô, giờ tôi đưa cháu vào lớp ăn sáng, chúng tôi sẽ chăm sóc cháu thật tốt, cô cứ yên tâm!”.

“Đợi một chút, cô giáo Yên, có phải cô có đánh rơi một cuốn sách không, cuốn Ba trăm bài thơ Đường ấy?”.

Tôi ngây người. “Sao cô biết? Đúng là tôi có đánh rơi cuốn Ba trăm bài thơ Đường, cuốn sách đó còn là kỷ vật mẹ tôi tặng nữa”.

Người mẹ trẻ đó vỗ tay một cái. “Cô giáo Yên, tôi nhặt được đấy. Năm kia khi ngồi xe buýt, tôi đã nhặt được cuốn Ba trăm bài thơ Đường, nhìn thấy trang tiêu đề có dòng chữ “Quà tặng con gái yêu Phiên Phi”. Bởi vì cái tên Phiên Phi này rất đặc biệt và đầy chất thơ nên tôi có ấn tượng rất sâu sắc. Hôm nay, vừa nhìn thấy tấm thẻ của cô liền nhớ ra ngay. Chiều nay đến đón Tinh Tinh, tôi sẽ mang nó đến trả cho chủ cũ”.

Đây đúng là một tin vui bất ngờ! Cuốn Ba trăm bài thơ Đường mẹ tôi tặng đó đã bị Chu Nhất Minh làm mất hơn hai năm nay rồi, thật không ngờ cũng có ngày nó được trả về cho chủ cũ. Buổi chiều, khi mẹ Tinh Tinh đưa sách lại cho tôi, tôi thật sự ngàn vạn lần đa tạ: “Thực sự rất cảm ơn cô!”.

Khi Chu Nhất Minh hay tin cuốn Ba trăm bài thơ Đường vô tình bị đánh mất ấy giờ đã về lại với tôi thì cũng rất đổi vui mừng. “Nói thật, ngày trước làm mất cuốn sách của em, anh cũng áy náy lắm, nó là kỷ vật mẹ em để lại. Nhưng anh đã nghĩ trăm phương nghìn kế rồi mà vẫn không sao tìm được. Phải chăng nhờ có mẹ em hiển linh phù hộ?”.

Tôi nghe mà thấy trong lòng trào dâng niềm xúc động. Chuyện linh thiêng hay không đương nhiên là hơi hoang đường, có điều cuốn sách này đã trở lại bên tôi trước khi tôi và Chu Nhất Minh cưới nhau, phải chăng đó là món quà mẹ tôi dành tặng, chúc phúc cho chúng tôi? Tôi rất muốn tin là vậy.

Ngày đại hỷ của tôi đã đến gần. Di Thạch bảo tôi rồi rã thì cùng di ấy đi mua kẹo hỷ. Di ấy không dám tự ý mua vì sợ mua về tôi lại không thích. Di ấy nhắc tôi mới nhớ, kẹo hỷ, thiệp mời, mấy thứ lặt vặt này tôi vẫn chưa để ý tới.

Chạy ra chợ mua kẹo nhưng từ đầu đến cuối chẳng vừa mắt loại nào, mấy loại kẹo đó bao bì đều rập khuôn như nhau, trông rất bình thường. Tôi quyết định dùng chiêu cũ là lên mạng tìm, vừa rẻ vừa có nhiều mẫu mã để lựa chọn. Mẫu mã thiệp cưới, kẹo hỷ trên mạng rất phong phú, đa dạng, tôi và Chu Nhất Minh nhìn hoa cả mắt, cuối cùng cũng chọn được loại ưng ý. Đặt mua xong là sản phẩm đến tay ngay.

Bên chuyển phát nhanh đưa đến một chiếc thùng lớn, có tám loại kẹo hỷ khác nhau, mỗi loại hơn chục gói, giờ còn phải cho vào từng hộp giấy nhỏ có hình cô dâu, chú rể nữa, rất mất thời gian. Chiếu theo danh sách khách mời mà bố mẹ hai bên đã soạn thì ít nhất phải đóng ba trăm hộp kẹo hỷ.

Công trình này cũng không phải là nhỏ, cho nên suốt mấy tối liền tôi đều trưng dụng Điền Tịnh sang đóng hộp giúp. Cô ấy là một người bạn tốt, hề gọi là có mặt ngay nhưng miệng thì luôn biểu thị sự bất mãn: “Có nhầm lẫn gì không thế, cậu kết hôn hay mình kết hôn? Kẹo hỷ mà cũng phải gọi mình sang đóng gói hả?”.

Tôi mặt mày rạng rỡ. “Tặng không cho cậu cơ hội rèn luyện, cậu còn không cảm kích. Đi cùng mình nhiều ngày như vậy, sau này kết hôn tha hồ có kinh nghiệm”.

Chúng tôi ba người đóng gói theo dây chuyền sản xuất, trước tiên tôi gấp hộp, sau đó đưa Chu Nhất Minh bỏ tám chiếc kẹo vào, rồi đưa cho Điền Tịnh lấy ruy băng thắt nơ bướm cho đẹp.

Chu Nhất Minh vừa đóng gói vừa lắc đầu thở dài. “Haizz, bà xã đại nhân này thật phiền phức, ngoài chợ đóng gói đầy đủ rồi thì không mua, lại lên mạng đặt mua rồi tự đóng gói, còn nói là để cho đặc biệt, không giống ai, làm anh trai mệt chết đi được!”.

Điền Tịnh cười tinh nghịch. “Bà xã phiền phức như vậy thì bỏ đi là xong, bây giờ thay đổi vẫn còn kịp đấy!”.

“Như vậy sao được, nhất định phải HOLD[2] lấy chứ. Bà xã phiền phức còn hơn không lấy được ai, như vậy mới là người thức thời, anh trai không thể vì một chút phiền phức bé bằng hạt vừng mà bỏ cả quả dưa hấu”.

[2] Có nghĩa là giữ chặt.

Tôi cười khì khì. “Vậy là anh tinh đấy! Mau tiếp tục đóng gói kẹo hỷ cho em đi!”.

Anh ấy khoanh tay trước mặt tôi. “Vâng, thưa bà xã đại nhân, xin phục vụ tận tình!”.

35. Chương 4 - Phần 10

10.

Sau những ngày bận rộn vất vả nhưng vui vẻ đó, tháng Mười cũng qua đi, tháng Mười một đẹp đẽ đã đến. Khi còn năm ngày nữa là đến ngày đại hỷ, tôi đột nhiên phát hiện ra mình quên chưa mua một thứ rất quan trọng - một bộ nội y. Thật là... Sao lại có thể quên lãng nó được chứ?

Tân nương nhất thiết phải có một bộ nội y mới, tốt nhất là màu đỏ. Trong đêm động phòng hoa chúc, nội y đẹp cũng là lớp vỏ bọc đẹp cuối cùng của một tân nương. Chúng ta không thể để đoạn đầu luôn rực rỡ nhưng lại thua ở đoạn cuối cùng được.

Vội vàng kéo Điền Tịnh đi cùng ra cửa hàng nội y xem, tôi chỉ chuyên tâm chọn màu đỏ, và đương nhiên màu đỏ chót mà các chính cung hoàng hậu khi xưa hay dùng là lựa chọn đầu tiên.

Trong một cửa tiệm chuyên bán đồ nội y, tôi thấy ưng ý một chiếc áo ngực màu đỏ chót tươi tắn, phía trước là chất liệu ren, thêu nổi, kiểu dáng cũng rất đẹp. Tôi mặc thử, nhìn như thể có một con bướm đỏ tuyệt mỹ đậu trên làn da trắng ngần vậy, cực kỳ hấp dẫn, phong tình.

Nội y của phụ nữ chính là thứ đồ dệt gấm thêu hoa, khiến cho phụ nữ càng nữ tính, đã đẹp lại càng đẹp hơn.

Diễn Tịnh theo vào phòng thay đồ xem tôi mặc thử cũng gật đầu liên tục: “Được đấy, rất đẹp!”.

Đồ thì đẹp thật nhưng giá thành không rẻ chút nào, chỉ một cái áo lót mà giá đã năm trăm chín mươi tám tệ, kết hợp với chiếc quần lót ren màu đỏ giá một trăm tám mươi tám tệ nữa, như vậy một bộ giá ngót nghét tám trăm tệ rồi.

Thời buổi bây giờ giá cả không theo một chuẩn mực nào đến mức khó tưởng tượng. Tôi thật không hiểu nổi tại sao một đồ vật chỉ có hai miếng vải bé không quá một thước[3] chắp lại với nhau mà cũng đắt đến thế. Bạn cứ thử tính mà xem, một chiếc áo ngực cỡ khoảng trên dưới hai trăm centimet vuông, năm mươi chiếc áo ngực cỡ gần một mét vuông, giá xấp xỉ ba mươi nghìn tệ, như vậy tính ra giá một chiếc áo ngực còn cao hơn cả giá nhà đất. Làm phụ nữ, gánh nặng cũng có phần nặng hơn nam giới nhỉ? Mua áo ngực còn khó hơn cả mua nhà!

[3] Gần bằng 1/3 mét.

Mặc dù cô nhân viên cười tươi như hoa nói có thể giảm mười hai phần trăm nhưng giảm như thế có đáng gì, giá vẫn suýt soát bảy trăm tệ, chưa thỏa đáng lắm.

Diễn Tịnh cũng cảm thấy hơi đắt, nói hay là sang hàng khác xem xem. Thế là tôi lại sang hàng khác thử một bộ giá hơn hai trăm tệ, đương nhiên không thích bằng bộ trước, chỉ chú ý đến thực chất bên trong. Rốt cuộc mua bộ nào, đương nhiên tôi phải gọi điện hỏi ý kiến Chủ tịch Chu nhà tôi rồi.

Chủ tịch Chu nhà tôi kiên định giữ ý kiến: “Nghe anh nói nhé, mua bộ đắt như thế làm gì? Bộ hơn hai trăm tệ cũng là nhiều rồi. Anh trai không chú trọng vẻ bề ngoài, chỉ chú ý đến thực chất bên trong. Bà xã đại nhân, anh tin em là người rất có “thực chất bên trong”, không cần bề ngoài lòe loẹt, hoa mỹ làm gì”.

Nói thì nói vậy, chứ có bề ngoài đẹp để lại chẳng hấp dẫn hơn à? Con gái luôn mong muốn mình được đẹp nhất có thể, đặc biệt trong ngày trọng đại nhất của cả đời người.

“Nhưng em vẫn thích bộ đắt tiền kia hơn, hay là em về, lên mạng xem thế nào”.

Tôi muốn dùng phương pháp cũ là lên mạng tìm mặt hàng giống hệt như thế và rất nhanh chóng tôi đã tìm được bộ đồ lót đó, trên mạng giảm bốn mươi phần trăm, như vậy giá còn gần năm trăm tệ, vẫn hơi đắt. Hơn nữa, bây giờ cũng muộn rồi, đặt hàng xong cũng phải ngày hôm sau họ mới duyệt. Mà mua hàng kiểu này cũng khó tránh khỏi giao hàng chậm, ngộ nhỡ có trục trặc, ba ngày hàng chưa đến nơi thì ngày hôm đó tôi mặc gì, sao có thể người không lâm trận được? Như vậy lại thành ra bị động!

Nghĩ tái nghĩ hồi, cuối cùng tôi quyết định kìm cái sự sung sướng lại. Thôi đi, ngày mai ra mua bộ hơn hai trăm tệ đó là xong!

Hôm đó Chu Nhất Minh phải làm thêm giờ, ăn tối xong mới tranh thủ gọi điện hỏi tôi đã lên mạng mua bộ nội y đó chưa. Tôi nói cho anh ấy biết là mình đã thay đổi ý kiến: “Giá trên mạng cũng gần năm trăm tệ, hơn nữa sợ vận chuyển bị chậm trễ, thời gian cũng sát ngày rồi. Thôi, ngày mai đi mua bộ hơn hai trăm tệ là được rồi!”.

Giọng của tôi vẫn đầy vẻ luyến tiếc, anh ấy nghe xong, không biết nói gì hơn: “Cứ như thế đã, anh đi làm việc đây. Hôm nay là liên kết hoạt động thực thi pháp luật, khả năng tối nay sẽ về muộn nên không sang nhà em được. Ngày mai anh bắt đầu nghỉ phép, em đợi anh sang rồi hai đứa đi mua sắm”.

Gần đây thành phố đang ra quân chấn chỉnh lại vài vấn đề nên những ngày này ban Quản lý đô thị của Chu Nhất Minh phải phối hợp với cơ quan công an để thực thi pháp luật. Tối nay, nhiệm vụ của bọn họ là phải xử lý những người bán hàng rong gần bến xe ô tô không có giấy phép kinh doanh, bày bán lộn xộn.

Bến xe ô tô là một trong những khu vực đông đúc nhất của thành phố, bên trái gần đường quốc lộ, bên phải có một siêu thị lớn. Người xe qua lại tấp nập như mắc cửi, ngày nào cũng ồn ào nhộn nhịp, do đó thu hút không ít các tiểu thương đến kinh doanh ở “nơi có phong thủy tốt” này. Phía trước bến xe là quảng trường, cửa sau là siêu thị, còn có hai đường quốc lộ hai bên, tất cả đều bị người ta chiếm đóng, bày bán đủ các mặt hàng, nào là hoa quả, bánh rán, phở xào, mì lạnh trộn, nào là di động cũ, đĩa CD lậu, v.v... Có

người vác bao lớn đến bán, có người gánh hàng đến bán, còn có nhiều người bán hàng rong đẩy xe ba bánh chở bình ga, bếp đun, trên xe là cái nồi với đủ gia vị cay chua mặn ngọt để cung cấp cho người qua đường những món ăn nóng hổi.

Những người bán hàng rong này bạ đầu bày bán đẩy khiến cho bên xe hỗn độn, chẳng ra thể thống gì cả. Vĩa hè và làn đường dành cho xe không có động cơ đều bị họ chiếm chỗ. Vì thế ban Quản lý đô thị đã nhiều lần nhận được đơn khiếu nại của người dân quanh vùng.

Người dân ở đây tỏ ra rất bức xúc, khoảng không gian trước cửa nhà họ đều bị những người bán hàng rong chiếm cứ, bày bán điện thoại, đĩa CD, khó chịu nhất là những chiếc xe bán hàng ăn di động, đặc biệt là bán đồ chiên, nướng. Người dân ở liền kề không dám mở cửa sổ vì sợ mùi, khói bay vào nhà. Lại còn những quán ăn đêm nữa, ồn ào chết đi được, những đội nhậu uống đến sáng vẫn chưa tàn cuộc, đổ nhau, phạt rượu ầm ĩ khiến người khác không sao ngủ được.

Những người dân ở đó cảm thấy cuộc sống hàng ngày của mình bị ảnh hưởng, liền gọi điện cho ban Quản lý đô thị khiếu nại: “Ban Quản lý các anh làm sao thế? Khu vực chúng tôi loạn như vậy rồi mà vẫn không chịu đến xử lý”.

Ban Quản lý đô thị đương nhiên phải có trách nhiệm đi giải quyết. Ban đầu, trong giờ hành chính, đội đều cắt cử một xe ô tô với mấy đội viên đi làm nhiệm vụ, những sạp bán hàng rong bốt hẳn, ban ngày không dám bén mảng tới nhưng đội quản lý hễ tan làm là lại đầu đóng đẩy, cứ như áp dụng đòn đánh du kích vậy. Thế là ban Quản lý phải chia thành hai ca, một ca làm ban ngày, một ca làm buổi tối để đội bán hàng rong không còn lúc nào thò đầu ra được nữa.

Những người bán hàng rong không có cách nào xoay sở kiếm tiền thì không cam tâm tình nguyện, một nhóm người vây lấy mấy nhân viên ban Quản lý đô thị khiêu khích, gây chuyện. Đội trưởng đã nhiều lần dặn dò đội viên không nên gây mâu thuẫn với bọn họ, cố gắng tập trung vào mục đích giáo dục là chính: “Mọi người cũng biết rồi, thời buổi này làm nhân viên ban Quản lý đô thị không dễ chút nào. Tốt nhất là đừng nên xích mích với bọn họ, bằng không chúng ta lại là người có lỗi”.

Nhưng ban Quản lý càng nhượng bộ thì đám người đó càng lấn tới, bọn họ “chân không chẳng sợ kẻ mang giày”, còn ném vỏ hoa quả, hạt dưa về phía nhân viên của ban Quản lý. Cuối cùng tình thế lại bị đảo ngược, không còn là ban Quản lý xua đuổi đám bán hàng rong nữa mà là đám bán hàng rong đuổi theo ban Quản lý.

Họ hung hăng can quấy như vậy, trưởng ban Quản lý đô thị cũng không có cách nào lấy mục tiêu giáo dục làm trọng được nữa. Ban lãnh đạo quyết định đưa ra những biện pháp cứng rắn, tập hợp một đội lớn những nhân viên, kết hợp với đồn công an và hội Công thương cùng vào cuộc. Chu Nhất Minh cũng bị phái đi tham gia chiến dịch này.

Buổi tối không có việc gì làm, tôi liền ở nhà thu dọn đồ đạc, đồ nội thất và đồ gia dụng ở nhà mới đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi, những ngày này tôi bắt đầu chuyển dần quần áo, đồ dùng cá nhân sang bên ấy. Cứ nhét đầy va li rồi để xuống cuối giường, đợi ngày mai Chu Nhất Minh đến giúp tôi chuyển đi là xong.

Đồ đạc, quần áo trong phòng đang lạnh tanh bành thì Điền Tịnh gọi điện, giọng có vẻ căng thẳng: “Mình đang ngồi uống cà phê với Tạ Đông Phương, đúng lúc gặp một người bạn của anh ấy đến đây uống cà phê, anh bạn đó vừa từ bên xe ô tô về, nói nhìn thấy rất nhiều người bán hàng rong và công an, nhân viên ban Quản lý đô thị đánh nhau, còn có mấy người mặc đồng phục bị thương nữa. Chu Nhất Minh tối nay tham gia chiến dịch ở bên xe phải không? Chắc anh ấy không việc gì chứ? Mình gọi điện cho anh ấy mà không thấy nghe máy”.

Cái gì? Tôi nghe mà bủn rủn hết cả người. “Ừ, tối nay Chu Nhất Minh cũng ở đó. Điện thoại của anh ấy không có ai nghe à? Để mình gọi thử xem!”.

“Ừ, cậu gọi thử đi. Quán cà phê này cách bên xe không xa, bây giờ mình và Tạ Đông Phương sẽ đến đó ngay xem tình hình thế nào. Giữ liên lạc nhé!”.

Quả nhiên điện thoại của Chu Nhất Minh không có ai nghe máy, chuông kêu mãi mà không thấy tiếng anh ấy trả lời. Tôi vừa sợ vừa lo lắng, cứ tưởng tượng lung tung. Anh ấy xảy ra chuyện rồi, anh ấy bị thương rồi, anh ấy bị thương đến mức... Tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Trời ơi! Chỉ còn mấy hôm nữa là tôi và Chu Nhất Minh cử hành hôn lễ. Thời gian này anh không được đối xử tàn nhẫn với em, đừng để bất hạnh ập xuống đầu em như thế! Tôi tự nhủ. Tôi không thể không tưởng tượng ra cảnh nhân vật nữ chính trong bộ phim truyền hình cũng gặp bất hạnh như vậy. Trong thời khắc đáng lẽ là hạnh phúc nhất thì lại phải lâm vào cảnh tận cùng của bất hạnh. Tôi chưa từng làm điều gì xấu xa, chắc sẽ không bị báo ứng như vậy chứ?

Điện thoại không liên lạc được, tôi cũng chỉ có thể vội vàng chạy ra bến xe thôi. Nửa đường nhận được điện thoại của Điền Tịnh, câu đầu tiên đã khiến tôi thấy yên tâm: “Bọn mình đã tìm thấy Chu Nhất Minh rồi. Anh ấy không việc gì cả, trong đám nhân viên bị thương không có anh ấy”.

Thề có Chúa, hai mươi bảy năm sống trên đời, đây là câu nói dễ nghe nhất mà tôi từng được nghe! Người đàn ông của tôi đã không việc gì, anh ấy vẫn bình thường, nguồn hạnh phúc của tôi vẫn có thể tiếp tục chảy.

Khi tôi vội vàng đến bến xe, chiến dịch liên hợp thực thi pháp luật về cơ bản đã kết thúc. Nhân viên cũng đã rời khỏi, hiện trường là một cảnh tượng hỗn loạn. Những người dân đến xem cũng dần tản đi, Điền Tịnh và Tạ Đông Phương vẫn còn ở đó, kể lại cho tôi toàn bộ sự việc mà hai người đã mắt thấy tai nghe. Thì ra, sau khi hơn chục chiếc xe ô tô của cơ quan công an, ban Quản lý và hội Công thương ập đến, những người bán hàng rong liền nhận thức được hôm nay chính quyền sẽ xử lý nghiêm khắc chứ không còn lấy giáo dục làm trọng nữa, người nào người nấy vội vàng đẩy xe hàng tản đi. Nhưng nhiều người, nhiều xe cùng nhau phối hợp như vậy thì bọn họ có chạy đằng trời. Chưa chạy được mấy bước đã bị nhân viên ban Quản lý đô thị và công an tóm gọn, không cần biết đúng sai, cứ nhấc xe ba bánh cho lên xe tải rồi nói sau.

Thấy không còn lối thoát, một số người bán hàng rong “chinh chiến sa trường đã lâu” bắt đầu chơi xấu, la lối, khóc lóc om sòm.

Có một người phụ nữ còn lặn ra đất ăn vạ, vừa lặn lộn vừa xé quần xé áo của mình rồi đổ cho nhân viên ban Quản lý đô thị. Có ông còn tự phang chai rượu vào đầu mình, áu chảy ròng ròng xuống mặt rồi ôm chặt lấy cảnh sát, không chịu buông, gào lên nói cảnh sát đánh anh ta vỡ đầu. Còn có mấy cánh đàn ông cầm dao, cầm gậy các loại hùng hổ đòi đánh nhau, ai mà đe dọa tịch thu xe ba bánh là bọn họ quyết đòi mạng người ấy. Dữ tợn nhất là một người đàn ông béo bán đồ chiên rán, anh ta hất cả chảo dầu nóng vào đám nhân viên ban Quản lý, làm mấy người bị thương.

Một đồng nghiệp của Chu Nhất Minh bị bỏng ở chân phải, giờ đang điều trị ở bệnh viện.

Điền Tịnh nói với tôi: “Chủ tịch Chu nhà cậu cũng đi cùng vào viện rồi, anh ấy bảo cậu cứ về nhà đợi anh ấy, lát nữa anh ấy sẽ qua tìm cậu”.

Khoảng mười một rưỡi Chu Nhất Minh mới trở về, đứng ở dưới lầu gửi cho tôi một tin nhắn: “Anh đã về đến dưới lầu rồi, bố em và dì Thạch chắc đã ngủ rồi hả? Anh không lên nữa”.

Tôi vừa nhìn thấy tin nhắn đã vội vàng chạy xuống lầu, lao thẳng vào lòng Chu Nhất Minh. Sau khi bị một phen hú vía, anh ấy như người từ cõi chết trở về, khiến trong tôi dấy lên cảm giác trân trọng bội phần.

Anh ấy vỗ vỗ vào lưng tôi như đang dỗ dành một đứa trẻ. “Sợ lắm phải không? Không sao, em nhìn anh vẫn khỏe mạnh đấy thôi”.

Tôi vẫn còn sợ hãi. “Nhưng vừa nãy em suýt nữa bị anh dọa cho chết rồi, sao mãi anh không chịu nghe điện?”.

“Bọn anh khi làm nhiệm vụ không được phép mang điện thoại theo, em quên rồi à?”.

Đúng rồi, hoảng quá tôi không còn nhớ được gì nữa, trong lòng chỉ thấy lo lắng, bất an!

“Được rồi, đừng nhăn nhó mặt mày nữa! Nào, Bé bự, cười một cái cho anh trai xem nào. Nếu không, anh trai cười cho em xem nhé!”.

Anh ấy nhe cả hàm răng trắng như tuyết ra trước mặt tôi, cố gắng cười. Tôi bị anh ấy trêu cho cười khi khì. “Đáng ghét, cũng biết huyền thuyên pha trò rồi đấy!”.

“Sao lại nói anh trai đáng ghét, anh trai còn mua quà cho em đây này. Nếu em còn chê anh đáng ghét, anh sẽ không đưa quà cho em nữa”.

“Anh mua quà gì thế? Em muốn, mau đưa em xem!”.

Chu Nhất Minh cười hì hì rồi mở cốp phía sau xe đạp điện, lấy ra một chiếc túi rất đẹp. Vừa nhìn thấy cái logo ngoài chiếc túi, tôi đã biết ngay anh ấy mua cái gì. Quả không sai, trong túi là bộ đồ lót màu đỏ tuyệt đẹp như hình cánh bướm ấy.

Tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên. “Sao anh biết em thích bộ này? Sao anh vẫn có thời gian chạy đi mua?”.

“Tuy anh trai không biết em thích bộ này nhưng anh trai có nội gián! Sớm tối, khi gọi điện cho em, nghe là biết em vẫn thích bộ này nên gọi cho Điền Tịnh nhờ cô ấy mua hộ, để khiến em bất ngờ. Vui phải không? Nào, cười một cái cho anh trai xem nào, cười tươi tươi một chút!”.

Tôi nhìn anh ấy, miệng cười tươi như đóa hoa nở rộ. Trước nay tôi chưa từng cười ngọt ngào đến thế, ngọt ngào từ tận đáy lòng tôi. Đứng trước một người mình yêu thương đồng thời là người đàn ông yêu thương mình sâu đậm, tôi chẳng có lý do gì lại không nở một nụ cười ngọt như mật!

36. Chương 5 (hết)

Phần kết: Cho dù có tầm thường như sỏi đá cũng có thể hạnh phúc như hoa

Cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, dù chẳng phải là hoàng tử và công chúa. Những con người rất đời thường như bạn, như tôi, như anh ấy, tuy xấu xí và gốc gác nghèo vậy nhưng chỉ cần trái tim chân thành và tình cảm dạt dào thì cũng có thể là “đôi tình nhân gốc gác nghèo và xấu xí chỉ có trên trời cao”. Cho dù tầm thường như tôi đã cũng có thể hạnh phúc như hoa.

Ngày đại hỷ của tôi cuối cùng cũng đã đến. Suốt cả ngày lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt.

Náo nhiệt nhất là khi nhà trai đến đón dâu.

Sau khi đội ngũ đón dâu hùng dũng dừng lại dưới lầu, Chu Nhất Minh đi cùng một đoàn rước dâu do Tạ Đông Phương dẫn đầu tiến đến trước cửa nhà tôi. Còn Điền Tịnh dẫn đầu một đoàn các chị em canh chừng ở cửa lớn, không cho bọn họ vào. Theo tập tục cưới hỏi truyền thống, chú rể muốn vào rước cô dâu đi không phải là chuyện dễ dàng. Cửa này chính là muốn gây khó dễ và trêu chọc chú rể.

Điền Tịnh chỉ mở rộng cửa phòng, còn cửa chống trộm bên ngoài vẫn cố thủ khóa chặt. Cô ấy hướng về phía Chu Nhất Minh đang đứng ở bên ngoài, mỉm cười hỏi: “Anh là ai? Đến đây làm gì?”.

Chu Nhất Minh vội vàng nhét phong bì đỏ vào: “Tôi là chú rể, đến để đón cô dâu”.

“Ai là cô dâu của anh?”.

“Yên Phiên Phi, cô dâu của tôi tên là Yên Phiên Phi”.

Điền Tịnh vẫn không chịu: “Chú rể kia, muốn đón được cô dâu dễ dàng, mở cửa thuận lợi thì phải đưa 88.888 tệ, tiền mặt là tốt nhất, không có thì ngân phiếu cũng được, tiền trao giao người”.

Phong bì đỏ đựng 88.888 tệ tiền mở cửa thì đương nhiên không đào đâu ra ngay được, đám người Chu Nhất Minh và Tạ Đông Phương chỉ còn cách đứng trước cánh cửa chống trộm hướng vào trong nói lời hay ý đẹp, còn nhét vào cửa một chiếc phong bì đỏ đựng 888 tệ để bày tỏ thiện chí.

Điền Tịnh cười ha ha, nói: “Thôi được, chú rể kia, bây giờ cho anh vài cơ hội thể hiện, xem biểu hiện của anh thế nào. Có biểu hiện tốt sẽ mở cửa”.

Chu Nhất Minh đầu gật như tể sao. “Đa tạ tổ chức đã cho tôi cơ hội, tôi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt!”.

Điền Tịnh cho Chu Nhất Minh cơ hội biểu hiện chính là bắt anh ấy hát tình ca, nhưng bất luận thế nào trong bài tình ca đó cũng phải có tên tôi. Tình ca thì dễ tìm nhưng nhất định phải có ba từ Yên Phiên Phi thì đúng là hơi hại não. Đám người Chu Nhất Minh vội vàng vắt óc suy nghĩ giùm anh ấy.

Tạ Đông Phương nghĩ ra đầu tiên, bảo Chu Nhất Minh hát:

Chim én nhỏ, mặc áo hoa...

Anh ấy mới hát được hai câu đã bị Điền Tịnh cười, ngắt lời: “Không được, không được, bài này không được, đây không phải tình ca mà là bài hát thiếu nhi”.

Một người khác trong đoàn nghĩ ra: “Phải rồi, đoạn cuối ca khúc trong phim Hoàn Châu cách cách ấy, tôi nhớ là có câu em bay đến bên anh gì gì đó”.

Chu Nhất Minh lập tức đổi vai hát:

Anh bay đến bên em, mưa nhẹ nhàng rơi xuống, vòng tay em ôm trọn lấy anh. Anh bay đến bên em, xa đến đâu cũng không mỏi mệt, dẫn cho hành trình có đầy đau khổ và nước mắt...

Câu này coi như là hợp lệ nhưng Điền Tịnh vẫn chưa chịu tha: “Đúng là tình ca nhưng vẫn chưa có tên cô dâu của chúng tôi, chú rể ơi, nếu anh không nghĩ ra thì chúng tôi tuyệt đối không cho phép qua đâu”.

Cánh đàn ông bên ngoài ra sức suy nghĩ, cuối cùng vẫn là tự Chu Nhất Minh nghĩ ra, anh ấy vỗ vỗ vào đầu nói: “Phải rồi, Hai con bướm, trong ca khúc Hai con bướm có tên Phiên Phi”.

Chu Nhất Minh lại vội vàng cất tiếng hát:

Tôi và em bay lượn tung tăng[1], quần quýt dài lâu

Mãi mãi bay nhảy cùng nhau trong cội hồng trần này

Theo đuổi cuộc sống của em

Yêu say đắm, tôi ngàn lần trở lại

Không phụ lại tình cảm dịu dàng của tôi, vẻ đẹp của em

Tôi và em bay lượn tung tăng, quần quýt dài lâu

Mãi mãi bay nhảy cùng nhau trong cội hồng trần này

Đợi khi gió thu cuốn lá thu rụng

Có thể cùng em lụi tàn cũng không hối tiếc.

[1] Phiên Phi nghĩa là bay nhanh, Phiên Phiên Phi là bay lượn tung tăng.

Tiếng hát vọng vào trong nhà, đến bên tai tôi, nghe mà thấy trái tim mình rung động. Trong suốt thời gian qua, để tìm được người ấy, sát cánh cùng bay trong cuộc đời này, thật sự có thể nói là “ta quay cuồng tìm người trong muôn vạn... chợt ngoái đầu...” thì ra người đó vẫn luôn ở bên cạnh tôi, nâng đỡ tôi, cùng bước cùng cười. Và trong những ngày tháng sắp tới, hai chúng tôi vẫn tiếp tục nắm tay nhau song hành, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Chu Nhất Minh yêu quý của tôi ơi, rất lâu, rất lâu trước đây, chúng ta đã cùng nhau lớn lên; và rất lâu rất lâu sau này, chúng ta sẽ cùng nhau sống đến đầu bạc răng long. Quãng đời còn lại có anh bên cạnh là niềm hạnh phúc nhất đời em!

Sau khi qua được cửa ải thứ nhất, Điền Tịnh tiếp tục gây khó dễ: “Tiếp theo có một vài câu hỏi, nếu chú rể có thể trả lời được hết thì sẽ mở cửa cho anh vào. Câu thứ nhất, xin hỏi cô dâu thích màu gì nhất?”.

Câu này Chu Nhất Minh nắm quá rõ rồi. “Màu đen”.

“Xin hỏi cô dâu thích ăn món gì nhất?”.

Câu này Chu Nhất Minh cũng thuộc lòng. “Cô ấy thích ăn thịt, bất luận là thịt gì”.

“Câu hỏi thứ ba, xin hỏi vòng ba của cô dâu là bao nhiêu?”.

Câu hỏi này thật làm khó Chu Nhất Minh. “Điều này làm sao tôi biết được, tôi chưa từng đo thử”.

“Không biết thì sẽ đóng cửa”.

Diễn Tịnh làm ra vẻ chuẩn bị đóng cửa, Tạ Đông Phương vội vàng thò tay vào chặn lại. “Đợi đã, đợi đã, thương lượng, thương lượng, câu nào không trả lời được chúng tôi sẽ tự chịu phạt. Phạt chú rể có được không?”.

“Được, phạt chú rể phải nói to một trăm lượt câu: “Tôi yêu cô dâu Yên Phiên Phi!”.

Chu Nhất Minh ngoan ngoãn đứng bên ngoài nói to đủ một trăm lượt câu: “Tôi yêu cô dâu Yên Phiên Phi!”, nói gần đủ một trăm câu thì giọng đã hơi khàn.

Tôi ở trong phòng nghe thấy mà thương quá, vội vàng gọi Diễn Tịnh vào nhắc nhở: “Đại khái thế là được rồi, cậu định để chú rể của mình sợ quá chạy mất à? Mình mà không gả đi được, sẽ chạy sang nhà cậu ăn vạ cả đời đấy”.

Diễn Tịnh cười tủm tỉm. “Cậu thấy xót xa hả? Lần trước một đồng nghiệp của mình cưới, bọn mình còn hành hạ chú rể khổ sở hơn nhiều, vừa phải nằm sấp chống tay vừa phải giả làm chó sủa gâu gâu. Nói thực, mình đối xử với Chủ tịch Chu nhà cậu như vậy là lịch sự lắm rồi đấy. Thôi được, bây giờ bảo anh ấy ký giấy cam đoan rồi cho anh ấy vào, thế được chưa?”.

Cách một cánh cửa chống trộm, Diễn Tịnh cười ha ha đẩy tờ giấy cam đoan ra cho Chu Nhất Minh. “Này, chú rể, anh xem kĩ những điều kiện trong tờ giấy cam đoan này, nếu có thể đảm bảo được thì xin ký tên vào, đọc to một lượt”.

Chu Nhất Minh nhận lấy tờ cam đoan xem kĩ, đám huynh đệ đi cùng anh ấy cũng nhao nhao vẻ rất hào hứng. “Ôi trời đất ơi! Đây nào phải là giấy cam đoan, là giấy bán thân làm nô lệ thì đúng hơn”.

Điều kiện trong tờ cam đoan rất đơn giản.

Tôi xin đảm bảo với bà xã đại nhân:

1. Bà xã luôn luôn đúng.
2. Nếu không phải thì nhất định là do tôi nhớ nhầm.
3. Nếu không nhớ nhầm thì nhất định là do tôi nghe nhầm.
4. Nếu điều kiện 2, 3 không đúng, vậy thì tuân thủ điều kiện 1.

Tôi hứa:

Làm tất cả việc nhà (bao gồm cả mát xa cho bà xã).

Giao tất cả tiền lương (bao gồm cả thu nhập thêm).

Luôn nghe lời bà xã (bao gồm cả những điều sai).

Shopping luôn phải đi cùng (bao gồm cả những nơi đàn ông không được vào).

Người cam đoan (Ký tên)

Ngày... tháng... năm...

Chu Nhất Minh xem xong liền lập tức ký tên và đọc to một lượt nên đã vào cửa thuận lợi. Bước qua cửa lớn vẫn còn cửa nhỏ, tôi bị đám phù dâu bắt trốn vào một trong ba phòng ngủ, đòi anh ấy phải đoán xem tôi ở phòng nào. Đoán sai lại bị phạt, phạt phải nằm sấp hít đất hai mươi cái. May mà anh ấy không nhầm, đoán một cái đúng ngay.

Mở cửa ra, khi vừa nhìn thấy tôi, anh ấy tỏ ra rất kích động: “Bà xã, gặp được em thật không dễ dàng gì! Cứ như “quá ngũ quan, trăm lục tướng[2]” vậy”.

[1] Có nghĩa là: qua năm cửa ải, chém sáu tướng, chỉ một việc vô cùng khó khăn.

Tuy được nhìn thấy mặt cô dâu nhưng cũng không có nghĩa là có thể dễ dàng đưa cô dâu đi được. Bọn Diễn Tịnh giấu đôi giày của tôi đi. Nếu chú rể không tìm được thì đừng nghĩ đến chuyện rước được dâu.

Một đôi giày để ở nơi nào đó trong số ba phòng ngủ, hai phòng khách, không phải “mò kim đáy biển” nhưng cũng không phải dễ dàng gì. Chu Nhất Minh huy động tất cả lực lượng tìm giày khắp các tủ kệ, xó xỉnh, ở

dâu cũng không tìm thấy đôi giày đó. Cuối cùng đành nhét phong bì đỏ cho đám phù dâu, xin bọn họ niệm tình gởi ý.

Điền Tịnh nể tình gởi ý cho Tạ Đông Phương. Cuối cùng cậu ấy cũng tìm được đôi giày đó ở trong thùng gạo, trang nghiêm như bề tôi lập công nói với Chu Nhất Minh: “Nhất Minh, phải có thưởng đấy nhé!”.

Chu Nhất Minh vội vàng nhận lấy. “Có thưởng, có thưởng, về rồi sẽ thưởng”.

Sau khi để tôi đi giày xong, Chu Nhất Minh coi như đủ điều kiện rước dâu ra khỏi nhà. Mấy ngày sau đó anh ấy vẫn còn xúc động. “Không dễ chút nào, lấy vợ thật không dễ chút nào!”.

Trêu chọc cô dâu chú rể trong đêm tân hôn vốn là màn náo nhiệt nhất nhưng chưa đến màn này, Chu Nhất Minh đã phải uống say rồi mà vẫn không có cách nào vào phòng tân hôn được. Bình thường tử lượng của anh ấy cũng khá, nhưng hôm nay khó có thể đấu được với nhiều người như vậy. Anh ấy luôn là người hiền hòa với mọi người, bạn bè, bạn học, đồng nghiệp đều đối xử rất tốt, vì vậy người đến dự tiệc cưới rất đông. Người này, người kia cùng ly chúc mừng. Tuy có đám phù rể uống đỡ nhưng cũng không thể ứng phó được với nhiều người như thế. Uống mãi cũng thành say, cuối cùng mấy người Tạ Đông Phương phải khiêng anh ấy vào phòng tân hôn.

Anh ấy uống say rồi, tục lệ trêu chọc cô dâu chú rể trong đêm tân hôn cũng chẳng diễn ra được, một đoàn người gồm bạn bè, người thân vốn háo hức muốn thử những trò tình nghịch để trêu chọc chúng tôi cũng đành lần lượt cáo từ ra về. Bố mẹ Chu Nhất Minh bận rộn cả ngày cũng mệt rồi, sau khi khách khứa về hết, hai người chỉ dọn dẹp qua loa rồi lui về phòng mình nghỉ ngơi, bảo tôi cũng nghỉ sớm đi.

Quay trở về phòng tân hôn, nhìn thấy bộ dạng say bết nhè của Chu Nhất Minh, tôi vừa chán vừa xót xa. Đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng tôi, tôi còn đang khao khát đêm xuân một khắc giá nghìn vàng, kết quả anh ấy lại say khướt thế này thì còn động với chả phòng gì nữa! Mất công mong mỏi, haizz, tắm rửa rồi đi ngủ vậy!

Tôi đi vào nhà tắm tắm gội, khi quay trở ra cầm theo một chiếc khăn mặt ướt, định lau mặt cho anh ấy. Kết quả chiếc khăn ướt vừa chạm vào mặt, anh ấy liền mở mắt ra, nháy mắt với tôi rồi cười, nói: “Mọi người về hết rồi hả?”.

Tôi ngây ra một lúc rồi lập tức phản ứng trở lại, miệng tủm tỉm cười. “Anh giả vờ say à?”.

“Không giả vờ không được, nếu không đám anh em đó chìm chết anh mất. Ban ngày đã bị đám phù dâu bọn em hành hạ rồi, anh không muốn chịu khổ thêm nữa. Với lại, đêm động phòng hoa chúc của bọn mình, nếu bọn họ cứ dây dưa ồn ào mãi không chịu đi, há chẳng phải sẽ lãng phí đêm xuân một khắc giá nghìn vàng của chúng ta sao? Đành phải gian lận thôi!”.

Tôi không kìm được, cười phá lên. “Anh gian xảo thật đấy, em cũng bị anh qua mặt!”.

Anh ấy cười hì hì rồi ngồi bật dậy như con cá chép. “Bà xã đại nhân, đêm nay anh có thể chính thức nhập chúc rồi chứ?”.

Tôi mặt đỏ bừng, tim đập loạn xạ. “Anh vẫn nghĩ về chuyện này à?”.

“Anh không nghĩ về chuyện này thì sao gọi là đàn ông? Em đừng nói với anh là em không nghĩ đến chút nào đấy nhé! Khi này anh giả vờ say còn nghe thấy tiếng ai đó thở dài chán nản”.

Mặt tôi đỏ bừng lên, tim cũng đập nhanh hơn. “Anh nói nhiều thế làm gì, người toàn mùi rượu, còn không mau đi tắm đi!”.

“Đi liền, bà xã, em đợi anh nhé!”.

Khi Chu Nhất Minh đi vào trong phòng tắm, tôi lấy bộ đồ lót màu đỏ đẹp như cánh bướm đó trong tủ quần áo ra mặc vào, cứ tưởng tối nay chẳng được mặc nó nữa cơ, may là vẫn còn dùng đến. Sau đó tôi tắt đèn tuýp, bật hai chiếc đèn ngủ màu hồng ở đầu giường, ngượng ngùng nằm xuống đệm, đợi anh ấy.

Anh ấy nhanh chóng tắm rửa xong trở ra, quần chiếc khăn tắm lên người. Khi bước tới bên giường liền quăng chiếc khăn đó đi, cuồng nhiệt ôm chầm lấy tôi. “Bà xã, vậy... chúng ta bắt đầu chơi “trò chơi” nhé?”.

Câu nói này thật sự khiến tim tôi đập loạn xạ, như thể có loạt đạn bắn vèo vèo vào tim, mạch máu như căng lên, mọi ngõ ngách trong cơ thể như căng tràn, chắc mặt tôi đỏ lúm rồi bởi vì tôi cảm thấy hai gò má nóng bừng bừng như phải bỏng...

Thôi, câu chuyện dừng lại ở đó, tiếp theo thế nào trẻ em không nên biết, còn người lớn thì xin tự tưởng tượng. OVER!

Tôi và Chu Nhất Minh đã kết hôn như thế.

Tuy chúng tôi từng có “chí hướng cao xa”, một người không phải bạch mã hoàng tử không lấy, còn một người chẳng phải tuyệt sắc giai nhân không màng nhưng chúng tôi lại cùng nhau “chí lớn thành họa”. Thôi bỏ đi, chẳng cần biết đến hoàng tử và giai nhân nữa, làm một đôi phu thê bình thường tay nắm tay hạnh phúc! Ân ân ái ái, ngọt ngọt ngào ngào, sát cánh cùng bay, trai tài... thôi dừng, hì hì, nói thực, tôi và Chu Nhất Minh chẳng dám được coi là trai tài gái sắc.

Anh ấy là một người đàn ông bình thường chẳng mấy tài hoa, dáng vóc còn hơi thấp bé; tôi cũng chỉ là một phụ nữ rất đỗi bình thường, chẳng có nhan sắc nghiêng nước đổ thành, thân hình còn hơi đầy đà nữa chứ. Có điều, một người đàn ông thấp và một người phụ nữ béo cũng có thể sống một cuộc sống ngập tràn hạnh phúc.

Giống như một Nguyên khúc[3] mà tôi thích nhất:

Tôi gốc ghêch, anh xấu xí

Gốc thì gốc, xấu thì xấu

Nhưng tâm đầu hợp ý.

Anh xấu xí nhưng trái tim anh chân thành,

Khiến cô bé gốc ghêch này yêu anh tha thiết.

Đôi tình nhân gốc ghêch và xấu xí ấy,

Nhân gian tìm đâu thấy,

Có chăng chỉ trên trời cao.

[3] Nguyên khúc: một hình thức văn nghệ đời Nguyên gồm tạp kịch và tản khúc.

Cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, dù chẳng phải là hoàng tử và công chúa. Những con người rất đỗi bình thường như bạn, như tôi, như anh ấy, tuy xấu xí và gốc ghêch nhưng vậy nhưng chỉ cần trái tim chân thành và tình cảm dạt dào thì cũng có thể là “đôi tình nhân gốc ghêch và xấu xí chỉ có trên trời cao”. Cho dù tầm thường như sỏi đá cũng có thể hạnh phúc như hoa.

Lời bạt

Cuộc sống hạnh phúc của nam nữ thế thường.

Đây là câu chuyện tôi muốn viết đã lâu. Nó không ngoắt ngoéo, phức tạp, càng không có gì huyền bí, mà là chuyện tình của một đôi nam nữ hết sức bình thường.

Mỗi người đến với thế gian này đều khao khát có được tình yêu. Trên con đường tình ái, tìm được người yêu thương để cùng sát cánh bên nhau là điều mà tận đáy lòng ai ai cũng mong mỏi. Nhưng đối với một nửa ấy, chúng ta thường hay dùng trí tưởng tượng phong phú của mình để điểm tô, phác họa hình ảnh hoa mỹ nhất và đặt vào đó quá nhiều ảo tưởng.

Hy vọng sẽ có được mối nhân duyên kỳ ngộ đầy lãng mạn như cô bé Lọ Lem. Ước ao tình cờ gặp được người yêu như chàng hoàng tử bạch mã. Mong đợi được trải nghiệm một tình yêu mãnh liệt... Chắc cô gái nào cũng từng mơ mộng như vậy?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-dinh-menh-cua-ai>